

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
-राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

पुस्तक संख्या
Class No.
पुस्तक संख्या
Book No.
राष्ट्रपु/ N.L. 38

894.844
V374m

தி ஜி.பி.சி.

வாமன முனிவர்

அருளிய

மேருமந்தா புராணம்

விரு - கு. அப்பாசாமி சாஸ்திரியர்

இயற்றிய உ. நா

பதிப்பாசிரியர் :

சென்னை பிரசிடென்சி கலாசாலை தத்துவ சாஸ்திர பேரதாபிரிசியர்.

அ. சக்கரவர்த்தி M. A., I. E. S.

சாது அச்சககடம்

இலாபப்பெட்டை சென்னை

1928

சு.பி.க.க.க.

[விரு. ப.க.க.]

TO
THE MEMORY
OF
MY FATHER

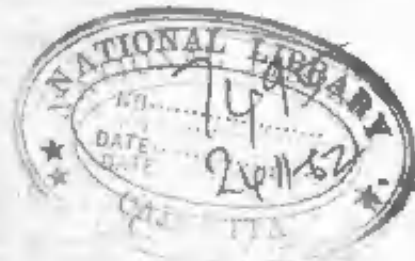
who made it his life work to study and expound.

Jaytism

Rs. 10.00

Ta
894.8111
V 374 m

SHELF LISTED

PREFACE

Perumandara Puranam is a wellknown Tamil classic. It is a mine of information relating to Jaina philosophy and religion. The author Vamanacharya who was also known as Mallishenacharya, was the Guru of Irugapa, the minister of Hari-Hara II of Vijianagar. Hence his age would be somewhere about the end of the 14th century. From internal evidence as well as evidence from inscriptions it is clear that the author was well versed in Tamil as well as Sanskrit. The way in which he uses Sanskrit and Prakrit technical terms in tamilised form is very instructive. It is not necessary to enumerate the several merits of the work which is of high literary excellence. They will be evident even to the casual reader. The book is offered to the public for the first time in complete form. The successful publication of the work is due mainly to the help and encouragement which I derived from Mr. K. Appaswami Sastriar of Vidoor, a cousin of mine and a distinguished student of my father. I owe to him the lucid commentary which he wrote for me and which is based upon a traditional commentary transmitted orally from guru to student of which illustrious line of scholars he happens to be the last. Though the commentary is given shape to just now it has all the weight and importance of the traditional and authoratative commentary by an old master. Further, I must acknowledge my thanks to

Mr. T. Authy Nainar for allowing the first 8 sargas, of which he holds the copyright, to be included in this work, to Mr. V. Arumugam Sérvai for seeing the manuscript through the press and also to Mr. T. V. Kalyanasundara Mudaliar for the several valuable suggestions which he offered to me in the matter of editing the work. In the 6th sarga where there is a comparative study of Indian philosophy, I made several alterations in the commentary. For any inaccuracy that may have crept into the interpretation of the stanzas concerned, on account of these changes, I take the full responsibility. I have added a philosophical introduction in Tamil with the hope that it would help understanding the philosophical and religious doctrines relating to Jainism. The introduction is largely drawn from Gunaratna's commentary called "Tarka Rahasya - Dipika" on Haribhadra's "Shaddarsana - Samuchchaya" and hence it does not claim any originality.

Madras,
May 17, 1923. }

A. CHAKRAVARTI.

விஷய அட்டவணை

	பக்கம்
தூவாசிரியர் வாழ்வு	i
தூவாசிரியர் காலம்	ii
ஹைந்த மமம்	iv
ஹைந்த தரிசனமும் ஹைந்த தரிசனங்களும்	x
சங்கிய தரிசனம்	xi
பதஞ்சலியின் — போக தரிசனம்	xiii
சிவரய தரிசனம்	xvi
ஹைந்தேவியமம்	xxi
ஹைந்தேவிய தரிசனம்	xxvi
வேந்தந்த தரிசனம்	xxx
பெந்தந்த தரிசனம்	xxxv
ஹைந்த தரிசனம்	xxxxi

மேருமத்தர புராண கதைச் சுருக்கம்

1-வது: வைசுவந்தன் முத்திச்சுருக்கம்	1
2-வது: சஞ்சயந்தன் முத்திச்சுருக்கம்	3
3-வது: பத்திராமித்திரன் அறங்கேள்விச்சுருக்கம்	7
4-வது: பூரணசத்திரன் அரகியற்சுருக்கம்	17
5-வது: காலேயரும் காலேயமேயின் சுருக்கம்	21
6-வது: மன்னாறுத் தேவியும் மைந்தனுள் காலேயம்புக்கச் சுருக்கம்	25
7-வது: சக்கராயுதன் முத்திச்சுருக்கம்	27
8-வது: வஞ்சாயுதனுத்தரம்புக்க சுருக்கம்	29
9-வது: பன்தேவன் காலேயம்புக்க சுருக்கம்	32
10-வது: கிரயத்து ஸ்ரவணன் சுருக்கம்	33
11-வது: பிறவிமுடிச் சுருக்கம்	35
12-வது: ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுருக்கம்	37

13-வது: சமவசரணச் சருக்கம்	...	38
ஸ்ரீ புராணத்திலுள்ள மேருமந்தர புராணம்	...	41—56

மேருமந்தர புராணம் மூலமும் உரையும்

	பக்கம்
1-வது: கவசயந்தன் முத்திச்சருக்கம்	1
2-வது: சஞ்சயந்தன் முத்திச்சருக்கம்	68
3-வது: புத்திரமித்திரன் அறங்கேள்விச்சருக்கம்	106
4-வது: பூரணசந்திரன் அரசியற் சருக்கம்	163
5-வது: கால்வரும் கவர்க்கம்புக்க சருக்கம்	211
6-வது: மன்னனார் தேவியும் ஸமந்தனுஞ் கவர்க்கம்புக்கச் சருக்கம்	260
7-வது: சக்கராயுதன் முத்திச் சருக்கம்	350
8-வது: வஜ்ராயுதனுடைய தாய்ப்புக்க சருக்கம்	382
9-வது: பலதேவன் கவர்க்கம்புக்க சருக்கம்	418
10-வது: நிரயத்து ஸ்ரவணச் சருக்கம்	437
11-வது: பிறவிமுடிச் சருக்கம்	457
12-வது: ஸ்ரீ விஜயர்ச் சருக்கம்	478
13-வது: சமவசரணச் சருக்கம்	495
செய்யுள் முதற் குறிப்புகளாகி	657—674
அரும்பொருள் அநேக விளக்க அகராதி	675—695

ஸ்ரீ தூலாசிரியர் வாலாறு

“தூய தவராசராக் குறுமுனிவன் தந்த பாட்டு” —
என்று இந் தூலின் கடையில் செய்யுட்டொகையைக் குறிக்கும் வெண் பாணை நோக்குழி, இந்நூல் ஆக்கியோன் பெயர் ‘வாமனமுனி’ என்பதும், அவர் தவவேடம் பூண்டு கிரத்தி பெற்றவரென்பதும் மட்டும் விளங்குகின்றன. இவருடைய ஊர் காலம் முதலிய விஷயங்கள் நாம் கண் குறிப்பிடப்படவில்லை. தென்னாட்டில் ‘வாமனமுனி’ என்று பெயர் பூண்ட தூலாசிரியர் பலர். அவருள் கிரத்தி வாய்ந்தவர் ஆதி அகத்தியனாரின் சிஷ்யரும், அவரிடம் இலக்கணம் கற்றவருமான ஒரு வாமன முனிவரும், வடமொழியில் சிறந்த அலங்கார சாஸ்திர மிபற்றிய மற்றொரு வாமனாசாரியரும், ஸராசாரியரென்று நாமம் பெற்ற திருக்குறளாசிரியரான ஸ்ரீகுந்தகுந்தாசாரியராகிய வேறொரு வாமனாசாரியரும் ஆவர். ஆனால் மேற்கூறிய தூலாசிரியரான வாமன முனி மேற் குறிக்கப்பட்டவர்களினின்றும் வேறுபட்டவரென்பதில் சிந்திதல் ஐயமில்லை.

இவர் வடமொழி, பிராக்கிருதம், இந்தப் பாஷைகளிலும் நன்கு தேர்ந்தவரென்பதும், ஹனு தரிசனமட்டுமன்றி, ஏனைய தரிசன தத் தாவு விஷயங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்தறிந்தவரென்பதும் தூலின் அசுச்சான் றுகளால் ஊகிக்கக் கூடும். மற்றும் இந்நூலில் சிற்சில விடங்களில் குறள், நாலடியார் முதலிய சிறந்த தமிழ் தூல்களிற் போர்த்துள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் அடிகளும் ஆவப்பட்டுள்ளனமையால் தமிழிலும் இவ்வாசிரியர் வல்லவர் என்பதும் புலப்படும்.

இந் தூலாசிரியர் காஞ்சிபுரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருப்பருத் திக்குன்றமெனும் பதியிலிருந்தவர். இதனை வலியுறுத்த அவ்வூர் ஆலயத்தில் போதிய சிலா சாஸனங்களுண்டு, ஆங்கொரு கோரா மாததடியில் இருவர் பாதங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை கள் குறு சிஷ்யரான மல்லிகேஷன் புஷ்பசேன முனிவர் பாதங்கள், ஆங்கே அடியிற்கண்ட வடமொழி விலோகம் கிரந்தத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீரேஷம் ஜமகாரேசும வித்ரும சித்ருவாதிதி கி
வடுஷம் வாரிநாநாயகம் திஷ்டெஷம் சோதிபூரம்

இதனால் இவருக்கு மல்லிகேஷம் முனி என்று வேறு பெயருள்ளதாகத் தெரிகிறது. வடமொழியிலுள்ள, பஞ்சாஸ்தி காயம், பிரவசன சரமம், சமயசரமம் என்னும் தத்துவ நூல்களுக்கும், ஸ்ரீராமம் மஞ்சரி என்னும் நூலுக்கும் இவர் உரை எழுதியுள்ளார். மற்றும் தமிழில் கிறித்த நூலாகிய ரீலகேகித் திரப்டி என்ற நூலுக்குச் சமய நிவாகரம் என்ற விருத்தியை எழுதிய வாமனமுனிவரும் இவராக இருந்தல் வேண்டும். அந்தச் சமய நிவாகர விருத்தியிலும் இவரது வடமொழி தென்மொழிக் கலவித்திறமும் தத்துவ ஞானமும் நன்கு புலப்படும். மற்றும் இந்த மல்லிகேஷன் முஷிக்ரு வடமொழியில், 'உபய பாஷா கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்றொரு சிறப்புப்பெயருமுண்டு. அதற்கிலக்காக இந்நூலின் ஆரம்பத்திலேயே இவர் "தமிழாலொன்று சொல்லவற்றேன்" என்று பாடியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இதனால் இவர், இந்நூலைப் பாடுதற்கு முன் வடமொழியில் வேறு நூல்கள் செய்திருக்கவேண்டுமென்பது வெளிப்படும்.

மற்றொரு சிலா சாசனம்—திருப்பீரூத்திக் குன்றத்தில்,

ஸ்ரீரேஷெஷம் பதிவாரித வுருரிபரிஷுரீ

ஸ்ரீவாஷ்டெஷம் சோதிபூரமவா.....என்றுள்ளது.

இதனால் மல்லிகேஷம் வாமன முனியின் சிஷ்யன் புஷ்பேசன் முனிபென்று சந்தேகமறத் தெனியலாம். மல்லிகேஷன் புஷ்பேசன் முனிவரிருவரும் காஞ்சிபுரத்தின் வடிக்ருக்க வேண்டும். இவர் கனின் பாதங்கள் திருப்பரூத்திக் குன்றம் கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன வென்பது முன்னரே கூட்டப்பட்டது.

நாலாசிரியர் காலம்

நூலில் இவருடைய காலத்தைக் குறிப்பிட பாடுதொரு ஆகாரமு மில்லாவிடினும், கால நிர்ணயம் செய்வதற்குப் பொதுமான சாதனங்கள் சிலாசாசனங்களிற் காணலாம். மேற்கண்ட கோயில் வடக்கு மதிவிலுள்ளது வருமாறு :-

தமிழ்-

“வல்லியூர்:—தந்திபி வருஷம் கார்த்திகை மாதத்தின் பூர்வ பகலத்து, திங்கட்கிழமையும் பெளர்ணமியும் பீபத்தி நாள் மஹா மண்டலேஸூரின் ஹரிஹர ராஜ குமாரன் ஸ்ரீமத் புக்கராஜன் தர்மமாக வெவலப தண்டராத புத்ரன், ஹனுமேசுவரன் இருதப்ப மஹாப் பிரதானி திருப்பருத்திக்குன்று நாயனார் லெத்தொகையு வலுமற்கு ஸ்ரீஹனுக்கு, சாஸ்குமம் திருப்பணிக்கும மாவண்டிப் பற்றில் பாடேஹத்திர மல்களம் நார்பார்க்கெல்லையும் இறைபிணி பள்ளிக் சுந்தரமாக வரூபா கீத்ய வலையும் நடக்கத் தருவித்தார்.”

மண்டபத்திலுள்ளது வருமாறு:—

கிரக்தம்.

ஸ்ரீகே வெவலப ஹனுமாதேவ ஸுவந்திரே ஸுமாரெ |
ஸுவ்யூவாநு ஸாமலுபுஷ்ண சுவசி ஸ்ரீவாஸுஸெநா
[சூயா ||
ஸ்ரீகாஜீ கீநவஸ-கீரந திரப ஸ்யாமெஜ சிஹாஜேஸுவ |
வாஷிதாஸ-கீ ஜேகாஜூரிஸா ஹமஸிஜாசுஸுஷு ||

இவைகளால் இருதப்பினென்னும் புக்கராய சேனாபதி ஸ்ரீபக்த னென்னும் புஷ்பசேனமுனி செஷ்யுடிகென்னும் உணரலாம். * சாசன ஸ்ரீபக்தி நிபுணரான இ: ஹனுஷ என்னவர் இருதப்பனும் இவரை பிதா வெவலபனும் ஹனு நகரத்தை பாண்ட ஹரிஹர ராஜ ஹனுஷ உத்திரிகளென்னும், இங்கு சாசனங்களில் குறிக்கப்பட்ட காலம் முஹரேய 1982 A. B. (2) 1387-83 A. B. ஆக இருக்கவேண்டு மென்றும் நிச்சயிக்கிறார். விஜயநகரபாண்ட ஹரிஹர ராஜன், இவன் மந்திரி இருதப்பகணு ராயகன், இவன் குரு புஷ்பசேன முனி, இவன் குரு மல்லிகேஷணவாமன முனி - இவர் எல்லோரும் சமகாலத்தவ ராவர். ஆகையால் மேருயந்தர துலாகிரியரான மல்லிகேஷண வாமன முனி சுமார் 550-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவரென்று சொல்லக் கூடும்.

ஹஜத் சமயம்

எல்லாக் கருமங்களினிற் றி முடிவிலாவதிலும், இன்பமும் பொருத்தி, பரமாத்ம வுருபனுக் கிப் பிறப்பு நினை மூப்பு சாக்காடுகளே கோலையா வணங்கத் துமரர மாற்றத்தினை ஹஜர்த்தவனே ஹஜர், சர்வஜீவ தயாபரனும் சர்வ ஹிதகாசனுமான ஹிஜ்ஜல் ஏனைய ஜீவன் கள் மாற்றத்தினின்றும் மிண்டு பரமசக மண்டநாயுமாறு உபதேசிக் கப்பெற்றதும், “கொல்லாவதே மூலமத்திர” மென்றும், பரமாத் மனே தெய்வமென்றும், எல்லாவிடிகளிடத்தும் அன்பும் தாகும்பூண்டு அவைகளுக் கிதகாமேச்சுய்தல் உண்மை வெள்ளியென்றும், தனக்குள் ஆகாதி காண்பாய் பூந்து உயம்பெற்றுள்ள கர்மமாகி களங்கத்தினைத் தியானமாகி அக்கணியால் எரித்தொழிந்து ஆத்மம் ஜோதியைப் பெறுவதே தாமென்றும், சம்சாரம் அநித்தியமாகையால் விடே பெற்றபாலதென்றும், விடுபெறும் வழி நற்காட்சி, நல்லுணம், நல் லொழுக்கம்—மூன்று மொருதலைப்பட்டு சிற்பதென்றும் உணர்த்தி ஸ்யாத்வாதம் என்ற பெயர் பூண்டு விளங்குவதுமரபிய சமயமே ஹஜத் சமயம்.

இந்து தேச வாராய்ச்சிக்கு முலாதரமாயும், ஆரியமதக் கோட் படுகளை விளக்குவதாயும், அவர்கள் இந்திர வருணாதிசை வெள்ளி செப்தா வழிப்பட்டுத் துதிக்கும் முறைகளைத் தொருத்தியற்றப் பிட்டதாயுமிருப்பது ரிக்வேத சம்ஸ்தித மென்பது. ரிக்வேத காலமே இந்திய நாகரிகத்துக்குத் தெரடக்கமெனக் கொள்ளற் பாற்று. “சரித் திர ஆராய்ச்சிவிற் தேர்ந்தோர் இதைவே வேதகால மென்று கூறுவர். ஆரிய வம்சத்தவரில் ஒரு விரையரால் போற்றப் பெற்றதான ஹஜத் சமயம் வேதகாலக் தொடக்கியே இத்தேசத்தில் அலங்கரிக்க வேண்டுமெனக் கொள்வது மிகையாகாது. இவ்வாறு யான் கூறுவது, ஒரு பொருள் நீண்டகால நிரூப்பதாலேயே சிறப்பும் மேன்மையு மடையுமென்ற கொள்கையினாலன்று. ஒவ்வொரு வயதும் தன் னுடைய இயற்கையாலும் குணத்தாலுமே பெருமை படையுமென்பது தின்னும், என் கொள்கையு மதுவே.

ஆனால் சரித்திர வுணர்வினாதாச் செல் ஹஜ், பொந்த மதத் துணுக்குள்ள மூன் பின் கால வரிசையையும், தத்துவ வேதபாப்பும்

மும்; முக்கிய கொள்கையின் முரண்பாட்டையே மறியாது ஐஜர் சமயம்
பெளத்த சமயத்தின் ஒரு பாகுபாடு என்றும், அதற்குப் பின் நோன்
றியதென்றும் சொல்லித் திரிகிராசைகளும், தற்போது சரித்திர,
சாஸ்திர, சாஸன ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களால் தோண்டெடுக்கப்பட்ட ஆதார
ங்கள் ஐஜர் சமயத்தின் காலம் வேத காலத்தினோடெய்து கிடத்
தலைக் குறிப்பிடுதலாலும் மேற்கூறியவாறு கொள்ளத் துணிக்தேன்.

பெளத்த மதத்தை வெளியிட்ட கௌதம சாக்கிய முனிவர் தம்
சிஷ்யர்களுக்குப் போதித்தபோது ஐஜர் சமயத்தைக் குறிப்பிட்டத
ரென்று பெளத்த சாஸ்திரத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. சரித்திர
வராய்ச்சியில், ஐஜர் சமய அங்கிய தீர்த்தங்கரரான வர்த்தமான
மஹாசீரர் கௌதம புத்தருக்குச் சில வருஷங்கள், முந்தியிருந்தவ
ரென்று புலப்படுதலாலும் ஐஜர் சமயம் பெளத்த மதத்திற்குப் பிற்
தினதாகிவருவது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நன்றி விளங்கும்.

மேலும் ஸ்ரீ வர்த்தமானருக்குச் சுமார் 250-வருஷத்திற்கு முன்
தாம் போதனம் செய்தவரான ஸ்ரீ பரிகுவ நாதர் காலத்தொடங்கி
ஐஜர்சமய பிரந்திருக்க வேண்டுமென்பது வெற்றின் ஐக்கோபி, பின்
சன்ட் ஸ்மித்து, டாக்டர் தாமஸ் முதலிய ஆராய்ச்சி மேதாவுகள்
கொள்கை. இப்போது கௌரியான கெம்பிரிட்ஜ் - சர்வகலாசாலை
இந்துதேச சரித்திர முதல்பாகத்திலும் இக்கொள்கை அங்கீகரிக்கப்
பெற்றுள்ளது.

இனி, பிராமணரால் வேதமேனப் போற்றப்படுவது, பொது
விஷயத்தில் மூன்று பிரிவுள்ளது. ரிக், யசுர், சாம, அதர்வணமென்று
வழங்கப்படும் மூல சம்ஹிதைகள். அதனதன் பின்பற்றியனவாக,
கிசனமாகவேவியற்றப் பெற்றனவும், பெரிதும் உலகம் செய்யுமுறையுள்ள
விளக்குவனவும், பலவகைப்பட்டு, பல பேர் பூண்டனவுமாகியுள்ள
பிராமணங்கள். இவைகளின் பின்னமைக்கப்பட்டனவாயும், அத்தி
யாத்நம் விஷயத்தையே நோக்கிச் செல்வனவாயும், பின் இத்தேசத்
திறந்தோன்றிய சர்வதரிசனங்கட்கும் மூலதாரப் பொருளாயும் விளங்கு
வன உபவிஷயங்கள். இம்மூன்று பிரிவுகளும் முறையே ஒன்றிற்
கொண்டு பின் காலத்தன.

யானதிகளைச் செய்வதும் செய்யுமா துணர்வதும் இம்
மூன்று அபவித்தியம்—வெளப்படுதலுமான விஷயங்களில்

போக்காமல் ஆன்மாவைத் தேடியவடத்து சுபராஜ்யம் பெறுவதே பேறென்றும்; அதே பாவத்தினால் வென்றும் கசடறக் கூறுவதே உபநிஷதப் பொருள். இவ்வுண்மைப் பொருள் முதலில் கூத்திரிய நிரேரமணிகளால் கண்ணொப்பப் பெற்ற தென்றும், அவர்களைப் பின்பற்றிப் பிரமணர் முதலானோர் தெளிந்தாரென்றும் உபநிஷதங்கள் உறுதிின்றன.

மற்றும் பெளத்தமத நாயகனுன கௌதம சாக்கிய முனிவரும், ஐதக சமயம், வெவ்வேறு காவங்களில் மங்கிநின்றபோது அஃதறிந்துகொண்ட சிவந்தச் செய்து தீர்த்தக்காரராய் தெளிந்தாரும் கூத்திரியோத்தமரே. மேலும் தற்கால ஹிந்து சமயத்தில் சடவுள் பதம்பெற்று ஆலயங்களமைக்கப்பெற்று, ஆதிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீ ராமரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், இவ்வுபநிஷத ஹரிவம்ச கூத்திரிய சிகாமணிகளல்லவா? ஆறியிலேயே பக, நாரதி மேதக்களை வெறுத்து வைதிக யாகாதிகளையும் மேம்பட்டகான உண்மையைக் கையாற்றி யூபஸ்தம்பத்தி லிணைப்பப்பெற்றத கனகேஷ்வரென்ற பிராம்மண குமாரனை விடுவித்து, தன்னரசுக்கு யுவராஜனாக ஸ்திரீகரித்துச் சென்ற வில்வாமித்திரரும் கூத்திரிய குடாமணியே.

இவ்விஷயங்களைக் கவனிக்கும்போது பிராம்மணர் ஹிம்சா சம்பந்தமான யாகாதிகளுட் சமுன்றிருந்த போதே இவைகளை விழிந்ருமிமென்ற கழன்று உயர்பதமாகிய சுத்தாத்மாவைத் தேடிச் செல்லும் பாததிகாரியில் முன்னின்று ஏனையோர்க்கு வழிகாட்டிச் சென்ற ஸ்ரீ கூத்திரியர்களே வென்பது துணியப்பெறும்.

வேத காலத்தில் முன்னும் பின்புள்ள உபநிஷத காலத்திலேயே ஐதக சமயமும் பெளத்த சமயமு மிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது உணிக்கப்படும். வேதத்திற்கு முரண்பட ஆத்ம சாஸ்திரங்கூறிப் பாரின்று வந்த கூத்திரியரெல்லோரும் ஆரியரேபாணையால் அவர்களில் ஐதகர்போன்ற சிலர் யாகோவஸ்கியர் முதலான வேதியர்களால் போதிக்கப்பட்டு வேதக் கோட்பாடுகளைப் புதிய ஆத்மவித்தையுடன் சமாசப்படுத்திக் கைப்பற்றினர். வேறு சிலர் முரண்பாடே வலி தென்று கொண்டு வேதே திண்தார். பின்னவரின் வம்சத்தினரே ஐதக மதத்தினர். மற்றும் ஒரு சார்பாராய் வைதிக சமயத்தில் முற்றும் முரணாகின்று வர்ணஸ்ரம தர்மத்தை வேறுறுத்தெற்று ஆத்மா பிரமண முதலல்ல வென்று அஃதம்மவாதம் பற்றி முற்றும் சிதறி நின்றன.

வர் பொத்தர். இவர்கள் ஆரிய சமுதாயத்தினின்றும் கட்டாயம் பிரிந்தவர்.

இதாபிந்த வேத நூல்களாகிய வாஜஸனேய சம்நிதிகளிலும், சதபத பிராம்மணத்திலும் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது :—

காகி, கோசல, கிரீதக, மகத முதலிய தேசங்களில் யாகாதிகள் ஓடிக்காய் நடைபெறவில்லை; அவ்விடங்களில் ஆரியர் மதத்தினின்றும் கழுவினர்; அவ்விடங்களில் சூத்திரியரே ஜனசமுதாயத்தில் மேன்மை பெற்றுப் பிராம்மணரை யடக்கிக்கொண்டார்; ஆங்கே பிராம்மணர் வளிக்க பொக்கியமல்ல; ஆக்துள்ளோர் வடமொழித் திரிபாண குருவித பாஷையையுடையார்; வைதிகயாகாதிகளைக் கைவிட்டதுமன்றி வேத தர்மத்திற்கு முற்றும் முரணாக யாகம் செய்வது பரபெய்தும் யாகாதி களைச்செய்யாதொழிந்தீர்ப் புண்ணியமென்றும் ஒருநித குதர்மத்தை யுடையார். “வேத தருமாரிபாலனஞ் செய்ந வரும் குரு பரஞ்சால் தேசத்தினர் நழுவின இழிதர்மந் திரையிய இன்னொகா எதிரிபாகவும் மிலேச்ச சமுனாகவும் கருத வேண்டும்.”

குருபாஞ்சால தேசத்தினர் இவ்வாறு காகி, கோசலர் முதலி யோரை இழித்துக் கூறியதற்குமேல் பலமுறை அவர்மனிடம் போர் புரிந்ததாயும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு வைதிக மதத்தினின்றும் நழுவினவரும், வடமொழித் திரிபாண ஒரு பாவஷையைப் பேசி வந்தவரும், யாகத்திலும் கொலை பாவமென்றும் கொல்லாமையே தருமமென்றுக் கொண்டு குருபாஞ்சா லர்களால் எதிரியாகப் பாவிக்கப்பட்டு வந்தவருமாகிய ஆரிய வம்சத் தினர் யாவர்? சரித்திரவாசாய்ச்சித் திறமுடைய ஒருபாலர், இவர்கள், ஆரிய சமுதாயத்திலொரு சாகையொன்றும், இந்தியாவுக்குள் குரு பாஞ் சால தேசத்தாகியிருக்கு முன் குடியேறி வந்தவர்களென்றும், பின் வந்தவர்களால் நெருக்கப்பட்டுக் கிழந்தே - காகி, கோசல, கிரீதக, மகத தேசங்களில் ஈகர்த்து போயினரென்றும் எண்ணுகிறார். வேத கிலர், ஏனைவரை இரந்தாட்டிலேயே பிறந்து தேசிய சமுதாயங்களில் சேர்ந் தவராக எண்ணுகிறார். எத்துணையர், எங்கிருந்து வந்தவரென்பதை நிச்சயிக்கப் பொதுமான ஆதாரமில்லாவிட்டும் அவர்கள் ஆரிய வம்சத் தினராகவே யிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது அனுமானிக்கப் பெறும். எனினில் குருபாஞ்சால தேசத்தினிருந்த வைதிக மதத்தினர், இவ்

கள் எதிரிகளாயிருந்தும் இவர்களை நழுவின ஆரியர்களாகக் கொண்ட ராதலீன்.

இது சிறித்குணதம புத்தரும், வர்த்தமான மஹா வீரரும், மகத் தேசத்தினரென்பதும், மகத் தேசாதிபதிகளால் இவ்விரு சமயங் களும் நன்கு தரிக்கப்பட்டு வந்தனவென்பதும் சரித்திர ஞானிகளுக்கு நன்கு தெரிந்த விஷயங்களே. மஹாவீரர் அர்த்தமாகுதியென்ற பாஷை யால் தர்மோபதேசஞ் செய்தாரென்பதும், பெளத்த நுமவ்வாரே மாகத் பாஷையின் ஒரு பிரிவான பாணியால் உபதேசித்தாரென்பதும் அவரவர் சாஸ்திரங்களுால் தெரிவின்றன. வர்த்தமான மஹாவீரருக்கு முன் விரிந்தவரான, ஸ்ரீபார்ஸ்வ ரத்தர் காகிலிஷய வாரணாசி நகரத்தில் உத்தரவம்சத்தில் விஸ்வசேக மஹாராஜனுக்குப் புத்திரராக உதித்தவ ரென்பது அவர் சரித்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஹனு சாஸ்திரங்களும் கைகலையும் விதேக சேஷத்திரத்தை சித்திய புண்ணிய பூமியென்றும், அவ்விடத்தில் ஐந்தாம் எக்காலத்திலேயும் போஷிக்கப்பெற்று வரு கிறதென்றும், எனைய தேசங்களிலுள்ள ஐம் முனிகளுக்கும், ஆசாரிய ருக்கும் தர்ம விஷயத்தில் சந்தேக முண்டானால் அவர்கள் விதேக சேஷத்திரங்கூடுசென்று தெளிந்து வருவதாயும் கூறுகின்றன. மேலும் ஆதி ஐந்தாரான சிறுஷுபதேவரும் கோசலஜிஷய அயோத்தியா நகரத்து இஷுவாகுவம்சத்து நாபி மஹாராஜன் புத்திரராக அவதரித்தார். மற்ற எல்லாத் திர்த்தங்கரர் களையிலும் அவர்கள் காசி கோசலாதி சேஷத்திரங்களில் ஷத்திரிய வம்சங்களில் அவதரித்தவர்களென்பது தெரிகிறது.

ஆனகயரல் பிராம்மணங்கள் எழுதப்பட்ட வேத காலத்திலே காசி கோசல விதேக சேஷத்திரங்களில் ஹனு சமயமிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது எளிதில் அனுமானிக்கப் பெறும்.

தென்னாட்டின் ஹனுர் பாண்டு போந்தாரென ஐயமறக் கூறுவதற் குப் பொதுமான ஆகாரமில்லை. நீமிழிற் கிலக்கணம்வருந்த அகத் தியனார் காலத்தொட்டுத் தெக்கணத்தில் ஆரியர்கள் வந்திருக்கவேண் டும். அகத்தியர் தென்னாட்டிற்குவந்து தமிழ் கற்றாரென்று வழங்குத லுடனும், அவரே அகத்தியத்துள் வடமொழி யிலக்கணக் கூறினாராத லுடனும், “எல்லா நாட்டிலு மியல்வதுபாகதம்” எனச் சூத்திரியர் நிஹாதலுடனும் அவர் காலத்திலேயே வடமொழி வழங்குவத்தோர் பூமிநுடன் பகல்கிடுகிடந்தாரென்பது நினைவும், வடமொழி நானு

வகையெனச் கூறி, 'சதுக்கிரகஞ் சங்கதந்தேவர் மொழியென்ப
' அவப்பிர சஞ்சக மொழி யசோதனைக்காரும்', 'எண்ண நாட்
டிது மியல்வது பாகதம்' எனச் சூத்திர மியற்றினார். இவற்றை
நோக்குங்கால் முதலிரண்டு வகை மொழிகளும் ஆரியரில் ஒரு பாஷை
தான் வேதியரால் சில விஷயங்களில் மட்டும் பேசப்பட்டனவென்பதும்,
மூன்றாவது பிரிவு ஆரியரைப் பின்பற்றி ஊழியஞ்செய்து வடக்கே
யிருந்து வந்த ஓர் இழிசாதியாருடைய தென்பதும் ஊகிக்கப் பெறும்.
பாகதம் அவ்வாறன்றி, எண்ண நாட்டிலும் கற்றோராலும் பேசுந்தமிழ்
பெற்றதென்பதும், தென்னாட்டின் விஷய வடமொழிப் பிரிவுகளுக்கு
மூன்றாமே அது வந்திருக்க வேண்டுமென்பதும், அம்மொழியுணர்ச்
தோர் தென்னாட்டிற் பாவிற் தேச ஜனங்களுடன் விசுவிக் கிடந்தன
ரென்பதும் உணரப்பெறும்.

பிராக்கிருகம் கஜா சமயத்திற்குரிய பாஷையென்பது மூன்றாமே
கூறப்பட்டது. இஹி, ஹைவர் தென்னாட்டில் வந்து தமிழகத்திற்
அதனை விளக்கச் செய்தனரென்பதும் கற்றோரறிந்த விஷயமே;
அதற்குத் தமிழ் நூற்களும் சான்று கூறும். இஹி, 'அக்கரகாலம்',
'இலக்கண காலம்', 'சங்க காலம்' எனத் தமிழின் காலத்தை வருத்
துக் கூறும் பேரிசைச் சூத்திரத்தில்,

"மொல்ல விரதம் புண்ட லெத்தோர்
அறிவ விறைந்த வறமான் புண்டியோர்
தமிழின் தருமை தனிய வுணர்ந்தோர்
சுருவிதற் காவியல் சமுதம் பெரியோர்
காவ சதியாற் கண்டினைப் படுவோர்
தம்மயப் படுவது சமண காலம்."

எனச் சமணகாலம் கூறப்பட்டது.

இக்கால முறை, சரித்திர வுணர்ச்சிக்கும் 'இலக்கணம் இன்றி
இலக்கணம் இன்றே' என்ற இலக்கண நூல் கொள்கைக்கும் முற்றும்
முரணிக்கிடத்தலால் கொளற்பாலதன்று. அக்கரக்காலம், இலக்கண
காலம், சங்க காலம், சமணகாலம் ஆகிய இவை ஒன்றிலொன்று
கூற்து கிடத்தல் வேண்டும்.

மற்றும் வரலாறு ராமாயணம், ஸ்ரீராமர் தென்னாட்டிற் பேசு
தமிழ் மூலமணர்களாகியும்ததைக் கண்டவதவும், ஹிசயோர் சிறப்பை
கூறுகிறது.

மௌரிய சக்கரவர்த்தியான சந்திரகுப்த மஹாராஜனும் அவன் குருவான பத்திரபாகு ஸ்வாமியும் தென்னாட்டிற்கு வந்தபோது அவர்களுடனே ஊரைத் தென்னாட்டின் முதல் முதல் துறைநிறுத்தல் வேண்டுமென்ற கொள்கை பொருந்தாதென்பதை, யான் பஞ்சசால்திகரப் புலிகளே முகவுறையில் காட்டியுள்ளேன். சந்திரகுப்த மஹாராஜன் காலத்திற்கு முன்பே தென்னாட்டில் ஊராரிருந்தனரென்பது வெண் ணிடமலை. தென்னாட்டோர் கப்பல் வியாபாரம் செய்து வந்தனரென் பதும், இங்கிருந்து வியாபாரம் பொருள்கள் எகிப்து, ரோம், முதலிய தேசங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனவென்பதும், ரோமாபுரி நாணயங்கள் மதுரைநீர் காணப்பட்டின்றமையாதும், தமிழ் தால்களினதாரத்தா னும் மேனாட்டுச் சுல்தான சாதனங்களானும், அனுமானிக்கப் பெறும். மௌரிய வம்சத்து அசோக மஹாராஜன் கப்பல் மூலமாய் இலங் கைக்குப் பெளத்த மத போதகர்களை யனுப்பினுமென்பது சரித்திர சாதனங்களால் தெரிகிறது. தென்னாட்டினர்க்கும் வட தேசத்தி லுள்ள மகத தேசத்தினர்க்கும் தரை வழி போக்குவரவு ஏற்படாத முன்னமே கப்பல் மூலமாய்ப் போக்குவரவு இருந்திருக்கலாம் எனக் கொள்வது அசாத்தியமன்று.

ஊர்ததரிசனமும் ஏனைய தரிசனங்களும்

இனி ஊரகசமயக் கோட்பாடுகளைக் கூறுமுன்னர் இதற்கும் மற்றத் தரிசனங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமையேற்றமையனைக் கூறவாம் :
* ஹிந்து தத்துவ சாஸ்திரிகளால் போற்றப் பெற்ற வந்த தரி சனங்களில் முக்கியமானவை ஆறு. அவையாவன : சாக்ஷியம், வேதாநீ, சிவாயம், வைசஷிகம், மீமாம்சம், வேதாந்தம். இவைகளை வைதிக தரிசனங்களென்றும் சாஸ்திரிகள் கூறுவர். இவைபன்றி ஐஜர், பொத்த, சார்வாக தரிசனங்களென்ற மூன்றும் வேதபாசிய ஆல்லது, அவைதிக தரிசனங்களென வழங்கும். இவைகளின் உண்மையு் பொருளைப் பகுத்தறியாது சிலர் முன்னாறியையும் ஆஸ்திக தரிசன மென்றும், பின் மூன்றையும் நாஸ்திக தரிசனமென்றும் கூறுவர். இப் பாகுபாட்டிற்குச் சமய வேற்றுமையென்றி வேறு தருந்த ளாண மெற்படவில்லை.

* யூதேய, மகம்மதிய, கிருஸ்துவ வேதங்களின் கிருஷ்டுவாதத் திகாழ்கையே ஆஸ்திக மதத்தின் முக்கிய பொருளுளைக் கொண்டு தத்

வைதிக தரிசனங்களில் யாதொன்றனுக்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. ஏனெனில் சாங்கிய, யோக, மீமாம்ச, வேதாந்த தரிசனங்கள் சிறுஷ்டி, லாதத்தை முற்றும் கண்டித்தொழித்தலானும், ஹயாயிக, வைசேஷிக தரிசனங்களின்படி கடவுள் உலகத்தைப் படைப்பதற்கு முன், நித்தியமான பரமாத்ம திசன்களும் தீவராசிகளும் மூலப்பொருளாய்விட்டு உலகத்தை உண்டாக்கின.

சம்சாரம் அநித்தியமென்றும், அதைக் கடத்ததே மோக்ஷமென்றும், அதைப் பெறுவதற்கு வழியுண்டென்றுக் கொண்டு அவ்வழி நடப்பதே ஆஸ்திகத்தின் முக்கிய குணம். இத்தகுணம்பற்றி நோக்குந், சர்வவாக தரிசனமொன்றே நாஸ்திகமெனச் சொல்லற்பாலது. ஏனெனில் சர்வவாக மதத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமொன்றே பரிமாணம். பரோக்ஷ வஸ்துக்கள் உண்மையல்ல. பரலோகத்தைப்படைப்பதற்கு இல்லோக கருத்தை யனுபவியா தொழித்தல் ரீதிற்றோற்றத்தைப் பெற நினைத்து வாயிலுள்ள மாயைத்துண்டத்தை யிழந்த நரியின் செய்கை போன்றதாம். இங்ஙனம் பரலோகத்தைப் பழித்து விஷய கருத்தை யோ கருமெனக் கருதியெழுந்தும் சர்வவாக மதத்தையன்றி ஏனைய தரிசனங்களை நாஸ்திகமெனப் பழிப்பது நிகர்த்தச் சொல்லாகும்.

சாங்கிய தரிசனம்

சாங்கிய மதம் அபில ரிஷியாலாக்கப்பட்டது. வைதிக சமயத்திற்கு மாறுபட்டது. வேறு ஜீவனை ஒழிப்பைச் செய்து யாகாதிகளை யிழைப்பது சம்சார துக்கத்தை ஓயாழிக்கவும், மோக்ஷகருத்தையடைவ வழியாகமாகாது; சம்சாரத்தில் மூன்றுவித துக்கமுண்டு; அவை: அத்தியாத்மிகம்-(தன்னாலானது), அதிபௌதிகம்-(இயற்கைப் பொருள் களாலானது), அதிவைதிகம் -(தேவதைகளாலானது) என்பனவாம். துக்கத் திரவத்தை யொழித்துப் பரமகமம் பெறும் வழி தத்துவஞானமொன்றே. அறியாமை தத்துவங்கள் இருபத்தைந்து. இவற்றில் மூலதத்துவம் பிரக்ஞை யெனப்படும். இதற்குப் பிரதானம் அஹிந்தமென வேறு பெயர்களுமுள். சத்துவ, ரஜோ, தமோ குணங்கள் மூன்றும் சமாவஸ்தையாய் பிரக்ஞையில் பொருந்தியிருக்கும். அஹிந்தமென்ற பிரக்ஞை நிகர்த்தப் பொருள்; ஒரு வரணக்கப்பட்டதன்று. இதனினின்று முதல் புத்தியல்லது மத்தியாகத் தத்துவம் உண்டாயிற்று; புத்தியினின்று அகங்காரத் தே

நிற்று; இதனினிவ் தும் பதினாறு கணங்கள் தோன்றின. மெய்யுணர்வு, நாகுணர்வு, நாற்றவுணர்வு, கண்ணுணர்வு, செவியுணர்வுகளாகிய ஐவந்து ஐநானேந்திரியங்களைன்ற அறிவுப் பொறிகளும், பாயு, உபஸ்தம், வசனம், கை, கால், ஆகிய கர்மேந்திரியங்களொன்ற செய் பொறிகளோன்றும், மனமும் பஞ்சேந்திரியங்களா ஐனாப்பமும்* ரூப, ரச, கந்த, ஸ்பரிசு, சப்தம் ஆகிய ஐந்து தன் மகத்திரைகளுக்கு சேர்ந்து பதினாறு கணங் ணாகும். ரூபத்தினின்று தோஷம், ரசத்தினின்று ரீரும், கந்தத்தி னின்று சூழிபும், சப்தத்தினின்று ஐகாசமும், ஸ்பரிசுத்தினின்று ஐயுவுமாகப் பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாயின. இவ்வாறு மூலப் பிரக்கிருதி யும், அதனினின்றுண்டான, புத்தி, அகங்காரம், ஞானேந்திரியம், கர்மேந்திரியம், தன் மகத்திரை, பஞ்ச பூதங்களுக்கு சேர்ந்து தத்துவம் இருபத்து மான்காம். பிரக்கிருதி அசேதன வஸ்துவானதால் அதனி னின்றுண்டான மற்ற தத்துவங்களும் அசேதனமே. அகியத்தமால் பிரதானம் அதிருத்தமமானதால் புலன்களுக்கு மீறினது; பிரத்தி யகூழமாக அறியப்படாதது. பிரத்தியகூழமாகும் மற்றப் பொருள்கள் அதன் காரியமாதலாலும் காரியத்தைக் கொண்டு காரணமனுமானிக்கப் பெறுமாதலாலும், பிரக்கிருதி அனுமானத்தால் சித்தியாகும்.

இவையன்றி மற்றுமொரு முக்கிய தத்துவப் பொருளுண்டு; அதாவது: தித்தியமாயும், சேதன வஸ்துபியாயும், செயலற்று அகத் தாவாயும், கக துக்கமுண்ணும் போக்தாவாயும் விளங்கும் புருஷ தத் துவமே, அஃது எண்ணிலவாகையால் அனந்தமுமாம். பாகியாப்பியந் தா செயல்கள் யாவும் பிரக்கிருதி சம்பந்தமேயொழியப் புருஷனுடைய வையன்று. புருஷனுக்கும் பிற பொருள்களுக்கு மின்பில் புத்தி இருமுகக் கண்ணுடையைப் போலின்று இருபக்கமும் பிரதிபிம்பிக்கிறது. இதனால் சேவலம் சேதன மயமான ஆன்மா, 'நான் கக, நான் துக்கி, நான் ஞாதா (அறிவேன்) என உபசரிக்கின்றது.

இவ்வாறு அசேதன காரியங்களைத் தனதென்று கொள்வதினாலே ஆத்மனுக்கு அவிவேகத்தினால் துக்கமுண்டாகும். தண்ணுள்ள மு லுன் ஒரு குருடன் முதுகிலேறி வழிகாட்டிச் செல்லுமாறு போல் செயலற்ற சேதன வஸ்துபியான புருஷன் சர்வ செயலுக்கும் காரண னான அசேதன பிரக்கிருதியைப் பற்றிச் சமச்சாரத்தினுமாம். லோகத்

மென்பது பிரக்கிருதியை விட்டு நீங்குவதே. 'பிரக்கிருதி விபேஷோ மோக்ஷ:' என்பர் மேலோர்.

மூல தத்துவங்களைய பிரக்கிருதி புருஷரிண்டும் ஒருவரானு மாக்கப்பட்டவையன்று. லோகம் பிரக்கிருதியின் காரியமானதால் ஈஸ்வர கிருஷ்ணன்.

சாக்ஷி தரிசனத்தின்படி பிரமாணம் மூன்று; அவை: பிரத்தி யகூபம், அனுமானம், ஆப்தவசனம், அல்லது ஆதம் என்பனவாம். ஈஸ்வரன் லோகத்திற்குக் காரணமாகான். என்னினால் மெய்போல் அபியத்தத்தினால் லோகம் சக்தியிலிருந்து விபூமித்ததால் அதன் காரியமே.

கபில மதம் திரீஸ்வர சாக்ஷியென்றும் வழங்கும். சமாவன்தை பிறுள்ள முக்குணங்கள், பாது காரணம்பற்றி ஏற்றக்குறைவு அடைந்து லோகம் பரிணமிக்கக் காரணமாகின்றனவென்பது தெரியவில்லை. மேலும் அருணணும், அகர்த்தாவமான ஆத்மா அசேதன பிரக்கிருதி காரியமான சரீரச் செய்கையின் பலனை ஏன் அறுபவிக்க வேண்டும்? தான் கர்த்தாவல்லாதபோது கர்ம பலனைப் புசிப்பது என்னை? சரீர அவயவங்களில் கிணவற்றைச் சிறப்புப்படுத்திக் கர்மேந்திரியமெனக் கருதுவது எங்கனம்? இவ்வித சந்தேகங்களுக்குப் போதுமான சமா தானம் கபில தரிசனத்தில் காணப்படவில்லை.

புதஞ்சலியின் - யோகதரிசனம்

யோக தரிசனத்திற்கு - ஈஸ்வரனுள்ள சாக்ஷியென மறுமெய் நீண்டி; புதஞ்சலி சாக்ஷி தத்துவம் இருபத்தைந்துடன் ஈஸ்வர தத் துவமொன்று உண்டு என்பதால். ஏனைய புருஷர்கள், பிரக்கிருதிரீற் கெஞ்சி சம்சாரத்திலிருந்து பிறகு மோக்ஷமடைவதால், எப்பொழுதும் பிரக்கிருதிப்பற்றிஷ்றியே சிற்கும் ஈஸ்வரனில் சிறிது தாழ்த்தவ ராவர். பாம முகத்தனாகிய ஈஸ்வரன் மற்ற ஆன்மாக்களுக்கு மோக்ஷ னாயகனாகும். மற்ற தத்துவங்களின் குணமும், உற்பத்தியும் கபில தரிசனத்திலுள்ள வாறேனாம்.

யோக தரிசனம், கபில தரிசனத்துடன் தத்துவப் பொருளாக் ழுந்துபட்டு நிற்க, மற்றதிலின்றும் வேறெனக் கொள்வதென்? யோக ழுள மட்டுமேயன்றி யோகாப்பியாசமும் மோக்ஷ காரணமென்று கொள்ளப்படுதலாலும், மற்றந்த யோக முறையை விசுவயக் உதா

லாஹும் சித்தவிரூத்தி திரோதமே யோகம். அசேதனப் பிரகிருதியி லிருந்துண்டான புத்தி, அகங்காரம், இத்திரியம் முதலானவைகள் சுத்த சேதனனாகிய புருஷனைப்பற்றி அவனைச் சம்சாரத்திலுமுத்தத லால், மோக்ஷமடைய வேண்டி அவைகளை விலக்கும் வழியே யோக மெனப்படும். சித்த விரூத்தியாவையும் புத்தியின் தொழிலே. புத்தி னல்லா வஸ்துக்களையும் கண்ணடி போல் பிரதிபிம்பித்து ஆத்மனுக் குக் காட்டுதலினின்றும் ஆத்மன் அவைகளைத் தனதென்றும், அவை களையறிவோனும், செய்வோனும் தானேயென்றும் நினைத்து மயங்குத லால் புறவஸ்துக்களின் வரவும், அவ்வரவுக்குக் காரணமான புத்தி யும் நீங்கின மாத்திரத்தில் ஆத்மா சுத்த சேதனனாய் மாசற நிற்பான். இதுவே பெறற்பாஹு.

சித்த விரூத்தியல்லது புத்தியின் தொழில்கள் ஐந்து வகை; அவை : பிரமாணங்கள், விபரீயம், விகல்பம், நித்திரை, ஸ்மிருதி பென்பனவாம். பிரமாணங்களென்பன - பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், சந்தம். இவைகளால் பிறபொருள்களையப்படுதலால் இவை புத்தி யின் தொழிலாகும். விபரீயமென்பது, மேற்கூறிய பிரமாணங்கள், பிரமாணபாசங்களாகிப் பொருளை உள்வ்வாறுணராத மாறுபட்கொள் வதே. விபரீய ஞானமே அபித்தா, அஸ்பிதா, ராக, த்வேஷ, அபிணி வேசமென்கிற கிலேச காரணமாகும். விகல்ப ஞானம், நித் திரை, ஸ்மிருதி ஆகிய இவைகளோடு முன்னிரண்டு சேர்ந்து சித்த விரூத்தி ஐந்தாம்.

இவைகளைத் தடுத்தவிரூதிதம், அவை : அபிரியாகமும், ஸ்வராக் கியமல்லது அவாவொழித்தலுமாம். அபிரியாகமென்பது சித்தவிரூத் தியை பொழிக்கும் முறையைச் செய்பப் பிரபத்தனப்படுதலும், அவ் வாறு அனுஷ்டித்தலுமாம். ஸ்வராக்கியமென்பது பிரத்தியக்ஷத்தி னாலும் பரோக்ஷத்தினாலும் மறியப்படும் பொருள்களின் மேலுண்டாகும் அவாவைப் பொழித்து ஆத்மா தன் வயினாகி நின்றலையாம்; இதுவே சமாதிபெனப்படும்.

சமாதியமையச் சாதனங்கள் : தபம், அத்தியயனம், ஈஸ்வரபக்தி என்பனவயாம். இச்சாதனங்கள் சமாதிக்கு இடையூறு விளைப்பன வான கிலேசங்களை நீக்கும். கிலேசங்களாவன : அபித்தா, யான் எனது என வழங்கும் அஸ்மிதம், விஷயராகம், த்வேஷம், அபினிவேச மென் பனவாம். அபித்தை யென்பது அபித்தியத்தை நித்தியமாகவும், அகந்

தந்தைச் சந்தமங்களும், துக்கத்தைச் சுகமாகவும், ஆத்மனுக்கும் பேதமான வஸ்துவை ஆத்மமெனப் பாவிப்பதுமாம். அஃகிதமென்பது புத்திசரீராதிகளைத் தன்னோடு ஒன்றுபடச்செய்து தானென வெண்ணுதல். சாகமென்பது சுகத்தை விரும்புதல். த்வேஷ மென்பது துக்கத்தை வெறுத்தல். அபிரிவேச மென்பது ஜீவனுக்குச் சம்சாரத்திலுள்ள ருசியும் சம்சார ஊக்கமுமாம், இவ்வித நிலைசங்குனி னால் மேர்த்தப்பட்ட சித்தம் காமத்தினோடு கட்டுண்டு கதிக்குக்காரணமாகும். காமத்தின் மூலமிருக்குமாவும் ஜன்மமும், ஆயுடும், கருதுக்காதிகளும் உண்டாகும். ஆகையால் நிலைசங்குனினின்றும் ஆன்மாவைத் தனிப்படுத்தி விஷயப்பற்றினின்றும் விடுவித்துப் பரிசுத்தஞ் செய்யுதல் செய்தல் கடமை.

இவ்வித யோகத்தின் அஷ்டாங்கங்களைக் கூறலும்: யமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், இர்திரிய தமனம், ஸ்காந்தசசித்தம், தியானம், சமாதி என யோக அங்கங்கள் எட்டாம். இவற்றில் யம மென்பது, அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரம்மசரியம், அபரிக்கிரகமென ஐந்து வகைப்படும். இவ்வவற்றுமே குண, தேச, காலங்களை வரம் பிட்டுப்பாவிடின் ஐந்து மஹா விரதம் எனப்படும். பரிசுத்தம், திருப்தி, தபம், அத்தியாசனம், ஈஸ்வரபக்தி யென நியமங்கள் ஐந்து. மேற்கூறிய எட்டு அங்கங்கள் ஒன்றின் பின் னொன்றாக அது சரிக்கப்படும்.

இவ்வித யோக சாதனங்களைச் சிறுத்தித்து வரும்போது விபூதி வென்ற அநேக அநிசய சக்திகளுண்டாகும். அகவயாவன: அஹ்மாதிர முள்ளதாகச் சரீரம் சுருங்குதல், மிகப்பெரிதாக விரிதல், கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருத்தல், ஆகாயத்தில் செல்லுதல், எவ்வித தடைபாழின்றிக் கடின வஸ்துக்களிலும் ஹழந்துபோதல், தூரத்திலுள்ள வஸ்துக்களையும், முகன்னுண்டானவைகளையும், பின்னுண்டாகும் விஷயங்களையும் அறிதல் முதலான அபூர்வ சக்திகளே. இவ்வித விபூதிகளைப் பெற்றதனால் சந்தோஷமடைந்து மனத்தளராத யோகத்தில் முன்னேற்றமடைதல் வேண்டும். பிறகு சர்வசங்க விமுக்தனாக ஆத்மன் தன்வடிவாய் நிற்கும். இதுவே மோக்ஷமெனப்படும்.

இன்னாறு சாங்கிய தரிசன சம்பந்தமான யோகம் கூறப்பட்டது. இனி அஸ்பாதி தரிசனம் இப்பெற்றிய தென்பதற்குக் கூறலாம்:

நியாய தரிசனம்

• நியாய தரிசனம் கௌதமரிஷிபால் உபதேசிக்கப்பட்டது. இவருக்கு அக்ஷபாதநொன்று மறுபெயருண்டு, ஆனையால் நியாய தரிசனத்தை அக்ஷபாத நதமென்றும் கூறுவர் அறிஞர். கௌதமர் என்ற பெயர் வேதங்களிலும் உபநிஷதங்களிலும் பல விடங்களில் காணப்படுகின்றது. எமனிடஞ்சென்று ஆத்மவித்தை கற்றுவந்த நசிகேதஸ் என் போனுக்குக் கௌதமரிஷன் என்று மறுபெயருண்டு, அஜாத சத்துருவென்றும் அரசனிடம் சென்று உபநிஷத ரஹசியம் வேண்டிய ஆருணையனும் கௌதமரிஷனப்பட்டான். இந்திய பண்டை நாகரிக ரூபமணிபும், பெளத்தமத நாயகனுமான சாக்கிய முனியும் கௌதமரிஷனும் பெயரினனே. இவர் காலத்தவரும் இருபத்து நான்காவது ஜினருமான ஸ்ரீவர்த்தமான ஸ்வாமியின் முக்கிய சிஷ்யரும் முதல் கணதாரகு ஸ்ரீரந்தவருக்கும் கௌதமரிஷன் பெயருளது.

மற்றும் இந்திரனைச் சபித்தவரும் ஸ்ரீராமரின் பாததுளரால் சபிக்கப்பட்ட அக்ஷிகையின் பர்த்தாவுமான ஒரு கௌதம ரிஷி ராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளார். இந்தக் கௌதமரிஷே அக்ஷபாதநொன்றும் நியாயதரிசன கர்த்தாவென்றும் அறிஞர் கூறுவர்.

நியாய தரிசனம் முக்கியமாய்த் தர்ச்ச சாஸ்திரத்தொகையேயாம். ஆகிலும், சம்சாரத்தை யொழித்து மோக்ஷத்தைப் பெறும் வழி தத்துவஞானமே. மோக்ஷ காரணமான தத்துவ ஞானத்தின் நிலையும், ஆதர்ப்பெறும் வழியும் கூறப்பெற்றுழித் தர்க்கமுறையும் நிலையும் கூறினார்.

நியாய தரிசனத்துள் தத்துவங்கள் பதினானும். அவை: பிரமாணம், பிரமேயம், சம்சயம், பிரயோஜம், திருஷ்டார்த்தம், சித்தர்த்தம், அவயவம், தர்க்கம், நிர்ணயம், வாதம், ஜல்பம், விதண்டம், தோதுவாபாஸம், சலம், ஜாதி, நிக்கிரத்துஸ்தான மெனப்படும்.

பிரமாண மென்பது யாதெனில் நல்லறிவு பெறும்வழி. பிரமிதி யென்பது ஞானம் அல்லது அறிவு. அறியப்படும் பொருள் பிரமேய மெனப்படும். அறிவேனான் பிரமாதாரனாகும். பிரமாணங்கள் அல்லது ஞானம் பெறுமுறைகள் அநந்தத் தரிசனங்களின் கொள்கைபோல் வேறு வேறாம். கபில, பதஞ்சலி தரிசனங்களின்படி. பிரக்தியகூடம், அனுமானம், ஆகமமெனப் பிரமாணங்கள் மூன்றும். சார்வக தரிசனத்

திற்குப் பிரத்தியக்ஷமொன்றேயாம். வாய்ப்பாக மதத்தின் பிரமாணத்
தன் நான்கு : அமை : பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சப்த
மெனப்படும். பிரத்தியக்ஷத்தின் லக்ஷணம் அக்ஷபாத ரூபநிரந்தர
பின்வருமாறு உதப்பட்டுள்ளது. “இந்திரியங்களைப் பொருள்கள்
சம்பந்தப்படுவதா துண்டாது ஞானமே பிரத்தியக்ஷமாம். இது
பொருள்படும் சொல்லாக் கொண்டுணராமும பொருளுணர்ச்சிக்கு வேருண
தால் அபிப்ப தேசமாகும்; உருவவரித்தோற்ற முதலான போலிப்
பிரத்தியக்ஷத்திற்கு வேருகி உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதால் அபி
ப்பசாரியாம்.” வஸ்துவை உள்ளவாறு உணராது சிப்பியை வெண்கி
யென்றும், கண்ணாடித் துண்டை மணி யென்றும் சொல்வது அபிப
சார ஞானமாம். பிரத்தியக்ஷம் இதில் வேருகிப் பொருளை உள்ள
படி உணர்த்தலால் அபிப்பசாரி யெனப்பட்டது. சம்சய ஞானத்தைப்
போல் பல பொருளைக் குறிக்காது, பிரத்தியக்ஷம் தனித்தனியாகப்
பொருளைப் பகுத்தறிதலால் அதனை, “வியவஸாயாத்மகம்” என்றார்
பெரியோர். பொருள்களைத் தனித்தனியாகும் விசேஷ குணம் வியவ
ஸாய மெனப்படும். ஆகையால் பிரத்தியக்ஷம், வியவஸாய ஞானம்
அல்லது பகுத்தறிவெனப்படும்.

சிலர், பிரத்தியக்ஷம் அபோகிப் பிரத்தியக்ஷமென்றும், யோகிப்
பிரத்தியக்ஷமென்றும், இருவகையா மென்பர். சும் போன்ற சாமான்
ய் புலன்களாலுணர்தல் அபோகிப் பிரத்தியக்ஷமாம். தபளிகள்
யோகஞ்செய்து புலனுக்கு மீறின வஸ்துக்களை யோக சக்திபவதுணர்
தல் யோகிப் பிரத்தியக்ஷமாம்.

“இனி, அனுமான லக்ஷணம் சொல்வாம் : அனுமானமென்பது
பிரத்தியக்ஷத்தைப் பூர்வமாகுடையது. பிரத்தியக்ஷமின்றி அனுமா
னம் தோன்றாதுகூடின், “அனுமானம் தத்பூர்வகம்”—எனப்பட்டது.
பிரத்தியக்ஷத்தை முன்னாகப் பெற்றுத் தான் அதன்பின் தோன்றி
வரும் அனுமான ஞானம் முன்று. வகைப்படும். அமை : பூர்வவத்,
சேஷவத், சாமான்பதோ திருஷ்டம் என்பனவாம். காரணத்தைப்
பார்த்து அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு காரியத்தை அனுமானித்தல்
பூர்வவத் எனப்படும்; முன் தோன்றும் காரணத்தால் பின்வரும்
காரியமுணரப்படும்; காரியமேகத்தைக் கண்டு மறை பெய்யுமென்பது
போதும். காரியத்தைக் கண்டு காரணத்தை யனுமானித்தல் சேஷ
வத் - எனப்படும்; பின்னரும் காரியத்தைப் பார்த்தலால் அதன் முன்

ஆகிய காரணம் உணரப்படும்; அது, எதியின் பிரவாகத்தைப் பார்த்து மேலே மறைவு செய்தது என்பது போலும். காரண காரிய சம்பந்த மில்லாமலே ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டு ஒற்றமையுள்ள வேறு விஷயத்தை யறிதல் சாமான்யதோ திருஷ்ட மெனப்படும்; ஒரிடத்திலுள்ள மனிதனை வேறொரிடத்தில் பார்க்கும்போது அவன் இவ்விடத்திற்குப் பிரயாணஞ் செய்துள்ளான் என்பது கமக்கு அதுபல ஞானம்; ஒரிடத் திலிருந்த சூரியன் மற்றொரிடத்தில் காணப்பட்டால் இடம்மாறதல் செல்வகையால் எனக்கொள்ளுதல் போல் இது கொள்ளப்படும். மனித னுக்கும் சூரியனுக்கும் தேசாந்தரமடைதல் கதிபூர்வகம் - சாமான்ய மாதலால் இது சாமான்யதோதிருஷ்டமாகும்.

பிரசித்தமான 'வஸ்துவுக்கும், அப்பிரசித்தமான வஸ்துவுக்கு முள்ள சூன் ஒற்றமையப்பற்றி, முன்னதினும் பின்னதை அறிதல் பயமானமாகும்; அதாவது: கமக்குத் தெரிந்த பகவைக்காட்டி, கமக் குத் தெரிபாத காட்டுப்பகவும் இது போலாம், என்பது பயமான ஞானம்.

சுப்தப்பிரமாண மென்பது ஆப்தஞ் ஸுபதேசிக்கப்பட்ட ஆகம மாகும். இவ்விதம் கையாடிக மதத்தில் பிரமாணம் காண்கு வகைப் படும்.

இனிப் பிரமேய தத்துவம் கூறப்படும். பிரமாணக்களாலறிபப் படும் பொருளே பிரமேயமாகும். அவை: ஆத்மா, தேகம், புத்தி, இரீதியும் முதலியவைபாம். கையாடிக மதத்தின் பிரமேயம் அல் லது பொருள்கள் ஆத்மா, சரீரம், இரீதியும், அத்தம், புத்தி, மனம், பிரகிருத்தி, தேசம், பிரேதத்தியபாவம், பஸம், துக்கம், அபரூபக் மெனப் பள்ளிருவகையாம். இவற்றின் சரீரத்தி துக்கபரிந்தம் ஹேயம்; அபரூபக்கமுபாதேயம்; ஆத்மா சிறிது ஹேயமும் சிறிது உபதேயமுமாகும். அது சக துக்கத்தினை அனுபவித்தலால் ஹேயமும், அவற்றை விடுதலால் உபாதேயமுமாகும். இச்சை, வெறுப்பு, பிரயத் னம், ககம், துக்கம், ஞானம் முதலியவற்றிற்கு ஆபுரமாயிருப்பது ஆத்மா. இன்னுமது சேதனத்துவம், கர்த்திருத்துவம், சர்வகதத்துவம் முதலிய குணங்கள் பெருந்தியது. இது தங்குமிடம் சரீரம். சன் முதலியவை பஞ்சேந்திரியங்கள். அவற்றிற்கு விஷயமாகும் ரூபாதிகள் பொருள்கள். கந்தம், ரசம், ரூபம், ஸ்பரிசம் ஆகிய இவ்நான்கும் பிரதக் தி குணங்கள். ரூபம், ரசம், ஸ்பரிசம் ஆகிய இம்முன்றும் ஜலத்தின்

குணங்கள். ரூபமும், ரூபசிதமும், தேஜஸின் குணமாம். ரூபசித மட்டுமே வாயுயின் குணம். சப்தம் ஆகாசத்தின் குணமாகும். புத்தி பென்பது இந்திரிய விஷயங்களாலாகிய ஞானம். இது கூர்ணிகமாயும், பேரகன்வபாவமாயும், சம்சார காரணமாயிருத்தலால் றேஜாமாம். அந்தக் காரணம் - மனம். இது அனுமானத்தாலறிப்பப்டும். இது அனுபவவுன்னதாயும், நித்தியமாயும், சேதிரம் செல்லுங்குணமுள்ள தாயுமிருப்பது. மன வசன கால வியாபாரம் பிரகிருத்தி பெணப்படும். காகம், துவேஷம், மோகம் ஆகிய இம்முன்றும் தோஷமென்பவனாம். இவற்றாலானதே சம்சாரம். சரிச இந்திரியாதிகளால் கட்டப்பட்ட பழமைபாண பாக்கையை விட்டுப் புதிதான பாக்கையை பீண்டல் பிரேத்திய பாவமாம். இதுவே சம்சாரமெனப்படும். பிரகிருத்தியா துண்டாகும். பணம் கரு துக்கம் பிரா சந்தாபம் துக்கமெனப்படும். பிரகிருத்தியின் பலனாகிய கருமம் துக்கமின்றி ஆகாததனால் அது வும் துக்கமேயாகும். அத்தியந்தம் துக்கத்தை விடுதலே அபவர்க்க மல்லது மோகமேயாகும். துக்கத்தை றெவிக்கவேண்டில் கருத்தையும் றெவித்தல்வேண்டும். ஆகையால் அபவர்க்கமென்பது பிரப்பு, மூப்பு, சாக்காடு ஒழிந்ததேயாம். இதுவே பாயமென்றும் புருஷார்த்தமென் றும் கூறப்படும். இதுவே அதுவே வென்று மயக்குதல் சம்சா ரமாம். எதைப் பெறுமாறு முயற்சியுண்டாகிறதோ அது பிரயோஜ னம். ஸாதி பிரதிவாதிகளிருவரும் ஏதிலுக்கொன்றும்படியான விஷ யத்தை எடுத்துக்காட்டல் திருஷ்டாந்த மெனப்படும். இஃது இனிக் கூறப்படும் அவயவங்களிலொன்றானதும் கருகுத் தனியே கூறப்படீ டது. சித்தாந்தமென்பது கொள்ளை. பிரமாணங்களால் சாதிக்கப் பெற்றது.

இனி அவயவங்கள் கூறப்படும்: இவை அனுமானத்தின் அங்கங் களேயாம். அவயவங்கள் ஐந்து வகைப்படும். அவை: பிரதிஞ்ஞ, றேறுது, திருஷ்டாந்தம், உபாஸம், சிகமம் என்பவைபாம். பிரதிஞ்ஞ வென்பது கருபகஷமென வேறு பெயருமுண்டு. அது, 'ஆங்கே கெருப் புளது,' என்பது போன்றது. றேறுது அல்லது சாதனம் என்பது காரணத்தைக் கூறும் வசனம்; அது 'புகையிருப்பதால்' என்பது போன்றது. திருஷ்டாந்த மென்பது உதாரணம்; 'சமஸிதம்போல' என்பது போன்றது. உபாஸமென்பது காரணத்தை உபஸம்ஹீத் துக் கூறதனாம். அது 'இங்கும் அவ்வாதே புகையுளது' என்பது

போன்றது. கிணம் என்பது சாத்தியமாகிய வசனத்தை உறுதிப் படுத்துதலாம். 'இவ்ருப் புனைபுனதால் நெருப்புமுண்டு'—என்பது போன்றது.

தர்க்க தத்துவமென்பது சந்தேக மொழிக்கும் பொருட்டு மற் றும் ஆசாய்தலாம். காணப்படும் வஸ்து தம்பமா மனிதனு என்று மயங்கிய வழி மற்றும் அனைக் கவனித்துப்பார்த்து, அஃது அசைபா திருத்தல், அதில் பதிகள் தங்குதல், கொடிகள் அதன் மேல் படர்ந் திருத்தல் முதலிய குணங்களைக் கண்டறிதல் தர்க்கமாகும்.

கிணிய தத்துவமென்பது அவ்வாறு தர்க்கித்தறிந்த குணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு புருஷனைன்றாவது, தம்பமென்றாவது நிக்சபித் தலாம். ஆசாரியனும் சிஷ்யனும் அப்பியாசத்தின் பொருட்டிப் பசும் பிரதி பசும் கொண்டு தம் தம் மதத்தைச் சாதிப்பதே வாதமெனப் படும். ஜெயிக்கும் பொருட்டு வேறொருவரோடு தர்க்கித்துத் தன் சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதும் வாதமாகும். அவ்வாறு வாதிக்கும் போது நகரமுறைகளைக் கொண்டு குதர்க்கம் செய்தல் குற்றமாகும். துஷணமான வாதத்தின் குற்றங்கள் பலவகைப்படும். அவை : சலம், ஜாதி, ஜல்பம், விதண்டம், ஜேதவ்யாசம், நிக்ரஹ ஸ்தானம் என் பனவாம். இவற்றை கிரிவாய்ச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இவ்வாறு தர்க்க முறைகளையும் குற்றங்களையும் முக்கியமாகக் கொண்ட ஸபாபிக மதத்துள் எல்லாப் பொருள்களும் பிரமேயமென்ற தத்துவத்துள் அடக்கிக் கூறப்பெற்றன. பல பொருள்களமைந்த லோகமும், அதனுள் நிற்கும் ஜீவராசிகளும் ஆக்கப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் இவற்றைச் சிருஷ்டித்த ஈஸ்வரன் கர்த்தாவாம், ஆக்கலும் அழித்ததுமாகிய இருதொழிலும் பொருந் தியவன். பரமானுந் திசன்களினின்று இவ்வுலகத்தை அமைத்ததும், ஜீவராசிக்குத் தொழிக் காரணமாகச் சரீரத்தை ஆக்கியளித்ததும் சிருஷ்டியெனப்படும். சரீரமும், உலகமும் அமைப்பழிந்து தெறி முலபரமானுக்களாக மறைந்தொழிந்ததும், ஜீவராசின் தொழிலற்று மயங்கிக் கிடத்தலுமே சம்ஸாரமாகும். இவ்வாறு மாரி மாறித் தோன்றும் ஆக்கல் அழித்தல் இரண்டிற்கும் உபாதான காரணமான அனுந்திசன்களும் ஜீவராசிகளும் சித்திய வஸ்துக்களாம்.

இன்னும் சில கொள்கைகள் கையாடிக் மதத்திற்கும் வைசேஷிக் மதத்திற்கும் பொதுவாக யிருக்கின்றமையால் அவற்றை ஒன்றாகக் கூறுவாம் : இனி வைசேஷிக தரிசனம் கூறப்படும்.

வைசேஷிக மதம்

விசேஷ மென்ற தத்துவப்பொருளை முக்கியமாயுடையதாகலால் இதற்கு வைசேஷிக தரிசனமெனப் பெயராயிற்று. இதற்குக் கணுத தரிசனம், ஒளனஞ்சிய தரிசனமென்ற வேறு பெயர்களுமுண்டு. கணுதரிசனமால் சொல்லப்பட்டது கணுததரிசனம். கணுதா என்ற வடமொழி கொய்யுண்போன் எனப் பொருள்படும். இம்முனி கீபோத வடிவங்கொண்டு வழியிற் கிடக்கும் தானிய தண்டங்களைத் தின்று டாதலால் கணுதர் எனப் பெயர் வந்தததாக ஒரு கதை யுண்டு. சிவன் உருக ரூபமெடுத்துக்கொண்டு அம்முனிக்கு இந்தத் தரிசனத்தைப் போதித்ததால் இதற்கு ஒளனஞ்சிய தரிசனமென்ற நாமம் வந்ததாகச் சிலர் கூறுவர்.

தேவதா விஷயத்தில் இதற்கும் கையாடிக் தரிசனத்திற்கும் முற்றும் ஒற்றுமையுண்டு. கிருஷ்டி சம்ஸார கர்த்தாவான சல்வரணே தெய்வமாம். தத்துவ விஷயங்களில் சில வேற்றுமைகள் உண்டு. அவற்றைக் கூறுதும் : வைசேஷிக மதத்தின்படி தத்துவம் ஆறாம். அவை திரவியம், ரூபம், கர்மம், சாமான்யம், விசேஷம், சமவாயமென்பவைபாரும். இவ்வாறு பதார்த்தங்களுள் சில சித்தியமும் சில அசித்தியமும் ஆம். இம்மதத்தினர் சிவன் அபாவமென்ற ஏழாவது பதார்த்தம் மொழியு உண்டென்பர்.

இந்த ஆறு பதார்த்தங்களில் திரவியமென்பது ஒன்பது வகைப் படும். பூமி, ஜலம், அக்ஷிணி, வாயு, அந்தரிகூடம் அல்லது ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா, மனம் என திரவியங்கள் ஒன்பதாம். பூமி என்பது கடின ரூபமுள்ள மண், கல், மாம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். ஜலம், ஆறு, கடல் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். தேஜஸ் என்பது அக்ஷிணியாம். அது கால்கைப்படும் : கட்டையெரித்துண்டாம் அக்ஷிணியை பெணமம் என்றும், சூரிய கஷத்திராடிகளாலுண்டாகும் ஒளிக்கு திவ்ணியமென்றும், உண்ணும் உணவை தீர்ணமாகும் அக்ஷிணிக்கு ஒளதர்ய மென்றும், பொன் முதலிய பொருள்களில் இயற்றை உபயுள்ள ஒளிக்கு ஆகாசஜம் என்றும் கூறப்பட்டு அக்ஷிணி கால்கை

யாம். அந்தரிக்ஷம் என்பது ஆகாசம். இந்த திரவியம் எவ்வாயும், நித்தியமாயும், அமுர்த்தமாயும், சர்வவிபாபியாயுமுள்ளது. காலத்திரவியமென்பது, முன்பு, பின்பு, சமகாலம், வேறு காலம், நெடுங்காலம், சித்திரம் முதலிய பாகுபாட்டிற்குக் காரணமாயுள்ளது. இதுவும் ஏதமும், நித்தியமும், அமுர்த்தமும், சர்வவிபாபியுமானதே. திசை என்னும் திரவியமும் அல்லவோ. மூர்த்தத் திரவியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே கிழக்கு, மேற்கு என்ற திசை வேற்றுமைகள் உண்டாகின்றன. ஆத்மா வென்பது - ஜீவன். இது அநேகமாயும், நித்தியமாயும், அமுர்த்தமாயும், விபுவாயுமுள்ளது. மனோ திரவியமென்பது சித்தம். இஃது அணுவளவுள்ளதாயும், அமுர்த்தமாயும், அநேகமாயும், சித்திரம் சுஞ்சாரம் செய்வதாயுமுள்ளது. இது தவரித்தனி சரீரத்துக்கும் வேறு வேறாயது. பூமி முதல் நான்கு திரவியங்கள் நித்தியா நித்திய குணமுள்ளன. இவற்றுக்குக் காரணமாயுள்ளதும், தான் அகாரணமானதான பரமாத்மா ரூபத்தால் நித்தியமும், பரமாத்மாவின் காரியமாகிய ஸ்கந்தங்களே அபேஷித்து அநித்தியமும் ஆகும். ஆகாச முதலான மூன்று திரவியங்கள் நித்தியமேவாம் - உத்பத்தியில்லாமையால்.

குணங்கள் இருபத்துதந்து விதமானவை. அவை: ஸ்பரிசம், ரஸம், ரூபம், சந்தம், சப்தம், சங்கீர்ஷ், அல்லது என், விபாகம், சம்போகம், பரிமாணம், பிரதக்ந்துவம், பரம், அபரம், புத்தி, அகம், துக்தம், இச்சை, தர்மம், அநர்மம், பிரயத்தனம், சம்ஸ்காரம், துவேஷம், ஸ்நேஹம், குருத்வம், திரவத்துவம், வேகம் என்பனவையாம். ஸ்பரிசமென்பது பூமி, ஐலம், அக்கினி, காற்று இவற்றின் குணமாம். ரஸமென்பது பிருதவி ஜலமிவற்றின் ஸ்வபாலமாம். ரூபம் - பிருதவி, ஐலம், அக்கினி இவற்றின் குணமாம். சந்தம் பிருதவியின் குணமாம். சப்தம் ஆகாச குணமாகும். சங்கீர்ஷ் வென்பது ஒன்று முதலாகிய என் ஸக்ஷணம். சேர்ந்திருந்து வேறாய்ப் பிரிதல் விபாகம், வேகு விருந்து சேர்தல் சம்போகம். அளவளைக்குக் காரணமாயுள்ளது பரிமாணம். பரிமாணமென்பது நான்கு வகைப்படும்; அவை: பெரிது, (மகத்), சிறிது, (அஹ்), நெடி, (திரக்ஷம்), குறில் (அநுஸ்வம்) என்பனவையாம். இவற்றுள் மகத் நித்தியம் அநித்தியமென இருவிதமாம். நித்தியமாவது ஆகாசம், காசம், திக்கு, ஆத்மா - இவை பரம் மகத்துவ மூடபவை. அநித்திய மகத்துவமானவை, இரண்டு அணு கூடிய ஸ்கந்தம் முதலானவையாம். அணுத்துவமும் அவ்வாறே நித்திய

சித்தியபேதமாம். ஒன்று சேர்ந்திருந்தும் தன் தன் குணத்தால் வேறாய் நிற்கல் பிரதக் குணமாம். பாம் அபாம் என்பவை முன்பின் என்ற குணங்களாம். இவை கால சம்பந்தமாயும் இடசம்பந்தமாயு முள்ளன.

புத்தியென்பது ஞானத்திற்கு வேறானவற்றைக் கிரகிக்கும் குணம். இது வித்தியா அவித்தியாவென இருமிதம். இவற்றுள் அவித்தியாவென்பது சம்சயம், விபரீதம், அனந்தியவசாயம், ஸ்வப்னமென நானு வகையாம். வித்தியா வென்பதும் நான்கு விதமாம்; அவை: பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், ஸ்மிருதி, ஆர்க்கமென்பனவாகும். சுகம், துக்ஷம், இச்சை ஆகியவை எளிதில் கிளங்கும். தர்மமென்பது புருஷநுபாய குணமாம். சுருதி ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள முறைகளின்படி தன் தன் வர்க்கமும் தொழில்களைப் பொருத்தி நடத்தல் தர்மமாம். அவ்வாறன்றித் தவறி நடத்தல் அதர்மமாம். பிரயத்னமென்பது உற்சாகம், முயற்சியாம். சம்ஸ்கார மிருவிதம்; அவை: பாவனை, விதி ஸ்தாபனமென்பனவாம். முன்னது ஆத்மகுணம்; ஞானத்தாலுண்டானது. பின்னது மூர்த்தத் திரவியங்களின் குணமாம். முன்னிருந்த ஸ்திதிபோல் நிற்பது சம்ஸ்கார குணத்தாலும், இதற்கே ஸ்திதி ஸ்தாபகமென்று பெயர். துவேஷமென்பது வெறுப்பு. ஸ்நேகமென்பது ஒட்டுத்தன்மை; அது ஜலதைலாதிகளின் முக்கிய குணமாம். குருத்துவம் பருஷுள்ள தன்மை. திரவத்துவம் ஒழுங்கும்தன்மை. திரவத்துவ மிருவகை; அவை: ஸுதுஜம், காமதித்திகம், ஜலம் ஹ்ருதுதிரவத் தன்மை புடையது. கடினமாயிருந்து உருக்கப் பெற்றவை காமதித்திக திரவத் தன்மையுள்ளன. அவை உஷ்ணத்தால் உருக்கப்பட்ட பொன்போள் நாவாம். வேகமென்பது பூமி முதலான திரவியங்களிலும், மனதிலும், மற்ற மூர்த்த வஸ்துக்களிலும் உண்டாகும் செல்லைக் குணத்தின் விசேஷமாம். இவ்வாறு குணங்கள் இருபத்தைத்தாம்.

இவற்றுள் சில மூர்த்தகுணமாம், சில ஆத்மகுணமாம். சில இரண்டின் குணமாம்.

உயரக்கொம்புதல், விழுதல், சுருங்கல், விரிதல், செல்லுதல் எனக் கம்மங்கள் ஐந்து வகைப்படும்.

இவ்விச் சாமான்ய வகைணம் சொல்லப்படும். பாம் அபாம் எனச் சாமான்ய மிருவிதம். பா சமான்யத்திற்குச், சத்தா சாமான்யமென வேறு பெயருண்டு. 'வந்து உண்டு' என்று அறியும் ஞானத்திற்

அவர்

ருக் காரணமாகது எதுவே அது சத்தா சாமான்ய மென்பப்டும். திர விபம், குணம், கர்மம் இம்முன்றினுக்கும் பொதுவகையுள்ளதால் அந்தித்தலத்தைச் சாமான்யமென்றார். அபர சாமான்யமென்பது திரவியங்களுக்கு மட்டும் தமக்குள்ள பொதுத்தன்மையாம். அவ்வாதே குணங்களுக்குள்ளும், கர்மங்களுக்குள்ளு யிருக்கும் பொதுவகைக்கு அபர சாமான்யமென்ற பெயர் பொருத்தம். திரவியத் தன்மை, குணத்தன்மை, கர்மத்தன்மை இவைபே அபர சாமான்யமாம். திர வியத் தன்மையைப்பற்றியே 'இது திரவியம்' என்ற ஞானமுண்டா கிறது. அவ்விதமே, குணத்தன்மை காரணமாக 'இது குணம்' என் றும், கர்மத்தன்மை காரணமாக 'இது கர்மம்' என்றும் அறியப்பெறும்.

திரவியம், குணம், கர்மம் இம்முன்றும் தம் தம்பிட்டுமுள்ள ஒற் றுமை மாத்திரமேயன்றி ஒன்றிற்கொன்று ஜாதிலேற்றமையுடையன. ஜாதிலேற்றமென்கே விசேஷமெனப் பெயர். அபர சாமான்யங்கள் தமக்குள் பொதுவாயும், பிறவற்றில் வேறாயுயிருப்பதால், சாமான்யம், விசேஷமென இருபெயரும் பொருந்தியுள்.

கடம், படம் இவற்றின் லேற்றமென்குக் காரணமாக கிறப்புத் தன்மை - விபவதூரவழியால் விசேஷமெனப்படும். 'ஆனால் வகை ஷிக தரிசனத்தில் விசேஷமெனப்படுவன் வேறு. இங்கு நிச்சயமா யுள்ள தத்துவ விருத்தியே விசேஷமெனக் கூறப்பட்டது. நித்திய திரவிய மென்பவை உத்பத்தி விஞ்ச மகன்ற, பாமாதூ, ஆகாசம், காலை, திக், ஆத்மா, மனம், என்பவாம். உலோக உத்பத்தி, விசாச கிலங்குகளில் உளவாகையால் அதுங்களுக்கும், சம்சாரபரவந்த யிருப் பனவாகையால், ஆன்மாவுக்கும், மனகக்கும் அந்திய விசேஷமென்ற பெயர் வழங்கப்படும். எப்படி காம் 'இந்தப் பசு, வெண்ப்பு, உயர மாளது' என்று இந்திரிய நிமித்தமாக உணருகிறோமோ அவ்வாதே யோகிகள் வேறு உபகரணங்கள் நிமித்தமன்றியே சரகூத் மேற் கூறப்பட்ட அந்திய விசேஷங்களைக் கண்டறிவர்.

யாதொன்று அயுதகித்தன்களையும் ஆதார ஆதேய பூதங்களாய் முள்ளவற்றின் சம்பந்தமாயுளதோ அது அறிதற் காரணமாயுயிருக் கிறது. அதுவே சமவாயமெனப்படும். அயுதகித்தம் என்பது வேறு படுத்தக்கூடாத சேர்க்கை. அது தூணினின்றும் வஸ்திரம் வேறுக்கப் பட்டது போன்றது. ஆதாரமென்பது ஆபுரயமல்லது இடம். ஆதேயமென்பது அங்கிடத்தில் பொருந்தியுள்ளது. திரவியம் ஆதார

ரம், குணம், ஆதேயமாம். இவ்விரண்டும் வேறு வேறுபிரித்தும் பிரிக்கப்படாத ஒற்றன்மையுடையன. இந்தச் சம்பந்தமே ஞானகாரணமாயுள்ளது. 'இக்கு நூலினால் வல்திரமானது; வல்திரத்தில் குணமுள்ளது; திரவிய குண கர்மங்களில் சந்தா அல்லது அஸ்தித்தவமுள்ளது; திரவியத்தில் திரவியத்தன்மையும், குணத்தில் குணத்தன்மையும், கர்மங்களில் கர்மத்தன்மையுமுள்ள' என்ற இவ்வாறான ஞானங்களுக்குக் காரணமானதால் அது 'பிரத்திய தேஹு' வெணப்பட்டது. இரண்டு பொருள்களின் பிரிக்கவிடவாத சேர்க்கையே சமவாயபதார்த்தமாம். இந்தச் சம்பந்தம் நூலுக்கும் வல்திரத்திற்கும், திரவியத்திற்கும் குணத்திற்கும், திரவிய, குண, கர்மங்களுக்கும், அதனைத் தன்மைக்கும், திரவியத்திற்கும், அந்நிய விசேஷங்களுக்கும் உள்ள கூட்டுறவேயாம். இந்தச் சமவாயம் ஏகமாயும், நித்தியமாயும், சர்வவியாபியாயுமுள்ளது.

வைசேஷிக மதத்துள் பிரமாணம் பிரத்தியக்ஷம், அனுமானமென இருபிதம்.—பிரத்தியக்ஷமும் இருவகைப்படும். இந்திரிய மூலத்தாலானது ஐந்திரியம்; போகத்தாலானது யோகஜம். ஐந்திரிய பிரத்தியக்ஷம் மற்றும் இருபிதம்: சர்மான்யமாகப் பொருளைக் காணல் தீர்விகல்பகம்; விசேஷ குணத்துடன் அறிதல் சவிகல்பகமாம். யோகஜப் பிரத்தியக்ஷமும் ஐந்தம், வியுத்தமென இருவகையாகும். இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத வஸ்துக்களைக் கால தேச வாய்புடன் அறியும் சக்தி யுத்தப் பிரத்தியக்ஷம். இது, யோகத்தால் உண்டானதால் யுத்தமெனப்பட்டது. விசேஷ யோகத்தாலானது வியுத்தம். இது வாய்பிந்திச் சர்வ தரிசியாகும். ஒரு சூரிப்பால் வேறொன்றை பறிதல் அனுமானம் அல்லது லிங்கிக ஞானம். லிங்கமென்பது சூரி அல்லது அபையாளம்; அதனுலானது லிங்கிகம். இது கார்பம், காரணம், ஸம்யோகி, ஸமவாயி, விரோதி என ஐவகையாம். சூரி பாலாகத் தைப் பார்த்து இது மஹாயின் கார்பமென்றதும், மேலாகக் கண்டு இது மஹைக்குக் காரணமாமெனக் கூறுததும், புனைவைக்கண்டு ஞெருப் புளது என்றதும், உண்ண ஸ்பரிசத்தால் அக்கினியை பறிததும் சீத குணமில்லாததால் உண்ணமுளதென்றதும் ஆகிய இவை முறையே ஐந்து லிங்கிக ஞான வகைகளுக்கு உதாரணங்களாம்.

மற்ற தரிசனங்களில் கூறியுள்ள விஷய பிரமாணங்கொல்லாம் அனுமான விசேஷங்களுக்கென்றே கொள்ளப்படும். இனி மீமாம்ஸை தரிசனம் கூறப்படும்.

ஐஜிமீய தரிசனம்

மீமாம்ஸை மதத்திற்கு ஐஜிமீய தரிசனமென்று மறுபெயருண்டு ; அது, ஐஜிமீயி என்பவரால் ஆக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்டது. வேதாந்த மென்று வழங்குவதும் உத்தர மீமாம்ஸைத்தினின்றும் வேறு படுத்துமாறு இதை பூர்வமீமாம்ஸைமென்றும் அறிஞர் கூறுவர். மீமாம்ஸை மென்ற சொற்புப் பெயரே பெரும்பான்மையும் வழங்கப்பெறும்.

ஐஜிமீய தரிசனத்தில், சர்வஜ்ஞனாயும், சர்வதரிசியாயும், விதராவனாயும், சிருஷ்டி, ஸம்ஹார அத்தாவாயுமுள்ள தேவன் ஒருவன் காணப்படவில்லை. மூன் கூறப்பட்ட தரிசனங்களில் இல் அவ்வித தேவன் உண்டென்றும் அவன் வாக்ஸபமே பிரமாணமென்றும் ஏற்றுக் கொண்டன. இங்குச் சர்வஜ்ஞன் இல்லையாதலால் அவனுடை வசனம் பிரமாணமாம் என்ற கொள்கையு மில்லாதுபோம். ஒரு புருஷன் சர்வஜ்ஞனாகமாட்டான் அத்தியந்த வேற்றுமைபால், ஸ்தம்பம் புருஷனாகாததுபோல். சர்வஜ்ஞனாகல் சேஷிக்கப்படுதலும், மூன்றுலோக சாம்வாஜ்யம் பெறுதலும், சத்திர, சாமராதி விபூதிகளையடைதலுமே சர்வஜ்ஞ லக்ஷணமெனில், சேத்தி, பூஜாதிகளே விரும்புவோன் இவற்றை மாயவித்தைபாலும் இந்திர ஜாலத்தாலும் உண்டிபண்ணிக் கொள்ளக்கடும். மனுஷ்யனுக்கு சர்வஜ்ஞத்தன்மை கூடாது. பிரம்மா, வீஷ்ணு, மாவேஸ்வராதிகளுக்கும் அவ்வாறே சர்வஜ்ஞத்துவ முண் டென்பது, பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சாதிக்கப்படாது, கண்கள் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படவில்லையாகையால். அனுமானத் தால் சாதிக்கலாமே வென்றால், பிரத்தியக்ஷ பூர்வகமே அனுமான மாகையாலும், பிரத்தியக்ஷத்தால் சர்வஜ்ஞனுடைய குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லையாகையாலும் இதனாலும் சாதிக்கப்படாது. ஆகமத் தால் சர்வஜ்ஞன் சித்தியாமெனில் பொருந்தாது-சர்வஜ்ஞனில்லாத போது அவனால் வெளியிடப்பட்ட ஆகமம் இல்லாதொழியுமாகையால். உபமானத்தாலாமே வெனில், ஆகாது, அதுபோன்ற வேறு பொருள் பாடுதொன்று மில்லாமையால். அத்தரபத்தியால் சாதிக்கப்பெறுமோ வெனில் கூடாது, சர்வஜ்ஞ சாதகத்திற்குக் காரணமான வேறு

வாதொரு பதார்த்தமும் காணப்படாமையால். இவ்வகத்து பிரமாணங் களால் சாதிக்கப்பெறாத சர்வஜ்ஞப் பொருள் அபாவப் பிரமாணங் கோசமாயி இல்லையென்றே சித்தியாகும்-மூவகின் கொம்புபோல.

அநித்திரியமான பதார்த்தங்களைக் காண்பவனுன சாக்ஷாத் தேவ னும், அவனுல் வெளியிடப்பட்ட ஆகமமுயில்லையாமையில் அநித்திரிய விஷயங்களை எவ்வாறு அறிதல் கடும்? சித்தியமானதும் புருஷனுலாக் கப் பெறுதலுமான வேதவாக்கியத்தால்தான் யதார்த்தம் நிச்சயிக்கப் படும். இத்திரிய விஷயத்திற்கு மீறின பதார்த்தங்கள் ஆத்மா, தர் மம், அதர்மம், காலம், ஸ்வர்க்கம், நாகம், பாமரஜ்ஞ முதலியனவையாம். வேதம் ஆதல் அறிதல் என்னும் குணங்களினிற் பிரபந்தால், சித்திய மென்றும், வாதொரு புருஷனுதும் முதல் முதல் வெளியிடப்படாமையால் அபெனருஷேயமென்றும் கூறப்பட்டது.

ஆகையால் கம்முடைய முதல் கடமை வேதங்களைப் படித்தலும், பிறகு தர்மம் வாதென ஆராய்ந்தறிய முயற்சித்தலுமேயாம்.

ஹமிரீய மதத்தினர் வேதம் சித்தியமெனக் கொள்வதால் கைவா விகளுக்கு மாறாக சப்தமும் சித்தியமெனக் கொள்வர். ஆதல் அறிதல் ஆகிய குணங்களைப் பெற்று அநித்தியமாயும், கண்ணிகமாயுமிருப்பது காதம் என வேறுபடுத்தினர். சப்தமெனும் பதத்தை, பொருள் படும் வசனைத்திற்கே பொருந்துவர். சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் அனுகி சம்பந்தமிருப்பதாலும், சொல்லுக்கு இஷ்டமான பொருளைக் கூற முடியாததாலும் சப்தம் உண்டாக்கப்பட்டதெனக் கூறுதல் பொருந் தாது. முதல் முதல் சப்தத்தை உபயோகித்தல் அநினால் குறிக்குப் படும் பொருளைப்பற்றியேயா வாகையால் இந்த சப்தம் இப்பொருளைக் காட்டும் என்பது முன்னமே யேற்பட்டு இருக்கவேண்டும். ஆகையால் சப்தம் சித்தியமெனக் கொளற்பாஸது.

தர்மமென்பது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வாகாங்களைச் செய் தலேயாம். தர்மா தர்மங்கள் முறையே இஷ்டாவிஷ்டங்களைச் சாதிக்கும்.

தர்மம் நோதனு லக்ஷணமுடையதென்பர் அறிஞர். நோதனு வென்பது பிரோனை-துண்டுதல். வேதவாக்கியத்தில் 'ஸ்வர்க்கம் கிரும்பில் அக்கினி ஹோத்திரம் செய்க்கடவாய்' என்றிருப்பதே நோதனமாம். இவ்வாறு கிரும்பப்படும் ஒவ்வொரு பலனுக்கும் சாதக மான ஒவ்வொரு வாகமுறை கூறப்பட்டுள்ளது. இஷ்டத்தைப் பெறு

மாறு வேதத்தால் தூண்டப்பட்டு அதில் உறியுள்ள கர்மத்தைச் செய்
தலே தர்மமாகும். இதுவே செய்ய யோக்கியமானது. தர்ம முறைப்
படி கர்மத்தைச் செய்தால் அதனால் அபூர்வமென்ற ஒரு அநீத்திரிய
செய்தி தோன்றும். இந்த அபூர்வத்தினால்தான் நீவனுக்கு, தான்
விரும்பிய பலனுண்டாகும்.

அசுத்தமாயும் வேறு வேறாயும் நித்தியமாயுமுள்ள ஜீவராசிகளுக்குக்
குத் தர்மமே கர்த்தவியமாகும்.

இனி வனுமிரு மதத்தின் பிரமாணங்களின் லக்ஷணம் கூறுதும்.
மீமாம்சைகர் பிராபாகர மதத்தினர், பாட்ட மதத்தினர் என இருவகை
யினராவர். பிராபாகரர் பிரமாணம் ஐந்தேயென்பர். பாட்டர் ஆறும்
என்பர். அவை பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், சப்தம், உபமானம்,
அர்த்தாபத்தி, அபாவமென்பவைமாம். இறுதியிலுள்ள அபாவப்
பிரமாணம் பிரத்தியக்ஷத்தின் ஒருவகையென்று பிராபாகரர் கொள்
விறுராதலால் அவருக்குப் பிரமாணம் ஐந்தேயாகும்.

உண்மையையுள்ள வஸ்துக்களின் மேல் இந்திரியங்களைப் பிரபோ
கிப்பதால் ஆத்மஸித்தத்தினுண்டாகும் ஞானம்பிரத்தியக்ஷமெனப்படும்.

அனுமான லக்ஷணம் யாதெனில் கிங்கம் அல்லது குறியைக்
கொண்டு அதையுடைய வஸ்துவை அறிதலாம். காணப்பட்ட வஸ்து
வைக் கொண்டு அதனோடு சம்பந்தமாயுள்ள பிரோக்ஷ வஸ்துவில்
புத்தியைச் செலுத்துவது அனுமானமாகும்.

சப்தம் என்பது நித்தியமாயுள்ள வேதத்தைப் படிப்பதால் உண்
டாகும் ஞானம். பிரகித்தமாயுள்ள பொருளைக் கொண்டு அதனோடு
ஒற்றுமையுடைய அப்பிரகித்தமான வேறு பொருளைத் தெரிதல் உப
மானமாகும்.

பெறப்பட்ட பொருளின் குணத்தையாவது ஸ்வபாவத்தையவ்வுது
கங்குணரப் போதுமான காரணம் காணாதபோது, இன்ன காரண
மிருந்தாலல்லது அவையுண்டாகாவென்று ஒரு பொருளைக் காரண
மாகக் கல்பித்து ஊகித்தலே அர்த்தாபத்தி பெணப்படும். புஷ்பம்
பிருக்கும் தேவதத்தனைப்பார்த்து 'இவன் பசுவில் சாப்பிடுவதில்லை'
யென்றால் 'அவன், இரவில் சாப்பிடவேண்டும்' என்ற ஊகித்தல்
அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாகும். தேவதத்தனுடைய இரார்போஜனம்
அர்த்தாபத்தியால் பெறப்படும். அர்த்தாபத்தி ஞானத்திற்கு மூல
மாய்த்தோன்றும் விஷயம் எல்லாப் பிரமாணங்களாகும் பெறப்படு

மரணமால் இவற்றை நோக்கி அர்த்தபத்திப் பிரமாணம்-பிரத்திபதா பூர்விகம், அனுமான பூர்விகம், சிப்த பூர்விகம், உபமான பூர்விகம், அர்த்தபத்தி பூர்விகம் என ஐவகையாம்.

இனி ஆளுவது: அபாவப்பிரமாணம். இதன் உபயோகம் சர்வஜ்ஞன் உண்டே இல்லையோ வென்ற வாதத்தில் காணப்பட்டது. ஏனைய பிரமாணங்கள் இருக்கும் பொருளைச் சாதிக்குமாகையால் இல்லாப்பொருளை இல்லையெனக் கூறுவதற்கு அபாவமே பிரமாணமாகும். வந்துவருபும் சத என்றும், அசத என்றும் இருவிதம்: அசத ஸ்வரூபம் பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணங்களால் அறிவிக்கப்படாது, இல்லாததைக்காணல் கூடாநாகையால். அனுமானத்தாலும் ஆகாது. ஏனெனில் காணப்பட்ட சித்தத்தால் (அடையால்) சித்தியை (அடையுள்ள பொருளை) அறிவதே அனுமானமாகையாலும், அஸத்தானதற்கு யாதொரு சித்தமுமில்லாதலானும். ஆகையால் அபாவம் தனிப்பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இது பிராக் அபாவம், பிரத்வம்ஸ அபாவம், அன்போன்ய அபாவம், அத்திபந்த அபாவம் என நான்கு விதமாம். ஒரவஸ்து முன் இல்லாதிருந்து பின் உண்டானபோது அதன் பூர்வ அசத தன்மையைக் குறிப்பது பிராக் அபாவமென்பதும், அதாவது, பாவில் தயிர் இல்லை என்பது. முன் இருந்து பின் இல்லாநொழிதல் பிரத்வம்ஸ அபாவமாம்; அதாவது, தயிரில் பாவில்கூ என்பது. இருபொருள்களில் தமக்குள்ளே வேற்றுமையைக் குறித்து 'இதில் அது இல்லை' வென்பது அன்னியபோன்ய அபாவம். 'அதாவது, 'பசு குதிரையல்ல' என்பது. எப்பொழுதும் இல்லாத ஒருபொருளைக் குறிப்பது அத்திபந்த அபாவமாம்; அதாவது, 'முயலின் கொம்பு இல்லை', என்பது.

ஐனமிநீய மதம் கர்மத்தையும் கர்ம பலத்தையுமே முக்கிய பொருளாயுள்ளது. "இருஷ்ய சம்நூர கர்த்தாவாண ஈன்வான் இல்லாத போது ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன்தன் கர்மத்தினாலேயே கதியிற்றிரி தனும், வீட்டையடைதலும் பெறும். இஷடத்தைச் சித்திக்கச் செய்வது தர்மமே. தர்மமென்பது ஸேத வாக்ஸித்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஊகாதிக்களைச் செய்தலே" என்பது அம்மதக் கொள்கை. இவ்வாறு கர்மத்தையே முக்கிய தத்துவமாகக் கூறுகின்றமையால் இந்தத் தரிசனத்தைக் கர்ம பீமாம்சொன்றும் அம்மதத்தினர் சொல்குவர்.

இனி வேதாந்த தரிசனம் கூறப்படும்.

வேதாந்த தரிசனம்

பாதாராயண அல்லது துவைபராயண முனியால் இயற்றப்பட்ட வேதாந்த சூத்திரமென்ற நூலே இந்தத் தரிசனத்திற்கு மூலாதார மெனப்படும். உபநிஷதங்களும் ஆதாரமாகக் கூறப்படுகின்றன. வேதாந்த சூத்திரமென்ற நூலுக்கு முடிந்து பேருரைகளுண்டு; அவை: சக்கரபாஷ்யம், ராமானுஜபாஷ்யம், மாத்வபாஷ்யம் என்பனவையே. இம்மூன்றுரைகளும் தம்முள் தத்துவ விஷயங்களில் முரணிக்கிடத்தலால் வேதாந்த தரிசனம் மூன்று வகைபாகக் கூறப்படுகிறது. அவை அத்துவைதமென்றும், விசிக்ஷபாத்துவைதமென்றும், துவைதமென்றும் கூறப்படுகின்றன. உரைபாசிரியர்களே இம்மூன்று உட்பிரிவுகளுக்குக் காரணமாகையால் இவை அவர்கள் பெயரைக் கொண்டு சங்கரமதம், ராமானுஜமதம், மாத்வமதம் என்றும் வழங்குகின்றன.

வேதாந்த தரிசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள முக்கிய தத்துவம் பிரம்மம் என்பதே. இந்த பிரம்மமே உபநிஷதத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆங்கு அது ஆத்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அது சேதஸ்வ ரூபமாயும், அரூபியாயும், நித்தியமாயும், அவ் வகையாயுள்ளது. இது காரணம் பற்றியே பிராணானந்தம் தம் தம் தொழில்களில் தல்கூறு நிற் கின்றன. பார்க்கப்படும் விஷயங்களை யறியும் பார்க்கவைக்கு இதுவே காரணமாயினும் இது பார்க்கப்படாது-அரூபியானதான். கேட்கப்படும் பொருள்களை யுணரும் பேரறிந்தோர்நிரியத்திற்கு இதுவே மூல காரணமாயிருந்தும் இது, கேட்கப்படாத வஸ்துவாம் - சந்தருணமின் னமபரல். அலைபுணரும் நாவிற்குக் காரணமானாலும் இது அசனேந்திரி யத்தா துணரப்படாது-அவையின்னமபரல். மூர்த்த வஸ்துக்களையறி யும் ஸ்பரிசனேந்திரியத்திற்கு மூல காரணமாயினும் இஃது வந்துணர் வின் விஷயமாகாது-அமூர்த்தமாகையால். இவ்வாறு சரீரத்தார் நின்று இந்திரிய பிராணாகிகளின் தொழில்களுக்குத் தமனை காரணமா யிருந்து தான் அவைகளை மீறி நிற்கும் ஆத்மாவும் இவ்வாறே மூர்த்த வஸ்துக்களானும் அசேதன வஸ்துக்களானும் அமைந்த உலகத்திற்கு மூல காரணமாயுள்ள பிரம்மமும் ஒன்றேயென்பர் அந்தரிசனத்தார்.

உலகத்தின் ஜன்ம, ஸ்திதி, விகாசங்களுக்கு எது காரணமா யானதோ அதுவே பிரம்மம் எனப்படும். அதாவது எது காரணத்

தால் சுமந்தவஸ்துக்களும் உண்டாகின்றனவோ, எதனால் அவை நிலை பெறுகின்றனவோ, பின் அவை அழியும்தோது எதனால் எடைந்து மறைகின்றனவோ அந்தத் தத்துவப்பொருளே பிரம்ம மென்பதும், பிரம்மனுடைய லக்ஷணம் கூறினமையின் எல்லாப் பொருள்களும் மற்றதன் காரியமென்பது சித்தமாகும். பிரம்மம் என்பது சேதன வஸ்துவாகையானும், முந்தா முந்தத் எல்லாப் பொருள்களும் சேதனத்திரிவித்தின் காரியமாகையானும் இந்தத் தரிசனத்துள் கால்கி யாதி தரிசனங்களில் கூறியுள்ளவாறு, சேதனசேதன பேதம் இவ் லாது பேதம். அசேதனமென்றும் முந்த்தமென்றும் வழங்கும் இம் திரிய விஷயங்களான வஸ்துக்களும் உண்மையில் சேதன சீவருபி யான பிரம்மத்தின் பரிவாயமெவரம் தேவதாந்த தரிசனத்தில் இவ் வாறு, பொதுவாகையுள்ள பிரம்மதத்துவப் பொருளை ஆராயுமிடத்து ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர் :

சகீரத்துள் நிற்கும் ஜீவாத்மாவும் உலகத்துள் நிலைய பரமாத் மாவும் ஒன்றே. வேறெனக்கொள்வது அறிவாமைபாாம், நித்தியமா யுள்ள பொருள் ஒன்றே. அதுவே வேறு வேறாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகையால் நான் தத்துவமும் அறிவாமைபாலானதே. நீ நான் என்று தோன்றும் வேற்றுமையும், வஸ்துக்களின் பன்மையும் பாலைவனத்தில் நீர்க்காட்சிபோலாம். ஞானம் பெருகப்பெருக உண்மை விளங்கிப் பொய்த்தோற்றங்கள் பில்வாமற்போம். சத்தாயும் ஒன்றாயும் நின்ற பொருள் சித் சீவருபிரம். பிரம்மம் என்ற பொருள் வேறு அதன் குணமாகிய ஞானம் வேறு என்று குணகுணி வேறுபடுத்திக் கொள்ளுத்பாற்றன்று-அலிதே ஞானமானது பற்றி. ஒரு பொருளே சத்தாயும், சித்தாயும் நின்று, ஞானப்பெருக்கால் அறிவாமைபொழிந்த விஷயப் பற்று நீக்கினமையால் போனந்த மயமாயும் நிற்கும். இதுவே பரமாத்ம சீவருபிரம். நம்முடைய புத்திக்கு விளங்கும் விஷயங் களுள் மாத்திரமே குணகுணிபேதம் காணப்படுகிறதாதலானும், பர மாத்மன், நம் ஞானத்திற்கு விஷயமாகாத ஒரு பொருள் பொருளான தானும், நம்மாலுணரப்படும் குணங்களை அதனில் நிறுத்திக் கூறுதல் குற்றமாதலானும் அஃது குணங்களை வர்ணிக்கப் பெருது. மற்றும் தன்னுள் குணகுணிபேதமின்மையால் அது நிரக்குணமென்று கொள் ளற்பாலது. நிரக்குண பிரம்மன் ஒன்றே உண்மை வஸ்து. மற்ற வரவும் பொய்த் தோற்றமாம். மாயையின் விசித்திரமாகும்.

பொருள் ஒன்றையாகவே வேறு வேறான ஜீவாதிகளும் மத்த வஸ்துக்களும் எவ்வாறுயினவெனில் - அசேதனமாயும் முர்த்தமாயும் வேறு வேறாயும் தோன்றும் விஷயங்கள் யாவும் மாயை என்பதின் காரியமாம்.

உண்மையில் அசத்தாயும், பிரபஞ்சத்தின் தோற்றத்தையாக்கி கருமான சக்தியுடையவரால் சிறிது சத்தாயிற்றுப்பது மாயை மெய் பது. அது முரணிக்கிடக்கும் இவ்விரு குணங்களும் பொருத்தின் தாகையால் அவை அணாச்சியமென்பர் அறிஞர். இப்பெற்றிய மாயையே பலவகையான அஜீவப்பொருள்களுக்கு உபாதான தான மாகும்.

பரம பரிசுத்தமான பிரம்மன் மாயையால் மயங்கித் தன் இயத் துக்குணம் திரிந்துழி நச்சவனெனப்படுவான். இவ்வாறு திரிபுபெற்ற நச்சவனே இருஷ்ட கர்த்தாவெனக் கொள்ளப்படுகிறான். இது சரு ணப்பிரம்மம் எனப்படும். மாயையாலான உபாதிவசமானதானும் நிச்சய பிரம்மவளிற் சிறிது மாயதலடைந்ததானும் இதுவும் அசத்தி யமேவாம்.

சரிசத்தில் பொருத்திருக்கும் ஜீவாத்மன் தான் பிரம்மனில் வேறெனக்கொள்வது உபாதிவசன அறிவின்மையின் காரியமே. உபாதி நீங்கி, அவித்தையழிந்து ஞானம் தன்வழியாகில் அது 'நானே பிரம்மன்' என்றுணர்ந்து நிற்கும். இதுவே மோக்ஷமெனப்படும்.

இவ்வாறு உலகம் முழுதும் உருவெளித் தோற்றமென்று மாயை வந்தல் கூறிய அத்துவைதமதப்படி, வேதத்துள் கூறப்பட்ட தேவதை களும், யாகாதிகளும், லோகத்தின் உத்பத்தி முதலான விஷயங்கள் யாவும் போலித் தோற்றமாக விலக்கப் பெறுமானவால், வைதிக விஷ யங்களைவிட தம்முடைய தத்துவ சாஸ்திரத்தைச் சமரசப்படுத்துமாறு அத்துவைதிகள் நயவேற்றுமை புண்டுபண்ணி - லோகமும் அதனால் ளிருக்கும் ஜீவாதிகளும் நிச்சய நயத்தால் பிராக்ரமாயினும் விபவவா நயத்தால் உண்மையாம் என்பர். இருஷ்ட ஸம்ஹார கர்த்தாவான நச் சவனாத் துதித்ததும், யாகாதிகளைச் செய்ததும் விபவவா நயப் பேணுகலால் பொருத்தும் என்பர்.

பிரம்மம் ஒன்றே நித்தியப் பொருளென்றும், ஜீவன் லோகன் முதலியவை மாயையென்றும், உபாதி நீங்கி தத்ஸ்வரூபமடைதலே மோக்ஷமென்றும் உதாவித் தக்கா மதமெனப்படும். இதுவே அசத்

மாவத மதமென்ற மதுபெயர் கொண்டு வழங்கும். வைணவ சமயத் தவறும் பாவங்களால் என்று கிறிப்புப் பெயர் வந்தது வழங்குவதும், ஸ்ரீராமானுஜர் என்பவர் தாமியற்றிய ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மாயாவாதத் ததக் கண்டித்து வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு வேறு பொருள்பட உரை கூறியுள்ளார்.

திருக்குணமான பொருளொன்றுண்டு என்பது பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாதென்றும், அங்கிதம் ஒன்றும் திற்காதென்றும் கண்டித்து, பிரம்மம் அனந்த ரூபமுள்ளதென்று சாதிக்கின்றனர். இன்னும் அவர், இப்பொருள், அனந்த ரூபமும், அனந்த விரிவுமும், அனந்த சுகமும், அனந்த கருணையும் பொருந்திய புருஷோத்தமனோபாயம் என்பார். ரூபமேயன்றி ஆத்மன் வேறல்லவெனக் கூறும் சங்கர மதத்தை நிராகரித்து ஆத்மனுடைய ரூபமே ரூபமாமென்பார். ரூபத்தாலறியப்படும் சூரூப வஸ்துக்களான வேகமும் ஜீவராசிகளும் உண்மையப் பொருள்களாம் - சூரூபப் பொருள்களின்றி ரூபமின்மை பரவி. இவற்றைப் பொய்த்தோற்றமெனக் கூறுவதே பொய்க்கூற்றும்.

பிரமத்திற்கும் லோகத்திற்கும் காரண காரிய சம்பந்தமாகும். காரணாவஸ்தவையில் தன்வயமாகிய பிரம்மன் காரியாவஸ்தவையில் பல பிரகாரமான லோகமாய் விவாழ்க்கும். லோகம் சல்பர்த்தத்தில் திரும்பத் தன்னுள் ஸபகாதி மறையும். பிரம்மனில் சூரூபம் நித்தியமாயு முன்ன ஜீவாத்மா தன்னுள் அருங்கிச சங்கோசாவஸ்தாபிவிருந்து லோகம் பரிணமித்துத் தோன்றுங்கால், தானொரு சரீரம் பற்றி விவாழித்து வெளிவரும். ஆனால் அது பிரம்மனன்றி, தன்னில் தொழிலத் தனவயால்-காரியமியற்றச் சக்தியற்றது. வேகமும் ஜீவராசிகளும் ஒருங்கு சேர்ந்து பிரம்மத்திற்குச் சரீரமாக திற்கும். பரமாத்மனுக்கும் மற்றைய ஜீவாத்ம வஸ்துக்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் ஜீவனுக்கும் சரீரத்திற்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப்போன்றதேயாம். ஜீவாத்மன் பிரம்மனின் அம்சமாம். ஒரு ஆலமரம் கிளை, இலை, காய் முதலிய பல பிரகாரமாய் பரிணமித்து விளங்குவதுபோல் ஒரே பிரம்மன் பல பிரகார மாய்ப் பரிணமித்து ஜீவராசிகளையும் லோகமையும் தோலுடும். இராமானுஜ தரிசனத்துள் ஜீவாத்மன் நித்தியமென்றும் பொய்த்தோற்ற மல்ல வென்றும் கூறப்பட்டபோதிலும் அது பிரம்மத்தின் அம்சமென்றே கொள்ளப்படுதனால் பிரம்மம் தவிர வேறு பொருளில்லைமென்றே கொள் ளப்படும். ஆகையால் இதுவும் அத்தனைவதமாம். ஆயினும் மாயாவாதத்

வதக் கண்டித்து பிரம்மத்திற்கு அளந்த குணங்களுக்கி எந்த சாதிப்பதிலும் இது சங்கராநிசைத்தனின்மும் வேறாக விசிஷ்டர்த்த ஸ்வரூபம் எனக் கூறப்படும்.

சுத்தாத்துவாத சங்கர தரிசனத்துள்ளும், “ஜீவராசிகள் என் னெ னுக்கமும் சில கூறும் அறுபதிக்கின்றன என்ற பூர்வபகூத்தைப் பரிசுரித்துச் சித்தாந்தம் கூறும்போது ‘சங்கராசாரிபர் -’ தன் தன் கம்மத்தின் பலனா னாறு’ என்ற பதில் அளித்தார். இன்னும் அவர், கருதுக்கம் அந்தந்த ஜீவனின் கம் பலனும் என்று ஜீவாத்மனைத் தனித்தனிபாக்கிக் கொண்டமைப்பால் ஒருவாறு ஜீவன் பிரம்மனில் வேறென்று சொன்னப்பட்டதென்பர்.

இவ்விஷயத்தைப்பே வற்புறுத்திக் கூறி ஜீவனையும் பரமாத்மாவை யும் அத்திபந்தம் வேறாகக் கொள்ளும் மதம் மாதவ தரிசனமாம். ஆனந்த தீர்த்தர் அவ்வது மாத்வாசாரி என்பவரே விவற்றப்பட்ட. வேதாந்த குத்திர உகாபில் இஃது அடங்கியுளது. உலோகமும் ஜீவ ராசிகளும் சித்தியமும், பிரம்மனில் மூற்றும் வேறுபாட்டையுமாம். ஜீவாத்மனே பரமாத்மன் என்றாவது ஜீவாத்மன் பரமாத்மனின் அம்ச மென்றாவது கூறுவது அறிவாகமத்தன்மையாம். அரசாஜும் ஏவலாளர் களும் ஒருபோதும் ஒன்றாக மாட்டார். ஒருவேளையான் அரசனது அனுக்கிரகத்தை படுபெரித்திருந்து தானே அரசன் என் றினைத்துக் கூறுவானாகும் அஃது அறிவின்மையாவதுமன்றி அவனு் அரசனுடைய தண்டனைக்குப் பாத்திரனாவதும் னேரிமம். அங்ஙனமே பரமாத்ம ாகூரணிய வேண்டும் ஜீவன் தானே பிரம்மமென்றாவது தானும் அவனுடைய அம்சமே என்றாவது பித்தற்றதல் தவறும். குற்றம் சிதைந்த தன்னுடைய இழிவான பதவியை மறவாது தனக்குச் சாரண யுள்ள பசுவானத் துதித்தலே புருஷனின் கடமையாம். பரமாத்ம கருணையால் தான் பரமபதமடைந்த காலத்திலும் ஜீவன் பிரம்மனில் தாழ்த்தும் வேறாகியும் சிற்பதமன்றி மூத்தியடைந்த ஆகம்பக்கள் தம்மூன் ஒன்றுக்கொன்று வேறுவேறாயும் சிற்கும். பிரம்மம் ஒன்றே என்ற துறும் வேத வாக்கியத்திற்கு - ஒப்பற்றது என்று பொருள் படும். அகதைப் போன்ற வேறு பொருளில்லைபென்றும் மற்ற ஜீவா ஜீவப் பொருள்கள் யாவும் அதற்குத் தாழ்த்தவையே என்றும் பொரு ளுணர்ந்தத் தவறி யாவையும் பிரம்மமே என்றும் பிரம்மனில் வேறான பொருளில்லை என்றும் உரைக்கும் பெய் வாதம் பொருந்தாது. ‘தான்

பிரம்மணிக் வேதென்ற வேள்தும் அகல்கா ருளும் அறிபாணையா
வானது' என்று கூறும் சங்கரமதத்திற்கு எதிராக 'நானே பிரம்மம்'
என்று ஒற்றுமை கொள்வது அறிவினம்பென்றார் மாத்வாசாரியர் -
துவைதமே பரமதத்துவப் பொருளாகையால். பிரம்மஞ்ஞானம் மட்டும்
தான் பிரம்மம் ஆகலாம் என்ற வாக்தும் பொய்க்காம். பிரம்மஞ்ஞானம்
அடைந்துழி தன்னுடைய தீவ்ருமைவும் இழிவும் புலப்படும். அர
சனியறிந்த வலவாளன் அரகனாகது அரகனது அதுக்கிரகம் பெறு
வான். அம்வாதே பிரம்மஞ்ஞானம் தீவாத்மாவை பிரம்மஞக்காது;
அப்பகுதிஷாத்மனாக பரமாத்மனுடைய கருணைக்குப் பாத்நிரயாகி,
விடு பெற்று உய்யும்.

மாத்வ தரிசனமென்ற துவைத வேதாத்மம் இப்பெற்றியதாரும்,
இனி பெளத்த தரிசனம் கூறப்படும்.

பெளத்த தரிசனம்

பெளத்த தரிசனம் புத்தரால் போதிக்கப்பட்டது. புத்தர் என்
தும் பதத்திற்கு ஞானமடைந்தவர் எனப் பொருள். இவர் சாக்ஸிப்
எனும் ஷத்திரிய வம்சத்தில் கௌதம குலத்தில் கி. மு. 563-ம் வரு
ஷத்தில் அவதரித்தவர். இவ்வு தீர்க்கதையின் பெயர் சுத்தேதனன்;
தாய் மாயாதேவி. உபிலவஸ்து என்னும் நகரம் இவரது பிறப்பிடம்.
இவருடைய பெயர் சித்தார்த்தர். இவருக்குச் சாக்ஸிமுனி, சுத்தன்,
ததாகதன், தம்மதாது முதலிய மறு பெயர்களுண்டு. சம்சாத்தைத்
தறந்து வெறுதாலம் தபம் செய்து இத்தியில் ஞானம் பெற்றுச் சம்
சாரத்தைக் கடந்து நிர்வாணமடையும் மார்க்கத்தைபுணர்ந்து, உலகம்
உய்யுமாறு அதை ஐனங்களுக்குப் போதித்து என்பதாவது வயதில்
(483-கி. மு. வருஷத்தில்) உயிர் நீக்கிப் பரிநிர்வாணமடைந்ததாகச்
சரித்திர ஆதாரங்களால் விளங்கும்.

இவரால் போதிக்கப்பட்ட தத்துவம் பொருளே தர்மமெனப்
படும். இவருக்குப் பின் தர்மத்தைப் பாதுகாத்துப் பிறருக்கும்
போதித்து வந்த பிஷுக்கனின் உட்படம் சங்கமெனப்படும். புத்தன்,
தர்மம், சங்கம் இம்முன்னம் இரத்தினத்திரயமென்று வழங்கும்
மும்மணிகளாம். இம்முன்று மணிகளைப் பெளத்தர், "புத்தம் கச்
சாமி, தர்மம் கச்சாமி, சங்கம் கச்சாமி" — என மூலமந்திரமாகி

கொண்டு துதிப்பர். இம்முன்றில் 'தம்பம்' என்பது இங்கு முக்கியமானது—தத்துவப்பொருளை யுணர்ந்துமானவரால்.

பொருத்த நரிசனத்துள் ஆரிய சந்தியங்கொணப்படும் தத்துவப் பொருள்கள் காண்கு. அவை: துக்கம், துக்கோற்பத்தி, மாரக்கம், திரோதம் என்பவைபாம். இவற்றுள் துக்கமென்பது விஜ்ஞானி ஐந்து ஸ்கந்தங்களே உபாதானமாக வகைந்த தன்மையாம். உத்பத்தி யென்பது திருஷ்டி-ஆஸ்சயின் காரணமாக உண்டாகும் காரண காரிய பரம்பரையும் துக்கமுண்டாகும் முறையுமாம். மாரக்கமென்பது திரோதத்திற்குத் காரணமாய் நின்று 'நான் ஆத்மாவன்று' என்பது முதலிய சித்த விசேஷமாம். சித்தத்தின் கிலேசமற்ற அவஸ்தையே திரோதமெனப்படும். நாக துவேஷங்களால் மோதப்பட்ட சம்சாரத்தை விஸ்துதலால் திரோதமே மோஷமாம்.

துக்கமென்பது சம்சார குணமுடைய பஞ்சஸ்கந்தங்களையே குறிக்கும். பஞ்சஸ்கந்தங்கள், விஜ்ஞானம், வேதனா, ஸஜ்ஞா, ஸம்ஸகாம், ரூபம் என்பவைபாம். சம்சார குணமென்பது இடம் விட்டு வேறிட மடையும்-அதாவது பவம் விட்டு வேறு பவம் அடையும் தன்மையாம். ஸ்கந்தங்கள் இக்குணமுடையவை யானையால் சம்சாரிகள் ஏனைப்பட்டன. சேதஞ்சேதன தன்மையுள்ளவைத்துக்கள் யரவும் பரமாத்மா சமூகங்களேயாம். சிலர் ஆத்மனென்ற ஸ்கந்தம் உண்டென்பர். அஃது உண்மையன்று என்று விலக்கப்பட்டு ஸ்கந்தங்கள் ஐந்தேயாம். விஜ்ஞானம் என்றால் விசிஷ்டஜ்ஞானம். ரூப விஜ்ஞானம், ரஸ விஜ்ஞானம் முதலிய கிரஹிதக விஜ்ஞானம் விஜ்ஞான ஸ்கந்தமெனப்படும். சுகந்தைபாவது, துக்கந்தைபாவது, இருவகைக்கும் பொதுவான அவஸ்தையாவது அனுபவிப்பது வேதனா ஸ்கந்தமெனப்படும். வேதனை என்பது பூர்வத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மத்தாலானது. ஸஜ்ஞா அல்லது செல்லிக் காரணமாகக் கொண்டு பொருளை அறியும் ஞானம் ஸஜ்ஞா ஸ்கந்தமாம். ஸஜ்ஞாவென்பது பக முதலிய சொற்களைக் குறிக்கும். பொருள்படும் சொல்லிக் கேட்டு அதனால் உண்டாகும் ஞானம் ஸகிகல்பகஞான மெனப்படும் புண்ப பாபங்களின் சமூதாயம் ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தமெனப்படும். ஸம்ஸ்காரம் தோன்றுவதால் முன் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் ஸம்சாரத்தில் உண்டாகின்றன. பிரதவி முதலியவற்றின் ரூபம் - அல்லது தோற்றம் ரூப ஸ்கந்தமெனப்படும். விஜ்ஞானி ஸ்கந்தங்களில் வேறுவதும், கலித்

துக்கம், இச்சை, துலேஷம், ஞானம் இவைகளுக்கு ஆதாரமானதும், ஆத்மவென்று சொல்லப்பட்டதுமான பதார்த்தம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படவில்லை, அது அனுமானத்தாலும் சாதிக்கப் பெறுது. குற்றமற்றதான குறிப்பு, பரதொன்றும் காணப்படவில்லைபதால் பிரத்தியக்ஷம் அனுமானம் இவ்விரண்டும் நீங்க வேறு தத்துவமின் மையால் ஆத்ம பதார்த்தம் உண்டெனக் கொள்ளற்பாலதன்று. ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் ஒரு க்ஷணமாதிரும் நிற்பனவாகையால் அவற்றை சித் தியமென்றாவது, சில காலம் நிலையுள்ளன வென்றாவது கூறுதல் பொருந்தாது. இப்போது, பஞ்ச பேதமாகிய துக்க, தத்துவம், கூறுப் பட்டது. இனி மற்றதன் காரணமாகிய சமுதய தத்துவம் கூறப் படும். சாக்ஷி சமஸ்த தோஷங்களின் சுபம் எதனாலுண்டா கிறதோ அதுவே உதய தத்துவமென்பதும். சமுதயமென்பது 'சன்' 'எனது' என்பதாலுண்டாகும் - நான், எனது என்னும் பாவங்கள் நீ, உனது என்று பிறரை வேறுபடுத்தி சாக், துலேஷம் களை யுண்டிப்பண்ணுமானவால். எல்லா சம்ஸ்காரங்களும் க்ஷணிகம் என்று உணரும் உணர்ச்சியே மாரக்கமென்பதும். ஒரு க்ஷணத்தி லுண்டாகி யழியும் தன்மைக்கு க்ஷணிகமென்ப பெயர். சம்ஸ்காரங் கள் பதார்த்தங்களாகும். எல்லாப் பதார்த்தங்களும் க்ஷணத்தி யழியுந் தன்மையுள்ளன என்பது பொளத்த தரிசனத்தின் கொள்கை. 'க்ஷணிகா ஷ்வ வ சம்ஸ்காரா' என்ற வாக்கியத்தால் நித்தியமான ஆத்மா ஒன்று இல்லையென்பதும் ஞானமும் க்ஷண சந்தானமென்ப தும் புலப்படும். பூர்வ ஞானம் உத்தரஞானத்தை உண்டிபண்ணித் தான் கெட்டுப் பின்னதுள் சக்தியாய் நிற்பது வசனை மென்பதும். எல்லாப் பதார்த்தங்களும் ஒரு க்ஷணத்தில் அழியும்; ஆத்மாவென்ற பொருளில்லை; ஞானம் வசன சக்தியால் க்ஷண சந்தானமாம்— என்ற தத்துவ ஆறிலே மாரக்கமென்ற ஆர்ய சக்தியமாயும், இதுவே நிரோதத்திற்குக் காரணமென்பது விளங்கும். கர்னகம் சக்தியமா கிய நிரோதமென்பது மோக்ஷம், அல்லது அபவர்க்கம் எனப்படும். விசேசமாகன்ற சித்த ஸ்வபாவமே நிரோதமென்றும் முக்தியென்றும் அறியப்படும்.

பொளத்த தரிசனத்தில் பிரமாணங்கள் இரண்டேயாம், அவை : பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம் என்பனவாம். பிரமாணமென்பது பொது வாகையால் 'ஆதிசம்ஸாரதக் ஞான' மென்பப்பட்டது; அதாவது காரி

பிரதிபாதி இருதரத்தாராவும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது, சம்வாதம் அற்றதாம். பிரத்தியக்ஷம், அனுமானமின்றி வேறு சம்வாதத்தில் ஷாத ஞானம் இல்லையாயினால் வேறு பிரமாணமும் இல்லை. பிரத்தியக்ஷத்தினால் பொருள், தொழில் இவ்விதங்களையும் சாதிக்கவல்லவனது பார்க்கப்படுவதினால் தன்னுடைய சத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

பிரத்தியக்ஷம் கல்பனாபோடம் என்றும், அப்பிராந்தமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. கல்பனை என்றால் ஒரு சொல்லைக்கேட்ட மாதிரித்தில் அது காணமாக மனத்தில் தோன்றும் ஞானமாம். அபோடம் என்ற சொல்லுக்கு நீக்கி, இல்லாத என்ற பொருளாம். கல்பனாபோடம் என்ற மட சொற்றொடர்க்கி 'சொல்லினால் தோன்றும் ஞானத்திற்கு வேறுதான், என்ற பொருள்படும். கல்பனை ஐந்து வகைப்படும். அவை: காம கல்பனை, ஐரதி கல்பனை, குண கல்பனை, கிரியா கல்பனை, திரவிய கல்பனை என்பனவாம்.

காமகல்பனை பென்பது ஒரு மனிதனுடைய காமத்தைக்கேட்டு அதையுடைய மனிதனை நினைத்தலாம். அதாவது, 'இந்தா' என்பது போல். ஐரதிகல்பனை என்பது "பக" என்ற சொல்லைக் கேட்டு, அதனால் குறிக்கப்பட்ட பக ஐரதிபிஷ் தன்மையை நினைத்தலாம். குணகல்பனை பென்பது குணத்தைக் குறிக்கும் சொல்லினால் குறிக்கப்பட்ட குணத்தை நினைத்தலாம். அதாவது 'சத்தி' என்பதைக் கேட்டு வெண்மைக் குணத்தை பறிதல் போன்றது. கிரியாகல்பனை என்பது தொழிலைக் காட்டும் சொல்லினால் கூறப்பட்ட தொழிலை பறிதல்; அதாவது, 'சமமத்தல்' 'உழவு' என்பவை போன்றது. திரவிய கல்பனை என்பது யாதேனுமொரு திரவியத்தைக் குறிக்கும் சொல்லைக் கொண்டு மற்றதை நினைத்தலாம். அதாவது, 'தண்ணீர்'—தண்ணீரை யுடையபோன்—என்பது போன்றது. இவ்வாறு சப்தத்தாலன்றி ஸ்வரகூடாதந்தாதுண்டாவது பிரத்தியக்ஷமாம். இன்னும் பிரத்தியக்ஷம் எப்பெற்றியது? அது அப்பிராந்தமாம். பிராந்தம் என்றுஞ் சொல் ஒரு வஸ்துவை உள்ளவாறன்றி வேறுகக் கொள்வது எனப் பொருள் தரும். அதாவது, சிப்பியை வெள்ளி பென்றாற்போல. அப்பிராந்தமென்றதால் இவ்வாறான பொய்த் தோற்றங்கள் விலக்கப்பட்டன, பிரத்தியக்ஷம் என்பது உள்ளதை உள்ளவாறு அறிவதாம். பிரத்தியக்ஷ ஞானம் என்பது இந்திரிய ஞானம், மானஸம், ஸ்வஸம்சேத

னம், யோகிஞானம் என ஈவற்கு வகையாகும். தன் முதலிய பொறி களால் தோன்றியது இத்திரிய ஞானம். ஒரு விஷய ஞானம் காரண மாக மனதில் தோன்றும் மத்தொரு ஞானம் மானஸமாம். தன்னியே விஷயவகையுடைய ஞானம் ஸ்வஸம் வேதனாமாம். பிரகத்தாதுண்டா ரும் ஞானம் யோகிஞானமாம். இக்களங்கு வகையும் பிரத்தியக்ஷத்தின் பேதல்களாம்.

இனி அனுமான லக்ஷணம் சொல்லப்படும். மூன்றுவித குறி கண்கொண்டு குறிக்கப்பட்ட பிரோக்ஷ லக்ஷணங்களை யறிதல் அனு மானமாம். அனுமானம், ஸ்வார்த்தாநுமானம், பரார்த்தாநுமானம் என இருவகையாகும். தன்னுடைய பிரயோஜனத்திற்காக ஒருகுறி வைக்கொண்டு சம்பந்தமான பொருளை அறிவது ஸ்வார்த்தாநுமானம். சிறிர் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு அனுமானித்தல் மற்றவகையாம். அனுமான ஞானத்திற்குச் சாதனமாபுள்ள நேரது மூலவகையாம். அவை ஸ்பாலதேஹ, காரியதேஹ, அனுபலப்திதேஹ எனப் படுகின். அவற்றுள் ஸ்வபாவதேஹ என்பது “இது, சிம்சபாவான தால் ஒரு விருஷம்” என்பது போன்றதாம். காரியதேஹ “அங்கே புகையிருப்பதால் நெருப்புளது” என்பது போலாம். அனுபலப்தி என்பது தன்னுள் முக்கியமாழ்ந்தது விதமாம். விருத்த ஸ்வபாவோ பலப்தி, விருத்த காரியோபலப்தி, காரணது பலப்தி, ஸ்வபா வது பலப்தி என்பனவாம். அவை, குறையே பின் கூறப்பட்ட வாரும் :

1. “இங்கு நெருப்புளதால் சித் ஸ்பரிசுயின்று.”
2. “இங்கு புகையுளதால் சிதஸ்பரிசம் இன்று.”
3. “இங்கு புகை இலது நெருப்பின்றானுணவால்.”
4. “புகை இன்று, மற்றது காணப்படாமையால்.”

பின்னும் குறி என்பது மூன்று, ரூபங்களையுடையதாம். அவை பக்ஷதன்மத்துவம், சுபக்ஷம், விபக்ஷம் எனப்படும். பக்ஷம் என்பது அனுமானத்தால் சாதிக்கப்படும் பொருள். அதனுடைய தன்மம் பக்ஷதன்மம். அதைப் பொருந்தியிருத்தல் பக்ஷதன்மத்துவம் ஆகும். பக்ஷத்திற்குச் சமானமான குணத்தைப் பொருந்ததல் சுபக்ஷ மாம். பக்ஷம் இல்லாதொழிதல் விபக்ஷமாம். இம்மூன்று வகை வின்ன ரூபங்கள் பின் கூறாணங்களைப் பொருத்தும்.

பகஷதர்மத்தாவம்: 'சப்தம் உண்டாக்கப்பட்டதால் அனித்தியமாம்' என்பது போன்றது. சபகஷம்: 'சப்தம் கடத்தைப் போன்றதால் அனித்தியமாம்' என்பது போன்றது; இதற்கு அனுபாயம் என்று மறுபெயருண்டு. விபகஷமென்பது: "சப்தம் ஆகாசத்தைப் போன்றதல்லவாகையால், அனித்தியமாம்" என்பது போன்றது. இதற்கு வேதிரோகமென்று மறுபெயருண்டு.

இவ்விரண்டு பிரமாணங்கள் தவிர வேறில்லை. மற்ற தரிசனங்களுள் கூறப்பட்ட உபமானாதி பிரமாணங்கள் இவ்விரண்டினுள் அடங்கும் என்று செஷதர் கொள்வர்.

.இனி சொகத மதத்துள் சம்சாரத்தினியல்பு எப்பெற்றியது என்பது கூறப்படும். பிணி மூப்பு சாக்ஷாதி இம்மூன்றும் பொருத்திய சம்சாரம் துக்கமேயாம். துக்க மயமான இம்மூன்றற்கும்கூட காரணம் பிறப்பேயாம். பிறப்பு பவத்தாலுண்டாகும்; பவம் உபாதானத்தால் ஆகும்; உபாதானம் திருஷ்ணின் பயனும்; திருஷ்ணக்கு வேதனை, வேதனைக்கு ஸ்பரிசும், ஸ்பரிசுத்திற்கு ஆபதனங்கள், ஆபதனங்களுக்கு காமரூபம், காமரூபத்திற்கு விசீகுரம், விசீகுரத்திற்கு சம்ஸ்காரம், சம்ஸ்காரத்திற்கு அவிக்ஷை முகையே காரணங்களாகும். காரணகாரிய சந்தரணத்திற்கு, மூலதாரணமாவது அவிக்ஷை பொழிய முகையே காரிய வரிசை நீக்கி, பவத்திரம் விலகும். இது நீக்கப் பிணி மூப்பு சாக்ஷாதி துஷ்ட மொழிவும். இச்சந்தானம் பற்றற ஒழிதலே விடாம்.

சொகதர் இவ்ஹத்தில் கிற்கும் பூரவகரென்றும், துறவு பூண்ட பிக்ஷுக்கள் என்றும் இருவகையாவர். அவ்வவர் தான சிலாதி ஒழுக்கங்கள் பலவகைப்படும். பிக்ஷுக்கள் தங்கள் பிக்ஷாபாதத்தினால் விமூர்த்தவை யாவும் தூயவரம் என்றெண்ணி மரமஸ்யம் உண்பர். பிக்ஷுக்க ளிவ்வாறெனில் கிருஹந்தரான சொகதரின் உணவு ஒழுக்கம் கூற வேண்டிவருதல்லை.

பொத்தர் நான்கு வகையாவர், சொகத்திராந்திகர், வைபாஸிகள், மாத்தியமிகள், போகாசாரர்—என. முதலவர் சுகதனால் பொதிக்கப்பட்ட மூல ரூத்திரங்களை ஆதாமாகக்கொண்டு தத்துவம் தெரிந்தவர்தலால் சொகத்திராந்திகர் எனப்பட்டார். சர்வ சரீரிகளும் ஐந்து ஸ்கந்தங்களாலானவை; இவையன்றி ஆத்மா ஒன்று இல்லை; இக்கந்தங்களே, பனமாற்றத்திற்கு மூலப்பொருள்கள்; அனாதம் பாவநிலை

ஞான சந்தானத்தை முற்றும் ஒழித்தலே மோகமும் என்ற இவைகளே சொந்திரார்திகள் சித்தார்த்தம். கலபாஷிதர் இவர்களில் சந்து மறுபட்டவர். மாத்திய மிகருக்கு சூனியவாதிகள் என்று மறு பெயருண்டு. சர்வமும் சூனியமென்பதும், மோகமும் அவ்வாரும் என்பதும் இவருடைய சித்தார்த்தம். போகாசாரர் என்பவருக்கு விஞ்ஞானவாதிகள் என்று மறு பெயருண்டு. இவர் சர்வம் விஞ்ஞான பயமென்றும், 'ஆலய விஞ்ஞான' மெனும் மூலப் பொருளில் ஐக்கியமாதலே மோகமென்றும், இதைப் பெறும் வழியைப் போக முறைகளென்றும் கொள்வர். இவர்களுடைய தத்துவ உரை சாய்க்கா அந்நவதத்துவம் முற்றும் பொருத்தம். இதுபற்றியே சங்கராசாரியர் "பிரச்சனைப் பௌத்தர்" எனப்பட்டார். இனி,

"அவிசொரித் தாவியம் வேட்டவி நென்றன்
உயிர்செருத் தன்ஞானமவந்து."

என்று கூறி, யானாதிக்கின்ப் போற்றும் காவதிக தரிசனங்களைக் கண்டித்தும்,

"தினம்பொருட்டாத் கொள்ளு துலகெனில் யாரும்
விஸம்பொருட்ட ஊன்றநூல நிலம்"

என்று கூறி, தான் கொல்லாது, கொன்று சந்தனை விலக்குக் கொண்டு தின்னலாம் என்று "போலி பொழுக்கம் பொருத்திய செளகந்த தரிசனத்தை அகற்றி,

"கொல்லன் புலைய மறுத்தானைக் கைகடப்பி
பெய்லா வயிருத் தொழும்."

என்றும், "எம்மோத்திர்" கூறிவவாறு தன் பாமதர்மமாகிய அந்நிம் கையை வற்புறுத்தி வினக்கும் ஈஜன தரிசனம் கூறப்படும்.

ஈஜன தரிசனம்

ஈஜன தரிசனம் ஜினேந்திரனின் அருகிச் செய்யப்பட்டது. சாகத்வேதமற்றவனும், மோஹமாகிற மஹா மல்லினை வென்றவனும், கேவலஞான தரிசனக்களைப் பொருந்தினவனும், சாகசேந்திரர்க ளால் பூஜிக்கப்பட்டவனும், எல்லாத் தத்துவப் பொருள்களையும் வெளி யிட்டவனும், சுமஸ்த கர்மங்களும் கெடுத்தவனும், பாமபதமாகிற

மொக்ததத்த படைத்தவனுமா பிருப்போன் ஹிசேந்திரன். சாகாதிகளை ஜெயித்தவன் சாமான்வராய் ஜிசனுவான். ஹிசேந்திரனுக்கு இந்திரமென் னும் ஸ்வாமி ஹிசேந்திரனுவான் தீர்த்தகர புண்வாதிசயங்களைபடைத்து பரம ஜஸ்கரியங்களைப் பொருத்திய தேவனும். மாயாலோப மிவ்விசன் டும் சாகமாம்; குரோதமும் மானமும் த்வேஷமாம். சாக த்வேஷ மன்ற வன் - 'வேண்டிதல் வேண்டாமையினான்' ஆகியவிதராகனுவான். சாக த்வேஷ மிவ்விசண்டுமே விட்டின் வழியடைக்கும் கல்லாம். மோதநீயம் மற்றவர்களை ஜெயிக்க முடியாதாகையால் மஹா மல்லன் எனப்பட்ட து. இவற்றையென்று ஜீனாப் பதவிபாகிய முந்தியை படைத்ததால் ஹிசேந்திரனின் 'அபாயபகமம்' என்ற அதிசயம் குறிக்கப்பட்டது. இந்திரியாதி சகலயின்னித் தேனும் ஸம்பூர்ண ஞானம் கேவல ஞான மெனும்; ஸம்பூர்ண தரிசனம் கேவல தரிசனமாம். கேவல ஞான தரிசன ஸ்வபாவமுடையவன் பகவான். மற்றும் திரவிய பரிபாபாத்மக மாதிரி உலகம் முற்றும் வாய்பின்றி ஒருங்கே உள்ளவனாக செல்லிக் கணிபோல் பார்த்தல் கேவல தரிசனமென்றும் உட்புகுந்தறிதல் கேவல ஞானமென்றும் கொள்ளப்படும். இக்குணங்களினால் ஸ்வாமியின் ஞானாதி சயம் கூறப்பட்டது. மற்றும் ஹிசேந்திரன், சாகாதிகளின் ஸ்வாமி யான இந்திரர்கள் ஹத்துவர்களால் ஸூத்திக்கப்படுவான். சதேந்திர பூஜையால் பூஜாதிசயம் குறிக்கப்பட்டது. ஜீனாதி பதார்த்தங்களை உள்ளவாறு உணர்ந்து வெளியிட்ட தன்மைமுடையவால் ஸ்வாமியின் வசனாதிசயமும் குறிக்கப்பட்டது.

சகதாதி ஏனைய தேவர்கள் தர்ம மார்க்கத்தையெல்லையிடலென்று ஸம்ஸாரத்தில் திரும்பத் திரும்ப அவதரிப்பார் என்று கூறப்படுகிறார் கள். இவ்வாறு பவாவதாரம் எல்லாக் கர்மங்களும் கெடுக்கப்படாமல் விடப்படும். எல்லாக் கருமங்களையும் வேருடன் கெடுத்துச் சித்திபத மடைந்த ஹிசேந்திரனுக்கு அப்பெற்றிய மவாவதாரமில்லை—பரம விதராகனாகையால். மற்றும் தேவல ஞானம் பொருந்தியதால் 'வால றிவ னென்றும்' தேவேந்திரனு லகமக்கப்பட்ட சமவசானத்தன் திவ்விய தாமரைக் கமலத்தில் நின்று தர்ம பிரபாவனை செய்யுமாறு பூந் திதாராம் சென்றதால் 'மலர் மிகையேகினு' னென்றும், பரம விதராக னாகதால் 'வேண்டிதல் வேண்டாமையினான்' என்றும், தன்னால் சாதி அகாதி இருவகைக் கர்மங்களும் வேருடன் கெடுக்கப்பட்டமையால் 'இருஞ்சேரிருவினையுஞ் சேரவினாவான்' என்றும், சம்சார சுழலத்திதத்

தான் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஜீவராசிகள் உய்யுமாறு மெய்க்காஷி மெய்ஞ்ஞானம் மெய்ப்பொருள்க்கம் என்ற முக்குணம் பொருந்திய மீட்டின் வழிவாயினக்கி இவ்வேக ஆட்சியை வேண்டாது, தரும் சக்கரம் வகித்துத் திரிவேக இறைமை பொருந்தியதால் "அறவாழி அந்தணன்" என்றும், அநந்த ஞானதி அஷ்டகுணங்களால் நிறைந்தானாகையால் "எவ் குணத்தான்" என்றும், சிறப்புப் பெயர்கள் கொண்டு வழங்குவதும் ஜிநேஸ்வரனே இச்சமயத்துள் தேவனாவன். ஐஐகதரிசனத்துள் முக்கியமாய்த் கூறப்பட்டுள்ள பதார்த்தங்கள் ஒன்பதாம். அவை ஜீவ, அஜீவ, புண்ப, பாவ, ஆபிரவ, சம்வா, பந்த, கிரஹ, மேஷு பதார்த்தங்கள் என்பவையாம். சேதஞ் லக்ஷணமுடையது ஜீவன். அதற்கு வேறானது அஜீவ பதார்த்தம். இது புத்கலம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாசம், காஸமென ஐவகையாம். ஜீவாஜீவ பதார்த்தங்களிரண்டின் தன்மையே யாம் உலகமும் அதனுள் நிற்கும் எல்லாப் பொருள்களும். ஞானதி, ரூபலாதி குணங்களும், உத்கோபனாதி கர்மங்களும், ஸாமான்ய விசேஷ, சமவாய மென்றவைகளும் ஜீவாஜீவ பதார்த்தங்களில் வேறாய் நிற்கும் என்பர் ஐவசேஷிகள். அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது-அவை ஜீவாஜீவ பதார்த்தங்களிலேயே காணப்படுகின்றனையானும், வேறாகக் காணப்படாமையானும். அலை தனித்தனிப் பொருளாக வேண்டப் படின் அசத்தாகி ஒழியும். பெணத்தாதிகளால் கூறப்பட்ட துக்காதி தத்துவங்கள் ஜீவாஜீவ பதார்த்தங்களை வேறே வேறாக வேண்டாமல் ஒன்றுபட்டி மயங்குமாறு கொள்கின்றன. அவ்வழி கூறுதலும் ஒழுங்கன்று, உலக மிவ்விருவகைத்தாதலானும், இவ்விருவகை சிவ்ஃப் பொருள் முயற்கோடுபொல் இவ்வாறு போமாகலானும். ஜீவாஜீவ பதார்த்தங்களிரண்டுமே முனைப் பொருள்களாம், சுங்குக் கூறப்பட்ட ஏனைய பதார்த்தங்கள் ஏழும் இவ்விரண்டின் சேர்தல் பிரிதல் காணமாக உண்டானவை. ஸர்ஸர மோக்ஷாபேசைஷியினல் அவை தனித் தனியாக வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டன.

புண்பமென்பது சுப்பரிணாமமாம், இந்தச் சுப்பரிணாமம் சிமித்தமாக அதற்குத் தக்க கர்ம புத்கலங்கள் ஜீவவிடம் பொருந்தி ஜீவனுக்கு ரூபமமான கர்மண சரீரத்தையாக்கும். ஜீவனுடைய சுப சேதகாலாதிபதன்மை பாவபுண்ப மென்றும் இது சிமித்தமாக ஆத்மவிடம் சேரும் புத்கலாசிகள் திரவிய புண்பமென்று—புண்ப பதார்த்தம் இருவகையாகும்.

பரப பதார்த்தமென்பது அசுப பரிணாமமாகும். இது மேற் கூறியவற்றே பரப பரபம் திரவிய பாபமென இருவகைப்படும். ஆன் தவமென்பது அருமம் கருக்கும் ஊற்றும். இது மனவசனகர சிவ பாசங்களாகும். புண்பாஸாவம், பாபாஸாவம் என ஆன் தவம் இரு வகைபரபம்.

சம்வர பதார்த்தமென்பது ஆன் தவமாவிய விநாயின், வழிபடைத் தலம், குப்தி, சமிதி, தர்மம், அனுபந்திரோகை முதலிய முறை களைப் பொருத்தி ஒழுக்குதலால் கர்மத்தின் ஊற்று அடைக்கப்படும். சர்வ ஸம்வரை தேச சம்வரை பென ஸம்வர பதார்த்தம் இருவகைப் படும். உண்மையில் சுத்த சேதன ஸ்வரூபியான ஜீவன் அனாதி சம் சாரத்துள் நின்று மனவசன நாயங்களின் விபாபார திமித்தமாகத் தோன்றும் சுபாசப பான கர்மங்களாலிழுக்கப்பட்ட திரவிய கர்மமாதிரி புத்தகலத்திரங்கள் ஆத்மனில் பற்றுவதே பர்தமெனப்படும்.

இவ்வாறு கர்ம வர்க்கணையாவிய புத்தகலத்திரன் ஜீவனைப்பற்றி நிற் பதால் ஜீவன் சரீரம் பொருத்தி சம்சாரத்துள் திரியும். பற்று உண் டாக சம்சாரம் உண்டாகும்.

பொது வகையால் பர்தம் என்கு வகையாகும். அவை பிரக் திருதி, ஸ்மிதி, அனுபாகம், பிரதேசமென்பவையாம். மற்றும் அவை ஞானவாணாதி மூலப் பிரக்திருதி பேதத்தால் எட்டு வகையாகவும் மதி யாதி உத்தர பிரக்திருதி பேதத்தால் அனை விதமாகவும் கூறப் படும். ஆத்மனில் பொருத்தியுள்ள கர்மங்களை யுதித்தல் கிரீணை பெணப்படும். இது பண்கிரு வகையான தபத்தினால் ஆகும். “தபணா நிர்ஜா” என்று குத்திரத்துள் கூறியதைக் காண்க. எல்லா விநாய்களின் பற்று நீங்கி நிஜஸ்வரூபமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபம் மோக்ய மெனப்படும், “பர்த விப்ர யோகோ மோக்ய” என்றதனால். இவ் வொன்பதுமே ஹனுநரிசனத்துள் நவ பதார்த்தமென விளங்கும்.

இவற்றையே விரிவாகக் கூறுவாம். யாதென்று ஞானாதி தர் மங்களில் பின்னாநீன்மையும், விவிருத்தியானையும், சுபாசப கர்மங் களுக்குக் கர்த்தாவாயும், கர்ம பலங்களுக்கு போக்தாவாயும், கைதவ்ய ஸக்யஸமுடையதாயு முனதோ அலீதே ஜீவமெனப்படும். “ஞானாதி” என்ற சொல்லால் ஞானம், தரிசனம், சாரித்திரம், சகம், துக்கம், விரியம், பஞ்சபாஸத்துவம், சுத்துவம், பிரமேயத்துவம், குரோதாதி

பரிணாமத்துவம், சம்சாரித்துவம், சித்தத்துவம் முதலிய தர்மங்கள் குறிக்கப்பட்டன.

இவை ஜீவனுடைய பரம்பலங்களாம். இவையே தர்மமெனப்படும். தர்மத்தையுடையது தர்மி. ஈங்கு ஜீவன் தர்மியாம். இது தன் தர்மங்களில் ஒன்றாயும் வேறாயுமுள்ளது. ஜீவன் ஞானுதி தர்மங்களில் முற்றும் வேறாயின் 'நான் பார்க்கிறேன்; நான் அறிகிறேன்' என்றும், 'நான் ஞானி' 'நான் சகி' என்றும் ஜீவனையும் குணத்தையும் ஒன்றுபடப் பொருத்திக் கூற இயலாது. இவ்வாறு கூறுதல் உலக வியற்கை வாகையால் ஜீவன் ஞானுதி தர்மங்களில் வேறன்று. ஞானுதி தர்மங்களில் ஜீவன் ஆத்தியந்தம் அபின்னமாயின் 'ஜீவன் தர்மி' 'ஞானுதிகள் தர்மங்கள்' என்ற வசனங்கள் உவவாது. அவ்வாறு கூறுதல் மாரபாதலான் ஜீவனும் ஞானுதி தர்மங்களும் ஒன்றே யென்பதும் பொருந்தாது. தர்மியாகிய ஜீவன் தர்மமாகிய ஞானுதிகளில் பின்னாபின்ன தன்மையுடையது என்பது பெறப்படும். இதனால் தர்ம தர்மிகள் வேறே யென்று கூறும் கைச்சான்றி தரிசனத்தின் பேத ஏகாந்தமும், கூடா பரம்பலாயாகிய ஞானமே யொழிய ஆன்மா வேறன்று என்று கூறும் செளக மதத்தின் அபேத ஏகாந்தமும் விலக்கப்பெற்றன. சாஸாதி பரம்பலங்களைப் பொருத்தி இகபர பலங்களில் பலவிதமாய் வந்திப்பதால் ஜீவன் 'விவிருத்திமான்' எனப்பட்டது. சபாசப கர்மங்களைச் செய்தலால் கர்த்தாவாகவும், அவற்றின் பூனை ஆண்பலித்தலால் போக்தாவாகவும் நிற்கும் இவ்விரு குணமும் ஆத்மாவில் உளவாகையான் "ஆத்மா கர்த்தாவன்று, போக்தா மட்டிமாம்" எனும் சாக்மிய மதக்கொள்கை கண்டிக்கப்படும். ஈங்கு 'ஜீவன் கசதன்ய லக்ஷணமுள்ளது' என்றதனால் 'ஆன்மா ஜடஸ்வரூபி' என்று கூறும் கையாடிகாதி தரிசனங்களின் கொள்கை நீக்கற்பலது. மற்றும் பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட சரீரத்திற்கு வேறான ஜீவன் என்ற பொருளில்லை என்று பௌதிக வாதம் கூறும் சாஸக மதமும் விலக்கப்பட்டது.

சேதன லக்ஷணமே முக்தியையுடைய ஜீவன் அமுர்த்தமாம். இத்திரிய ஞானத்திற்கு முககாணமாயிருந்தும் நான் அஜித்திரியமாம். ஆயினும் ஸ்வுலம் வேதன பிசத்தியகூத்திற்குப் பொருளாம். ஞர்த்த வந்துக்களின் அளவையான குருலகு சிதமை பெருமை என்னும் குணங்கள் ஜீவவிடத்தில் பொருந்தா. சரீரியாகிய ஜீவன், நான் எடுத்த

தேகம் முற்றிலும் பதவியுள்ளதால் தேகத்தில் ஒளிதன்மைக் குறிப்பிட்டு அங்குதான் ஜீவனிருக்கிறது என்று சுட்டிக்கூற வியலாது. ஜீவராகி பொதுவாய் இருவகைப்படும்; அவை: சம்சார ஜீவன் சித்த ஜீவனைப்படும். அதுநி கர்ம சம்பந்தத்தால் அசேதனமான புத்தகலத்தாலையே சரீரத்தோடு பொருந்தித் தன்னுடைய சுத்தகலத்தன்ம ஸ்வரூபமியுற்று காங்கு கதிகளிலும் சுழன்றுகிடப்பது சம்சாரியாம். இவற்றை இந்திரியபேகைப்பால் ஆறுபேதமாகக் கொள்வது வழக்கம். அவை முறையே ஏகேந்திரிய த்விந்திரிய திரீந்திரிய சதுரீந்திரிய, பஞ்சேந்திரிய, ஸிஷ்டிபஞ்சேந்திரிய ஜீவன் எனப்படும். சிலர் மனவாத ஒரு இந்திரியமாகக் கொள்வர். அவ்வாறு கூறுப்போது கையிற் கூறப்பட்ட ஜீவவகை ஆறு இந்திரியங்களைப் பொருந்தியவைபாம்.

சர்வ உபாதிதனும் ஒழிந்து சுத்தசேதன தன்மைபுடன் நிற்கும் ஜீவன் சித்தஜீவனைப்படும்.

இனி அஜீவ பதார்த்தம் கூறப்படும்.

சேதன குணமின்றி ஜடஸ்வரூபியாயிருக்கும் பதார்த்தம் அஜீவ பதார்த்த மெனப்படும். அஜீவ பதார்த்தம் தர்மாத்ம ஆகாகாவ புத்தகலம் என இருவகையாம். இவற்றுள் புத்தகலமென்பது கூறப்படும். “ஸ்பரிசரண கந்தவர்க்கவந்தா: புத்தகலா” என்று கூறியபடி புத்தகலம் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகி ரூபாதி குணங்களைப் பொருந்தி நிற்கும். புத்தகலத்திற்கு மூலகாரணம் பரமாத்ம. பரமாத்மங்கள் சேர்ந்து ஸ்கந்தங்களைப்பார்க்கும். புத்தகல குணங்களுள் ஸ்பரிசம் என்பதுயிருது, கடின, குரு, ஸகு, சித, உஷ்ண, ஸ்மிக்த, ருஷ்மிமென எண்வகைப்படும். ஸ்மிக்த, ருக்ஷ, சித, உஷ்ணமென்னும் இக்காங்கு குணங்கள் பரமாத்மங்களிடம் உண்டு. ஸ்கந்தங்களில் எட்டுக் குணங்களும் காணப்படும். ருஷ்மிமென்பது திக்த, கடுக, கஷ்டய, ஆமல, மதுரமென ஐவகையாகும். கந்தம் சுரபி அசுரபி என இருவகைப்படும். கிருஷ்ணாதி பேதமுள்ளது வர்ணம். இக்குணங்களைபுலையது புத்தகலம். இஃது பரமாத்மவென்றும் ஸ்கந்த மென்றும் இருவகைப்படும்.

பரமாத்ம வென்பது புத்தகல ஸ்கந்தங்களுக்குத் தானே காரணமாகையால், அந்நிபமாயும், தான் மற்றொன்றால் ஆக்கப்படாமையால் தானே காரணமாயும், நித்தியமாயும், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாது சேவல ரூபத்திற்கு விஷயமாகுமாயால் அந்நிபமாயும், ஆதம்

கம்பலாபியும் நிசவபவமாயும் நிற்பது. ஸ்கந்தங்கள் பரமாத்மன்கள் இரண்டு முதல் அனந்தமீராகச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டனவாகப் பல பேதங்களாக நிற்பனவாம்.

தர்ம பதார்த்தமென்பது லோக முழுதும் விபாதித்து நித்தியமாயும், அருபியாயும் நிற்கும் திரவியம். இது ஸ்வபாவமாய்ச் செல்லும் ஜீவபுத்தக வஸ்துக்களின் செல்கைக்கு நிமித்த காரணமானது. அமுர்த்தமானதால் ரூபாதிகுணங்கள் இதனிடயில்லை. புண்ய கார்பமெனப் பொருள்படும் தர்மத்திற்கு இது வேறுனது. அதர்மமென்பதும் லோகவிபாதி முதலிய குணங்களால் விசேஷிக்கப்பட்டு ஜீவபுத்தகங்களுடைய ஸ்திதிக்கு நிமித்த காரணமாகும். ஆகாசம் என்பது நித்தியமாயும், அருபியாயும், அவஸ்திதமாயும், மற்ற திரவியங்களுக்கு இருக்க இடம் தருவதாயும் நிற்கும். இது லோகாலோக விபாதிபாண தாண்டியால் லோகாசாசம் என்றும் அலோகாசாசமென்றும் இருவகைப்படும். லீலைய தரிசனங்களுள் சப்தம் ஆகாசகுணமெனக்கூறப்படுகிறது. சங்கு சப்தம் புத்தகத்தால் உண்டாக்கப்படுதலால் அஃது ஆகாசத்தின் குணமானது. காலம் என்பது இதர யஸ்துக்களின் ஊர்த்தஞ் காரணமானது. மூன் பின் என்னும் கால பேதங்களுக்கு மூலகாரணமானது. நித்தியகாலம் விபுலகார காலமென அஃது இருவகைப்படும். நித்தியகாலமென்பது அவிபாதிபாதிப கால பரமாத்மன்களின் கோர்வையாய் அஃது அனந்தமாய் நிற்கும். விபவகார காலமென்பது கண் இமைகொட்டுதல், சூரியசந்திரர்கள் செல்கை முதலிய புத்தகப் பரிணாமங்களை அளவாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கால பேதங்களாம். இவை குறைந்த சமயம் முதலாக, நாழிகை, நாள், மாதம், அயனம் எனப் பல பேதங்களாம்.

ஜீவ, புத்தக, தர்ம, அதர்ம, ஆகாசமென்ற ஐவற்றும் அஸ்தி காயங்களெனப்படும். "அஸ்தி என்ற பதத்தால் உண்மையாயுள்ளவென்பதும், காயம் என்றதால் பெருபிரதேசிகளென்றும் குறிக்கப்பட்டன. ஒரு புத்தக பரமாத்மா நிற்குமிடம் வகபிரதேச மெனப்படும். பல வஸ்துக்கள் கூடிய ஸ்கந்தங்கள் பெரு பிரதேசங்களில் பொருந்துமாறாயால் காலமெனப்பட்டன. தர்மாதர்ம மிசண்டும் சூக்ஷ்மமாயிருந்தும் லோகமுளவு விபாதித்திருப்பதால் அளவிலாப் பிரதேசமுடைய வாகையால் இவையும் காயங்களாம். ஜீவன் உண்மையில் பெரிது நிறிது எனக் கூறப்படாததாலும் நான் எடுத்த தேவ முழுதும் விபாதி

திருக்குமாரையால் அஃதும் பிரதேச சமுதாயமுடையதாம். ஆதலால் மற் றவர்களுக்கும் இடம் தருதலால் இஃதும் காலத்துவமுடைய தென்பது நிமிவாதம் லோகம் பஞ்சாந்திரபலங்களால் அமைக்கப் பட்டது.

இனி இவ்வவற்றும் காலத்துடன் சேர்ந்து ஆறு திரவியங்களாம், 'திரவ தீதி திரவியம்' என்றபடி, சமய சம்பம் மாறிக்கொண்டிருப்பது திரவியமெனப்படும்.

'குணப்பயவத் திரவியம்' என்றபடி திரவியம் குணங்களும் பரி யாயங்களும் பொருந்தியதாம். பொன்னுயி திரவியத்திற்கு வர்ணாதி கள் குணங்கள்; அதனால் செய்யப்பட்ட குண்டலாதிகள் பரியாயமாம். ஜீவாதி திரவியங்கள் தம்முள் வேறுபாடால் தனித்தனி குணங்களும் பரியாயங்களு முடையனவாம். திரவியமும் மற்றதன் குணங்களும் பின்னாபின் ன லக்ஷண முடையவை. குணமும் திரவியமும் வேறுபிப் புலப்படாவிடின குணமொழிந்து அதனோடு குணியும் இவ்வாறு போலாமையால் அவை பின்னமேயாம். அவை அத்தியந்தம் பின் ன மென்றும் திரவியமென்பது சமவாய சம்பந்தத்தாலுண்டானதென்றும் கொண்டால் ஒரு குணிக்குப் பல குணங்களும் ஒரு குணம் பல குணி களில் பொருந்தலாம் கூடும். மற்றும் குணம் ஆபரீப மற்றும் திரவியம் குணமிழந்தும் காணப்படும். அவ்வாறு காணப்படவில்லைபாலையால் குணகுணி அபின்னமாம்; வசனத்தால் வேறுகக் கூறப்படுமாலை யால் வேறாயும், திரவியத்தில் பிரிக்கப்படாவிடையால் ஒன்றாயும் நிற் கும். இந்தச் சித்தாந்தத்தினால் குணகுணி சர்வதர வேறெனக் கூறும் பரிபாய கைசேஷிகதரிசனங்களும், சத் திரகுணி எனும் அத்தவாத மதமும், குணகுணி சர்வதர அபின்னமெனக் கூறும் பௌத்த தரி சனமும் விவக்கப்பட்டன.

திரவிய லக்ஷணம் மாறுதலடைதலே யால்கால் திரவிய பரியா யங்களும் அவ்வாறே பின்னாபின்னமாம். திரவியமின்றிப் பரியாய மில்லை; பரியாயமின்றித் திரவியமில்லை. ஒரு திரவியத்தின் பரியாயங் கள் தம்முள் முற்றும் வேறுபாடு ஒரு பரியாய மொழிந்துதான் மற் றொன்று தோன்றும். குண்டல மழிந்து கடகமாகும். குண்டலம் நிற்கக் கடகம் தோன்றாது. முன்னிருந்து அழிந்த பரியாயத்திற்கும், பின் தோன்றிய கடகத்திற்கும் மூல காரணமாய் அழிவாது நிற்பது பொன்னுயி திரவியமாம். ஒரு பரியாயம் கெட்டு மற்றொன்று

தோன்றி, தான் இரண்டிற்கும் அழியாத காரணமாய் நிற்பதாயிற்று இம் முக்குணங்களுடையது திரவியம். 'உத்பாத வியபத்ரோஸப யுத்தம் திரவியம்' என்பதைக் காண்க. திரவியரோபைகூடியால் நித்தியமும் பரிவாயாரோபைகூடியால் ஆதனம் அழிதனம் உண்டாகையால் அநித்தியமும் திரவியம். இது நித்தர்த்தமாகையால் வந்து சர்வதா அநித்தியமெனும் செனாகத மதமும், மற்றது சர்வதா நித்தியமெனும் ஏனைய தரிசனங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன. மேலும் திரவியம் ஆதல் அழிதல் நிலைத்தல் என்ற முக்குணமுடையதென்ற கொள்கை மேலுட்கித்தத்துவ சாஸ்திர நித்தர்த்தத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பது கவனிக்கற்பாலது.

கணக்கற்ற குணங்களும், பரிவாயங்களும் பொருந்தியுள்ளவை யானையால் ஜீவ ஜீவ வந்துக்கள் 'அநேக தர்மாத்மகம்' அல்லது அனந்த தர்மாத்மகம்' எனப்பட்டன. 'தர்மம்' என்பது குணத்தையும், 'ஆத்மகம்' ஸ்வபாவத்தையும் குறிக்கும். வந்து பல குணங்களும் ஸ்வபாவமும் உள்ளதால் அதை ஒரு பிரகாரத்தால் முடிவு பெற உணரலும் கூறலும் இயலா. அறிவு அநியப்பதும் பொருளைப் பற்றி உண்டாதலானும், அநியப்பதும் தத்துவப் பொருள் அநேக தர்மாத்மகமானதானும் தத்துவஞானமும் அல்லவோ அநேகாத்மக விளங்கும். இக்காரணம் பற்றியே ஐவா தரிசனம் அநேகாத் தரிசனம் என வழங்கப்படுகிறது. எனக்கு அநேகாத் தரிசன சம்பந்தமான நயம் சப்தபங்கி இவ்விரண்டும் கூறப்படும்.

நயமென்பது அனந்த தர்மாத்மக வந்துவை யாதானும் ஒரு பிரகாரத்தால் அறிந்து மற்றதன் ஸ்வபாவத்தை நிச்சயிப்பதாம். திரவியார்த்திக நயம் பரிவாயார்த்திக நயமெனப் பொதுவாய் நயம் இருவகைப்படும். ஒரு வந்து திரவியரோபைகூடியால் நித்தியமாகவும் பரிவாயாரோபைகூடியால் அநித்தியமாகவும் கொள்ளப்படும். கடம் உடைபட்ட பொழுது கடாரோபைகூடியால் அழிவும் கபாலாரோபைகூடியால் உண்டாவும் மிகுத் அரோபைகூடியால் நிலையுள்ள தன்மையும் பெறும். உத்பத்தி விசுசமான பரிவாயங்களால் அநித்தியமும் அழியா மண்ணைய திரவியத்தை நோக்குமிடத்து நித்தியமும் ஆகிய இவ்விரண்டு தன்மையும் பொருந்திய வந்து நித்தியா நித்தியமாக உணரப்படும். ஒரே வந்து நித்தியநித்திய குணங்களைப் பொருத்துதல் நயரோபைகூடியானாகும்.

அவ்வாறு கூறுவது குற்றமன்று. பொதுவாகவாற் கூறப்பட்ட இவ்விரு சயங்களுள் இரண்டாவதாகிய பரிவாயாத்திக சயம் பின்னும் ஏழுவகையாகக் கூறப்படும். அவையாவன: ஸாகம சயம், சங்கிரக சயம், விபகரா சயம், சிஜுவாத்திர சயம், சந்த சயம், சமபிரூ சயம், ஏவம்பூத சயம். இவற்றுள் ஸாகம சயமென்பது தொடர்ச் சிபாய் ஸைபெற்று முடிவுபெறாத ஒரு தொழிலின் முக்கிய அர்த்த சங்கல்ப மாதிரித்தைக் குறிக்கும். எவ்வாறெனில் விற்றது தன் னீர் முதலியவற்றை வடுத்துச் செல்லும் ஒரு மனிதனை நோக்கி, 'பாது செய்கின்றாய்' என்று வினாவ, அவன் 'சமயல் செய்கிறேன்' என்று உத்தரம் கூறுவது ஸாகம சயத்தால்தான் உண்மையாம். ஏனெனில் பாசகாலியில் சமயல் வேலை செய்வது நீர்க்கொண்டு பேரந்துழி அவன் அவ்வாறு கூறுதல் வேறு விதத்தால் பொருந்தாது. மூன் வரும் குகிரை வீரர் முதலிய பரிவாசங்களைக் கண்டு அரசன் வருகிறான் என்று கூறுதலும் இந்ஸாகம சயம் பற்றியதாம்; இராஜனைக் காணாத அவனுடைய பரிவாசங்களைக் கண்டபோது பரிவாசமின்றி வெளிவசாத அரசன் ஸயலிவகைசூயால் வருகிறானென்று கூறப் பட்டான்.

கால வித்திராசத்தை அனுசரித்து ஸாகமசயம் மூன்று வகைப் படும. அவை: வர்த்தமான ஸாகமம், பூதஸாகமம், பாவி ஸாகமம் என்பவையாம். மேல் கூறப்பட்ட உதாரணம் வர்த்தமான ஸாகமத்தைக் குறிக்கும். பூதஸாகமமென்பது மூன்றொரு காலத்தில் ஸைபெற்ற தொழிலை நோக்கி உண்டானதாம். இப்போது ஒருகளைக் குறிப் பிட்டு இந்தத்தினம்தான் விருஷப சுவாமி மேலகூடமடைந்த நான் எனக் கூறுவது பூதஸாகம சபாபேக்ஷயால் பொருந்தும். பாவிஸாகம மென் பது இனி வரப்போகும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆனதாம். யுவராஜனை நோக்கி மமது அரசன் வருகிறான் என்பதும் 'ஒவ்வொரு பஷ்ணிய ஜீவ னும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையுடையது என்பதும் அகால இனி அண்ட யப்போகும் குணம் பற்றியாதலால் பாவி ஸாகமமாம்.

சபாபேக்ஷயால் கூறுதல் ஒரு பிரகாரத்தால் உண்மையேயன்றி சுமந்த பிரகாரத்தால் உண்மையாகாது. எல்லா விதத்திலும் உண்மை பெணக் கொண்டால் சபாபாணமாகும். ஒவ்வொரு ஜீவாத்மனும் பர மாத்மனே என்று ஏகாத்மமாகக் கூறும் அத்துவையத மதக்கொன்னை ஸாகம சபாபாணமாகும்.

(2) சங்கிரக சபமென்பது பல வஸ்துக்களின் ஜாதி ஒற்றுமைப் பற்றி ஒன்றெனக் கூறுதலாம். சமான்யமாய் பசு, குதிரை முதலிய சொற்கள் ஜாதிபைக் குறிப்பது வெளிப்படை. இவ்வாறு தத்துவ விஷயங்களிலும் உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ஜீவா ஜீவங்களை இருவகையாகக் கொள்ளுதலும் சத் ச்வரூபத்தை நோக்கி எல்லா வஸ்துக்களும் சத்தேயமாய் என ஒன்றுபடக்கூறுதலும் சங்கிரக சபாபேக்ஷையால் பொருந்தும். நயத்தின் வரம்பைக் கவனியாது எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றே என ஏகாதமாய் பிரம்மாத்துகவதம் கூறும் வேதாந்த தரிசனம் சங்கிரக சபாபாஸமாரும்.

(3) வியவகார நயம் : வியவகார சபமென்பது தெள்ளிதில் விளங்கும். சாதாரணமான ஜீவாஜீவ வஸ்துக்களின் வேற்றுமை ஒற்றுமை வியவகார நயத்தினால் ஆரீயப்படும். இந்நயத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பிரத்தியக்ஷ பிரமாண பூதமான கடப்பாடுகளுைய நித்திய வஸ்துக்களாகக் கொள்ளும் சார்வக தரிசனம் வியவகார சபாபாஸத் திற்கு உதாரணமாம்.

(4) ரிஜு சூத்திரம் என்பது பரிவாய குணத்தினால் சமயசமயம் மாறுபட்டுவதும் வஸ்துவின் ஒரு சமயத்திலுள்ள தர்மத்தை அது சரித்து அப்பொருளை விளக்குதலும். இந்த நயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு வஸ்துவை கூணவர்த்தி எனக் கூறலாம்.

ஒவ்வொரு கூணமும் வஸ்துவின் குணபரிவாயங்கள் மாறுதலானும், ஏகாதமாய் கூணிகவாதம் கூறும் சொனகதமதம் ரிஜுசூத்திர நயம் ஒன்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒத்துவம் கூறுதலானும் ரிஜு சூத்திர சபாபாசமாம்.

(5) சப்தசபமென்பது பொருள்படும் சொல்லைப் பற்றித் தோன்றும். அர்த்தத்தைக் குறிக்கும் சப்தம், பால், திரை, வேற்றுமை முதலியவற்றை அனுசரித்துத் திரிதல் தன்மையுடைத்து. பெயர்ச் சொல் ஒருமை பன்மையால் விசுதிப்பெற்று வேறுபடுதலும் வினைச் சொல் காலத்தை அனுசரித்து வேறுபடுதலும் இலக்கண விதிப்படி விளங்கும். ஆயினும் நயத்தின் தன்மையைக் கவனியாது வேறு வேறு சொற்கள் வேறு வேறு பொருள்களைக் குறிக்கும் என்ற இலக்கண விதியையே முக்கியமாகக் கொண்டு தாரா, நகூத்திரம் என்ற விலக வேறுபாடுள்ள சொற்கள் குறிக்கும் பொருள்களும் வேறும் எனக்கொள்வது சப்த சபாபாசமாம்.

(6) சமயிருட ஈய மென்பது பல பொருள்படும் ஒரு சொல் தன் ணையபக் குறிக்கும். “நானுத்த சமயிரோகனுத் சமயிருட?” என் னும் வாக்கிபத்தால் காண்க. வசிக், பசு, வெணப் பல பொருள் குறிக் கும் வேள வெண்ணும் சப்தத்தால் இஃது உணரப்படும். பொருள் வேறுபட சப்தமும் வேறுத வேண்டும் என்ற இலக்கண விதி ஒரு பிர காரத்தால் உண்மையே பன்றிச் சேவ பிரகாரத்தாலும் அன்று, என் பதி இத்த ஈயத்தின் உண்மைய் பொருளாம்.

(7) ஈவம்பூத ஈயமென்பதும் இலக்கண நூல் சம்பந்தமாகும். இது முக்கியமாய்க் காரணப் பெயர்களையே குறிக்கும். சக்கரம் புரந்த சன் இத்திரன் என்னும் பெயர்கள் தேவேந்திரனையே குறித்தாலும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றித் தோன்றிய சப்தங்களாம். இச்சொற்களின் உற்பத்தியைக் கவனித்தால் தேவேந்திரனுடைய வேறு வேறு குணங் கள் சொற்களின் காரணமாக விளங்கும். “இத்தக் குணத்தை யுடைமை யால் இச்சொற் பொருத்தியது.” என்பது ஈவம் பூதஈயத்தின் தன்மை யாம். ஆகிலும் இவ்விதியை எல்லாப் பிரகாரத்தாலும் உண்மை எனக் கொண்டு சப்தத்தை உபயோகிப்பது ஈயபாசமாம். எவ்வாறெனில் கௌவென்னும் வடசொல் பசுவைக் குறிக்கும். அதன் உற்பத்தியை நோக்குமிடத்து செல்வது எதிலோ. அது கௌவெணப்படும் என்ப தாம். இதை உத்தேசித்த ஈடர்து கொண்டிருக்கும் போதுதான் பசு வுக்குக் கௌசப்தம் பொருள்தாம். சிற்றும் பேரகாலினும், படுத்திருக் கும்போதாயினும் பசுவை கௌவெனக் கூறுதல் பொருத்தது என ஈவம்தமாய் வாதித்தல் இத்தஈயத்தின் ஈயாசமாகும்.

அனேகார்த தரிசனமாகிய னுண மதத்துள் மேற்கூறிய ஈயங் களை ஈதராமாகக்கொண்டு தத்துவப் பொருள் சிச்சயிக்கப்படும்.

இனி சப்தபாஷி யென்பது கூறப்படும். முன்னமே வந்து ஸ்ன ரூபம் நித்திரா நித்திரமெனக் கூறப்பட்டது. ஓய்வு வந்து ஒரு பிர காரத்தால் நித்திரமென்றும் மற்றொரு பிரகாரத்தால் அணித்திர மென்றும் கூறப்படுதல் அவிருத்தமாம். உண்டு, இல்லை என்னும் இரு வித குணங்களும் ஒரே வஸ்துவில் பொருத்தி இருக்கும். ஒரு கூடத்தை நோக்கி இது மண்ணானது, பொன்னானது அன்று எனக் கூறும்போது ஒரே வஸ்துவில் மண் தன்மை உண்டென்பதும் பொன் தன்மை இல்லை யென்பதும் விளக்கப்பட்டன. இவ்விரு குணங்களும் ஒரே வஸ்துவில் ஒரே சமயத்தில் சேர்ந்திருப்பதால்

மேற்கூறிய இருவாக்கியங்களும் தம்முள் மாறப்பட்டிருந்தும் ஒரே பொருளில் பொருந்தும். இவ்வாறே கடத்திலுள்ள கடத்தைகளோங்கி கடத்தில் கடம் உண்டு வாசலில் இல்லையென்ற விநியோகத்தோடு வாக்ஷியங்கள் இரண்டும் ஒரே கடத்தைக் குறித்தனும் பொருந்தும். காலத்தை அனுசரித்து நேற்றக் கடமிருந்தது இன்றைக்கு அஃது உடைந்து போனதால் இல்லை, என உண்டு இல்லை யென்ற முரண்பட்ட வாக்ஷியங்கள் கால பேதத்தால் ஒரே கடத்தைக் குறிக்கும். இவ்வாறும் ஒரு வஸ்துவின் தீரவியம், க்ஷேத்திரம், காலம், பாலம் என்ற நான்கு தன்மைகளை நோக்கி உண்டு இல்லை என்னும் முரண்பட்ட இருசொற்களும் ஒரே பொருளில் ஒன்றுபடக் கிடத்தல் அசாதாரண மன்று. பொருள்களின் தன்மைபை ஐயமற அறிந்தோர்க்கு இவ் விஷயம் உள்ளவகை செல்லிக்கணியப்போல் நன்கு விளங்கும். இத் தத்துவப்பொருளை மூல ஆதாரமாகக்கொண்டு ஏற்பட்டதே சித்தபங்கி எனப்படும். இவ்வடிகொல் தொடர்க்கிக்கு ஏழுவகைப் பாசுபாடுகள் எனப் பொருள்படும். இவ்வேழு வகையுள் மூன் கூறிய உண்டு இல்லை என்ற இருதன்மை மூல பங்குக்கொண்டப்படும். (1) ஸ்வாத் அஸ்திதவ் (2) ஸ்வாத் நாஸ்திதவ் என்ற மூல வாக்ஷியங்கள் ஒரே கடத்தை மூன் சொல்லியவாறு குறிக்கும். ஸ்வாத்தென்னும் வட சொல் ஒரு பிரகாசத்தால் எனப் பொருள்பட்டுக் குறிக்கப்பட்ட குண மன்று இதர குணங்களும் வஸ்துவில் உளவென்பதைக் காட்டும். அஸ்தி, நாஸ்திஎன்ற முரண்பட்ட குணங்களிரண்டும் ஒரே வஸ்து வில் ஒரே சமயத்தில் ஒன்றுபடக் கிடந்தமையால் ஸ்வாத் அஸ்தி நாஸ்தி கட: என இருகுணங்களையும் முறையே ஒரு வஸ்துவில் பொருத்திக் கூறுதல் முன்றும் பஷமமாகும். அவ்விரண்டும் ஒரே வஸ்துவின் குணமானதயாதும் இவ்விரு குணங்கள் ஒருங்கே கூறப் படுமெனவெனின் அவ்வாறு கூறுதல் இயலாது, முரண்பட்ட குணங் களை ஒருங்கே கூற வசனமில்லையாதலின்; இக் காரணம் பற்றிக் கடத் தின் ஸ்வரூபம் வசனத்தை மீறினதாகையால் அவாச்சியமாம். இதனூ லேயே ஸ்வாத் அவத்ததல்வியம் கட: என நன்காம் பங்கம் தோன் றும். கடத்தின் தன்மை எவ்வா விதத்திலும் அவாச்சியமெனவெனின் அவ்வாதன்று. முரண்பட்ட குணங்களை ஒருங்கே கூறச் சொல் இல்லா விடினும் அக்குணங்கள் தனித்தனிபேகூறப்படும் ஆகையால் அவாச்சிய மாகிய கடமே ஒரு விதத்தால் உண்டென்றும் ஒருவிதத்தால் இல்லை

என்றும் முறையே உண்டு இல்லே என்றும் கூறப்படும். இவையே ஸ்யாத் அஸ்தி அவகத்தவ்விபம் கட: ஸ்யாத் கால்தி அவகத்தவ்விபம் கட: ஸ்யாத் அஸ்தி கால்தி அவகத்தவ்விபம் கட: என மற்ற மூன்று பங்கம் களாகத் தோன்றும். இவையுமே சப்த பங்கங்களாம். ஏழு பிரகார மான பொருளின் தன்மையை எழுவித வாக்விபங்களால் விளக்கும் முறையே சப்தபங்கி எனப்படும். ஐனை தரிசனத்திற்கு சப்தபங்கி முல மெனக் கூறலாம். இதை ஆதாரமாகக்கொண்டே தத்துவப் பொருள் உள்வவாறுணரப்படும். வஸ்துவை நித்தியாநித்திய மென்பதும் சத் அசத் என்பதும், பின்பு பின்னமென்பதும் இவ்வாறே சப்தபங்கி முறையின்படி ஒரே வஸ்துவில் உணரப்படும்-வஸ்து யாதேத்யம் சப்த பங்கி முறைப்படி கிடைத்தலாம். ஐனை தரிசனத்திற்கு ஸ்யாத்வாதம் என மறுபெயர் உண்டு. இது சாணனத்திற்கு ஸ்யாத்வாதமே முக்கிய குறிப்பாகும். ஸ்யாத் வாதத்தின் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்து “முரணக் கிடர்க் குணங்களை ஒரே வஸ்துவில் ஏற்றிக் கூறும் ஐனை மதம் உண்மையன்று” எனப் பழித்துக் கூறும் தத்துவஞானிகள் கண்டாராம் தாம் கண்டவாறு. மற்றும் அவர்கள் ‘அநேகாத் தரிசனம் உண்மையாகில் பிரமாணம் அப்பிரமாணமாகும்; ஸர்வக்ருணம் அணர் வக்ருணம்; சித்தனும் அஸித்தனும்’ என்று குற்றம் கூறுவர். இந்த ஐனனை, வசனமாத் தரிசமேயாம், போதுமான ஆதாரம் இன்மையால். பிரத்தியக்ஷை பிரமாணங்கள் தம்தம் விஷயங்களில் பிரமாணமாகுமே யன்றி இதர விஷயங்களில் அப்பிரமாணமாகும்; ஆகம விஷயமான பரோக்ஷ வஸ்துக்கள் இத்திரிய ஞானத்திற்கு விஷயமாகமாட்டா. ஆகையால் ஒவ்வொரு பிரமாணமும் தம்தம விஷயத்தில் பிரமாணமாயும் இதர விஷயங்களில் அப்பிரமாணமாயுமிருப்பது அவிருத்தம். அவ்வாறே சர்வக்ருண் தன்னுடைய கேவல ஞானத்தை நோக்கி சர்வக்ருணியாயும் சம்சார ஜீவனாயிருந்த மறைபட்ட மதிஞானிகளைப் பொருந்தியதன்மையை நோக்குமிடத்து அணர்வக்ருணமும் இருக்கலாம். அப்படியே ஸர்வ கர்மங்களையும் கெடுத்த சுத்தாவஸ்தையில் சித்தனையும் கர்மப் பற்றுள்ளபோது அசித்தனாய் மிருத்தானென்பது ஒருங்கே பொருத்தம். ஒரு ஜீவன் ஏகாத்மாய்ச் சித்தனாயிருப்பின் சம்சாரம் இல்லே தெழியும்; நித்திய சம்சாரியே பாகின் மேகமும் ஆகாச புஷ்பமும், சம்சாரம் பிரத்தியக்ஷமாயினும் மேகமும் ஆகமப் பிரமாண பூதமாகி சர்வ ஜீவன்களையும் விரும்பப்பட்டதாக

வாதம் அநேகார்த மதம் திருஷ்டேஷ்டத்திற்கு அகிருத்தமாகி விளங்கும்.

மேலும் ஸ்வாத்வாதம் பொருத்தாதிதரிசனங்களிலும் காணப்படுகிறது. பொருத்த தரிசனத்துள் இத்திரி பிரத்தியக்ஷம் ஸ்வஸம் வேதன பிரத்தியக்ஷம் என்ற பிரமாணங்கள் வந்துள்ளன. ஞானமும் கதஞ்சித் ஞானிகமென்றும் கதஞ்சித் அக்ஷணிகமென்றும் கொள்ளப் பட்டவொழியப் பொருத்தா.

நியாய ஸ்வசேஷிக தரிசனங்களிலும் ஸ்வாத்வாதம் ஒருவாறு காணப்படுகிறது. ஒரே தூபகடம் ஒரு பக்கத்தில் குளிர்ச்சியையும் வேறு பக்கத்தில் உஷ்ணமையும் கப்பரிசிக்கப்படும். ஒரே சொல்லிக்காய் கிளர்க்காய்க்குப் பெரிதென்றும் கில்லக்காய்க்குச் சிறிதென்றும் கூறப்படும். ஒரே புருஷன் தன் பிதாவுக்குப் புத்திரனென்றும் தன் சுதனுக்குப் பிதாவென்றும் கூறப்படுவான். 'அபரசாமான்யம்' ஒரு பிரகாரத்தால் சாமான்யமென்றும் வேறு பிரகாரத்தால் விசேஷமாகவும் கூறப்படும். திரவியத்வம் என்பது ஒன்பது திரவியங்களிலும் சமான்யமாய் விளங்குவதால் சாமான்யமென்றும் குண கர்மக் கருக்கு வேறுவதால் விசேஷமென்றும் கூறப்படும். இவ்விதமே, குணத்வ கர்மத்வங்கள் சாமான்யமென்றும் விசேஷமென்றும் இருவிதமாய்க் கூறப்படும். இவ்வாறு ஸ்வாபித ஸ்வசேஷிகள் தாமே ஸ்வாத்வாதம் பண்புப் பேசிய பிறவிடத்தில் மற்றதைத் தாழிப்பது எவ்வளம்?

சாங்கிய மதத்தினரும் சத்வ ரீஜஸ தமோ குணங்கள் தம்முள் மூற்றும் வேறுபட்டிருந்தும் பிரதானமென்னும் மூலப் பொருளில் ஒருங்கே மயங்கிக் கிடக்கும் எனக் கூறுவர். ஒரே வஸ்துவில் மூன்று பட்ட புல குணங்கள் பொருத்தியுளவென்பது அநேகார்த மன்றோ, வேதார்த தரிசனத்திலும் அநேகார்தம் விளங்குகிறது. இராமாறுஜ கொள்கையின்படி ஜீவன் பிரமணில் வேறென்றும் ஒன்றென்றும் கூறுவது பொருத்தும், சாங்கர மதத்திலும் மாண்ப என்னும் ஒரே பொருள் சத் என்றும் அசத் என்றும் கூறப்படுகிறது. மற்றும் தத்துவ ஞானம் கிபவகார நயத்தானும் பாரமார்த்திக நயத்தானும் அறியப்படுமென்பர் அத்துணாவிடிகள். வஸ்பக்ஷ சாதகமாயுள்ள அநேகார்தம் பரபக்ஷத்தில் ஏன் தாழிக்கப்பட வேண்டும். ஆகையால் அநேகார்த மதம் சத்வ தரிசன சம்மதமென்பது சித்தமாகும்.

விவரஜீவ பதார்த்தங்கள் கிஸ்தாமாயிச் கூறப்பட்டனவாறும் ஏனைய பதார்த்தங்களும் அவ்வாறே கூறப்படின் தூல் விரியும் என்ற பயத்தினாலும் முன்னிமேற்கால கருக்கக் கூறப்பட்டிருப்பதானும் புண்ணிய பாப ஆஸ்ரவ, பந்தி சம்வர, நிர்ஜகர என்ற பதார்த்தங்கள் இங்கு மற் றும் கூறப்படவில்லை. முக்கியமாகையால் மோக்ஷ பதார்த்தத்தின் ஸ்வரூபம் இங்குக் கூறப்படும். "சரிச பஞ்சேசந்திரியங்களும் ஆயுராகி பாஷிப பிராணைகளும் புண்ணியா புண்ணிய கர்மங்களும் புண்ணிய கிரகண ஏதுவாகிய கஷாயாதிக்களும் அத்தியந்தம் விலக்கப் படுதலே மோக்ஷமெனப்படும். " பந்திதூதவபாவ நிர்ஜகரப்பாசம் கிருதன்வ கர்ம விப்ரமோக்ஷோ மோக்ஷ:" என்ற சூத்திரத்தினால் இதனைக் காண்க. அத்தியந்தமென்ற சொல்லால் கர்ம நிர்மூலனம் குறிக்கப் பட்டதேயன்றிச் சர்வ குண ஹ்ரணியன்றாகையால், மோக்ஷம் நிர்க் குணத்துவத்தைக் குறிக்காது. ஒரு வஸ்துவின் குணம் ஸ்வபாவ, விபாவமென இருவகைப்படும். ஸ்வர்ணம் ஸ்வபாவமாய் மஞ்சள் நிற முடையது. பூமியிற் கிடந்து பாஷாணத்தினால் பெருந்தி தன் சுத்த குணமாதிக் களங்கமடைந்தால் விபாவகுணம் பெறும். அக்கிவிரியினால் புடம்போட்டுச் சுத்தப் படுத்தும்போது களங்கம் முற்றும் நீங்கச் சுத்த ஸ்வர்ணம் தன்னுடைய ஸ்வபாவ குணத்தைப் புண்ணாக அடையும். அவ்வாறே ஜீவனும சம்சாரத்துள் திரியும்போது தன் னுடைய சுத்த வசதன்ய ஸ்வரூபம் இழந்து உபாதி வசத்தால் விபாவகுணம் பெற்று நிற்கும். தபதினால் சர்வ கர்மங்களையும் நிர்மூலமாக தகித்துச் சுத்தசேதஸ் ஸ்வரூபம் பெற்றுத் தன்னிலத்தானே நிற்பது மோக்ஷமெனப்படும். சேதன குணம் ஆத்மனின் அன்வய குணமாகையால் அது ஒருபோதும் ஆத்மனை விடாது. உபாதி வசத்தால் மறைப்பட்டும் உபாதி நீங்க விளங்கியும் நிற்கும். " விடப் படுவது அன்வயமல்லாத விபாவ குணங்களான கர்மங்களையாம். சுத்த சேதன ஸ்வரூபமே கேவல ஞானம் கேவல தரிசனமெனப்படும். அனந்தஞானம், அனந்த தரிசனம் தோன்றிச் சுத்தாத்ம ஸ்வரூபம் விளங்கிப்போது இக்குணங்களை விட்டு நீங்காது, (அவினாவாயிதா) தோன்றும், அனந்த சுகமாகும் மோக்ஷ சுகம் உபமாநிதம் என்பதும் அதித்திரிய மென்பதும் சர்வ சம்மதம்.

கைவாஸிக ஸவசேஷித தரிசனங்களுள் மோக்ஷமென்பது ஆத்மன் பந்தி முதலிய எல்லாக் குணங்களையும் விவக்கி நிற்பதேயாம்.

புத்தியாதி சமஸ்த ஆத்ம குணங்களுள் நீங்கியபிட்டு மோக்ஷமகம் ஆத்மனுக்கு எவ்வாறும். பொலத்த மதத்துள் ஞானசந்தான மொழிந்து நீக்கிஸைசாவஸ்தைப்ப பெறுதில் மோக்ஷமாம். காரண காரியசந்தான மொழிந்து ரூபமடைத்தபோது மோக்ஷமும் மோக்ஷ சுகமும் எவ்வாறு தோன்றும். சாவஸ்தி மதத்துள் நிர்த்துணனாயும் அகர்த்தாவாயும் இருக்கும் புருஷன் சுகதுக்கங்களை மட்டும் புழிக் கிருன். சுகதுக்கங்களும் அசேதன வஸ்துவான பிரகிருதியினால் உண்டாக்கப்பட்டிப் புருஷனுடைய அஞ்ஞானத்தால் அறுபயிக்கப்படு கின்றன. பிரகிருதி வசனயிருந்து ககாதிகளை உண்ணும் ஆத்மா விவேகஞானம் பெற்று, தான் பிரகிருதியில் வேறென்றும் அசேதன ஸ்வரூபி என்றும் உறுதியாய் பற்றிய் பிரகிருதி சம்பந்தம் முற்றும் நீக்கி நிற்பதே மோக்ஷமெனப்படும். மோக்ஷாவஸ்தையில் ஆத்மன் அபேரக்தாவாதிருப்பதாலும் நிர்த்துணனாயிருப்பதாலும் மோக்ஷமும் மோக்ஷசுகமும் எவ்வாறு பொருத்தும். இங்ஙனமே அக்ஷைத் தரி ஸனத்துள் மோக்ஷசுகமென்பது பொருந்தாது. ஏனெனில் மோக்ஷாத் மன் நிர்த்துணனெனப்பட்டானாகையால்.

இப்பெற்றிய பெரும்பேற்றை அடைதல் எவ்வாறெனில் தூய காட்சி, தூய அறிவு, தூய ஒழிக்கம் என இம்மூன்றும் பொருந்தி நிற்பதேயாம். சம்பத்தரிசன ஞானசாரித்திராணி மோக்ஷமாத்க்கி என்னும் ரூத்திரத்தால் இதழீசர் காண்க. தரிசன மென்பது தத்தவப்பொருளில் சொத்தாக. ஸம்பக் என்பது உண்மைப்பொருளை நம்புதலாம். உள்ள வாய் அறியாது தான் கண்டவாறு கொள்ளும் எல்லா மூட பக்தி களும் இதனால் விலக்கப்பட்டன. இவ்வாறே சம்பக் ஞானமென்ப தால் மயங்கிய தத்துவஞானம் விலக்கப்பட்டது. சம்பக் சாரித்திர மென்பதால் சமஸ்த ரூமாரக்கங்களும் நீக்கப்பட்டன. அவ்றியும் தரி சனம், ஞானம், சாரித்திரம் இம்மூன்றும் தனித்தனியே நிற்கின் பலன்தரா. ஒரு ரோகி தன் ரோக நிவாரணம் வேண்டியபொழுது கோவை ஒழிக்க மருந்துண்டென்ற கம்பிக்கையும் மருத்தின் தன்மை இப்பெற்றியதென்ற ஞானமும் அம்மருந்தை உட்கொள்ளும் துழக்க மும் ஆகிய மூன்றும் பொருத்தினுலையியக் கசம் பெருன். இம்மூன் றில் இரண்டுமட்டு மிருந்தாலும் பயன்தரா. அவ்வாறே சம்ஸாரமாயிவ கொடிய கோவை ஒழிக்க விரும்பும் ஜீவன் மேற்கூறிய மும்மணிகளையும் அரணுக்கொண் டொழுதற்பாலது. சத்தினத்திரயம் மோக்ஷமாத்க்க

Lyviii

மெனக் கெண்டதால் பக்தி றன்றையே மோகூத்தின் வழி பென்றும்
ஞானமே மோகூத வழி பென்றும் சாரித்திரமே மோகூத வழி பென்
றும் மோகூத மர்க்கத்தாகக் குன்றக் கடும் ஏறிய தரிசனங்கள் கண்
டிக்கப்பட்டன. இம்முன்றுமே பலரோக மந்திரமாளி மோகூதத்துள்
செயுத்தம்.

நலபதார்த்த வழியாய் ஸ்பாத்வாத வாஞ்சனம் பெற்று விளங்கும்
ஊன தரிசனம் கற்பப்பட்டது.

“கலைவிலா வறிகனீ கலனிலா வழுகு
மலைவிலா மதனூரீ மதலிலா மதனூரீ
புலகிணுள் ளாயுரீ புலகிணுள் ளாயெரு
நிலைவிலா நிலைவிலா புலகிணு மிதறவனீ.”

அமலனீ யறிகனீ மருகனீ யசலனீ
விமலனீ வீசனீ வேமி வெருவனீ
துமிலனீ துறவனீ சுதனீ சிவனூரீ
கலனீ அருகனீ கைகலச் செவ்வனீ.

இதறவனீ ஈசனீ வஞ்ஞனத் தலைவனீ
பொறியிலா வறிகனீ பூசுநீடுக் கிறறவனீ
மதலிலா வெருவனீ மாதவத் தலைவனீ
நிதியை வஞ்ஞனஞ் செய்துதத் கரிமனீ.

ஓம்

ஸ்ரீ: ஜிளபஸி:

தெவ்விசம்பொருந்திய

மேருமத்தா புராண கதைச்சுருக்கம்

1 - வது : வைசயந்தன் முத்திச்சுருக்கம்

இந்நிலவுலகில் ஐம்பூதவீப மகா விதேகத்து, 'கந்தமாவேனி' என்னும் நாட்டில், அறம்பொரு விரிப்பங்கொல் மிகவும் உயர்ந்த நிலங்கும், 'விதேசாக' மென்னும் நகரம் உளது. அந்நகரத்தை யாண்ட மன்னர் மன்னவன், தீயவனன்ற காஷிபும், நன்னயமடர்ந்த மாக்ஷிபுமுடையனாகி, கொடையால் கற்பகமும், சுருதிப் பொருளால் சமுத்திரமும் நிகர்க்க, வேற்றரசர்க்கெல்லாம் கடற்றமொத்து விளங்கிய, 'வைசயந்தன்,' என்னும் நாமமுடையனாகும். அவ்வரசனது மகா தேவி, அழகுவாய்ந்த, 'சர்வபுரீ,' யென்பாள். அரசனுடன் இஷ்ட விஷய சுகபோகங்களை யனுபவித்து இவரிது செல்கின்ற காலத்து, சர்வபுரீ, கருப்பமுற்று நவமரச பரிபூர்ணமாகிய பின், ஓர் ஆண் குழந்தையை யின்றுள். அக்குழந்தைக்கு, 'சஞ்சயந்தன்,' என்று நாம கொண்டுசெய்து வளர்க்கு காளில், சர்வபுரீ, 'சயந்தன்,' என்னும் மற்றொரு குமாரனையும் பெற்றனன்; சஞ்சயந்தன் வளர்க்கு யெளவன பருவத்தை வடைந்ததும், தாய் தந்தையர் ஓர் சாஜகன்னிகையை அவனுக்கு மணம் புணர்வித்தார்கள்.

அமோகனுடன், சஞ்சயந்தன், போகமனுபவித்துச் செல்லுகின்ற காளில், அவள் கருப்பமுற்று, 'வைசயந்தன்,' என்னும் குமாரனைப் பெற்றனன். புத்திர பெளத்திர ப்ரவாகதனாகிய, வைசயந்த மகா ராஜன், மகா சந்தோஷ சித்தந்தனாகி, தானதர்மங்கள் செய்து வந்தான். அக்காலத்தில், அந்நகரில், 'அகேசாகம்,' என்னும் உத்தியானத்து, சுவாமிபுரம் திர்த்தங்கரர் ஸமவஸாணம் எழுந்தருளியிருக்க, அந்நாள் அரசன் அறிந்து, விசேதிபரிணமத்தால் ஐதித்து, அந்த சமவஸாணம் சென்று உட்புகுந்து, திரிப்பிரதக்ஷணம் செய்து, பகவானுடைய திரிமூர்த்தியினைக் கண்டு, விசேதியால் ரூபஸ்தன்,

வந்துவந்தவ, குணவந்தவங்களால் துதித்து, தந்துவங்களை வினவ, கேவலஜ்ஞானியாகிய தீர்த்தங்கரர், ஜீவ, அஜீவ, புண்ணிய, பாவ, ஆஸ்ரவ, பந்த, ஸம்வர, நிர்ஜர, மோகஷங்களுன்னும் கலபதார்த்த சொரூபங்களை உணர்தலே சம்மியஞ்ஞானமும், தெளிதலே தரிசனமும், அதனைத் தரித்தலே ஸம்மியக் காரிந்திரமுமாமென்றும், அவைகளை மோகஷமார்க்கமென்றும் உபதேசித்தருளினார். இதைக்கேட்டி மன்னன் ஸம்ஸார விரகத்தானி, தனது ஜேஷ்ட புத்திரன் மிகை ராஜ்ஜியபாரத்தை வைத்து, அவனுக்குச் சில தருமங்களைச் சொல்ல, அல்லனும் தருமசித்தத்தானி, "எனக்கு ராஜ்ஜியபாரம் உறுதியான தல்ல," வென்று அரசுகரிமையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தான். பின் னர் அரசன் கனிஷ்டனாகிய சயந்தனை இராஜப்பட்டத்தில் ஸ்தாபிக்கக் கூறுதி, அரசுகரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு அவனிடம் கூறினான்; அவனும் இசைந்திலன். அதனால் தனது பெளத்திரனாகிய வைசயந்தனுக்கு ராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் செய்து, அரசனும், குமாரரிருவரும் சமஸ்காரணமடைந்து, சர்வசங்க பரித்தியாகமாகிய ஜினநிகைஷுரினைக் கொண்டார்கள்.

இம்முலர்களுக்கும் முனிவர்களாகி, அரிய சாரிந்திரங்களைத் தாங் கிச்செல்கின்ற காலத்தில், வைசயந்த மகாமுனிகள், ஒரு பர்வத சிகரம்புகேந்து, யோகத்தில் தளர்வின்றுச் சுக்கிலத்தியான பலத்தால் தாதி கர்மங்களிற் கெடுத்து, அனந்தஜ்ஞானி அனந்த ஸதுஷ்டயங்களை அடைந்து, ஸயோகிஜீவராகி விளங்கினார். அப்போது சதுர்ணி வாய அம்மார்களும் வந்து அவரைத் துதித்து, அவருக்குக் கேவலபூஷை செய்தனர். அங்குலம் செய்கின்ற காலத்தில் தரணேந்திரன், மிகவும் அழகாகத் தனது ரூபத்தை நிரூபித்துக் கொண்டு, அவ்ரு பூஜார்த்த ராக வர, அவ்வுருவத்தைச் சயந்தனென்னும் முனி கண்டு, "எனது தவத்தால் இனி நான் இவ்வுருவாக வேண்டும்," என்று, நீங்கிய காட்சியதாக நிதானசங்கேதத்தை உற்று ஒங்கிய உலகம் வேண்டது உயிர்கொண்ட ஒருவனொத்துப் பவணலோகத்தில் தரணேந்திரனாகி னான். வைசயந்தனென்னும் ஸயோகிஜீவபட்டாசகர், ஒழிந்த அகாதி விநோகலையும் வென்று சித்திகேஷத்திரத்தை அடைந்து வித்தபர மேஷ்டபாய் அனந்தஜ்ஞானி அஷ்டகுணங்களைப்பயித்த திரிலோக குடாமணியாயினார். ஒழிந்த சஞ்சயந்தனென்னும் மகா முனிகளது கவிதையை பின்னிக் கூறலாம்.

2 - வது: சஞ்சயந்தன் முத்திரைமுகம்

பஞ்சம கதியை உற்ற வைஜயந்தருக்குச் சிறப்புச் செய்து, தேவர்கள் தமதிடம் ரொன்றனர். சஞ்சயந்த மகாமுனிபும், பகவானை வணங்கிப்போந்து குறைவில்லாத சாரித்திரங்களைத் தரக்கூடி, 19மா ரண்ணியமென்னும் வனத்தில் தியானத்திலிருந்தனர். அப்போது வித்துத் தந்தனென்னும், வித்தியாதர அரசன், ஆரோசமார்க்கமாக விமானத்தில் சென்றான். அம்முனிவர் இருக்குமிடத்தைச் சுழித்த வுடனே அந்த விமானமானது செல்லாமல் நின்றது. அதுகண்டு அவன் ஆச்சரியமடைந்து, அதிக கோபாவேகத்தாலுந் சஞ்சயந்த ரென்னும் இம்முனிவரைக் கண்டு பொழுதவனாகி, இவரைத் தூக்கித் தனது விமானத்தில் வைத்துக்கொண்டு விஜயார்த்த பர்வதத்தின் வட கீழ்ப்புறம் அடைந்து, குமுதவதி, மொர்ணவதி, அரிவதி, சதுவதி, சண்டவேகை என்னும் ஐந்து நதிகளும் ஒன்றாகச் சேரும் தடத்தில் ஸூற்றபோது அதற்கு மேல் விமானம் செல்லாமல் நின்றவிடது. அப்பயிச் செல்லா வகையைக்கிண்டு அவன் முனிவரை அலவிடத்தில் தள்ளியிட்டுப் பலவித உபத்திரவங்கள் செய்தான். அங்கனம் செய் தும் முனிவர், அவனைக் கோபியாராகி, "இது நம்முடைய விஜயவிரிப் பாயன்," என்று தியானத்தில் சலியாது நிற்க, அந்த நீசன் இவனை விட்டு நீக்கிப் போய்த் தனதிடஞ் சேர்ந்து, அங்குள்ள சில அறிவினை களைக் கூட்டிக்கொண்டு, மீண்டும் முனிவரிருக்குமிடம் வந்து, பொறுக்க லாகாததில் உபத்திரவங்களைச் செய்தான். அப்போதும், முனிவரார், சமாதியில் தவார்வின்றிச் சங்கிலத்தியான பவந்தால், காதி கர்மங்களை வரிசைக் கிரமமாகக் கெடுத்தா, அனந்தஜ்ஞானாகி சதுஷ்டயங்களை அடைந்தார். அங்கனம் அடைதலும் கேவல பூஜார்த்தமாக முடிவுகட னுள்ள தேவர்களும் அங்கு வந்தடைந்தார்கள். பொல்லாவ்கு செய்த வித்துத்தந்தன் திணைத்து வெகு தூரத்தில் போய் வீழ்ந்து கிடந்த னான். தேவர்கள் கேவல பூஜையைச் செய்து, சில துதிகளைச் சொல் றின்ற காலத்தில் சஞ்சயந்த பகவான், அங்கு கர்மங்களைக் கெடுத்து

அதன்மேல் பரிநிர்வாண பூஜைக்காகப் பல தேவர்களும் வந்தார்கள். அப்போது, முன்னம் சூர்தனாகி நிறான சல்லியத்தால், பவண லோகத்தில் அவதரித்த தானேந்திரனும் வந்து, முக்தி பலபந்த பக வான் தனது சுற்றத்தாரென்று, மிகச் சந்தோஷத்தை யடைந்து, இவரை வணங்கி நின்றான். அங்கனம் தீவ்ற அவன் பக்கத்தில் வித்துத்தந்தனால், முனிவரை உபசர்க்கம் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களும், சுற்களும், மாண்களும் கிடப்பக்கண்டு, தனது அவதிக்ஞானத்தால், வித்துத்தந்தன் செய்த தீவகையுணர்ந்து, யாவர்களும், எடுங்கும்படி ஸுடி அவனைப் பாதத்தால் உரைத்து விழுந்தினன். அப்படி உரைக்க, விழுந்தானே அவனது சுற்றத்தோடும் நாகபாசத்தால் கட்டிச் சமுத்திரா ஸடுவே பெய்வேனெனத் தானேந்திரனுரைத்தான். அவ்வாறு அவன் கோபித்துச் சொன்னபோது, அந்தத் தரணனது கோபத்தைப் பார்த்து வித்தியாதாத் தலைவரெல்லாம், “இன்று ஸமக்கு மாணம் வந்தது,” என்று மாங்கிய மனத்தாராகித் தானேந்திரனை ஸம்ஸரித்து, “வித்துத் தந்தனாகிய இப்பாவி, நான் முன்செய்த பாவத்தால், விதேக கோபத்திரத்தினின்றும் இம்முனிவரைக் கொண்டுவிட்டு இவ்விடத் திட்டி எங்குளிடம் வந்து, “ஒரு அரக்கன் கம்மைத் தின்னும்படி வந்திருக்கின்றான்,” என்று சொல்ல ஸங்கன் தவத்தின் குணத்தை அநி பரணையால் இவ்வாறு முனிவர்க்குத் தீங்கு செய்தோம்; ஆதலின், அஞ்ஞானத்தினால் பாங்கள் செய்த பொல்லாங்கினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்,” என்று வயத்தை உடையவர்களாகி உரைத்தார்கள்.

இப்படி அவர்கள் உரைத்த வசனத்தால், தானேந்திரன் நெஞ் சம் தளர்ந்து, பாசத்தை நீக்கி அவர்கள் பலரையும் பேரகவிட்டு, “வித்துத் தந்தனென்னும் இப்பாவியைச் சுற்றத்தோடும் சமுத்திரத் தில் இடுவேன்,” என்று கோபித்தெழுந்தான். அப்போது, பரிநிர்வாண பூஜைத்தமாக வந்திருந்த ஸார்தவேந்திரனாகிய ஆதித்தியாப னென்னும் கல்பவாகிதேவன், அத்தானேந்திரனைக் கண்டு, அவனது கோபத்தை நீக்கி, அவ்விடத்தே குணம் குடி கொள்ளும்படியாக, “தரணே! அஞ்ஞானியாகிய இவனால் என்ன குற்றம் செய்யப் பட்டது? அப்படியே இவன் குற்றம் செய்த பேரழிவினும் இவன் உனது கோபத்திற்குச் சரியானவனல்லன்; இவன் பேசில் நீ தயவு செய் வேண்டுமேயல்லாமல் வேறொன்றும் செய்யலாகாது; நீ சந்தோஷமுடையவனாகி என் சொல்லும் சபாசாதத்தைப் பேசுபவனாகி

2-வது சஞ்சயத்தின் முத்திரைகள்

இதற்குமுன் ஆதி தீர்த்தவந்தராகிய கிருஷ்ணவாமி யோகத்தில் நின்ற போது விளையும், கமிபுமென்பார் இருவர் அவரிடமடைந்து, என்னைக்கு நிதியும் காடும் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், கொடுத்தால்லது போகாமென்றும் தேங்களைப் பாடினர். அப்போது, அக்காலத்திருந்த தரணன், அலிதறிந்து, அவ்விடம் வந்து, அந்தக் குமாரர்களைத் தனது பாயத்தால், தெளிவித்துத் தண்ணுடவர்களை விமலனத்தில் ஏற்றி, விஜயார்த்த பங்கமடைந்து, அந்த விஜயார்த்தத்தில் உத்தர பௌணியில் அறுபது நகரங்களுக்கு அரசனாக விளம்பலா நாட்டி, அவற்றிற்கு, கணகபல்லவம் என்னும் நகரத்தை இராஜதானியாக்கி, தஷிணபௌணியில் ஐம்பது நகரங்களுக்கு கமிருமாரனை அரசனாக ஸ்தாபித்து, ரதனுபாசக்கிரவாளமென்னும் நகரத்தை அவற்றிற்கு இராஜதானியாக்கி, அவர்கட்கு, ஐந்துமூன்று மகா வித்தைகளும், எழுநூறு கழல்லக வித்தைகளும் ரக்ஷணையாகும்படி கொடுத்து, வித்தியாதாரர்களை பெல்லாம் அவர்களிடம் அடங்கியிருக்கும்படி செய்து விட்டுத் தனிடம் சென்றனன்; அது முதல் இதுவரையில் உங்க ளால் அருள்பெற்று வந்த விளபி குலத்தில் வந்தவன் இவ்வித்துத் தந்தனரும்; ஆதலின், உங்களால் ஸ்தாபிதமாகிய இக்குலத்தின்மேல் உனது கோபத்தைச் செலுத்தாமல் விடுவாயாக," என்றனன்.

அதைக்கேட்டுத் தரணன், "கர்மங்களைக்கெடுத்து, முத்தியை அடைந்த இச்சஞ்சயர்தர், விதேகத்து, வீத்சோகபுரத்து வைசயங்கன் குமாரரானவன்; எனக்கு ஜேஷ்ட ப்ராநா (வஜ்ஜோதரர்) ஆவன்; யாவர்க்கும் ஒரு குற்றத்தினையும் மனத்திலுமெண்ணாத இவரை இவ்வித துன்பஞ் செய்தான் யாவனாயினும் அவனை நான் தண்டிக்காமல் விடுவ தில்லை," என்றனன். அதற்கு ஆதித்தியர்பன், "தரணனே! உனக்கு இம்முனிவரன் தமையனாகிய பிறப்பு ஒன்றையே நீ அறிந் திருக்கின்றாய்; அதற்கு முன்னாகிய பிறப்புக்களை ஆலோசித்தால், சொல்ல முடியாதனவா யிருக்கின்றன; ஆதலின் நீ கோபத்தைப் பெருக்கிக் கர்மங்களுக்கு விதையைச் சம்பாதிக்கவேண்டாம். நனைக்கு மிடத்தில் சம்சாரத்தில் உறவினரும் பனைவருமல்லாமல் நின்றவர்கள் ஒருவருமில்லை; அவ்வாறுவது விநாலசமல்லது நிச்சய நயத்தால் ஒன்றாமில்லை; நிச்சய நயத்தினால் சுற்றமும் பனையும் இல்லாகும்; விநாலினால் உறவாகும்; ஆகையால் ஞானிகள், இம்மனித பவத் தைப் பெற்றுச் செத்ததும் ஆர்வமும் நீங்கி விடுவான்; அதற்கு

இப்பிறப்பில் பெற்ற பகை உறவுகளுக்கு நீ இப்படித் தோபத்தை அடைவாயானால் இதற்கு முன் உண்டாய் நீங்கின பகை உறவுகளுக்கு என்ன செய்வது? இதற்கு முன் இம்முனிவரன், அரசனுயிருந்து செய்த ஓர் விஷயத்தால் இவ்விதத் தந்தன் அக்காலத்தில் அவ்வரசனுக்கு மந்திரியாயிருந்து, அவ்வரசன்மேல் கோபமுற்று, அந்த தீவிர கோபாஹு பந்தத்தால், இப்பிறப்பில் இவருக்கு இவ்வித துன்பம் செய்தனன். அருந்தவராகிய முனிவரரோ, உதாத்தமியம் அறிந்து, திரும்பி வராராயாய்கிய சாகவத கதையை அடைந்தனர்; இந்த வித்துத் தந்தனோ, இவருக்கு இவ்வித தீமைகளைச் செய்து, அவற்றைப் பொறுத்த இவருக்கு நீக்காத புகழையும், தனக்கு நீக்காத பழிஸீயும் விளைத்துக்கொண்டான்; மேலும் இவன் செய்த துன்பங்களைப் பொறுத்ததால், முனிவரர் நீக்காக் கதையை அடைந்தனர். ஆதலால், பொறுத்தல் ஒறுத்தல் என்னும் இரண்டினாலும் ஏற்படும் பயங்களை நீ அறிந்துகொள்வாயாக," என்றான்.

இவ்வாறு கூறியவுடன் தானன், ஆதித்தியாபனை நோக்கி, "இதற்கு முன் நீயுத்த பிறவிகளில் இம்முனிவரர்க்கு இவன் செய்த துன்பங்களையும், அவற்றிற்குக் காரணத்தினையும் சொல்லவேண்டும்," என்ன, ஆதித்தியாபன், "நினைவேப வெப்பத்தைத் தயவால் தணித்து, கர்மங்களை ஹேயித்த பகவானைப் பணிந்துவந்தால் நீ வின விபவற்றை உறைய்பேன்," என்றான்.

இவ்விதம் கூறலும், அந்த ஆதித்தியாபனது வசனமாதிரி மனமுயினால், தானனது கோபாக்கினி தணிந்தது. அதன் மேல் அவன் தெளிவடைந்து, ஜினவரன் சாணப்பணிந்து, கமலமலர் குரியன் தேர்பட்டதை ஒத்து நின்றான். அதன்மேல், ஆதித்தியாபன், அவனை நோக்கி, "இம்முனிவரரும், நீயும், நானும், இந்த வித்துத் தந்தனும் திரும்பிய பனத்தர்களாகிச் சென்ற அப்பிராமி முதல் இதுவரையில் நடந்த வரலாறுகளை ஒன்றும் தவறாமல் சொல்லுகிறேன்; நீ ஒரு மன தோடு கேட்பாயாக," என்று சொல்லத்தொடங்கினான்.

2 - வது : பத்திரமித்திரன் அறங்களை விச்சுருக்கம்.

இப்பாதகண்டத்தில் ஸீம்ம மகாபுரமென்னும் நகரத்தை ஸீம்ம ஸேனன் என்னும் அரசன் ஆசாண்டி வந்தான். அவனது பட்ட மகிஷி இராமதத்தை என்பான். மத்திரி சத்தியகோஷன் என்னும் அவ்வந்த நாமத்தையுடைய ஸ்ரீபுத்ரி என்பான். இவர்கள் தமது ஸட்டில் பெரல்லாங்குதியெல்லாம் நீக்கி நடுநிலையுடன் இராம ஸீயம் செய்கின்ற காலத்தில் பத்மஷண்டம் என்னும் நகரத்து, கந்த தன் என்னும் வைசியனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய சுமித்திரைக்கும் பத்திரமித்திரனென்னும் குமாரன் தோன்றி யெளவனனாய் விவாக விதியால் ஸ்திரீமார்களை அடைந்து சொக்ரிய மனுபவித்து வந்தான்.

அப்படி அனுபவித்து வரும்போதில் அந்தப் பத்திரமித்திரனென் பான், திரவியம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவனாகி இலாபத்தைக் கருதித் தன்னுடைய வர்த்தகத் தொழிலுக்கிற்பச் சரக்குகள் கொண்டு இரத்தின நெய்மென்னும் தீவையடைந்து வந்தது கஞ் செய்து தனது புண்ணியத்தினால் அதிக லாபத்தை பெய்தி அங்கு நின்றுத் திருமுடிவிலும் ரத்தினங்களும், முத்துக்களும், வைரமும், சந்தனக்கட்டைகளும், அநிர்ஸட்டைகளும், பலனங்களும், இன்னும் பல வஸ்துக்களும் கொண்டுவந்தான். அவ்வாறு வந்த அவன் ஸீம்ம மகாபுரம் வந்து சேர்ந்து, அந்நகரின் அழகும், பெருமையும், அரசனது நன்மையும், ஷீயாபாரத்தகுதியும், சத்தியத் தவறாமையும், கள்ளில்லாமையும் கண்டு அந்நகரில் தங்குகிட வேண்டு மென்னும் எண்ணமுடையவனாய், “நம்மிடமிருக்கும் பெரும்பெரு வுரினை இந்நகரத்தில் ஒரு யோக்கியரிடத்தில் இரகசியமாக வைத்து கமது நகரம்போய் நம்முடைய பத்துக்கள் எல்லாவையும் அழைத்துக் கொண்டு இந்நகரத்திற்கே வந்து சேர்ந்து இங்கு நிலையாக வேண்டும்,” என்று திர்க்காலோசனை செய்து அந்நகரத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியுடைய வனாகியும், பிசாம்பணனாகியும், அரசனது முக்கிய மத்திரியாகியும் இருந்த சத்திய கோஷனிடம் சென்று மரியாதையுடன் வணக்கஞ் செய்து ஜனங்கள் நீக்கி அவன் தனியாயிருக்கும் காலத்தில் தனது எண்ணத்தினைச் சொல்லி, “என்னுடைய பெரும்பொருளை நான் என்னுக்கேற்புப் போய்த் திரும்பி வரும்வரையில் உன்னிடத்திலே

மேலும் தா ப்ராணி கதைக்குக்கம்

வைத்திருந்து நான் வந்தவுடன் அதை நீ எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று வேண்டினான். அதைக் கேட்டு மந்திரி, 'நீ கொடுப்பது பெரும்பொருளாகையால் அதைக் காப்பாற்றுவது முதலாகிய காரியங்கள் நிரம்ப அருவமயமாகும்; ஆகையால் ஒருவரும் இல்லாத காலத்தில் அதை நீ என் கையில் கொடுக்கவேண்டும்' என்றான். பத்திரமித்திரன், அவ்விதமே செய்து தனது நகராஞ்சென்று தன்னுடைய சுற்றத்தாரையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் ஸீயம்புரம் வந்து, தன் பற்றுக்களுடனே ஒரு மாளிகையில் குடியேறி, பிறகு அமைச்சனிடம் சென்று சில வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுடைய பெரும் பொருள்களாகிய மணிகளின்மீது மந்திரிக்கு கிருப்பம் அதிகரித்ததாதலின் அவற்றை அபகரிக்க வேண்டுமென்னும் கெட்ட சித்தத்தால் நீதிக்குப்பொருத்தாத வசனைகளை புரைக்கத் தொடங்கி, அந்தச் சத்தியகோஷன், பத்திரமித்திரனை மூன்றை அறியாதவன்நிராவ அவனை நோக்கி, "நீ யார்? எவ்விடமிருப்பவன்? எங்குப் போகின்றனை?" என்றான். அதற்குப் பத்திரமித்திரன், "யான் கப்பல் யாத்திரை செய்து வந்து இரத்தினச் செப்பினைத் தங்கள் கையில் சேர்த்துப்போனவன்," என, "செப்பெனச் செப்பியது என்ன?" என்று மந்திரி அதட்டிக்கேட்கப் பத்திரமித்திரன், "நான் ஒப்பில்லாத மணிச்செப்பைத் தங்களிடம் வைத்துச் சென்றதைக் குற்றமில்லாத தாங்கள் மறந்துவிட்டீர்களே?" என்றான். அதைக் கேட்டவுடனே சத்தியகோஷன், "என்ன! எப்பதியக்காரனுமிருக்கின்றாய்! நான் உன்னை என்றும் கண்டதில்லை; என் கையில் நீ இரத்தினச் செப்பு வைத்ததற்கு சாஷி உண்டாகில் காட்டு; அவ்வாறு காட்டினால்லது நீ சொல்வது பொருத்தது" என்று அவன் சொற்களை எடுத்தெறிந்து பேசினான்.

இந்த வசனைகளைக் கேட்டவுடனே பத்திரமித்திரன், 'நல்லது; உம்முடைய பெரிதுக்குப் பொருத்தம்படியாகவே பேசுகிறீர்; செப்பு வைத்த அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் அல்லாத மற்ற காலங்களில் என்னை நீர் கண்டதில்லை; இப்பொழுது நீர் சாஷி வேண்டுமென்று உரைக்கின்றீர்; சத்தியகோடாகிய தமக்கே யல்லது வேறொருவருக்குத் தெரியாமல் செப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நீர் சொன்ன காலத்தில் சாஷி வேண்டுமென்ற சபுத்தி தம்பிபிமிருப்பதை நான் அறிந்திலேன்; பிறர் பொருள்களைக் கேடல்; மாற்றச் முதலான

3-வது பத்திரமித்திரன் அறங்கோள்விசேடகம் 9

வினா மறவென்று அன்று நீர் சொன்ன வாய்மொழியும் மறந்திட்டிரோ ? எனது செப்பைக்கொண்டிருப்பதன்றி மேலுத்தினாலே என்னைப் படித்தியக்கராணுக்கித் தகாதவசனம் சொல்லவேண்டாம் ” என்று கூறினான்.

இவ்வாறு சொல்லலை சத்தியகோஷன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு ஓடி அவனை அடிப்ப, அங்கு பின்மவர்கள் வெளியில்பிடித்துத் தள்ளி விட்டார்கள். பின்னர் பத்திரமித்திரன் மிக மனவருத்தமுற்றத் தெருக்கிடோடும் சென்று, “ சத்தியகோஷனென்னும் பிராமணன் பெரியனென்றும், பரிசுத்தனென்றும் யான் தெளிந்து அவ்விடம் இரத்தினர் செப்பை வைத்துச் சொன்றேன் ; மீண்டு வந்து யேட்டை அவன் என்னைப் பைத்தியக்கராணுக்கு அடித்துத் தூத்துவென்றான் ; அரசனே விக்காரியத்தை விசாரித்து சிபாயும் செலுத்தவேண்டும், ” என்று இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு திரிந்தான்.

அவன் இவ்வாறு திரிபு, சத்தியகோஷன், தன் குற்றமறிபாமல், அவனைக் கொடித்து அரங்கினின்றும் தூத்திவிட்ட உத்தேசித்து, அவனுடைய வீட்டில் கொள்ளையடிக்கும்படி திருடர்களை ஏய், அவர்களை அந்தப் பத்திரமித்திரன் வீட்டிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையுங் கொள்ளைகொண்டனர். அதன்கீழ் பத்திரமித்திரன், “ அந்தோ ! சத்தியகோஷன் என்னுடைய பெரிய இரத்தினங்களை மாறுபடுத்தி என்னைக்கொண்டதோ, திருடர்களும்கூட அவர் என் வீட்டிலுள்ள பொருள்களை எல்லாவற்றையும் கொள்ளைகொள்ளும்படி செய்தான் ; இதைப்பற்றி இங்கே விசாரிப்பாரில்லையோ ” என்று அந்தகபத்தினுள்ளவர்களைக் கேளும் மனமிரங்கும்படி மேலும் இரைச்சலிட்டுக் கதறி அழுது கொண்டு திரிந்தான்.

அவன், இவ்வாறு பிதற்றிக்கொண்டு திரிந்ததை அரசன் உணர்ந்து, மந்திரியை அழைத்து அவ்விடத்தில், “ இவன் ஏன் இவ்வாறு புலம்பிக்கொண்டு திரிகின்றான் ? நீ இவனுடைய பொருளை அபகரித்ததாகச் சொல்கின்றானே ? இதற்குக் காரணமென்ன ? ” என்று வினவினான். அதற்குச் சத்தியகோஷன், “ இவன் பித்தன் ; இவனை யான் கண்டதில்லை ; இவன், என்னிடம் இரத்தினச்செப்பைக் கொடுத்ததாகவும், நான் அதனை அபகரித்துக் கொண்டதாகவும் பெரிய இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு திரிகின்றான் ; காவலினால் அவ்விடத்தை வரவங்களுண்டாக்குமென்று பிறருக்கு உபதேசிக்கும் யானே களவு

செய்வேறுனால், உலகத்தில் எவர்தாம் களவுசெய்யுமாட்டார்கள்? கள்ள மில்லாதவர் ஒருவருடையாரா? என்று அரசனும், பிறரும் தன்னை யோக்கியனென்று நம்பும்படி, நான் அந்த இரத்தினச் செப்பை அபகரிக்கவில்லையென்று பெரிய சத்தியஞ்செய்தான். அவ்வாறு செய்வலே, அரசன் அவனுடைய வார்த்தைகளை நம்பி, பத்திரமிந் திரைப் பைத்தியக்காரனென்றே தீர்மானித்தான். அதுகண்டு பத் திரமித்திரன், “ஐயோ! சத்தியகோஷன் மிகவுஞ் சூதுசெய்துவிட் டான்; அரசன் இவனுடைய வார்த்தைகளை நம்பியென்றே நம்பி, இவனை யோக்கியனென்று தீர்மானித்துவிட்டான்; இவன் செய்கையை உஷாராமல் மன்னனை இவ்வாறு தினைத்தால் மற்றவர்கள் என்னைப் பைத்தியக்காரனென்று ஏன் சொல்லமாட்டார்கள்; வேடன், தலை பரல் உடம்பை மறைத்துக்கொண்டு பசுநிலைப் பிடிப்பதுபோல, சத் தியகோஷனும் மாயத்தால் தன்னுடைய மோச்ச்செய்கைகளை மறைத் துக்கொண்டு என்னுடைய இரத்தினங்களை அபகரித்து யோக்கியனைப் போல கடித்துக்கொண்டு திரிகின்றான்” என்று மேலும் புலம்பிக் கொண்டு திரிந்தான்.

பத்திரமித்திரன் இவ்வாறு மேன்மேலும் தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டு திரிவதைச் சத்தியகோஷன், பார்த்து, மேலும் கடுஞ்சின மடைந்து, ஏவலாளர்களைப்பழைத்து அவர்களிடத்தில், “மதயானைகளை விட்டும், நாய்களை ஏனியும் துன்பப்படுத்தி இந்தப் பைத்தியக்காரனை இரக்காததை விட்டுச் செல்லும்படி துரத்துவிராக்,” என்று கட்டளை யிட, பாவிக்களாகிய அவர்கள் அவ்விதமே செய்தார்கள். பத்திரமித் திரன் அந்தத் துன்பத்திற்குப் பயந்து பிரதிநினமும் காலையில் ஒரு பெரிய மரத்தின்மேல் ஏறியிருந்துகொண்டு தன் வழக்கத்தை விடாமல் மேற்கூறிய வார்த்தையையே சொல்லி அரசனுக்குக் கேட்குமாறு புலம்பிக்கொண்டு வந்தான். அரசன், அவனுடைய புலம்புதலைத் தினந்தோறும் கேட்டுவந்தும், சத்தியகோஷன் மீது தனக்கேற்பட்ட நம்பிக்கையால், பத்திரமித்திரனைப் பைத்தியக்காரனென்றே நினைத்து அவன் விஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே விசாரிக்காமலிருந்தான்.

இப்படியிருந்த, அரசன் தேவியாகிய இராமத்தத்தை யென்பான், பத்திரமித்திரன் தினந்தோறும் ஒரேவிதமாகப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பதைக்கேட்டு, மனதில் ஆலோசனை செய்து, “நான்தோறும் வித்தியாசமில்லாமல் இவன் ஒரே காலியத்தையே சொல்லிப், புலம்பு

3-வது பத்திரமீத்திரன் அறக்கோவில்க்கருக்கம்

புகின்ருன்; பைத்தியக்காரனானால் அடிக்கடி வார்த்தை மாறுதலடை
வும்; அப்படி வில்லாதபடியால் இவன் பித்தனல்லன்; ஒருவாறு
இவன் சொல்லும் செய்கை, சத்தியகோஷணிடம் நடந்திருந்தாறு
மிருக்கலாம்; இதைத் தீர்த்திராக்கவேண்டும்," என்று, பத்திர
மீத்திரனை வணங்கி, அவனிடம் நடந்தவற்றையெல்லாம் விசாரித்து,
"நீ இப்படியே புலம்பிக்கொண்டிரு; உன் விஷயத்தின் உண்மையை
வெளிப்படுத்துதற்குத் தக்க உபாயஞ்செய்கின்றேன்" என்று சொல்லி
அவனை அனுப்பிவிட்டு, அரசன்பாற்சென்று, "இங்கே ஒருவன்,
பொருள் பறிக்கொடுத்தாது புலம்பிக்கொண்டு திரிகின்றானே; அங்
னுடைய விஷயத்தைச் சரியாக விசாரிக்கலாகாதா? இப்படி விசாரித்
தாமலிருப்பது அரசு நீதியாகுமா?" என்று கூறினான்.

அதைக்கேட்டு மன்னன், "அவன் பைத்தியக்காரன்; அவன்
புலம்புவதைப்பற்றி விசாரிப்பதில் பலனில்லை" என்றான். அதற்கு
இராஜபத்தினி, "இவன் நாள்தோறும் பிரதந்தகாலத்தில் மரத்தின்
மேல் ஏறி ஒரே ரீதியான வார்த்தையையே பேசிக்கொண்டிருந்
திறான்; ஆகலின் இவன் பைத்தியக்காரன் அல்லன்; இவன் சொல்
வது உண்மையா யிருந்தாலுமிருக்கலாம்," என்று கூற, மன்னன்,
"அப்படியானால் நீயே இதனை விசாரித்து உண்மை காண்பாயாக" என்
ருன். அதன்மேல் இராமதத்தை, "நீதிபடித்தான்போல உரைக்கின்ற
இவனது வழக்கையும்; மந்திரியாகிய வேதியனது செயலையும் விளக்குதல்
போலகூட ஏனைக்குச் சாமர்த்தியமுண்டு; யான் மந்திரியோடு சூதாட்
டம் ஆடுவேனானால் என் காரியம் கித்தியாகும்" என்றான். அரசன்,
'அவ்வாறே செய்க' என்றான். பிறகு இராஜபத்தினி, மன்னன்
ஆக்கிரமபால், மந்திரியை அழைப்பித்து, அவனிடம் முதலில் பிரதான
வசனங்களைப்பேசிப் பின்னர், "சூதாடுவதில் ஏனைக்கொப்பாணவர்கள்
இல்லை" என்றான். அரசன் மந்திரியை கேக்கி, "இது ஆச்சரியம்,"
என்றான். உடனே இராமதத்தை, "மந்திரியை வெகுசிக்காததின
அதாவது: ஒரு வார்த்தை பேசிமுடியும் எல்லைக்குள் சூதாட்டத்தில்
ஜெயிப்பேன்" என்றான். அதன்கேட்டு மந்திரி, "இம்மாதை
சூதாட்டம் ஆரம்பிப்பதற்குத் தாங்களைப் பூட்டும்பொழுதே யான்
ஜெயிப்பேன்" என்றான். அரசன் புண்கிரிப்புடன் ஒன்றும் பேசா
மல் மெனமையிருந்தான். உடனே இராமதத்தையும், சத்தியகோஷ
ணை சூதாட்டம் ஆரம்பித்தார்கள். மன்னன்தேறி, ஆரம்பத்திலே

மதைபவன் டிரப்ப தூயையும், முத்திரை மோதிரத்தையும் முறையே ஜெயித்துக்கொண்டான். மந்திரி, பெருமூச்சுவிட்டு, வியர்த்து அவ மான முற்றிருந்தான்.

அகனிடில் இராமதந்தை யென்பான், இரகசியமாகச் செவி விடைய அனுபத்தா, அவன் னகரில், தான் மந்திரியிடம் ஜெயித்தபொருள் களைக் கொடுத்து, அவனை நோக்கி, “நீபிரீய மத்திரியின் பரண்டகாரியி னிடத்தில் இவற்றைநீக்காட்டி, பத்திரமித்திரன் பொருள்களை மந்திரி னாங்கினாள் சொன்னதாக உபாயமாக” வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிடு” என்றுசொல்லி அவனை மந்திரி மாஸி னைக்குனுப்பினான். திருமதியென்னும் செவியும் அவ்வாறேநீப்பாவி அவமரச்சன் மாஸினைவாய அடைந்து, பரண்டகாரியைக்கண்டு அவ னிடத்தில், “இராமதந்தையும், அரசனும், மந்திரியிடத்தில், ‘பத் திரமித்திரனது இரத்தினச்செப்பு உன்னிடமிருந்தால் அதை அவ னுக்குக் கொடுத்துவிடு’ என்று தெரிவித்தார்கள்; அதற்கு மந்திரி, பத்திரமித்திரனிடம் இமரச்சன் தனக்குப் பழியை உண்டுபண்ணு மென நினைந்து, அவர்களை நோக்கி, ‘உலகத்தில் உத்தமர்க்கு வரும் பழிச்சொற்களை விலக்கலாகாது; ஆதலால் எனக்கிப்போதுகூடாநிய பழிப்பானது இந்த விலகலெல்லாம்’ உபாயதாயிற்று; அவன் என் னிடம் செப்புவைத்துப் போனதை நான் மறந்துவிட்டேன்; அதனால் அவன் வந்துகொள்ளும்போது முதலில், அதைக் கொடுக்கவில்லை பென்று சொல்லிவிட்டேன்; பின்பு அவன் கொடுத்த நினைவுகொடுத்தது; அதன்மேல் அதனை அவனிடம் கொடுத்ததுவிட நினைத்தேன்; ஆயினும், முதலில் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது கொடுத்தால் முன்னிலும் அதைப் பழிப்பிண்டாம் என்று, அவன் பன்முறை வேண்டுகூட்டிவிட்டபடி அதைக் கொடுக்காமலிருந்துவிட்டேன்; ஆயினும், உம்முடைய தயவிற்குக்குமானால், எனக்கொரு முறையும்வரது; நீ உத்தமரெய்தால் அதைக்கொடுத்து விடுகிறேன்,” என்று கூறினான். அதைக்கேட்டு அரசன், ‘உனக்குவந்த பழிகளை உபாயத்தால் விலக் கிக்கொள்ளலாம்; நீ என்னிடம் மாஸிச்செப்பைக் கொடுத்துவிடு; நான் அதனை அகல்வனிடமிடங்கொடுத்து, எனக்குப் பயித்தியம் பிடித் திருந்தது; அதனுலேயே சத்கியகொடி என் இரத்தினச்செப்பை அடையித்துக் கொண் தாகப் புலம்பிக்கொண்டு கிரிந்தேன்; இப் பொழுது என்னுடைய பயித்தியத்தை ஒரு முனிவன் தீர்த்து

2-வது பத்திரமீத்திரன் அறங்கோளவீச்சுருக்கம்

விட்டான் என்ற அலகை, வாராசிடம் சொல்லும்படி செப்துவனிகென் றேன்,' என்றார். மந்திரி அதற்குச் சம்மதித்து, தமது மார்பின் துலையும், முத்திரை மோதிரத்தையும் என்னிடம் கொடுத்து உம்மிடங் காட்டி அந்தச் செப்பை வாங்கிக்கொண்டு வருமாடி என்னை அணுபி னான்; இது இமமசியமான இராகாகாரியம்; ஒருவரு மறியாதாய் என் னையில் அந்தச் செப்பைக் கொடுத்துவிடு," என்று கொன்னான். உடனே, பாண்டகாரி, பாடுதொரு தடைபுத்தொசல்வாயல், அந்த மலரிக் செப்பையெடுத்து அவளுடைய வாயிற் கொடுத்துவிட்டான்.

பிடிணமிதி, 'காரியம் முடிந்தது,' என்று சந்தேகிவித்து, இராம தந்தையிடம் சென்று அந்தச் செப்பை அவன் காணிக்கொடுத்து, நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கூறினான். இராமதந்தை மகிழ்ந்து, செவ்விலையப்புகழ்ந்து, அரசனிடம்போய்ச் செப்பைக் காட்டினான். அரசன் அவளை மிகவும் புகழ்ந்து, செப்பைப்பார்த்து, "இதனை அப கரித்த சத்தியநிகாஷனை எனது மந்திரியாக வைத்திருந்தது மிகவும் யோசகியவந்தான்!" என்று கிரித்து, இராமதந்தையின் ஆலோசனை பின்படி அவ்வணிகளைச் சோதிக்கச் செய்து, சில உயர்ந்த இரத்தி னங்களை அவ்வணிகளுடைய இத்தினங்களைக் கண்டு, அந்த இரத்தினச் செப்பிலடைத்து, உயர் முத்திரையிட்டு இன்னும் பன் இரத்தினச் செப்புகளையும் அதனோடு கலந்து வைத்துப் பத்திரமீத்திர னனை அழைத்து, "இவற்றில் உன்னுடைய இரத்தினச் செப்பிற்கு மேலானால் அதனைத் தெரிவிப்பானாக" என்றான். அப்போது பத்திர மீத்திரன், தன்னுடைய இரத்தினச்செப்பைக் காட்டினான். அதன் மேல், அரசன், "இந்தச் செப்பிலிட்ட முத்திரை உன்னுடையது தானோ பா? உன்னுடையதாயிருந்தால் இதனைக் கொண்டுசெல்" என்றான். பத்திரமீத்திரன் அதைப் பார்த்துவிட்டு, "முத்திரை என்னுடையதன்று; இது, பாடுதொ சமர்த்தர்களால் இடப்பட்டது" என்றான். "அவர்களுக்கிடம் இதனைத்திறந்து உள்ளேயிருக்கும் இரத்தினங்களுள்ளும் உன்னுடையவைகன்தாமோ பா?" என்று அரசன் கூறினான். பத்திரமீத்திரன் அவ்வாறே செப்பைத் திறந்து பார்த்து அதில் தன்னுடைய இரத்தினங்களுடன் வேறு இரத்தினங் கள் கலக்கப்பட்டிருந்ததை அணர்ந்து, "இதில் உன்னுடைய இரத்தி னங்களுடனே வேறு எல்லாதென வொண்ணு இரத்தினங்களும் கலக் கப்பட்டிருக்கின்றன" என்றுசொல்ல, அரசன், "உன்னுடைய முத்திரை

தனோடு விரியுயர்ந்த இரத்தினங்களை இங்கே வேறு பாவர் கலக்கப் போகின்றனர்; நீ தெரியாமல் சொல்லுகின்றாய்; விரியில்லாமணி களைப் பார்க்கவே உனது கண்கள் கலக்குதலை அடைகின்றன; ஆத லால், நீ இன்னும் 'தானமாகப்பார்' என்று சொன்னான். பத்திர மித்திரன், "செப்பில்வைந்த எனது மணிகளைமறந்து, நான் இவ்விற மாக நாடுபாடும் கூவிக்கொண்டு திரிவேனோயாகில், ஜனங்கள் என்னைப் பயித்தியக்காரனென்றது சரியான காரியமேயாகும்; நான் அப்படி ஒருபோதும் அவற்றை மறந்துவிடவேமாட்டேன்" என்று சொல்லி, அந்தச் செப்பிலிருந்த மணிகளில், தன்னுடையவைகளல்லாதவைகளை நீக்கித் தன்னுடைய மணிகளை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டான். அதன் மேல் அரசன் பத்திரமித்திரனை நோக்கி, "இந்த மணிகள் மத்திரி லால் வைக்கப்பட்டனவாகும்; அவனால் செய்ப்பட்ட குற்றத்திற் குப்பரிசாரமாக அவற்றை நீயே எடுத்துக்கொள்வாயாக" என்று அவற்றுடன் கலந்திருந்த இரத்தினங்களைக் காட்ட, பத்திரமித்திரன், "பிறர் பொருள் கவர்ந்து வாழ்ந்தவன் எனக்குத் தகாது; அப்படியே அவற்றைக் கைக்கொண்டாலும் அப்பொருள்கள் தானதர் மங்களுக்கு உரியவைகளுமல்ல; அவை மானந்தையுங் கெடுக்கும்; ஈனத்தைச் சேர்ப்பிக்கும்; இன்னும், அவைகள், தம்மைக்கொண்டவர் களை அடிமைகளாகவும் செய்து நாகத்திலும் செலுத்தும் தன்னையைய புண்டன; இலாபங்கூடம், இன்பதன்பம், பிணிபகை என்னுயினை வன் ஒரு மனிதனுக்கு முன்செய்த வினைவழி வருமேயல்லாமல் வேறாக வருவனவல்ல" என்று சொன்னான்.

இந்தத் தீதிலா மொழிகளை, விம்மலேன மகாராஜன் கேட்டு, "இவ்வணிகள் கொதிவாத குணத்தன்; பெரப்பாவாக்கினன்; மா ணத்தை நீக்கும் மருந்தென்றாலும் அன்னியர் திரையத்திற்கு ஆசை வைப்பான்; தருமநீதி, சமநிலை, தயவு, கன்னடக்கை ஆகிய இவைகளே இவ்வுலகத்தில் இவ்வணிகளை உருவெடுத்த வந்திருக்கின்றன" என்று பத்திரமித்திரனை விபந்தான். இராமதத்தா தேவியும் அவ் வணிகள் மீது மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டாள். அதன்மேல் அரசன், அவ்வணிகளுக்கு இராஜசிரோஷ்டிப் பட்டங்கொடுத்த, அநேக மரிவாதகளையும் செய்தான். அறுகண்டு அக்குள்ளவர்கள், "வணி கன், இராமியும் பெரியோனுமானதால் மத்திரியினால் செய்ப்பட்ட

இவது பத்திரத்தின் அறங்கோளவியுக்கம்

11

இவ்வுஞ்சலக்கடந்து, அரசனால் இவ்வித மரியாதைகளைப் பெற்றான் என்று அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

பின்னர், மன்னன், சத்தியகோஷன் இவ்வாறு பத்திரமித்திரனை வஞ்சித்ததற்குச் சதியாதவனுய்க் கோபங்கொண்டு, “இராஜ நீதிப் படி இவனைத் தண்டித்தல் வேண்டும்; இவனை அடிப்பதுடன், சாணத் தையும்கொத்து இவன் தலைநூற்றி, இவனுடைய திரணிப் முழுமையுங் கைக்கொண்டு, இவனை இப்பதியினின்றும் நீக்கும்படியாகத் தூத்தியிடவேண்டும்; இவைகளை இவனுக்குச் சரியான திணைகளாகக் கும்” என்று, அவ்வாறே அவற்றைச் செய்யும்படி அங்குள்ள கணபதிமருங்குக்குக் கட்டினாயிடை. அவ்விதமே காவலாளிகள் அந்த சிணைகளைச் செய்துத் தொடங்கினார்கள்; சத்தியகோஷனுடைய செல்வங்களுடைய பணிபின்முன் நெதிர்ப்பட்ட தாமரைத் தடாபம்போலப் பெரவிழந்து போயிற்று; அந்நுடைய தலையில் சாணிரீசைக் கரைத்துத் துற்றிப் புறையர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, “நீ செல்! செல்!!” என்று அவனைத் தெரு வழியே நடத்திக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது அவனுடைய சுற்றத்தார்கள், அவனது பரிதாப நிலைமையைப் பார்த்து, கப்பல் கவிழ்ப்பெற்றுத் துற துயரத்தை உற்றார்கள்.

“மந்திரியாகிய சத்தியகோஷன், தன்னுடைய வஞ்சனையினாலே, வணிகன் செப்பைக்கவர்த்து, அவனைப் பேய்ப்போலச் சுழலப்பண்ணி, அவனுக்கு முதலில் பெரிய துக்கங்களை உண்டாக்கினான்; பிறகு நீர் உபாயத்தாலே இரத்தினச் செப்பைத் தன் கைரினின்றும் வாங்கி விடவே, பேயை நிகர்த்துச் சுழன்று, தானும் பெருந்துயரமுற்றான்; ஆகையால், ஆசையே பிறவிக்கு விதைபாரும்; ஆகையே உயிர்களுக்குச் சத்தாருவுமாரும்; ஆகையே பொல்லாது; ஆகையே நரகத்தி துக்கங்களை உண்டிபண்ணுவது” என்று பலரும் அந்தச் சத்தியகோஷனை நிர்த்திக்க, அவன், தன்னுடைய செல்வத்தையும், மானியையும், பந்துக்களையும் நீத்து, நிகர்க்கொண்டு, அரசன்மேல், அனாதாநாணபந்தி என்னும் முதலாவது குரோதம் உதிப்ப, ஆர்த்த திபானத் தால் தனது ஆயுத்யம் நீக்கி, திரியக்காயுதியத்தைப் பெற்று, அரசன்மேலுள்ள துவேஷத்தினாலும், பொருளாசையின் மாயத்தாலும், அரசனது பாண்டரகாரத்தில், அகந்தனென்னும் சர்ப்பமாயினன்.

அதன்மேல் அரசன், இந்த மந்திரியினது செயலினையும், களவின ஆகிய துக்கத்தினையும் நெருவரக நினைத்து ஆச்சரியமடைந்து, “இவ்

பாலா மந்திரியாக நியமிப்பது?" என்று ஆலோசித்து, தர்மலன் என்னும் பிராமணனை, சுத்தியுகேஷன்பதம் கமைச்சராகக், இராஜா உயம் செய்து வைத்தான். அவ்வாறு செங்கோல் நடத்திவருங் காலத்தில், பத்திரமித்திரன் ஒருநாள், அநிவ்வணம்சென்று, கிடிலவாங்காரமேன் னும் பர்வதத்திலேயே அலங்கரித்தில், வாதர்மர் என்னும் அரிய தபேர தனையங்கன்செ வணங்கி வாழ்த்தி, அவரிடத்தே தருமங்களைக்கேட்க, சம்மியக்குரணம், சம்மியந்தரிசனம், சம்மியக்காரித்திரம், உத்தம கஷமை, பிளாணி ஸம்பமம், விஷயஸம்பமம், திரிபுப்தி, பஞ்ச ஸமிதி ஆகியவைகளிற் பொருத்தி, இராக துலிவஷங்களை நீக்கிய மனத்தரும், திரிதண்டம், திரிகாசவம், சதுஸ்ஸன்னைகள் ஆகியவற்றின் ரகிதரு மாகிய அக்ர வாதர்முனிவர், பத்திரமித்திரனுக்கு, "அபய, ஆகார, சர்வதிர, ஜனஷதமென்னும் சதுர்வித தானங்களை, ஸத்பாத் திரங்களிற் செய்வதும், மோகநியத்தத வென்ற பரமேஷ்டிகளின் பாதத்தை வணங்கி பூஜிப்பதும், தத்துவம் தெளிவதும், சிலாசாரத் தைக் கொள்வதும் ஆகிய இவைகளில் சேர்க்கொழுந்தல், ஸமஸார கழற்சிகைத் தீர்க்கும் மருந்தாகும்" என்று உயி இவற்றின் விவரங் களை விரிவாக உபதேசஞ் செய்தருளினார்.

4-வது: பூரணசந்திரன் அரசியற்சூக்கம்

வரதம் முனிவருடைய தர்மோபதேசத்தைக்கேட்ட பத்திர மித்திரன், திரும்பி நகரம்வந்து, அவ்வுபதேசமானது தன் மனதில் சான்றாக அழுகி வேருன்றியபடியால், தன் சக்திக்குத்தகுந்த கிரதம் களைக் கூகம்மகாண்டி, மனதில் அருகந்தருடைய பாதத்தை விரைந்து, தன்னுடைய பொருள்களெல்லாவற்றையும் வறிபோர்க்குத் தானமாக வழங்கிவந்தான்.

அக்காலத்தில் அவன் தாய் சுயத்திறையென்பான் அவ்வாறு அவன் பொருளைச் செலவுசெய்தலைப்பார்த்து மனம் புழுங்கி, அவனை நோக்கி, “புத்திரனே! பொருளால் சகல பெருமைகளு முண்டாகும். அப்படியிருக்க அதனை இவ்விதமாகச் செலவுபித்தல் தகாது” என்று கூறினாள். அவன் அம்மொழிகளைச் சிறிதும் கேளாமல் மேலும் மேலும் அப்பொருளைச் செலவுசெய்துவந்தான். அதனால் அவன் அக்கிரியைபாலைக்கொதித்து, அவன்மேல் மிகுந்த கோபத்தைபுடையவ ளாகத் தனக்குப் பொல்லாங்கினை உண்டிபண்ணி மனதில் ஆர்த்தத் தியானத்தை அடைந்து, அந்நீ தாரணமாக இறந்து, அதில்கவனத் தில் புலியாகப்பிறந்து திரிந்தான்.

அவ்வாறு திரியுங்காலத்தில் ஒருநாள் தருமவானாகிய பத்திரமித் திர வணிகன் அவ்வனத்தில்கொண்டான். அப்போது அந்தப்புலி அவ னைக்கண்டு தனக்கிருந்த பசியிருகியாலும், பூர்வ வைரத்தினாலும் அலன்மேற் பாய்ந்து அவனைக் கொன்றுவின்றது. கற்பகத் தருவில் இடிமீழ் அது சாய்ந்ததுபோல பரோபகாரியாகிய அவ்வணிகன் இறந்து; இராமதத்தையின்மேல் உண்டாகிய சினேகபாவத்தால் அவ னுடைய கொற்பத்திலடைந்து, கலமாச பூரணமாகியபின் அவரிடத்தே சிம்மசந்திரனென்னும் புத்திரனாகப்பிறந்து வளர்ந்து பெளவனத்தை யடைந்து, தன் தாய் தர்வதயர் தனக்குத் தருகியான இராஜ சன்னி கைகளை மணம் புணர்விக்க, அவர்களுடன் இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதன்மேல், இராமதத்தையின் வயிற்றில் பூரண சந்திரனென் னும் மற்றொரு புத்திரனும் உதித்து வளர்ந்தான். இந்த இராஜ குமாரர்களிருவரும் அதிக பிரதாபத்தை புடையவர்களாகி வளர்ந்து

மேற்கூறிய புராண கதைக்கருத்தம்

வருங்காலத்தில் அவர்கள் தந்தையாகிய அரசன், ஒருநாள் பாண்டா காரத்தையுடைய, முன்னம் அவனுடைய மந்திரியாக, குரோதத்தா சிறந்து அங்கேவந்து பிறந்த அகந்தன் என்னும் சர்ப்பமரனை, பூர்வ னவர பாவத்தால், அரசனைக் கடித்தது. உடனே அதன் விஷத்தால் அரசன் மூர்க்கித்துப் பூமியில் விழ்ந்தான். அதுகண்டு இராஜ புக்தி சர்க்களும், இராமதந்தையும், மற்றுமுள்ளோரும் மிகுதியாக விரைக் கத்தை அடைந்து அழுது புலம்பினார்கள். உடனே கருடதண்ட னென்னும் மந்திரிகள் வந்து மந்திரித்துப் பார்த்தான். அதனுடைய விஷம் நீங்காமல் அரசன் தேகவிவாகமாயினான். அதன்மேல் மந்திரி கள் அவ்வாறு கொன்ற சர்ப்பத்தின்மேல் கோபங்கொண்டு அகனைக் கண்டு அடியோடொழிக்கக் கருதி ஓமம் வளர்த்தித் தனது மந்திர பஸ்த்தால் ஆக்குள்ள சர்ப்பங்களைவெல்லாம் வரவழைத்து, அவற்றை நோக்கி, “நீங்கள் இந்த ஓமாக்கினியில் புருந்து வரவேண்டும்; உங் களில் நுறியில்லாதவற்றிற்கு இந்த ஓமாக்கினி தாமரைப் பொய்கை போல சிதறமுடையதாயிருக்கும்; சூதமுடையவற்றைச் கரும்” என்றான். அவனுடைய ஆக்ஷேபப்படியே குதூகற்ற சர்ப்பங்க ளெல்லாம் அந்த ஓமாக்கினியிற் புருந்து பிழைத்துப்போயின. அரச னைக்கடித்த அகந்தன் என்னும் சர்ப்பமரனது அந்நேரப்பிற் புருந்த ஊட்டின நீரூடு பிறந்து காவனத்தில் சமீப மிருகமாய்ப் பிறந்தது. அரசனோ மேற்கூறியபடி இறந்தபின் தீவினைவின் வன்மையால் சல்லி ளைத்திலே ஆசனிகோஷமென்னும் பாணியாய்ப் பிறந்தான்.

இவ்வாறு அரசன் இறந்திலே, அத்துக்கத்தால் இராமதந்தா தேவி மூர்க்கித்து உயர்ந்திடத் துணிந்தாள். அச்சமயத்தில் சில பெரி யோர்கள் அவளிடம்சென்று, எம்மனா அடித்திய சுவரூபத்தைப் போதித்தனர். அதனால் அவள் தெளிவடைந்து, சில தினங்கள் சென்றபின் தன் புத்திரர்களை அழைத்து, தந்தை பிறந்ததால் அவர் களுக்கேற்பட்ட துக்கத்தையகற்றி அவர்களில் ஜெஷ்டனாகிய சிம்மா சந்திரனை நோக்கி, “நீ பட்டாபிஷேகம்பெற்று, பூர்ண சந்திரனை யுல ளாஜனாகித் தேசத்தை ஆளக்கடவாய்” என்று ஆக்ஷேபித்தாள். அவன் அவ்வாறே இராஜபாதிசீரம் நடத்திவந்தான்.

இவ்வாறு நடந்துவருங்காலத்தில் எயிப்பசேன மகாராஜன் இறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டிச் சூர்தமனி, ஹிரணியமனி என்னும் இரண்டு ஆர்பாக்களின்கள் இராமதந்தையிடம் வந்து, அரசனிறந்தான்

4-வது பூங்காத்திரன் அபிஷேகஞ்ஞகம்

அவளுக்கேற்ப்புருந்த வருத்தம் நீங்கும்படி அவளைநோக்கி, “இராம பத்தினியே! இறந்து போன அரசனுக்காக இனி நீ எவ்வளவு அழுத போதிலும் அவர் வரப் போகிறதில்லை; ஆர்த்தத்தியானத்தால் அழுது கொண்டிருந்தால், திரியக் முதலான அசபகதிகளை உடைத்து, துக்கப்பட ஏதுவுண்டாகும். ஆதலால் நீ அத்துக்கத்தை மூழித்து சமத்விபாவத்தை உடையவளாய், ஸம்ஸாரத்து அகித்திய ஸ்வ ரூபத்தையே நினைக்கக் கடவாய்; தர்மத்தைச் செர்ந்து, விசோதி பரிணாமத்தால் துங்கவண்ண நீக்க, உனது சுத்திக்கேற்ற விரத சிவன் களைத் தாவ்கி, உன் ஆம்மனுக்கு உறுதியாகிய காரியத்தில் உதவாதிடக் கடவாய்” என்று உபதேசித்தார்கள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், இராமத்தை, தவத்தை விருமிய மணத்தனாகித் தன் மூத்த மகளை கரவழைத்து அவ லிடத்தே தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். அவன் அவளுடைய பிரிவுக்கு வருத்தமூற்ற அவளை நோக்கி, “மாதா! நான் செய்த தவறுதல் என்ன? ஏன் இவ்வண்ணம் கொண்டார்கா?” என்று வினவ, தேவி, “நீ ஒரு தப்பிதழுந்து செய்யலில்லை; எனது மகன் தன் மாதாராகத்தை அடைந்திருக்கின்றது” என்றான். அதைக் கேட்டதே சிம்மசந்திரன், அத்தவத்தினுடைய தடுத்தல் தகாதெனக் கருதி, இரா மத்தைநைய நோக்கி, “அன்னையே! தங்கள் எண்ணம் அதுவாயின், அவ்விதமே செய்க” என்று அதற்குடன்பட்டான். இராமத்தத்தை, ஏகாக்ஷ சிந்தையுடையவளாகி, திக்ஷாவிதிபின் பிரகாரம் ஆரியாங் கலையாயினள்.

அதன்மேல் அவளுடைய புத்திரர்கள் அவள் துறவு பூண்டிருந்த விடத்திற்குச் சென்று அவளின் துறவணைக் கண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்து மீண்டு நகரமடைந்து ககமாக வாழ்ந்தார்கள். சிம்மசந்திரன் தன் மாதா துறவடைந்ததை நினைந்து வாடித் தானும் சமுசாரத்தில் இச்சையற்றவனாய் வைரக்கியத்தை அடைந்திருந்தான்.

அங்காலத்தில் பூரண சந்திரனென்னும் ஒரு மகாமுனிவர், ராஜா மார்க்கமாக அரசனது கிருதத்தை அடைந்தார். அவரைக் கண்டதும் சிம்மசந்திர மன்னன் அவருக் கழுதுபடைத்து பஞ்சாச்சரியத்தை உடைத்தான். அவ்வளமடைந்து, முனிவரை, நியமமுற்றியிருந்த பின்னர், அம்மன்னன், அம்முனிவரை வணங்கி வாழ்த்தி, “பிற பித்திர மந்தி உண்டு இவ்வியே?” என்று வினவ, அவர்,

பான்மையுடையவர்களுக்குத் தபோ அதுஷ்டானத்தால் முடிவுண்டா
கும். அனவாசில்லாதவர்க்குப் பிறவி சுழன்று கொண்டேயிருக்கும்;
தலத்தின் தன்மையாலது: மனிதர், பாகிய அப்பியந்தர பரிக்கிரகங்
களினின்றும் நீக்கி, தசதரும சகிதராகித் தம்மிடத்தில் உத்தமகாட்சி,
ஞானம், ஒழுக்கம் ஆகிய குணங்களை அழுத்தலாகும்” என்றார்.

எனலும், சிம்மசந்திரன், ஸம்ஸாரபிதியையும், தர்மநுராகத்
தையுமுடையவனுதித் தனது தம்பியாகிய பூர்ண சந்திரனுக்கு இராஜ்ஜி
யத்தை ஸ்தாபித்து, மேற்கூறிய பூர்ண சந்திரனென்னும் மகாமுனிகளது
பாதமுலத்தையடைந்து, விதியின்பிரகாரம் திஸக்ஷணபக் கைக்கொண்டு,
பாகிய, அப்பியந்தர பரிக்கிரகங்களை நீக்கி, குணமணிகளைப்பொருத்தி,
சீலாசாரங்களையும், உத்தமசுஷமாதி தருமங்களையும் சேர்ந்து, தத்துவ
விசாரணைசெய்து, உறக்கம் என்னும் காரியத்தையகற்றி துஸாதச வித
மாகிய தபஸோடு துவாதசாது பிபோசைகளை பாசித்து, துவாஸிம்சதி
பரிஷதங்களை மெய்க்க உண்டாகிய சாரித்திர பலத்தினால் சூற்றமில்
லாத விபுலமதி மகப்பரியமென்னும் ஞானத்தைப்பெற்று, ஆகாயத்
திற்செல்லும் சாரணத்தன்மையு மடைந்திருந்தான்.

அப்படியிருந்த காலத்தில், அரசனுயிருந்த அவன் சகோதரனாகிய
பூர்ண சந்திரன் என்பான், தன் மகத்ததை ஸ்திரீகளின்பாற் செலுத்
திப் பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களில் மிகவும் மயங்கியிருந்தான். அவன்
அவ்வாறிருப்பதை ஆரியர்களையாகிய இராமதத்தா தேவியுணர்ந்து
வருந்தி, அவனிடம் சென்று அப்படியிருத்தல் கூடாதென்று தரு
மோபதேசஞ் செய்தான். அவ்வாறு செய்தும் அவன் தன் குணத்தை
விடவில்லை. அதனால், அத்தேவி, சிம்மசந்திர மகாமுனிகளிடம்
சென்று வணங்கி “கவாமி! பூர்ண சந்திர குமாரன் அநீமோகத்
தனாகி மாயா காரியங்களிற் சென்று கொண்டிருக்கின்றான். பான்
அவனைக்கண்டு அவனுக்குத் தர்மோபதேசம் பண்ணியும் அதனை
அவன் சிறிதும் உறுதிப்பொருளுள்ள மதிக்காமல் எழுந்துபோனான்;
அவன் தர்மத்தை ஸ்விகரிப்பானோ?” என்று வினவினான். அதற்கு
அம்முனிவரர், “அவன் தர்மத்தை ஸ்விகரிப்பான்; அவ்வாறு
ஸ்விகரிக்கச் செய்வதான ஒரு கதையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்;
நீ அதனைக் கேட்டு அவனுக்குரைப்பாயாக” என்று அக்கதையைச்
சொல்லத் தொடங்கினார்.

74950429 11-62

5-வது : நால்வரும் கவர்க்கமேறீனசருக்கம்

அவ்வாறு கூறத்தொடங்கிய சிம்மச்சந்திர முனிவர், இராம தந்தையிடம், “கோசலியென்னும் நாட்டில் விருத்த கிராமத்தில், மிருகாயனென்னும் கூலமாடுபத்தையுடைய ஒரு பிராம்மணனிருந் தான். அவனது மனைவி மதுரையென்பாள். இவர்களுக்கு வாருணி பென்னும், ஒரு குமாரத்தியுமிருந்தாள். இந்த மதுரையும், வாருணி யும் வாட, அம்மகையால் மரித்து அலோத்திரானும் அதிபலனென் னும் அரசனுக்கும் சுமதியென்னும் அவன் தேவிக்கும் இரண்டவரி யென்னும் புத்திரியாகி, காமயனிஷ்யபெனநனபுரத்த பூர்ண சந்திர னென்னும் அரசனுக்குத் தேவியாகி சுவித்திருந்தான். அப்போது, மதுரையென்னும் பிராம்மணி, அத்தேவியிடம் பெண்ணுபலதரித்த னாள். அவள் நீயே பாலை, பத்திரபித்திரனென்னும் வணிகன் உன் னிடம் சிம்மச்சந்திரனென்னும் குமாரனாகப் பிறந்தபாலான். மேற் கூறிய வாருணியென்னும் பிராம்மண புத்திரியே உனக்கு அநி பிரிய னாகிய பூர்ணச் சந்திரனென்னும் குமாரனாகினான். ஆதலால் நீ அவன் மீது ரீங்காத காதலுடையவனாகும். அவனும் நற்குணத்தனையாவன். உன் பிதாவாகிய பூர்ணச்சந்திரர், முனிவராகி, எவ்வுரு ஹிதமாகிய தர்மத்தை ஒதி, என்னை சன்னத்திரய மார்க்கத்தில் ஸ்தாபித்த ஸாம குருவாகினான். உனது நாயகிய ஹிரண்யவதி சார்தமாமதியென்னும் ஆர்யாக்கணிகளைச் சேர்ந்து நூறடி கைக்கொண்டாள்.

உனது புருஷனாகிய சிம்மஸேனனென்னும் அரசன் சர்ப்பம் வுடுத்து இறந்து சல்லவேனத்து யானையாகினான். அந்த யானை பரவத சிகரத்தில் என்னைக் கண்டு மிகுந்த கோபத்தால் கொல்ல ஓடி வர, ஆகாயத்து யான் எழுந்தேன். அது எமராஜனெயொத்து என்னை மேனோக்கிப் பார்த்தது. யான் அவதிஜ்ஞானத்தால் அதனு ஸ்வரூபம் தெரிந்து, அதனை கோக்கி, ‘ஓ சிம்மஸேனனென்னும் அரசனே! பாவத்தால் நீ யானையாயினாய்; அந்நவனாகியும் பாவத்தொழிலை மேற் கொண்டாய்; அதனால், இத்தேகத்தையும் விட்டால் கமகத்தில் பொருத் தவே முயற்சிசெய்கின்றாய். அரசனாகிப் பெரிய ஸௌக்கியத்திலிருந்த உன்னைக் காண்ட அக்கண்ணாலேயே யானையாகிப் பெரிய துன்பத்தை உடைய இன்னாடித் தான் உன்னைப் பாவத்தாலாகிய இப்பிரதி

குப் பெரிதும் பயந்து சத்திரம்த்தைச் சேரக்கடவாய்; நான் உனது குமாரனாகிய சிம்மசுந்திரனுடன்' என்றேன்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அந்த யானை அப்பொழுதுடன் பசிய பவஸ்யிருதியால் தனது பிறப்பை யழிந்து மூச்சித்துத் தெளிந்து கூழையோடு சிற்ப, யான், செல்வ சிவையாணம் யாக்கை சிவையாணம் முதலிய ஸம்ஸார அளித்திய ஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மனது குணவ்ருபத்தையும், அந்தக் குணத்தால் பாவங்கள் கிர்ஜையாகும் மார்க்கத்தையும் அதற்கு உபதேசிக்க அது மனம் பொருந்திக் கேட்டு அதுவிரதங்களைப் பொருந்திச் சகல ஜீவங்களையும் பாதுகாக்கும் முனிவரனை யொப்ப ஜீவதவணவுடையதாகிப் பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களில் ஸ்வராக்கியத்தை யடைந்து, குரோதாதிக்கஷாயங்களினின்று நீங்கிச் சமத்திபாவத்தைப் பெற்றுப் பதேஷாபவான மாஸோபவானைக் களோடு பொருந்தி, இவர யானைகளினால் தின்றுவிடப்பட்ட காய்ந்த சாரும் புறாணும் பாரணையாத அருந்தனம் பவின்று, ஒருநாள் யுபகேசரி யென்னும் நதிரினை யடைந்து, அநிஷேங்கி, நீர் பருகுநான் வேண்டித் துதிக்கையத் தண்ணீரில் நீட்ட, தனது கால்கள் சேற்றி ஸமுத்திக் கொள்ளப் பிடுங்கி வரமாட்டாமல் சித்தது.

அப்போது, முன்னே சத்தியசேஷ மந்திரியாயிருந்த அகந்தன ண்ப்பயானது, சாபியாசிருந்திறந்து அக்காட்டில் தேரழிப் பாம்பாகி சிருந்து, இந்த யானையைக் கண்டு மிகுதியான கோபத்தாலோடி, அத னது மஸ்தகத்தில் கடிப்ப, இதற்கு விஷம் பரவியும் இது, மனோ நிரை பிற்றளர்வின்றிக் குருகின் பாதம் கிரகில் கொண்டு பஞ்ச மந்திரம் கந்தை செய்து அஷ்டபுரீ நீங்கி ஸஹஸ்ராரமென்னும் கல்பத்தை யடைந்து, சூர்யப் பிரஸபயென்னும் நிமானத்தில் ஒரு முகமீத்தத்தில் சரீர அங்கனோபாக்ரங்கன் சிறைந்து, பூதிரனென்னும் தெவனாகித் தோன்றியிருந்தது. அங்காலத்தில், சற்பக மரங்கள் புஷ்ப வருஷக் களைப் பொழுவத் தேவதுந்துயி முழங்க, மந்தமாருதங்கள் விச, தேவ மந்திரிகளும், சரமானிய தேவர்களும் அவனைச் சூழ வந்து சேர்த்தார்கள். அந்த பூதிர தேவன், அவர்களைக் கண்டு, "இவர்கள் யார்? இந்த கேழ்த்திரம் பாருடையது? யான் யார்?" என்று நினைக்க, அந்த பவ சம்பந்தமாகிய அவநிஜஞானம் அவனுக்குத் தேவந்தி, அவன் பானையான்று முதல் எல்லாம் தெரிந்து, "இது தேவலோகமாகும்; இது புண்ணியத்தினால் பெறப்பட்டதாகும்; இவர்களெல்லாம் தேவ

5-வது கால்வாயும் கவுரக்கமேரினசநாதம்

20

முார்கள் ; இவர்கள் அரம்பையர்கள் ; இவ்வோசை தேவனுக்கு
 "புகை" என்று அங்குள்ள விசேஷங்களைப்பெல்லாம் உணர்ந்தான். அப்
 போது அவ்விடத்தில் சாமானிய தேவர்கள் வாழ்ந்துச் சொல்லிப்
 பிறகு சில சீதிகளைச் சொல்லக் தொடங்கி, அவனை நோக்கி, "ஸ்ரீகா
 தேவனே ! முதலிலே சீ திருமஞ்சனமென்னும் ஸ்ரீரணத்தை முடித்
 துப் பிறகு தேவி பரிவாரங்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து, அனந்தராம்
 சினைவாரண ஸ்துதித்து அவர்களுக்குச் சிறப்புச் செய்து, பின் கர்த்தவ
 சரில் முதலியவற்றைக் கண்டு, அதன்பின் தேவிமார்களிடத்திலுண்
 டாகிய கசங்களை பண்படுத்திக் காட்டாய்" என்றார்கள். அமரனுமே
 அவ்வாறே அவைகளைச் செய்து, சர்வஜ்ஞனைப் புகழ்ந்து, துதிப்பான்
 சித் தேவ பௌகங்களைப்பண்படுத்தி, இனிதாயிருந்தனன்.

இவன் இங்ஙனமிருப்ப, சிம்மலேனபலத்து இரண்டாவது மந்திரி
 யாகிய தர்பிலன் மரித்து, வனத்தில் வரணமாய்க் கிரிந்து, யானையைக்
 கடித்த நொழிப் பாம்பைக்கொல்ல, அது மூன்றாம் நாகத்தைப்படைந்து
 சொல்லுதற்கரிய துன்பங்களையுற்றது ; இங்ஙனம் அரசனிகொஷமென்
 னும் யானையானது ஸர்ப்பத்தானிறந்து தேவலோகம் எய்தவும், சர்ப்ப
 மானது வானரத்தானிறந்து நாகத்தை பெய்தவும், அந்த யானையி
 னுடைய கொம்புகளையும் முய்துகளையும் ஒரு வேடன் கொண்டு, தன
 மித்திரமென்னும் வணிகனுக்குக் கொடுக்க, அவ்வணிகன் பூர்ணக்
 சந்திரமென்னும் அரசனுக்குக் கொடுத்து மிகவும் சிறப்பிப்பெற்றான் ;
 அரசன் யானையினது கொம்பிரண்டுகளையும் தனது கட்டிலுக்கு நாணு
 கால்களாகக் கடைத்து போட்டு, கொம்பினிடம் உண்டாகிய முத்துக்
 களை மாலையாக்கி அணிந்து கொண்டு, தனது தேவிமார்கள் சூழக் கட்
 டிலின் பேரில் ஏறி அணிதருக்கின்றனன்.

இந்திலேயையாகிய தன்மைபைக் கேட்பதின் விராகமடைந்து தன்
 மத்தில் தலைப்படாது நீங்குபவர்கள் ஒருவருமில்லை ; ஆகையால் இக்
 கதைபை சீ பூர்ணசந்திர குமாரனுடைய அரசனுக்குச் சொல்லாயானான்.
 "அவன் கேட்டுத் தர்மத்தை யடைவான்" எனலும், இராமதந்தை
 வணங்கிப் போகி, அரசனும் மகனைக் கண்டு காதலும் களிப்பும் நீக்
 கும் இக்கதையினை உரைப்ப, அரசன் மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பெரு
 முச்செறிந்து தன்ம வழியினைச் சிறிது கண்டு, தகப்பன் மேலாகிய
 காதலால் துக்கமுற்று, முத்தையும் கொம்புகளையும் அக்னியிலிட்டு
 தீத்துச் சம்சாரத்துக்குப் பயந்தவனுடைய பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களை

விஷத்துக்குச் சமானமென்று திரிந்து நடுங்கி அவற்றைச் செய்பத்
தொடங்காமல் அடங்கி, ராகத் தேவதூதர்களினின்றும் நீங்கிப் பஞ்சாண
விரதங்களைவிட சிலங்கள் பயின்று, சினைவான் பாதம் சென்னியில்
வைத்துத் தத்தாவம் பயின்று தானம் தவம் தயாவென்னும் குணங்
களோடு, ஸ்ரீ ஜின தர்மத்தைச் சேர்ந்தான். பின், இராமதந்தையும்,
இந்தப் புத்திரரீதியே மறுபடியும் நான் என்னக்குப் புத்திரனை அடைய
வேண்டுமென்று நிதானஞ் செய்து நோற்று, ஆயு நீங்கி மகா கக்க
மென்னும் தேவலோகத்தில் பாஸ்கரப் பிரபலென்னும் தேவனுக்குத்
தோன்றித் தேவ சௌகரியம் அனுபவித்திருந்தான். அப்போது
பூர்ணசுந்திரமென்னும் அரசனும், அந்தக் கல்பத்தில் அவனுக்குப்
பிள்ளையாய் வையிரப் பிரபலென்னும் தேவனுனை. இவ்விரு தேவர்
ளாரும் அங்கே தேவதேபாகம் நுகர்ந்திருக்கின்ற காலத்து, சிம்மச்சுந்
திர மகா முனிகள் உத்திரமாதிய தவத்தைச் செய்து ஆராதனா விதியில்
தவரீவந்திச் சமத்துவிபரவமாவி பரிஷகங்களை ஜெபித்துப் பஞ்ச
பாமேஷ்டகளைத் தியானித்துத் தமது உடம்பையும் உயிரினையும் தட
தும் வாளுமென அவற்றின் ஸ்வரூபங்களை உணர்ந்து சரீரம் நீங்கி,
உயரிமோ உயிரிமென்னும் அகமிந்திர லோகத்தைப்படைந்து, பிரீதிங்
கரனென்னும் அகமிந்திர தேவனுக்கு முப்பத்தோரு கடலாயுஷ்யத்
தைப் பெற்று, வனிதைவரால் வரும் சாமபலன் ஒன்றுபின்றுச் சிவகதி
யலரைப் போல நல்லினை உதயத்தால், இடையலுத சுகமல்லது துன்பம்
சுவலை முதலியன இன்றிச் சௌக்கியமனுபவித்தான். சிம்மவேண
னென்னும் அரசனாக இந்நால்வரும் தவத்தினாலும் சிலத்தினாலும்
தேவராஜினாகள்; சத்தியகோஷனென்னும் மந்திரி தீவிரியினால் விலங்
கில் விழ்ந்து பின் ராகத்தையடைந்தான். ஆகையால், பகை, தனத்
குத்தானை பாபங்களைச் செய்வதாகும். நண்பு நல்லினைக்கு ஹேது
வாகும். இங்ஙனம் பகை உறவு என்னும் இரண்டும் பாப புண்ணியங்
களுக்கு ஏதுவானவை, இந்த யானையினிடத்திலும் பார்த்தனினிடத்திலும்
பார்த்துத் தெளிந்து கொள்ளலாம். ஆகையால் சிந்தையால் நீக்கதிச்
செலவாகிய பாபங்களை மரற்றி இன்பத்தையாக்கி இம்மூற்றினை நீக்கி
விட்டபுணியாக்கும் நல்லறத்தினையமர்ந்து செய்பவேண்டும்.

சுவது : மன்னனுத் தேவியும் மைந்தனுள் சுவர்க்கம்புக்க சருக்கம்

மேற்கூறியபடி தேவலோகத்தை யடைந்த ஸிம்மஸேன மஹா
ராஜனும், இராமதத்தா தேவியும், அரச புத்திரர்களாகிய ஸிம்மசந்திர
பூர்ணச் சந்திரசென்னும் குமாரர்களும் மறுபடி இப்பூமியிலவதரித்த
வாலாற்றினை இனிக் கூறுவாம்: இராமதத்தையாகிய பாஸ்கா பிரப
னென்னும் தேவன், தனதாயுஷ்யம் முடிபுப் பதினாந்து காவிரிக்கும்
பேரது அவ்விஷயத்தை, தேவலோகத்தில் சில குரிகளால் தெரிந்து,
மாணத்திற்குப் பயந்து, சோகமும் துயருமெய்தி, அதிக கஷ்டப்பட்
டான். அக்காலில், ஸாமான்ய தேவர்கள் ஸம்ஸார அணுரத்தை
யும், சரீர முதலியன அணித்தியமென்பதையும், ஆத்மனுக்குத் தர்மமே
சரணமென்பதையும், ஆத்ம தருமத்தைப் பாவித்து இறைவன் பாதத்
தைத் தியானத்திலே புண்ணியத்தை யாக்குமென்பதையும் பேரதிக்க,
அதனால் அவன், மாண வயம்லனாகித் தருமக்கியானத்தோ டொன்றி
ஆயுஷ்யம் நீங்கினான்.

அவ்வாறு நீங்கிய அவன் இப்பூக்விப பாதசேஷத்திர விஜயார்த்த
பர்வத தட்பிண பேறினியில், தரணிதிலகபுரத்து ராஜா அநிலேகனுக்
கும், ஸாலக்ஷணென்னும் அவன் தேவிக்கும் புந்தையென்னும்
புத்திரியானான். அப்புத்திரி யெளவனத்தை யடைந்தபோது, அளகா
புராஜிபதி தருசகனென்பவன் அவளை, விவாஹ விதியால் மணன்
செய்ய அவள் இஷ்ட விஷய போகங்களையனுபவித்துக் கொண்டிருந்
தான். அப்போது வைரேயப் பிரபனென்னும் தேவன் அச்சேதரை
தருப்பாத்திலடைந்து யசோதரையென்னும் புத்திரியானான். அவன்
யெளவனமெய்தினபோது, அக்குமாரிபை பாஸ்கா புராஜிபதியாகிய
சூர்யாவர்த்தனென்னும் வித்தியாதர வரசன் விவாஹ விதிக்கிரமத்தா
லெய்திப் போக நுகர்த்தான். அப்போது பூர்வம் ஸிம்மஸேனனாகிய
புந்தரதேவன் ஆயுஷ்யாவசானத்தில் அவ்விருவர்க்கும் கிரணவேஷ
னென்னும் குமாரனுவதரித்து, குமரப் பருவமடைந்து இராஜகன்னி
கைகளை மணந்து சித்தரின்பத்திலே மூழ்கியிருந்தான். அப்போது
சூர்யாவருத்தன் ஸம்ஸாரம் அணித்தியமென்று பாவித்து விஜயார்த்த
பர்வதத்தினியிலும் பூமியில் வந்து மூனிச்சந்திரசென்னும் மகா முனி

களை வணங்கி, அஷ்ட கருமங்களது ஸ்வரூபத்தைக் கேட்டு அவராக் கியமடைந்து இராஜ்ஜியத்தைத் தனது சூமரஞ்சய கிரணவேகன் பேரில் ஸ்தாபித்து, தான் முனியாவின். சூரியாவர்த்தனது தெனியாகிய யசோதரையும், அவனது தாயாகிய சீதரையும், குணவதி என்னும் அஜ்ஜிகை பாதஞ் சேர்ந்து துறந்து அஜ்ஜிகைபாவினர்கள்.

பிறகு கிரணவேகனென்னு மரசன் ஸம்ஸார போகம் துக்கத்தும் சூக் காரணமென்று நினைத்து ஜினசைத்யாலய வந்தனாந்தமாதச் சித் தாயதனை கடமென விஜயார்த்த பர்வதத்திலுள்ள அக்கிருத்திமசைத் யாலயமடைந்து ஜினப் பிரதிமைகளைக் கண்ணாக்கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு ஸ்துதிசெய்து வணங்கிப் பின்னை, அக் கோரிலி மமசந்திருந்த அரிச்சந்திரரென்னும் சாரண பரமேஸ்வரனை வணங்கி அவரிடம் ஆசிர வரதம் பெற்று, ஸம்ஸாரத்தும் மோட்சத்தொழுகும் தத்துவ ஸ்வரூபங் களையும், ஸப்தபங்கி கயங்களையும், ஆக்மஷ் அனுதித்தியாத்தவ கரு மோப சமத்தால் பஞ்சஸப்திகளைப்பெய்தி சுநாயிக தர்சனபலத்தால் சத்தனத்திரய பாவனை முற்றிய தியானத்தால் ஸம்ஸாரம் நீங்கி மோட்ச மடையும் வரிசைக் கிரமத்தையும் அவர் விரிவாக்குகறி அருளக்கேட்டு, மித்தியாத்துவ அந்தகாரம் நீங்கித் தத்துவந்தவிர்து அபிப்பிரயத் தனத்தால் அம்முனிவரிடத்திலேயே ஜினதீசைபுரினைக் கைக்கொண்டு இந்திரிய விஷயங்களைமடக்கி, தசதருமத்தின் வழியாகு பரிஷுஹக் களை வென்று, ஆகாசச் சாரணத் தன்மைபெற்றுத் திரிகால யோகங் களில் சலனமின்றித் தியானத்தினின்று, முனிவர்களுமஞ்சம் சாரித் திர பலமுடையார்க ிப்பயாசைக் காஞ்சன பர்வத குகையில் வசித்தார். அக்காலத்தில், ஸ்ரீதயா யசோதரையென்னும் ஆரியாங்களைகளிரு வரும் அவரிடம் சென்று வணங்கித் தருமங்களை அவரால் சொல்லக் கேட்டு மீண்டு போனார்கள். பின்னர், அம்முனிவர் குகையைப்படைந் தார். அப்போது முன் அரசனிகோடமாகிய யர்ணையைக் கடித்த சத்திய கோஷஞ்சய பாம்பு, நாகமடைந்து, அங்கு நின்று வந்து திரைஸந்தர வரத்தில் சுழன்று, மறுபடி இப்பர்வத குகையில் மலைப்பாம்பாப்பப் பரிணமித்திருந்து இம்முனியைக் கண்டு தனது வாஸத்திறந்து விடிப்ப, முனிவர் அருகன் என்று கொல்லித் தியானித்தார்.

முன்குறியபடி சென்ற ஆரியாங்களையிருவரும் ஆத்தொனியைத் கேட்டுத் திரும்பிவந்து பார்த்துப் பாப்பின் வாயினடப்பட்ட முனிவரின் தோள்களைப்பற்றி அஞ்சாதிமுத்தார்கள், அப்போது விடாமல் அம்

7-வது சக்கராயுதன் முத்திச் சருக்கம்

25

மூலமையும் சேர்த்து அப்பாய்ப்பு விழுங்கிறது. மூலமும் திரிபுரத்தில் தளர்வின்றி இப்பாபிஷ்டன் மேல் த்வேஷபிலாஸிக் காபிஷ்ட கல்ப மடைத்து தேவர்களாகப் பதினாறு கடலாயுஷ்யமுடையதாகி, அமரசுத மனுபவித்திருந்தார்கள். அம்மகேராய்ப்பு நாலாவது நாகத்தைப்படைத்து அறுபத்திரண்டரை யோஜனைமுந்து விழும் அறுபத்திரண்டரை கில்லியார்த நாக சரீரத்தைப்பெற்றது. தருமத்தைக் காட்டிலும் மேலாகிய செல்வமும் பாபத்தைக் காட்டிலும் மேலாகிய கேடுமில்லை. பெண்பதை இவர்கள் கதையால் அறிந்து தீக்கதிப் பிறவிக்குஞ்சி, மறத்தை நீத்து அறத்தோடு யாவர்களும் சேரக் கடவார்களாக.

இதுசிறகு; "ஸிம்மஸேன அசனும் தேவிபும் இனையசுமர ஹம் இப்போது சொல்லப்பட்ட தேவர்களானார்கள். நவக்கிரகவே யகத்துச்சியாகிய உபரிமோபரிம கிரகவேயகத்திருந்த பூர்வம் சிம்மச் சந்திரனாகிய அஹமித்திர தேவன் வரலாற்றை இனிச்சொல்வேன் கேள்" என்று தரணேந்திரனுக்கு ஆதித்யாபதிதவன் சொல்ல துற்றான்.

8-வது: சக்கராயுதன் முத்திச்சருக்கம்

ஐம்பூதவிபத்து, பாதகேதந்திரத்தில், சக்கராயுதமென்னும் நகரத்து, அபராஜித மஹாராஜனும், அவன் தேவியாகிய வஸுந்தரியும் சுகித்திருக்கும் காளில், அஹமித்திரத்திருந்த ஸிம்மசந்திரனாகிய பிரி திங்கரதேவன் அவ்விருவருக்கும் சக்கராயுதன் என்னும் புதல்வனு யினன். அப்புதல்வன் வளர்ந்து சகல கலைகளையும் பயின்று, பெளவண மாணதை அபராஜிதனறிந்து, சித்திர மாலையென்னும் ஓர் இராஜகன்னி கையை அவனுக்கு மணம் புணர்விப்பா, அவனுடன் சக்கராயுதன் சுகித் திருக்கையில், காபிஷ்ட கல்பத்தில் தேவனாகிய கிரணவேகன் இவர் கட்டும் புதல்வனுயவதரிக்க, அபராஜிதன் ஸந்தோஷமயங்கி யாவக களுக்கு மிருதியாக திரவியம் முதலான தானம் அளித்து வறுமைமயப் பேரக்கி அக்குமாரனுக்கு வச்சிராயுதனென்று நாமகாணஞ் செய்ய அக் குமாரனும் வளர்ந்து புருவகலமடைந்தான். அப்போது பிருதங்கி கலமென்னும் நகரத்து அநிலேக மகாராஜனுக்கும் பிரியகாரினிதேவிக ளும், முன் தவத்தினால் தேவனாகிய ஸ்ரீதரை, இரத்தினமாணியை

ஹம் குமாரியாய்ப் பருவமடைந்திருந்தாள். அவளை ஒன்பாலை விதிக்கிரமத்தால் வச்சிராயுதனுக்குக் கல்பாணம் செய்கிற்ப்ப, வச்சிராயுதன் தேவியாகிய, இரத்தினமாயினது கருப்பத்தில் பசோதரையாகிய தேவன் அடைந்து இரத்தினாயுதனென்னும் குமாரனாகினான்.

அவனும் வளர்ந்து இராஜ கன்னிகைகளை மணந்து மிகுதியாகப் பேரகத்தில் முழுகினான். இப்படியாக, "அபராஜித மகாராஜனும், அவன் புத்திரனும், பவுத்திரனும், பிசபவுத்திரனும் பேரானந்தத் தழுவதுகின்ற காலத்தில், அபராஜிதன் பிஷிகரஸ்ரவரென்னும் முனிவரிடத்தில் தர்பங்கேட்டு, இராஜ்ஜியத்தைச் சக்கராயுதனுக்களித்து, தான் மாதவனாகிய உருவைத் தரித்தான். பிறகு சக்கராயுதன் சிறிது காலம் இராஜ்ஜியம் செய்து வைராக்ஷியமடைந்து தனது குமாரனாகிய வஜ்ஜிராயுதனுக்கு இராஜ்ஜியத்தை ஸ்தாபித்து, அபராஜித முனிகளிடம் ஜினதீலகற்பித்துத் திரிகால் போகந்தாகித் துவாதச ஸம்மயம் பாவித்துத் தியானத்தினால் பாஷியாப்பியந்தர பரிஷுணுக்களெவென்று, ஷப்திராகிய குணபரியாய்களை யறிந்து, ஸம்ஸாரத்தில் ஆத்மன் கருப்பம், உப்பாதம், சம்மூர்ச்சணமனால் தோன்றுந் தன்மைமையும், பஞ்சபாவத்தில் அடைந்து வர்த்திக்கும் ஸ்வரூபத்தையும், ஹிதமாகிய முத்தியையும், அதற்குப்பாயமாகிய இரீதனத் திரயத்தையும் மனதில் வைத்துக் கருமங்களி னுதயத்தாலாகும் விகாரங்களை யோஜித்து, தவமாத்கத்தில் சென்று கொண்புருந்தான். அப்போது வஜ்ஜிராயுத மகாராஜனும் வைராக்ஷியமடைந்து, மகனுக்கு இராஜ்ஜிய பதவியளித்துச் சில தருமங்களையும் சொல்லிப் பின்பு தன் தந்தையாகிய சக்கராயுத முனிகளிடம் சென்று வணங்கித் தவம் கைக்கொண்டான். பிறகு சென்னார் சென்று சக்கராயுத முனிவர் ஒரு பர்வத சிகரமடைந்து சக்திலத் தியானத்தால் வரிசைக் கிரமமாகக் காதி கருமங்களைக் கெடுத்து, அனந்த ஸம்மயமடைந்து, தேவர்கள் தேவல பூஜை செய்து துதிப்ப, மற்ற அகாதி வினைகளையும் வென்று உலகுச்சிவையடைந்தார். தேவர்கள் மலர் கொரிந்து அவரைத் துதித்துத் தமதிடம் சேர, வஜ்ஜிராயுத முனியும் அந்தச் சக்கராயுத பட்டாரகரை வணங்கிப் போயினான்.

இவ்வணம் சக்கராயுத பட்டாரகர், ஆனியில், பத்திரமித்திரனென்னும் வணிகனாகி, தருமநீமலி, ஸிம்மச்சந்திர அரச குமாரனாகி, மாதவத்தால் அஹமித்திரனாகி, இவ்விடத்தில் சக்கராயுதராகித் தவத்தினால் மாற்றையெழித்து விட்டையடைந்தனர். இது தருமத்தினது இயல்பாகும்.

அ-வது : வஜ்ஜராபுதன ஸூத்தரம்புக்க சுருக்கம்

மேற்கூறியபடி அரசியற்றிய, அரசனாகிய இரத்தினபுதன், ஸம்ஸார போகத்தில் அதிமபிரீதியுடையவனாகி, தர்ம ஸ்வரூபமே அநிஷாதவனாகி மோஹத்தால் மயங்கியிருந்தான். அந்தாளில், அந்நகரத்து மஹேஸ்வரமென்னும் உத்தியானவனத்து, முனி ஸமுதங்கனோடு கடஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கும் சக்தியையும், மிகுதியான ஸம்ஸரியக் சாரித்திரத்தையும் உடைய வஜ்ஜரதந்தரென்னும் முனிவார் வந்து சேர்ந்து, முனி ஸங்கங்களுக்கு இம்முன்று லோக ஸ்வரூபமும், சுவர்த்தில் பிறக்கும் சதுர்கதி ஜீவஸ்வரூபமுமாகிய, த்ரிமலோக பிரஜ்ஞப்பதி என்னும் கிரந்தத்தை உபதேசித்தருளத் தொடங்கி, சதுர்கதியில் விளங்கு கதிஸ்வரூபமும் அதில் பிறக்கும் ஜீவர்களுடைய தன்னையும் சொன்னார். அக்காலத்தில், அந்நகரத்திலானத்திருந்த அரசனாகிய உபபட்டத்து யானை அவற்றைக்கிட்டு, கருமோபசமந்தால் தனது பூர்வ பிறப்புணர்ந்து, மாம்ஸமிஸ்ரமாகிய கவளங்கொள்ளாமல் பெருமூச்சு விட்டு நிற்ப, பாகன் அதனை அரசனுக்கறிவித்தான். அரசன் ஸவத்தி வர்க்கோபவழத்து இவ்வியானைக் குற்றிதென்னென்று கேட்ட, அவர்கள், இதற்கு வரதபித்த சிலேத்தும் விதாரபாகிய வியாதிரியான்றாமில்லை. இது விரும் பெருமூச்சை யோசித்தால் வதோ பிறப்புணர்ந்தது போல் தெற்றுகிறது. இதன் காரில் மாம்ஸமிஸ்ரமில்லாத பவித்திரமாகிய கவளத்தைவிட்டால், இது லாங்கிப் புசித்தின் பிறப்புணர்ந்ததாரும் என்று சிச்சயமாயறிவனிடென்ன, அந்நகர கலனமிட யானை அதனை லாங்கிப் புசித்தது. மன்னன் சந்தேகித்து அக்காவிலுள்ள மஹா முனிசையர் கண்டு வணங்கி, “யானைக் குற்ற தென்” மென்று வினவ, முனிவராரும் அவநி ஞானத்தால் உற்றதறிந்து சொல்லத் தொடங்கி, “இப்பரத கஷத்திரத்து அஸ்தினபுரத்தில் பிரீதிபத்திரன் என்னும் அரசனிருந்தான். அவன் தேவிவகந்தரி; புதல்வன் பிரீதிங்கரன்; மத்திரி, சித்திராமநிபென் புரன்; அவன் தேவி கமலை; இவர்கட்குப் புதல்வன், விகித்திராவி னன்பான்; இந்த அரசருமாரனும், மத்திரி சூமாரனும், பிரியாக் சிகேகிதர்க்காரயிருந்தார்கள். அவ்வனமிருக்கும்போது அவர்கள், தரும குறி என்னும் ஸாதுவன் சரணஞ் சேர்ந்து, திருவறல் கேட்டி, ஸம்

புலங்கண்மேல் வெறுப்புற்று ஜினனைக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில், பிரிதிங்கரமுனி சுதீராவதவந்தும் என்னும் ரித்திவாகிய, பாஷ்போல மதுரமுடைய வர்த்தையுடையவனுான். இவ்விரு முனிவரும் அயோத்தியாபுரத்தின் பாஹ்லப் பிரதேசத்திலடைந்தார்கள். அப்போது அரரகுமாரனாகிய பிரிதிங்கரமுனி அங்களில் ஆதாரம் கொள்வதற்காகச் சரியாமார்க்கமாக வெழுந்தருளினான். அத்தருணத்தில் அங்கரத்திலுள்ள புத்திஷேனை என்னும் கணிகை மாதாவன் அம்முனி தன் விட்டன் கூம்பமடைய அந்த முனியை எதிர்கொண்டு வணங்கி, “ஸ்வாமி! மேலான சத்பாத்திரங்களில் ஆதாராகி நானும் செவ்வதற்குரிய நற்குலத்தில் பிறப்பதற்கு ஹேதுவென்” என்று கேட்ட, அவர், “மணிதர் தம்மை நித்தித்துப் பெரியோர்களை ஸ்துதித்து, லீவதயவையுடையதாகி, புலக தேவர்கள் ஆகிய இவைகளை நீக்கி, ஸம்மியக்தவாதி குணங்களோடு செர்ந்து மாயயில்லாத மனத்தாரகி வர்த்தித்தால் மேலான குலத்தில் பிறக்க ஏதுவுண்டாறும்” என்றுரைத்தார். இதைக்கேட்டதும், கணிகை, புலக, தேவ, இவற்றினின்றும் மீண்டு பொருந்திய சிவவிரதமும் கொண்டு திருந்திய குணத்தாரகினன். முனிவரரும் திரும்பிக் கானிலிருக்கும் விகித்திரமதி முனியிடமடைந்தார். அப்போது அவரை, “இவ்வளவு காலதாமதமாய் வந்ததற்குக் காரணமென்ன?” என்று விகித்திரமதி முனி வினவ, அவர், கணிகையாகிய புத்திஷேனையைக் கண்டதையும், அவள் கேட்ட விஷயத்தின் விவரத்தையும், அதற்குத் தாம் கொல்லிய விதத்தையும், அவள் சீலசாரங்களைக் கைக்கொண்டதையும் கூறினார். அவற்றைக்கேட்டதும், விகித்திரமதி முனிவன் ஆச்சரியமடைந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அவள்பேரில் காமராகத்தனாகி அவளின் உருவத்தையும் அவளிருக்கும் விடுதியையும் கேட்டுக்கொண்டு கருமவசத்தினால், அவளிடமடைய, அக்கணிகை அவளைக்கண்டு வணங்கி விரதத்தினால் உண்டாகும் பலிவன்மென்று கேட்டாள். அதற்கவன் மேலு ஹேதுவாகிய வசனத்தைச் சொல்ல, அவன், “இம்முனி புதியன்” என்றறிந்து, அவனிடத்தே ஸ்திரீராகத்தால் கொண்டார் கதைகளைச் சொன்னான். அவன் கேளாது மேலுத்தனானான். அதன்மேல் கணிகை கோபித்து அவளை வெறுத்து இகழ்ந்து நீங்க, அதனால் அம் முனிவன் கோபமுற்று வருத்தத்தோடு அவளைச் சேரும் உபாயத்தை யோசித்து, அங்ககாமனும் பழம்போலியாகிய கந்தயித்திரென்னார்

8-வது வஜ்ஜாயதனணுத்தராய்ப்பக்க சுருக்கம்

81

அரசனுக்குச் சமையற்காரனாகி அவனுக்குமுற்று வணிகச் சமையல் செய்து அவனுக்குப் போட்டு, அவனது உதவிபால் புத்திலேவிடப்பட்ட சேர்த்தான். இவ்வாறு அவன் மனதின் மோகத்தில் மயங்கி, மாதவததைத் தொலைத்து, மாய்ஸத்தைச் சமைத்து, மனையனுப் பின்ற பாவத்தால் அவ்வுடல் விட்டு இந்த யானையாய்ப் பிறந்தான். இந்த யானை அவ்வாறு வந்ததாகவின், யான் இப்போது த்ரிவேக பாக்ஷத்தியில் விலங்கு கதி ஸ்வரூபமும் பிறக்கும் நேரமும் சொல்லக்கேட்டு, அப்பிறப்பிற்கு கொந்து கிரத சேலத்ததாயது." என்று கூறிப் பின்னரும் இவ் தரும வசனங்களுமும் சொன்னார். அவற்றைக்கேட்டு இரத்தினபுதன் விராகமடைத்து, முடிபினை மகனுக்கீற்று, வஜ்ஜாதத் முனிவரை வணங்கி ஸர்வஸங்கபரித்தியாகவாதித தவங்கொண்டான். இவ்வாறு இரத்தினபுதன் துறந்ததும், அவனது தாயாகிய அரதன மானியத் துறந்து கோற்றான். தாயும் மகனும் தவத்தில் நயுலாமல் இருந்து அந்நியத்தில் அச்சதரல்பமடைந்து இருபத்திரண்டு கடனாயுழைத்து முற்று இன்பம் அடைந்திருந்தனர்.

இப்பால் நகத்தாழ்ந்த அரசின் செய்கை என்னவென்றால் அது பங்கப் பிரபையென்னும் நாலாவது நகத்தில் பந்துக்கடலாயுழையக் கழித்து அந்நகத்தினின்று நீரது கடற்காலம் த்ரஸஸ்தாவரத்தில் சுழன்று தீப துபரமுற்றுப் பிறகு பாதத்தில் கச்சையென்னும் புரத்தில் தாருண கிரணென்னும் வேடனுக்கும் அவன் மனைகிபகில மங்கிக்கும் புதல்வனும் அதிகாருணென்னும் பெயருடைபவனாயிற்று. பாலமே உருக்கொண்டாடுவந்த தூர்த்தினிய இவன், ஒருநாள், விலங்கும் அம்புகளுங் கொண்டு பிராணிகளை வதைசெய்யும்படி பர்வதத்தின் மேலேறினன். அங்குமேறினவன் அவ்வரைமிகை யோசத்தினின்ற வச்சிராயுத முனிவைக் கண்டு, கோபத்தீயால் அவருக்கு அளவற்ற கொடுமைகளைச் செய்தான். அவைகளை முனிவர் பொறுத்து, அதிலால் மிகுந்து, அறத்தினை கிணங்கி, திபானத்தில் நின்று, சரீரம் நீங்கி ஸர்வார்த்த சித்தியடைந்து, முப்பத்து மூன்று கடலாயுழைத்ததையும், உத்தம நேதனும் அந்நமித்திரனானான். இவ்வேடன் இணையிலாய் பாவஞ் செய்து இறுதியில் ஏழாம் நகனடைந்து, சொல்லரிய துன்பமுற்றான். ஆனமையால், ஆர்வ செற்றங்களன்றி, ஆம்மனுக்கு வேறு பணையில்லையென்பதை யாவதும்றிந்து அறமெறிபொழுதி ஆர்வம் சித்தாகம் மிக தந்து.

க-வது : பலதேவன் கவர்க்கம்புக்க சுருக்கம்

சிம்மஸேன அரசன், மேற்கூறியபடி வந்தாயதனாக, சர்வார்த்த சித்தியடைந்தான். அப்போது மந்திரியான சத்தியகோஷன் வேட னாகி ஏழாம் நாகமெய்தினான். இவர்க்கிருவரும் பூமியில் வந்து கூறி மனவும் இளைப குமாரனாகிய பூர்ணச்சந்திரனும் அவனது தாயாகிய இராமத்தர தேவியும் உற்றபிறப்புக்களை இவர்க் கூறவாம். தாத கிஷண்ட்சவிய பூர்வ பாகத்து, மஹம்மேரு பர்வதத்திற்கு மேற்கில், ஸீதேரதாநதியின் வடகரையில், கந்திகேயென்னும் நாட்டில், அயோத்தி என்னும் நகர்த்து அரசன், அருகத்தாலன் என்பான். அவனுக்குத் தேவிமார், ஸாம்வகையென்றும் ஜினத்தகையென்றும் இருவர். முன் அரசனமையாகி அச்சதகல்பத்து இருந்த தேவன், ஸுலரதா தேவியின் கருப்பத்திலடைந்து, நவமாஸ பரிபூர்ணமாகிய பின் வித பயினைன்னும் குமாரனானான். மற்றொரு தேவிவினிபம் இரத்தின யுதனாகிய அச்சதகல்பத்து தேவன் வந்து நேரன்றி விபிஷணனென் பாளுயினன். இந்த விதபய விபிஷணரிருவரும், இராம கோவர் களாகி வளர்ந்து நிலமகட்கிறைவராகி விழுக்கும்போது சத்துருவாகிய பிரதி வரஸுதேவன் இவர்கள் பேரில் யுத்த சன்னத்தனாக இருப்படை க்கும் சண்டையிட்டன. அப்போது சத்துருவின் சேனை விதபயனது சண்டைக்குப் பயந்தோடிற்று. அதுகண்டு சத்துரு பொருதவனாகி நேரில் வந்து யுத்தகளத்தில் இவ்விருவருடன் அனேகமாகிய யுத்தஞ் செய்தும் முடியாமல் கடைசியாகச் சக்கரத்தை விட அது வந்து விபிஷணனாகிய கோசலனது ஹவத்திலடைந்தது. விபிஷணன் அந் தச் சக்ராயுதத்தையே திருப்பிச் சத்துருவின் மேல் விட்டான். அது போய் அவனை லோகார்தாமஸைவித்தது. அது கண்டு “என்ன ஆச்சரியம்! வம்ஸரசுபோகம் நிலையில்லாமையாக இருந்தாலும் இச்சக் ராயுதம் சில காலம் ஒருவனிடத்திலிருந்து, பிறகு வேறொருவன் வச மாகி, முன்னிருந்தவனைக் கொன்றது மிகவுன் கொடுமையாகும்” என்று பலருமுரைத்துப் பரிதபித்தனர். பிறகு விதபய, விபிஷண ரிருவரும் திரிகண்டத்துள்ள பாவரையும் ஐர்த்துத் தமது நகர மடைத்து ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு பலதேவ - வாஸுதேவ ஸாம்வஜ்யம் அடைந்து ஸாஸித்திருந்தார்கள். பல சூண்டினர்

சென்ற பின், விபிஷணன் விபோகமானான். அதனால் விதபயன் வைராக்கியமுற்று விதாரகனாகிய முனியாகி, நோற்றுச் சதுர்விதாரக தீரையினால் சரீரம் விட்டு இலாந்தவகுற்பம் பூக்கான். அவன் யாரெனில் பாஞ்சுங்கண்டாய்” என்று தரணேந்திரனுக்கு ஆதித்யரபன் கூறி, பின்னும் சொல்லத் தொடங்கி, “யான், விபிஷணன் எக்துற்றொன்று என்று அவதிஞானந்தால் அவன் இரண்டாவது நரகமடைந்ததை அறிந்து அவ்விடம் சென்று அவனைக்கண்டு அவலமடைந்தேன்.

10-வது : நிரயத்துளறவுரைச் சருக்கம்

ஆதித்யரபனாகிய யான் மேற்கூறியபடி சக்கரப்பிரபையென்னும் இரண்டாம் நரகமடைந்து அவ்விடத்து விபிஷணனாகிய நரகனைக் கண்டு அவன் சமீபத்திலுணுகி, அவனை நோற்றி, “நரகனே! என்னை நீ ஆறிவாயா? ஆதியில் யான் மறபை என்னும் பிராமண மாதாக, நீ அவன் மகன் வாருணியானாய். பிறகு யான் இராமத்தையாக, நீ அவன் குமாரனாகிய பூர்ணச்சந்திரனாய், பின் இருவரும் நோற்று மறபு சக்கரகல்ப தேவரூபாக ஆதன்மேல் வித்தியாத உலகத்தில் யான் பூரீதரைபாக நீ என் மகன் பச்சாதரையாகியாய், பின் இருவரும் நோற்றுக் காங்கிட கல்பம் அடைந்தோம். அங்கு சிவனும் யான் இந்தப் பூமியில் இரத்தினமாலை என்னும் மாதானேன். நீ என் மைந்தன் இரத்தினபுத்தனாய். இருவரும் சுபத்தியானந்தையுடைய வராய் நோற்று அச்சதகல்பஞ் சென்று மீண்டோம். அதன்மேல் தரகிஷண்டத்திபத்தில் பூர்வபாக கந்திலா நாட்டு அபிராத்தி நகரத்தில் யான் விதபயனென்னும் இராமனாக நீ, தம்பியாகிய விபிஷணனென்னும் கேசவனாகி இறந்து இவ்வேதனைபையுடைய இரண்டாவது நரகத்திலாழ்ந்தாய்; யான் பெரிதாகிய நபம் புரிந்து லாந்தவகுற்பம் கல்பத்தில் ஆதித்யரபனென்னும் தேவனாகி அவதிஞானந்தாலுள்ள யறிந்து இவ்விடத்தில் உனக்கு உறுதியாகிய தர்மம் போதிக்ரும்படி வந்தேன்” என்றேன். அவ்வாறு கூறலும் அவன் முற்பவங்களை யறிந்து என்னை வணங்கி மயங்கினான். நான் அவனைத்தேற்றி, “இந்திர போகமாயினும் யார்க்கும் சிற்றதிலலை, வெந்துயர் நாகின்” விழா வுபித்தனாயிலை; ஸம்ஸாரப் பிராணிகட்குச் செவ்வந் தோற்றித்

தொடர்த்தனும் மாய்தனும் இயல்பு; அதற்காக நீ அவன் வேண்டாம்; சுகித்தற்கரிய நாக துன்பம் பெரிதென மயங்கவேண்டாம்; இன்னும் கீழுள்ள நாக துன்பம் இதைவிட இரட்டியிரட்டியதாகும்; இப்படிப்பட்ட துன்பமுடைய நாகங்களில் தர்மத்தை மறந்து நாகத்வேஷமோடே நிவர்த்தால் அதிபாபம் செய்தவர்கள் விழுவார்கள்; நீயும் ராஜ்ய போகத்தில் அதிராகமுற்று ஆர்த்தத்தால் மரித்து, அகி துக்கத்திற்கிடமான துர்க்கதியை யடைந்தனை; இனி உன்னை மீட்டல் அருமை யாயினும் நான் இதஞ் சிறிதுகாப்பன்; நீ தருமத்திலொன்றிய மனத்தனாக, இந்நாகத்தி லுன்மீடல் கோபித்துத் திங்கு செய்பவர்களை நீ முனிபாமல், 'இது முன்னை, என்னால் செய்யப்பட்ட விளைபய' னென்று நினைத்து கடிமாபரணாக; அன்றேல் மிருபாலமாகும்; அது உன்னைப் பிறகு விலங்கிலுய்க்கும்; இன்னும் அறிவன் முதலாகிய ஐவர் சரணமடைந்தால், ஸம்ஸார சுழற்கி நீங்கும். நாகத்வேஷத்தோடு கடினால் பல நீவின்கள் படுத்துதுப் பிறவிபையாக்கும்; விட்டினை விளைக்கும் காட்சிபை நீத்து மாட்சியில்லா நாகமெய்தினை; மீட்டும் நாகத்தில் வீழாமல் நற்கதியுற வேண்டின் காட்சியிற் மலங்காது காநல் முதலாம் கடுமைகளிவிட்டி நீங்கும; இக்கதி' என்று நீங்குமென்று நீ ஏதமுற வேண்டாம்; நின்ற வினை நீங்க, நீங்குநிதுவும்; உனதாயுளும் அனேகமாய்க் கழிந்துவிட்டது; இன்னும் சிறிதுநாளில் இக்கதி நீங்கி விடும்; இனி நீ வினைநீங்கி யுயர்வதற்காக வினைபைவென்ற விரியன் பாதத்தை மனதிலெண்ணித் தத்துவ உணர்ச்சியாம் ஸம்மியக்ஞானமும், தெளிதலென்னும் தர்சனப்பருதியும், ஒன்றியொழுதும் நன்றொழுதும் மொழுக்கமுமாகிய இரத்தினத் திரயத்தை இனிதாயடைந்தால், இரு வினை நீங்கி இன்பமுறலாம். ஆதலால் அரியபொருளை அறிவாற் பொருத்தி வினையினீங்கி விழுபியனாக; தருமமானது 'தத்துவத் தெளிதல். அவ்விதம் தெளிந்து அறத்தினையுற்றால், அவ்வறம் உன்னை உய்ப்பருவதாய்த்துப் பிறகு மூவுலகுக் கிறைபாக்கி மோட்சமும் அடைவிக்ளும்; ஆகையால், தம்பி! நல்லறத்தைப் போல் உயிர்கட்கு உற்றதுனை வேறில்லை; நீ சலனமின்றித் திருவறம் கொள்ளக்கடவாய்' என்றேன். அவன் என்னை வணங்கி, நான் சொன்னதையடைந்தான். பாதுமென துலகடைந்தேன்.

கக-வது : பிறவிமுடி சருக்கம்

பிறகு அந்நாசன், பபசமபாவமுந்து, அபிவான் சாண
மடைந்து, அருளுடைபதீய், அப்பிறவியினீங்கி, ஐம்பூக்கிப ஐராவத்
கேஷத்திர, அபேந்தி ககரத்தாசன், ஸ்ரீ வர்மாவுக்கும் ஸாவிமா
தேவிக்கும் புதல்வனாய், ராஜ்யமடைந்து ராஜ சன்னிசைகனையும்
சேர்த்து, போகமனுபவித்திருந்தான். அங்கனமிருக்கும்போது அனந்
தமா முனிவனென்னுஞ் சாதுகை வணங்கி ஸம்ஸாரத்தினது ஸ்வரூபத்
தைக் கேட்டு ராஜ்ய போகத்தினீங்கித் தவத்தினைபெய்தித் தரும்த்
திராணத்தோடு ஸம்யமம் பாலித்து, மேகசாகங்கள் முதுகிட்டோட
ஆராதனா விதியிற்றாளர்வின்வி நோத்துச் சரீரம் விட்டுப் பிரம்மகல்ப
மடைந்தனன். கரகனாதலும், கரனாதலும், தேவனாதலும், தீவினை
தீர்த்தலும், தன்னுலாகுமென்னும் மொழிக்கு இலக்காய் நின்றானிவனே
யானும். இதைப்பறிந்தும், கல்லறத்தைத் தெளியாதார் பேதைமை
புனையபராவர். பலணலோகத்திறுவனான தானேந்திரனே! பஞ்சா
னுத்தரம்புக்க வச்சிராயுதன் வந்து சஞ்சயந்தனானான். பிரம்மகல்பம்
புக்குத் தேவனாகியவன் வந்து சயந்தருமாருகித் தவம் புரிந்து நிராண
சல்வியத்தால் தானேந்திரனாகிப் பவண லோகத்துக்கதிபதியாகிய நீ
யானான். உனது வாய்கை யித்தன்மையதாகும். அநிதரருணனென்
னும் வேடன் எழாம் நகனின்னு பூமியில் பெரும்பாம்பாகி மறுபடி
முன்றும் நகமெய்திப் பிறகு ஐம்பொறி விலங்கிற் சுழன்று, பாத
கேஷத்திரத்தில் பூதாமணமென்னும் வனத்தில் அபிராவதி பென்னும்
நதிக்கரையிலுள்ள தாபஸத் தலைவன் கோகிருங்கனாக்கும் சங்கிக்கும்
மிருக சிருங்கனென்னும் புதல்வனாகி, தாய்ஸமரில்லாத் தவத்திற்
சென்றான். அவ்வாறு செல்லும்போது ஒரு வித்பாதாணைக் கண்டு
இத்தவத்தினால் பான் இவனைப் போலவே ஆகவேண்டுமென்று நிதா
னித்து, அப்பிறப்பினை யொருவி, இப்போது விஜயரத்த பர்வத உத
தாபேருணி கனகபல்லபுரத்து வச்சிராதந்தனுக்கும் அவனது தேவி
வித்யுத் பிரபைக்கும் வித்துத்தந்தனென்னும் புத்திரனாய்த் தோன்றி
அரசனாகி பிருக்கின்றான். அத்தகைய இவன், பழைய காவரத்தால்
சஞ்சயந்த முனிக்கு இப்படிப்பட்ட கொடிய உபசருக்கஞ் செய்தான்.
இவன் ஆதியில் சததிய கேடீனென்னும் மந்திரியாயிருந்தவன்.

வைரத்தால் அரசன்மேல் த்வேஷமுற்று அத்துவேஷத்தால் துன்ப பார்த்தையுற்றான். அரசனும் அவரமின்றி கிட்டிலின்ப பாரத்தை யடைந்தான். சத்தியகோட, மந்திரி பரம்பாகி, சமஸிபாகி, சூத்ரு ணர்ப்பாபாகி, மூன்றாம் நாகெய்தி, மலைப்பாம்பாகி, நாவாநாகெய்தி, வேட னாகி, ஏழாம் நாகனாகி, ஸர்ப்பமாய், மீண்டும் மூன்றாம் நாகனாகி, மிருக சிருங்கனென்னும் தாபஸனாகி, முடிவில் இந்த வித்துத்தந்தனாய் வந் தான். சிம்மஸேனாவரசன், பாசையாகி, ஸஹஸ்ராந தேவனாய், கிரண வேகனாய், காபிஷ்ட கற்பத் தேவனாகி, வச்சிராயுதனாகி, பஞ்சாணத் தரத்தாமரனாகி, 'பார் மேல் மன்னிய புகழையுடைய சஞ்சயந்தனாகி முத்தியடைந்தான். ஆகையால் அஞ்ஞானியான இவ்வித்துத்தந்தனை நாகபாசத்தினின்றும் விடுத்து உயிரொத்து இவ்வேழி ஒழுகக் கட வாய்" என்று லாந்தவேந்திரனாகிய ஆதித்யாபன் சொன்னான். இவற் றைப் கேட்டுத் தானேந்திரன், ஆதித்யாபனை நோக்கி, "எனக்கு நீயே இறைவன்; முன்னரகத்தில் வந்து தருமோபதேசஞ் சென்றன திடும்பை போக்கியாய்; இப்போதும் பவாந்தரத் தொடர்பெலாந் சொல்லித் தர்சனத்தை விமலமாகச் செய்தாய்; ஆகிலும் இவ்வித்துத் தந்தன் குலத்துள்வ வித்தைபைப் பறித்து வித்தியாதரகுலகத்திருத் துவேன்" என்றான். அதற்கு ஆதித்யாபன், "அப்படிச் செய்ய லாகாது; இப்பிறையைய நீ பொதுக்க வேண்டும்" என்ன; தானேந் திடான், "அப்படியாயின் உனதருளால் இவன் குலத்து ஸந்தீகட்டே மஹா வித்தை வசம் வரத்தக்கதாகவும், அதுவும் சஞ்சயந்த பட்டாச கர் மோகமும் பொன இவ்விடத்திலேயே அவர் பாத மூலத்திருந்து சாகிக்கத் தக்கதாகவும் செய்கின்றேன். அன்றேல் இவர்கள், மேல் வருங்காலத்து எளியவர்களுக்கெல்லாம் அனேக துன்பம் செய்வா ர்கள்" என்று அவ்விடத்தில் ஹீமத்தமென்னுங் குன்றின்மேல் சஞ் சயந்த பட்டாசர்க்குத் தோயில் செய்து அவருடைய பிரதிபிம்பமும் செய்து பிரதிஷ்டை பூஜை செய்து அவரை மிகவும் வணங்கித் துதித்துத் தனதிடமடைந்தான்.

ஆதித்யாப தேவனும் வித்தியாதரனாகிய வித்துத்தந்தனைப் பார்த்து, "நீ வைரத்தை விடக்கடவாய்" என்று தருமோபதேசஞ் செய்து மேலும், "ஆதியில் இந்தச் சஞ்சயந்தரே சிம்மஸேனாவரசனாக அவ்வரசனுக்கப்போது நீ மந்திரியாக யான் இராமதந்தை யென்னும் தேவியாகி இருந்தேன். அது முதல் இதுவரையில் நடந்த விவரம்

களை யெல்லாம் இப்போது தானேந்திரனுக்குச் சொல்லியதால் நீபுத்
கேட்புருந்தனை" என, வித்துத்தந்தன் தெளிந்து த்வேஷம் நீங்கி
அத்தேவனை வணங்கி, யான் அரசன் மேல் கறுவிலில் பிறவிதோறஞ்
செய்த தீமை நீங்குமாறு பரிஹாரஞ் சொல்லிவந்து வேண்டி, அந்
தேவன் சஞ்சயந்த பட்டாரசர் பாதத்தை புஷ்பாதினரை வருச்சித்து
வணங்குகை, அவன் அப்படியே செய்து அதிசுலேன் செய்த தீமை
எயப் பொறுக்கவென்று அவரை ஸ்துதித்துப் பேரயினன். உறுதி
யுடைய ஆதித்யர தேவனும் உவந்து தன்னுலகடைந்தான்.

க2-வது: பூர் விஹாரச் சருக்கம்

சிம்லனை வரசன் சஞ்சயந்தனுக்குக் காதி யகாதினைக் கெடுத்து
முத்திவிடைந்தான்; அப்பவத்தில் அமைச்சனாகிய வேதியன் உத்தியா
தானுதித் தன் பூர்வ பவங்களைக் கேட்டு வியந்து தருமத்தோடென்
றப் பேரயினன். இனி இராமதந்தைபாகிய ஆதித்யரானும், பூர்ணச்
சந்திரனாகிய தானேந்திரனும் உயிதமாமானுர்கள் என்றால், கறுவாம்:
இப்பரத கேஷத்திரத்தில் உத்தர மதுரைபென்னும் நகரத்து, அரசன்
அனந்த விரியனென்பான்; மனைவிகள் மேருமாலினியென்றும் அமிர்த
மாமதியென்று மிருவருளர். அவரில் மேருமாலினியிடம் ஆதித்யர
தேவன் வந்து மேருவென்னும் புதல்வனானான். அமிர்தமாமதியினிடம்
தானேந்திரன் வந்து மந்தரமென்னும் சூடானானானான். இவ்விருவர்
களும், வளர்ந்து, வகல் கலாவல்லவர்களாகி பெளவன வயதடைந்த
காலத்திலேயே ஸம்ஸார அஸாரத்தையறிந்து, த்வாதசானுப் பிரே
கசுத்தனைப் பாவித்து, அவராகிய பார்க்கொயிருந்தார்கள். அப்போது,
கிமல தீர்த்தங்கர பகவான் பூர் விஹாரம் ஆகி, உத்தர மதுரையில்
ஒரு உத்தியானத்தில் வந்து த்வாதசணங்களுடனும், சதுர்ணிகாய
தேவர்களால் செய்யப்பட்ட தேவ தூத்துடி புஷ்பமாரி முதலாகிய பல
அதிசயங்களோடும், சேர்ந்து, ஸமவஸரண மிருப்பதைக் கண்டு வன
பாலகர் இந்த அரசருமாரர்களுக்குக் கழிவிப்ப, இவர்கள் சந்தோஷித்து
அவ்வன பாலகர்களுக்கு அனேக ஆபாண முதலானவைகளை, மரி
யாதபாகக் கொடுத்து, காக்கள் ஏழடி நடந்து இறைவனை வணங்கி,
"இறைவன் பாதங்களை வணங்கும்படி நாம் இப்போதே அவ்விடம்

செல்ல வேண்டும்” என்று, பூஜாத் திரவியங்களுடன் அனேகர் கடவரப் புஷ்ப மாலை முதலியவைகளைப் படலிகைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, பாணியின் பேரில் உத்தியானத்துள்ள ஸமவஸரணத்திற்குச் சென்றார்கள்.

கரு-வது : சமவஸரணச் சருக்கம்

அதிவாழ் சென்ற மேருமந்தர குமாரரீருவரும் ஸமவஸரண மண்டலத்துக்குச் சமீபத்தில் சென்று, பாணியினின்றும் இறங்கி, தங்களுக்குள்ள சாமரை முதலாகிய பரிவாரங்களைபெல்லாம் விட்டுப் பன்னிரண்டு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுடையதாகி, வட்டமாகி, நவமணி களாலும் வல்லாணங்களாலும் தேவர்களால் நிரூமிக்கப்பட்டதாகி, பூமிக்கு மேல் ஐயாயிர தண்ட உயரத்திலிருப்பதாய், இருபதினாயிரம் புகழையுடையதாகிய ஸமவஸரண மண்டலத்தில் பிரதம பூமியாகிய ப்ராகாராதசைய பூமிவயபடைந்து, சதுர் மஹா திருக்குளிரிராநின்ற விதியால் உள் துழைந்து, அப்பூமியிராநின்ற மானஸ்தம்பங்கள் நாகையுள் வணங்கி, நீக்கின மான கீழ்த்தையுடையவர்களாய், உட்கொண்டு, பார்ப்பவர்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்று ஆழமாய்த் தோன்றி அண்டத்தவர்கட்கு முழுத்தரார் பரியந்தமாகி மேடுபன்னமில்லாமல் சமமாகி நீர்ப்புகுப்பங்களால் நிறைந்ததாகி விளங்கும் இரண்டாம் ப்ராகாரமாகிய அகழ்ப்பூமிவயபுஞ் சுற்றிப் பேராய், கோபுரவரசல் விதியால் உள் துழைந்து, மல்லிகை மூல்லை முதலாகிய புஷ்பங்கள் பூத்திலங்கும் மூன்றாம் பிராகாரமாகிய வல்லி பூமிவயபுத் தரண்டி, உதயதாமதிலையும் கோபுரத்தையும் தரண்டிச் சென்று, அதனுள்ளிருக்கும் நாலாம் பிராகாரமாகிய வளப்பூமிவயபுத் அதிதுள்ள தோப்புகளையும் கைத்பு விருகாக்களையும் ஸ்தூபங்களையும் தடர்கங்கள் முதலியவைகளையும் விதியிலுள்ள நாடக சாலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பிரீதிதர மனிலையும் பிரீதிதர கோபுரத்தையும் தரிசித்துக் கோபுர வாலிலால் உட்கொண்டு, தசவிதலாஞ்சனங்களையுடைய துவளிக்களால் வரிசை பெற்றிலங்கும் ஐந்தாம் பிராகாரமாகிய த்வஜ பூமிவயப் பார்த்துக்கொண்டு, கல்யாணநாமகிலையும் கோபுரத்தையும் தரிசித்து, அதனுட் பிரவேசித்துக் கல்பக விருகா பூமியாகிய ஆறாம் பிராகாரத்திலிருக்கப்பட்ட

அனேக அழகிசபைகளையும் முனிவர் கூட்டங்களையும் கண்டு வணங்கி ஆனந்தங்கொண்டு அப்பால் சென்று, ஏழாம் பிராகாசமாகிய கிரதாஹம் கண பூமியிலுள்ள ஸ்தூபங்களை வணங்கி, ஜெயாஸ்ரீய மண்டபம் மகோதய மண்டபம் முதலானவைகளையும் பார்த்து, இவ்விதம் வந்த பிராகாசங்களை வரிசைக் கிசமத்தால் கடந்து, உள்ளிருக்கும் லட்சுமிவச மண்டபத்தில் விதி வாசல்கோட்டி வழியால் அழைத்து, த்வாதச கணங்களையும் கண்டு அதனுள்ளிருக்கும் சக்கரபிடிமாயிய பிரதம பிடித்தில் ஏறி வலங்கொண்டு, த்விதிய பிடிமாயிய துவஜ பிடித்தையும் தரிசித்து அதன் மேல் திருதியபிடித்தின் மேலுள்ள கந்தஞாடி மண்டபத்திலுள், ஸீமப்பிடித்தின் மிசை சதுர்முகத்தையுடையவராய், நானு பக்ஷங்களிலும் தேவர்கள் வெண்சாமரை விச சத்திரத்திரயமுடையவராய், தேவதூதுபி பிரபா மண்டலம் அனேக விருத்தம் புஷ்பமாரி திவ்யத்துவளி முதலாகிய அஷ்டமதூர ப்ராஜிதநாஸங்களையடைந்து, கோடி ஸூர்ய சந்திரர்காது பிரகாசத்தினையும் ஜெயித்த ஜோதியையுடையவராய் விளங்கும் அனந்தஞானி அனந்த சதுஷ்டயங்களை யுடைய விமல தீர்த்தங்கராது திவ்ய ரூபத்தைக் கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு அனேகமாக ரூப ரூபஸ்துதி வஸ்துஸ்துதி குணஸ்துதி களால் வுதுதித்து, கணதரகோஷ்டப்புக்கு ஸர்வ ஸங்க பரித்தியாக மாகிய திவ்யைபங்கொண்டு ஸம்யக் சிவங்கணினிதைத்து, சப்பரித்தி களையும் குணேத்திருஷ்டத்தால் பெற்றுச் சுருத கேவலிகளாகி, லோக ஸ்வரூபமும் ஞானப் பிரமாணமும் மித்தியாத்நாவ ஸ்வரூபமும் கர்மாஸ்ரவங்கட்குக் காரணமாகிய தன்மையும் ஸம்ஸார ஸ்வரூபமும் மோட்சத்தின் பெருமையும் ஆகிய ஆறுவித தன்மைகளை யாவர்க்கும் விளங்கும்படி தங்களுடைய ப்ராஜாந பஸத்தால் காற்பத்திரண்டு ப்ராமாகங்களுக்கச் செய்து, வசனத்தின் வழியாக முனிவராதியர் களுக்குப் பதேசித்து விவங்கினார்கள். விமல தீர்த்தங்கராருக்கு மேரு மந்தரராதியாக கணதரர் ஐம்பத்தவர், பூர்வதரர் ஆரிரத்து நூறு பேர், அவதிஞானிகள் நாலாபிரத்தெண்ணுறு பேர், விக்விரியாரித்தி பிரபத்தர் தொனாரவிரம் பேர், ஸம்பூர்ண ஸம்யகர் அறுபத்தெண்ணாயிரவர், நவாஸம்யதர் முன்று லட்சத்தறுபத்து நாலாபிரவர்; ப்ராவுக ரிரண்டு லக்ஷம் பேர்; ப்ராவகிகள் நானு லக்ஷம் பேர்; ஆர்பாக்களிகள் லட்சத்து மூவாயிரவர். இத்தன்மையாகிய விமல தீர்த்தங்கராரின் கணங்களுக்கு முதல்வர்களாகிய மேருமந்தரர்களிருவரும், தங்கள்

வினாவிக் கொடுக்க நினைத்துக் கணக்களினின்றும் போய் ஓர் பர்வத சிகரமடைந்து, தச்சுந்ரும தத்பரர்களாய்ப் பஞ்ச சமிதி திரிருப்பதிகளை யுடையவர்களுய், பரீஷதாங்கனாவென்று, ஷடாவசியக் கிரிபைகளோடு கூடித் திரிகால யோகந்தாகி, திரிவித கரணங்களையும் ஒரு வழிபாக்கி ஆத்தமபாவீன செய்து, அப்பிரமத்த குண ஸ்தானங்களாகி, ஸுப்த பிரகிருதிகளைக் கெடுத்திப் பிறகு வரிணைக் கிரமத்தால் சுக்லித தியானத்தால் காதி கர்மங்கள் முழுதும் வென்று, அனந்தநூலாகி அனந்த சதுஷ்டயத்தை யடைந்தார்கள். அப்போது தேவர்கள் வந்து இவர் களுக்கு ஏற்றவிதமாகச் சிறப்புக்கள் செய்து கூறுகிறார்கள். அக் காலத்தில் இவர்கள் மீந்த அகாதி கருமங்களையும் அயோகி தேவனிருண ஸ்தானத்தில் தியானத்தால் வென்று, உலகுச்சினைச் சேர்ந்து ஸ்வயம்புவானாகப். இவர்கள் சரீரத்துக்கு விண்ணவர் பரி நிர்வாண விதி பூணடிபடி செய்து, இவர்களைப் பணிந்து போனார்கள். இவர்கள் பவ வரிசைகளாவன :- மதுரை, இராமதத்தை, ஸ்ரீதரை, காபிஷ்டதேவன், அரதனமாகை, அச்சதகல்பதேவன், விதபயன், ஆதித்யாப தேவன், மேரு, ஸீர்த்த பரமேஷ்டி.

வாருணி, பூர்ணசந்திரன், தேவன், யசோதரை, மதுபடி, தேவன், இரத்தினாபுதன், அச்சதகல்ப தேவன், விபிஷணன், நாகன், ஸ்ரீ தாமாவென்னுமரசன், பிரம்மகல்பதேவன், ஐயந்தன், தரணேந்திரன், மந்தரன், சிவகதியடைந்த ஸீர்த்த பரமேஷ்டி.

இம்மேருமந்தரர்களது ஸ்வரூபத்தை ஆதியோடத்தமாகப் படித்து அறிவுடையராகி ஆர்வத்தி னீக்கி யாவரும் நல்லறத்தினைப் பொருந்தி நாளாவந்தியில் நற்றவஞ் செய்து முத்தியடைந்துத் தெய்வாரும்.

கதைச் சுருக்கம் முற்றப்பெற்றது.

© 1998 by the University of Chicago Press

[illegible][illegible]

ஹரிவதி, வுண-வதி, மஜவதி, ஸ்ரீவெவெவெயென்னும் நதிகளைத்
கட்டமாகிய கமாபுகேதூத்துப் புதனிடப்போகி விஷ்ணுயாரென
கத்துச் சென்று விஷ்ணுயார ஐனக்கட்கெல்லாம் விஷ்ணுமாமவ்வண்
னஞ் சொல்லுவான்.

“செவாகாயத்தால் வீஷ்ணுனாயிடுகெனா ஸ்ரீவாது ராஜி,
ஸரீபத்துள் விஜயமாயிப்பொழுது வந்து வராமுமுகுஷ்ணி
வவ-புராணி மகாபெணாதுவநாகின்றவன். இதுபொழுதே
சென்று நாமவளை மொகாதுந மனவிநியமனில் ஸவ-புது
வம்மாராமாதும்.” என, உமாராகிய விஷ்ணுயார் ஸ்ரீவாமகேதூ
மீதராகி விஷ்ணுக் கும்புனே திரண்டு போக வரம்புடை தவொ
யநர் வரீவமடைந்து வவ-புலவாடிகனாதும் செவாவவம-புது
னைப் பண்ணுததும் தவொயநரு மந்த உவவம-புதுதினில் வராயி
யிற்றளர்வின்றி நின்று திரதிரய சாதுகூரந திவ-புது வயதி
கபு-புதுதினில் வரபாநாடி உதாமுபமடைந்தருளினன்.

அதுபொழுதே தகடுகெவது வரூஜாம-மாத வந்து உதா
வீ-புது பெவாராயிதன் செவாவித விபாய்களாகியபின் தயனாகிய
யாரெணாது விஷ்ணுயாரது செய்த செவாவவம-புதுதகக் கண்டு
செவாகொவ வெமஞ்சென்று விஷ்ணுயார ஐனக்களையெல்லாம் வரூ
புதுதினில்வென்று திரண்டு நாமவாசுத்தால் வொபுப்பானுற்ற
பொழுது, வாகுவிஷ்ணுயார ஐனக்களும் “பெவனை! நின்று கொவ
த்தினை கபு-புதுதினில்வெண்டும், கதவாராயிகளாகிய வெங்கட்டு ரோண
வயத்தினை துவாபித்து வந்தித்த விஷ்ணுக் கும்புனே நின்று கொ
வத்திற்கு விஷயனாகும்.” என்று சொல்லுததும், அதுகிட்ட நாமெ
துது, விஷ்ணுயாரவம-புது விஷ்ணுயார காமுஷ்ணத்தினை விட்டு
விஷ்ணுக் கும்புனை நாமவாசு வெங்குக்கிக்கொண் டெழுதுற்றபொ
ழுது குதி-கூரமென்னுந் பெவது யாரெணாது ரோக்கிச் சொல்
லுவான்:— “நாமெதுனே! விஷ்ணுக் கும்புனே குதிவாராயி

(க) சென்னை நுழைவாயில் கட்டுப்பாட்டுப்
விசாரணைப் பகுதிக்கு
விவரம்: வாரணாசிக்கு
சிவகாமபுரி அல்லது

(உ) * மாண்புமிகு வணிக, தொழில்
கிடைக்காத நிலைமையில்
இருந்தால் வரவரப்படுகிறது.
வாங்கிய பொருளையேற்றுவதற்கு.

(க) தெருவெளியெழுண்ணலுக்காக
உயரமாய் உட்கொண்டுக்கொண்டிருப்ப
உயரத்தெருக்களிலிருந்து உட்கொண்டிருப்ப
உயரத்தெருக்களிலிருந்து உட்கொண்டிருப்ப.

[illegible]

கின்ற இவன் உருத்தனல்லன்போதும். ஸுத்யுவொஷாவதூதத்தினை
 ட்யூதி தவ்யாஜத்தாலே வரீகிப்பென்று வரிவமெலும் கீழாராஜா
 வுக்கறிவித்து யஜேஞாவலீத நாசிரோகிகெகளைபே வணித
 வாய பாகவே பிணசந்து ஸுத்யுவொஷதேனா ட்யூதிதஞ்செய்து ஐயி
 த்தபின் அல்லிசகையுணையும் வாங்கி ருஹஸ்யமாக திவாணசீத்பென்
 ணும் டாலினைகயுட் கொடுத்து இனையே கலிசூராமாக ஹ்ருதி
 த்ருதி சிகிதிவூ ருதுகாரணசுத்தினைத் தருகென்று ஸுத்யுவொஷன்
 சூரோவித்தனென்று தகிமாணா மாரிசுணுக்குச் செல்லி யதனை
 வாங்கிக்கொண்டு வருவாயாகென்று, செல்லிப் போகவிட்டன்றப்
 பித்தபின் ராஜா சுதவ்யுமாகிய ஸுரூதங்களைபும் அவற்றையுங்
 கலந்து ருதுகாரணசுத்தினை ஹ்ருதிதூதி பழைப்பித்துக் கொடுப்ப
 அவனுமவற்றும் ஸுரூதங்களைபே தெரிந்துகொண்டு பெருஷுரூதங்க
 ளைக் கொடுத்தனன். சாஜாவு மதுகண்டு வரூதுஷ்டானகி கயிசுபு
 ஸாடிஞ் செய்து ஹ்ருதிதூதுக்கு ஸுத்யுவொஷநாசிரோகிகித
 பெருஷிரோவூ வடிக் கொடுத்து ருஷாவாழியும் மாயாவிபுமாகிய
 ஸ்ரீமாதிகியனுக்கு யசிராயிகார சிதி-ஷ்டமாகிய டுணங்களைச்
 செய்கென்று சிபெரமித்த யசிரோனென்னும் பெராகுணன்மிசை
 ரோசிரவடித்தினை வெடுத்தனன். ஸ்ரீமாதிகியும் ஸகா-ஷ்டமாரண
 மும் பருசிரோவியென்னும் கீழாசிரோனாசிரபட்ட சவட்டை முப்ப
 தும், கவலவாதுத்யும் கிதைந்த மொரீப ஹ்ருணமுமாகிய டுண
 தூதங்களை சுதூஹித்து நாவகிமிசை வலிவெய்தத்தனாகி
 சூதூ-ஷ்டுராதத்தோடு சீரித்த ராஜாஹ்ருணாமாரத்து கமாயன
 னென்னும் ஸபூ-யமாகிப் பிறந்தனன். கயபெருஷிரோவூனாகிய
 ஹ்ருதிதூதெருளான் கவலாடிவென்னும் வந்தது விரிஷகா-கார
 வல-ஷ்த்து எழுந்திருநியிருந்த வரயசிர-க் கெவாயநர் ஸசீவ
 த்தே வரிமு-ஹீத ஸகா-ஷ்டாதுடாநாடி வு-தத்தினாகி ஸக
 ரி-ஷ்டாநகனிலே கதிரோது சுதூ-ஷ்டுயப்பண்ணிக் செல்லாநின்ற
 விடத்து-இவன் மாத ஸா-ஷ்டிவெத்யென்பான் வரூதுடா-கா-ஷ்டு வு

[illegible]

[illegible]

போனும், என்று சொல்லுதலு மதுகேட்ட ராஜா ஸகவாதுபொறு
மாவிய சாஸ்திரமார கவந்தினைக் கொடுப்ப மறுவதி கொண்டபின்
வலியுயராகி வஜ்ரஹ சூகிவதி ஸரீவஞ்சென்று மஜாவெல்ல
பினை புழுபுழப்பண்ண சூகிஹந அருளிச்செய்வான்:—

ஐம்பெரிதீவ ஹதகெது வித்ருவாத்து ராஜா ஸ்ரீகி
புகாநு; லெவி ஸாஹரி; இவர்கட்கு வாதுநு ஸ்ரீகிரகாநு.
வித்ருகிவெண்ணம் சூகிக்கும் கடுமெவெண்ணம் வத்திக்கும்பா
துது விவித்ருகியென்பான். ஸ்ரீகிரகா விவித்ருகிகளாகிய ராஜ
சூகிவாதுநிருவரும் பசுஹாநி சூகிவதிவத்தி பசுஹவ
ணாநகாநு ஸாஸாநு சூகிவெவாது விவித்ருகாநி விதிதீகா
புராஸாநிபின் ஸ்ரீகிரகாசூகிவதி க்ரீராஸுயமெண்ணம் சூகி
மெய்யடைந்தனர். ஒருநாள் ஸ்ரீகிரகா தவொயநது ஸாகெத
வாதுத்துவய-புராசா ம-புராசா கிதாநித்தநி வொகிவெவெண்ண
மெண்ணம் மணிமெய்யது மூலமலிவமடைதலும் வொகிவெண்ண
சூகாநாநாபொறுகாநித் தினமாரணமாரிஸ்ஸொகத்தினுக்குத்
கிஹநு பண்ணாநின்று சூகிவதிமெய் விநயொவவாநலியியால்
லாதித்து, “மமவாநே! உத்திகுமாராபிவ விதிதீகாநாநி மாணங்க
கிபு பெறுதற்குக் கிரகணம்பாதுகொ”லென்று விநய, சூகிபுராநாபு
“சூகிபுராசாநாநி விதிதீகாநி வொகிவதி வுதி ஸ்ரீகிரகாநாபு
வொகிவதி க்ரீராஸுயமெண்ணம்,” என்றாநிச் செய்துபொது விவித்ருகி ஸரீ
வமலைய, விவித்ருகியா மித்தனைக் காலமெல்லாம் நமஸ்த்துள்
விளம்பித் தற்குக் கிரகணமெண்ணம், அவரும் வொகிவெண்ண
பசுஹவணபுதாநகதினை யருளிச்செய்தனர், அதுகேட்டு விவி
த்ருகியாநா காரிவொகிவதித் தித்தினைநி மஹாநாள் அந்
நமஸ்த்திலே வய-புராசா ம-புராசா கிதாநித் திலே கசுமலிகா மூலமக் குது
குதலும் வொகிவதிவ வொகிவெண்ண விநயவாநலியால் நல்ல
ரித்து பசுஹவணபுதாநகதிவொகிவதிவ விவித்ருகி
பும் காரிவொகிவெண்ணபுதாநகதிவ கொல்லுதற்கனன். அவருமலிவது

ஐதகஜத்து டெவனாகித் தோன்றினன். வஜ்ராயுபகாகிய லவகா
 ஸ-வரிசிறெவநு ஆவ்வழி துயவ்விம்மக் லாமரொவரி காலா
 வலாகத்ததுப் போந்து லாங்கியை மட்டாரகனையினன். ஐதகஜத்து
 னாகிப் டெவநு ஐயந்தனாகித் தோன்றி லாங்கியைப்பின் லொம
 கிடிநத்தினுல் பாலெண்டிணையின. முன்சொன்ன நாரகநு லவக
 நாகத்து நின்றும் போந்து லொலவ-ம்கி யிறந்து துதீய னா
 கம் புக்குப் போத்து துலவலாவாங்களுட் வரிவரித்த ஐவரு
 தீவ லாககெக்கு மூதிநாடுண வந்தது லொராவதி நகிகீரத்து
 லொராயும லொன்னும் தாவலவநுக்கும் ஸம்பெகெடுபென்னும்
 வதிக்ரும் சீ மராயுமனென்னும் பானுனாக லாம்பாவிநதிகினுல்
 தாவலனாகிவந்தாழிசெய்து தவலாபண்ணுகின்றவன்மலிவிதினாக
 வாரத்து காமாசாகனென்னும் விடியாயநு சுகாபத்து விவரி
 திலவகிதமாகப் போகின்றனைக் கண்டு மிடிநம் பண்ணி முடிவின்
 கண் ஸரீரம் கிட்டு விடியாசு-வக-கொதார ஸெருணி மமநவ
 லுல பார்த்து வஜ்ர-வஜ்ர விடியாயநுக்கும் விடியாசுபுமெவக்
 கும் விடியாசுபுமெவனென்னும் விடியாயனாகிச் செல்கின்றவன்
 பரிவ-க லெவராகு லாபத்தால் லாங்கியை மட்டாரகர் கண்
 னை லெலாபலம-கங்கைச் செய்தனன். இவ்வண்ணம் லாம்பா
 ரத்துள்ளே வரிவதிக்-ககின்ற ஸரீரிகட்கு ககி-வமத்தினுல்
 கெதூரநு உவகாராவகாரங்கள் கூடுவதாருமால் பாவபரி
 லாபநமாகிய கொவத்தினையும் விடியாசுபுமெவனையும் விடுவாபாக
 வென்று சூழிதூமனென்னும் லெவத்தினுல் வகி-க்கப்பட்ட யகி-
 கெடுபென்னும் கசூ-கவூ-விரிபா லகிக்கப்பட்ட கொவாழியனாகிய
 பாலெண்டிணு சொல்லுவான் :—

“ டெவனே ! உனது புவாடித்தினுல் லாங்கி-புர-காகி லொ
 யுத்தினையடைந்து கதாசு-கனையினென, லாங்கியவிடியா
 யர் லுவிடியாசுபுமத்தால் தவொயநாயினுக்கு லெலாபலம-க
 கைப் பண்ணுவ சாதலிலிவர்கள் லொலிவெடுகை யழிப்பனென்று

சொல்ல குழித்தூமநாம் அதனை ஸம்பலிப்பது கிவாரித்தமின்
காமெம்பூண்ட மதனையொழித்து விஷ்ணுசுடரவடி வம்பாத்துட் டோன்
றியு வாராஷ்யாயினுக்கு சிவமாவிரெடு விலியாகுகொழிவன்
வாகவும், ஸ்ரீகளாயினுக்கு ஸம்பலகை ஊட்டாரகர் ஸாந்தியாகத்துள்
வாரபிக்க விலிப் பனவாகவுமிந்த வயங்கி விஷ்ணுயார்க்கு குடுகு
வினைப் பண்ணுதற் கிடமாதலி னின்றமுதல் ஸ்ரீராமென்னும் நாமத்
தனைப் பெறுவதாகவும் கிழியித்துத் தகிவயங்கித்தின் கண்ணே
ஸம்பலகை ஊட்டாரகவுகி ஸிவவெழுபவகோம் பண்ணி விஷ்ணு
டிவடினை ஸாரிவயநங்கனாலும் குழித்தூமனை ஸூகி வயநங்
களாலும் சுலிவங்கித்தமின், அவர்களும் கெவராநா வையத்தினிங்கி
புலவநிலித்தனை மாகித் தமதிட மடைந்தனர்.

ஊழ் குழித்தூமவெவது ஊழ் ஸாரமெராவே காலாவலாநுத்து
ஊவாவிழிவ வாக கெகுது உத்தரவாரா வாரத்து ராஜா
கமகவிய்யுது, செவினார் மேருமாளினியும் கிதகிதியும் என விருவர்,
அவருள் மேருமாளினி பக்கல் கெருவென்னும் வாகுனயினன். யார்
கெருவது கிதகிதியக்கல் சிவராமென்னும் வாகுனயினன். இவர்க
கிருவரும் ஸகலவிஷ்ணு ஸம்பலிணப்ராகியபின் விரிவகிதகிதியாக
ஸரிவலாணமடைந்து வாரிபுரவது யகிபுரவணதுராகி ஸம்பலா
யாரிபுரவொரு கெவராநா வந்து கிதகிதியாகுரவதுராகி விரிவகித
ராகிதகிதியுத்துள் மண்பாரவடி மடைந்தருளினர்.

(புருஷகுகெடுகெவா ஸம்பலி)

புயலி ஸிவகெவந வுகொகி கெவாஷ மகிவகி ஸகி
வாரகவூய்யார் ராசிவெமொ விஷ்ணுயார் காவிலுகுது கந
கவூய் வாராயுவொ நுவகி ஸம்பலகை விரிவெவவூய்
யகி கெவாநிவகி.

புயலி சிவாரா வாரகவூய் ராசிவெமொ கிதகிதியாகு
கெவா வாரகவூய் ராசிவெமொ காவிலுகுது கநகாவூய்

ஓம்.

தலை: வினோயம்

மேருமத்தா புராணம்

முலமும் உரையும்

1-வது : வைசயத்தன் முத்திச்சுருக்கம்.

கடவுள் வாழ்த்து-

1. குற்றங்க ளிலவன் குணத்தாலிவதற் தான் குணத்தான்
மற்றிந்த வைய மான்தான் வைய நின்ற பெற்றி
முந்து முரைத்தா னுரைசீரொன்ப தாய நொன்றூத்
செற்றங்க ளிப்பான் விமலன்சரண் சென்னி வைத்தேன்.

(இதக் பொருள்) - குற்றங்கள் - (விபாஷாசிய இராகத்தேவ்யோகம்
வென்னும்) குறைகள்; இவ்வான் - இவ்வாதலனும், குணத்தால் - (வ்யாபா
குணங்காமித அனந்தஞானி) குணங்களால், விவரத்தான் - விவரம் பெற்ற
வனும், குணத்தால் - (அந்த அனந்தஞானி) குணங்களால், மற்ற - பின்னை,
இந்தவையம் - இந்த உலகத்தை, அளர்ந்தான் - (பாடினவனாக) அளப்பவனும்,
வையம் - இந்தவையத்தில், நின்ற - நிலைபெற்றிருக்கின்ற, பெற்றி - (ஆனதி
பதார்த்தங்களினதே தூண்மைய, முற்றும் - முழுமையும், ஒன்றும் - (திவ்வியத்
தவனி) ஒன்றினால், உரை யீரொன்பதாயது - பதினெட்டு விதமான பாஷை
களினால், உரைத்தான் - கூறி அருளியவனும், செற்றங்கள் - (தனது பாதத்தைச்
சேர்ந்த பவ்வியப் பிராணிகளு) தலைக்களை, தீர்ப்பான் - நீக்குவனும்,
(ஆகிய) விமலன் - ஸ்ரீ: விமல தீர்த்தங்கரருடைய, சான் - பாஷைகளை, சென்னி -
நிரிசில், வைத்தேன் - தரித்தேன், என்றவாறு.

இந்த தாலாசியர், இருபத்தானு தீர்த்தங்கரரும் பதின்மூன்றாம் தீர்த்தங்
கரரால் ஸ்ரீ: விமல தீர்த்தங்கரரை முன்னாந்தமாக முதலில் வியாசத்திரம்
இந்ததற்குக் காரணம் - இந்தக் கதா-காலங்களாகிய மேரு, மற்றதன், விவரம்

தீர்த்தங்கரின் கணநாக்களாதலால், முக்கியமாக அந்த விமல தீர்த்தங்கரனையே வந்துதிக்கவேண்டுமென்பதே. மேரு, மந்தாரின், யாவோனில், சிம்மசேன மகர ஜாலினைய பத்தினியாகிய இராமத்தலை மேருவும், பூர்ணசுந்திரனென்றும் இரண்டாவது குமாரன் மந்தரனுமாவர். அனந்த ஞானாதி குணங்களுடன் அனந்த ஞானம், அனந்த தர்சனம், அனந்த சுகம், அனந்த கீர்த்தம் என்பன. பரமஜ்ஞா என்பது - அதி குணமும், அவிபாதிபுமாயி அனந்த.

(க)

அஸவ்யடக்கம்.

2. மேதக்க சோதி விமலன்கணத் துக்கு நாதர்

மேதக்க கீர்த்தி புயர்மந்தா மேரு நாமர்

போதக் கடலார் புராணப்பொரு ளான்ம னத்தைச்

சோதிக்க துற்றேன் நயிழாலொன்று சொல்ல துற்றேன்.

(கு - ஊ) மேதக்க - மேன்மையாகிய, சோதி - ஜோதியையுடைய, விமலன் - விமலதீர்த்தங்கரனுடைய, கணத்துக்கு - (கவாதச) கணங்களுக்கு, நாதர் - முத்தியர்களுகிய, மேதக்க - பெருமைபொருந்திய, கீர்த்தி - புகழினுடை, உயர் - மேன்மையாகிய, மந்தாமேரு நாமர் - மந்தனென்றும் மேருவென்றும் பெயருடையவர்களாகிய, போதக்கடலார் - சுருத ஞானமாகிய சுமுத்திரத்தைபுண்டியவர்களின், புராணப்பொருளால் - புராணமாகிய பொருளினால், மனத்தை - தூலசிரியனுகிய எனது மனதை, சோதிக்கதுற்றேன் - பரிசுரிப்பதற்கு உத்தேசித்தவனாய், நயிழால் - நிராவிட பாஷையினால், ஒன்று - ஒரு சாலியத்தை, சொல்ல துற்றேன் - சொல்லத் தொடங்கினேன். எ - ற.

(உ)

3. மலைபொல தின்று வெயில்வன்பனி மாரி வந்தால்

நிலைபோத வில்லார் நிலையின்முன்னென் னுது தின்றேன்

கலைபா வரிதைத்தார் கடந்தகவி மாக் கடலின்

நிலைபா து மெண்ண தி துநீர் துதற் சும்மெ முந்தேன்.

(கு - ஊ) வெயில் - வெயிலாகிய கோடை காலமும், வன் - கொடுமை யாகிய, பனி - பனிக்காலமும், மாரி - மழைக்காலமும், (ஆகிய இம்முன்னும்) வந்தால் - வந்தாலும், மலைபொல தின்று - பர்வதம்போல சலிபாது நின்று, நிலை - நின்று நிலைமையில், பொத்தவில்லார் - சிக்குதவில்லாவவர்களாகிய முனிவர்களுது, நிலையின் - கூட்டங்களின், முன் - எதிரில், எண்ணுது - (இம்முன்னிமை, அந்நாது: திரிகால யோகத்தோடு கூடிய துறவு கக்டமென்று) எண்ணுமல், தின்றேன் - தாருணமாக கபலாசச் சோந்திராதின்ற (இந்தலாசிரியனுகிய) யான், கலைபா வரிதைத்தார் - கலைநிலைகளினால் சம்பூர்ணமாகிய - சுருதகோகவினினால்,

சொல்லின் முத்திரைகள்

3

உந்த - தாண்டப்பட்ட, கவி - சாஸ்திரமாகிற, மா - பெரிய, கடலில் - சமுத்திரத்தினது, நிலை - ஆழம் அல்லது அளவு, யாதும் - சுற்றும், எண்ணுது - (இவ்வளவுவென்று) நினைபான், இது - இந்தச் சாஸ்திரமாகிற சமுத்திரத்தை, நீந்த தற்கு - நீந்திக் கடப்பதற்கு, எழுந்தேன் - உத்தேசித்து முன் வந்தேன், ஏ - து. (எனவே துலாசிரியர் தூதனாகப் பணிபுரிக் கின்றான், துலாசிரியர் இது சொல்லுவதற்கு என்பதும் விளக்கமாக.) (க.)

4. கல்லோர்கள் போய வழிநாலைப் போயினதும்

பொல்லாக்கு நீக்கிப் புதுழாய்ப்புண் ணியழு மாக்கு

சொல்லா னிறைந்த சுந்தேவரி சென்ற மார்க்கஞ்

சொல்லா னெழுந்தேற் கொருநீசையுண் டாக வந்தே.

(இ - க) கல்லோர்கள் - நற்குணமுள்ள பெரியோர்கள், போய - சென்ற, வழி - ஊழல்க்கத்தில், நாலடி - நாலடிதரம் (அதாவது: சிறிதளவும்), போயினதும் - சென்றதும், பொல்லாந்து - கெடுதிகள் (அதாவது: பாவங்கள்), நீக்கி - விலகி, புதுழாய் - கீர்த்தியாக, புண்ணியமும் - ஆகும் - உண்டாகும், சொல்வால் - எல் லாவதிலால், நிறைந்த - நிறைந்தோர் கின்ற, சுந்தேவரி - சுருத கேவலிகளாகிய (மேருமந்தர்களால்), சென்ற - செல்லப்பட்ட, மார்க்கம் - (செறி யாகிய) சரிவதைய, சொல்லாண் - சொல்லுதற்கு, எழுந்தேற்கு - ஆரம்பித்த எனக்கு, ஒருநீசை - யாதொரு விக்கிளமும், உண்டாகவந்தே - உண்டாகுமோ, (உண்டாகாது என்றபடி), ஏ - து. (ச.)

5. பொன்னைப் பொதிந்த கிழிபொன்னே டிருந்த போழ்திற்

பொன்னைப் பொதிந்த கிழிதன்னையும் பொன்னின் னைப்பர்

புண்ணைச்சொல் வேணும் புரண்பொரு ளைப்பொ திந்தால்

நண்ணுக்கண் வைத்தற் கினிரையிசம் கும்ப டித்தே.

(இ - க) பொன்னை - நண்ணத்த, பொதிந்த - முடிந்த, கிழி - துணி, பொன்னேழி - எவ்வளவுதிறி, இருந்த போழ்தில் - இருந்த காலத்தில், பொன்னை - எவ்வளவுத, பொதிந்த - முடிந்த, கிழிதன்னையும் - அத்துணியையும், பொன்னின் - எவ்வளவுதற்போவெ, வைப்பர் - பாதுகாப்பில் வைப்பார்கள்; (அது போல்) புண்ணைச்சொல்லும் - (துலாசிரியனாகிய வந்தசொல்) அற்பவசை யானதும், புரண்பொருளை - (உயர்ந்தொரு) புரணமாகிய பொருளை (சரித்தவது), பொதிந்தால் - சேர்த்துக்கொண்டால், நண்ணுக்கண் வைத்தற்கு - நண்ணுக்கன் கொள்வதற்கு, நாம் - நூல்கும்படித்தே - வந்துதெண்டியுமிதே? (தெண்டியுமிதே என்றபடி), ஏ - து. (ச.)

தால்.

6. மணிமுடி கவித்து வேந்தன் மன்னன் தன்னைச் சூழ
வணியினே ஐந்து வேயோ வயங்கியல் கடலுந் தீவுந்
தணிவில்கூழ் மேரு வெண் ணுந் தடமுடி கவித்துச் சம்பூ
வணியினே ஐந்து தீபத் தாகன நகரத் தம்பொன்.

(6 - 8) மணிமுடி - அழகியபிரீடத்தை, கவித்து - அணிந்து, வேந்தன் - சந்தவந்தியானவன், மன்னவர் - அநேக அரசர்கள், தன்னைச்சூழ - தன்னைப் புடை சூழ்ந்திருப்பு, வணியினே - அழகோடு, ஐந்துவேயோ வேய் - (மத்தியில்) இரந்தவையப்போல, வயங்கியல் - அசங்கியாதமாயிய (அதாவது கணக்கில்லாத), கடலுந்தீவு - சமுத்திரமும் தீபமும், சூழ் - சூழ்ந்த, தணிவில் - குறையில்லாத, மேருவெண்ணும் - மஹாமேருவெண்ணும், தடமுடி - பெரிதான மருடத்தை, கவித்து - அணிந்து, வணியினே - அழகுடன், இரந்த - மத்தியில் இராந்தித்த, சம்பூ - ஐம்பூவெண்ணும் பெயரையுடைய, தீபத்தாகனது - தீவீபராஜனது, அகலத்து - மார்பில் (அதாவது மத்தியில்), அம்பொன் - அழகிய, எ - த. (க)

(இதையும் அடுத்த செய்யுளும் குணம்)

7. திருவெனத் திகழ்ந்து செம்பொன் மலையினச் சேர்ந்து நித்த
மருவியே செல்லுந் கந்த மரணினி யென்னு நாடு
விதேகம் விதேகம் கென்று முறைபுனாய் விதேக காமம்
மருவிய நாட்டுச் சிதோ தகைவட தடத்தி னுண்டே.

(7 - 8) திருவென - இலக்குமினையப்போல, திகழ்ந்து - பிரகாசித்து, செம் பொன் மலையின - சிவந்த பொன் மலையாகிய மகம்மேரு பரவதத்தை, சேர்ந்து - சேர்ந்து, நித்தம் - நனா நித்தமானது, மருவியே - (எல்லாவுமும் நீங்குதலில்லாமல்) சேர்த்தே, செல்லுந் - செல்லுகின்ற, கந்தமரணினியென்னும் - கந்தமரணினி யென்று சொல்லும் பெயரையுடைய, நாடு - தேசமானது, விதேக - (சந்திரத்தின்) கலத்தல், இலா - இல்லாத (வைராக்கியத்தால் தபஸைச் சேர்ந்த), விதேகத்து - தேகத்தை நீக்கி முத்தி யடைவார்க்கு, என்றும் - எப்பொழுதும், உறைபுனாய் - வாசஸ்தலமாகி, (அத்துக்) விதேகம் - விதேகமென்கிற, காமம் - பெயரை, மரு விய - சேர்த்திராகின்ற, நாட்டு - விதேக சேர்த்திரத்த, சிதோதகை - சிதோதா நிலையுடைய, உடதடத்தி - உடனடியில், உண்டு - இரா - நின்றது, எ - த. (எ)

தாட்டுச்சிறப்பு.

8. ஐஞ்சிறப் பயநத் தேவர் கால்கைக் குழுவோ பம்பொ
கிஞ்சிசூழ்ந் திலங்கு மேரு விலத்திதை கிருக்கை வட்ட

மஞ்சிலம் பரந்த வரட சநிவன தெழுச்சி பாதி

பெஞ்சிடா வந்த நாட்டின் பெருமைபா ரியம்ப வல்லார்.

(இ - ன்) இஞ்சிதப்பு - பஞ்ச கல்யாண பூஜையை, அயுரூர் - செம்பும், வல்லவாத் தேவர் குழியினாடு - (பஞ்சை, வியத்தா, ஜோதிஷம், கல்பவாஸிபாஸிய) னான்குணைகள். தேவ உப்தங்கோடு, அம்பொன் - அழகிய பெண்ணுலாகிய, இஞ்சி குழித் து + மும்மதிக்கனாள் குழப்பட்டு, இலங்கும் - விளங்கும், எழுநிலம் - சப்த பூமியையுடைய, இறை - மூன்றுவகிக்கும் நாதனாகிய அருகத் பாமேஷ்டி, இரக்கை - தங்குதலைபுடைய, வட்டம் - வர்த்தமாகிய சமகசானம் (அதாவது கோயில்), அம் - அழகிய, சிலம்பார்கள் - பாதச் சிலம்புகளையுடைய தேவஸ்திரிக ளுது, ஆடல் - கத்திரைகள், அநிலை - சர்வஞ்ஞானைய (அதாவது அருகத் பாமேஷ்டியை), ஏழுச்சி - ஸ்ரீ விஷ்ணுவும், ஆதி - முதலாகிய அகிசயங்கனாக, எஞ்சிடா - குறைபாது, அந்த நாட்டின் - அந்தக் கங்கமாவீனரி நாட்டினாது, பெருமை - பெருமையை, வர - வர்கள், இயம்ப - சொல்ல, வல்லார் - வல் லமையை புணையவர்கள் 7. 6 - 9.

பஞ்சகல்யாணமாவன - ஸ்வரக்காலநாணம், இன்மாயிடுகதம், பரிசுஷ்டிசா மணம், கேவலஞ்ஞானம், பரிநிரலாணம் என்பனவாக சப்தபூமி, மும்மதி, ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் முதலியவற்றின் விலாக்கோ 12-வது 13-வது சுருக்கவரிகள் பரத்துக்கொண்ட.

(அ)

9. மணியிலா மகிஷ மில்லை வனப்பில வனமு மில்லை

கணியிலா நிலமு மில்லை கரும்பிலாக காடு மில்லை

புணியிலா மகளி ரில்லை யழகிலா வமந்த ரில்லை

தானியிலாத் தாறு மில்லை தாய்தின வொழுக்க மில்லை.

(இ - ன்) மணி - அரண்ககள், இலா - இல்லாத, மலையும் - பாவதமும், இல்லை - (அதேசத்தின்) இல்லை, வனப்பு - அழகு, இலா - இல்லாத, வனமும் - உத்தியானமும், இல்லை - கணி - மருதர்லம் (விளா நிலம்), இலா - இல்லாத, நிலமும் - பூதமும், இல்லை - கரும்பிலா - கரும்புகள் விரிவாத, காடும் - ஊரும், இல்லை - அணி - அழகு, இலா - இல்லாத, மகளிர் - ஸ்திரீகள், இல்லை - அழ கின் - கண்ணமில்லாத, வமந்தர் - புருஷர்கள், இல்லை - தானிய - தின் (தெனிய, உயிர்க்கை), இலா - இல்லாத, தாறு - இல்லாத கீதமும் (அதாவது தபமும்), இல்லை - தாய்தின - பரிசுத்த மில்லாத, தழுக்கம் - சாரித்திரமும், இல்லை - 8 - 9.

(அ)

10. கற்பிலா மகளி ரில்லை கருவிலில் வனமு மில்லை

பெருந்தின வறமு மில்லை போதலில் வனமு மில்லை

தற்கமில் னாரு மில்லை தானமில் வாரு மில்லை
சொற்கண்மெய் மிலாத வில்லை தூயரல் வாரு மில்லை.

(இ - ள்) சுத்பு - பதிவிரதமென்னும் தெதி, இலா - இல்லாத, மகளிர் -
வந்திரிகள், இல்லை - கருணை - தயவு, இல்லாகும் - இல்லாதவர்களும், இல்லை -
பொற்பு - அழகு (மிருதி), இலா - இல்லாத, அறமும் - தருமமும், இல்லை -
பேதமில்லாகும் - அறிவு இல்லாதவர்களும், இல்லை - தற்கம் - வியாபகவகாயம்
(யோசனை), இல்லாகும் - இல்லாதவர்களும், இல்லை - தானமில்லாகும் - (சத்
பாத்திரங்களில், அபய, ஆகார, ஓளவக, சாஸ்திரமென்னும்) தானம் பண்ணாத
வர்களும், இல்லை - மெய்யில்லாத - சத்தியமில்லாத, சொற்கள் - வசனங்களும்,
இல்லை - தூயரல்வாகும் - பரிசுத்தமில்லாதவர்களும், இல்லை - எ - று.

எதுவென்ப நோக்கித் தர்க்கமென்பது தற்கமெனத் திரித்துவந்தது. (எ)

11. மணிகல வவரம் வபம்'பொன் வரன் நிமா திசையுஞ் சந்துக்
தூணிகல வவிலுங் கொம்புக் தோனையு மறிநு மேந்தி
வணிகரல் லொருவன் போல வபராக மடுத்த வரது
பணிகிலாப் பழங்கொ டெங்கி னிலையெனப் பார்த்த தன்நித.

(இ - ள்) மணி - ஐந்தின்களையும், வல் - கண்ணையாகிய, தூணம் -
வவரங்களையும், வபம்பொன் - பசுமையாகிய பொன்னுக்களையும், வரன் நி -
வாணி, மா - பெரிய, திசையும் - அலைகளையும், தூணிகர்தம் - சந்தனக் கட்டை
களையும், வல் - கண்ணையாகிய, அகிலும் - அறிதென்பதெனவும், கொம்பும் -
வானாக் கொம்புகளையும், தோனையும் - மலிவிறகளையும், மலிரும் - கவரிமாள்
மலிவையும், சந்தி - தரித்து, வல் - கண்ணையாகிய, வணிகனொருவன்போல - ஒரு
வியாபாரியைப்போல, வபவரம் - கழவரிவிடத்தை, அடுத்த - சேர்ந்த, ஆறு - நதி
யானது, பணிகிலா - குறைவில்லாத, பழங்கொன் தெக்கின் - பழத்தைக்
கொண்ட தென்னமரத்தினுடைய, இலை என - ஒலையையப்போல, பார்த்தது - பல
பிரிவுகளாகப் பார்த்தது. எ - று.

ஆற்றின் காங்கள் தென்ன மரத்தின் இலைவெனப் பார்த்து பாபமென்பது,
'பழங்கொடெக்கிலையெனப் பார்த்து பாப்புவல்,' என்னும் சிலக கந்தாமணிச்
சொப்பளவுகளுண்டு.) (க)

12. குழைகளும் மலர்நுஞ் செத்திக் குயில்களு மறிநு மார்த்து
மகழவென மதுக்கள் பெய்து வண்டொடு தும்பி பாடி
விழைவுறந் தகைய வாகி வேண்டினார் வேண்டித் திய
மழகுடை லகரங்கள் போன்ற வம்மலக் கோலை வெய்யம்.

(௫ - ஊ) அம் - அழகிய, மலர் - புஷ்பங்களைப்போல, சோகையெல்லாம் - தேர்ப்புகளெல்லாம், குழைகளும் - தளிர்களும், மலரும் - புஷ்பங்களும், செந்தி - செருந்தி, குயில்களும் - கோவில்களும், மயிலும் - மயிற் பறவைகளும், ஆர்த்த - சந்தித்து, மழையென - மாரியையப்போல, மதுக்கன் - மதுத்துவிகன், பெய்து - சொரித்து, வண்டோடு - வண்டுகளோடு, தம்பி - தம்பி இனங்களும், பாடி - தேவ சிவம்பாடி, விழைவதும் - விரும்பும்படியான, தகையவாகி - அழகுடையவாகி, வேண்டினர் - விரும்பினவர்களுக்கு, வேண்டித்த - நுச்சிக்கப்பட்டவைகளை, சாயம் - கொஞ்சும்படியான, அழகுடை - அழகுவாய்க்க, மயிலன் - கற்பகத் தருக்கினை, போன்ற - ஒத்திருப்பனனாம். ஏ - த. (கஉ)

13. மதியொடு மீன்க னீல மணித்தலத் திருந்த வேபோற்

பொதியலிழ் கமல மாம்பல் பூத்தன பொய்கை யெல்லாம்
மதியினைச் சுறுப்பின் வெண்டா மலையினை வண்டின் பாடல்
மதியன்ன முகத்தி னவ்வார் வாய்ப்பண்ணி நெழுச்சித் தொன்றே.

(௫ - ஊ) மதியொடு - சந்திரனோடு, மீன்கள் - கட்சத்துக்களும், நீல மணித்தலத்து - இத்திர கீலத்தினத்தவாயிய சூரியில், இருந்தனை போல் - இருந்ததுபோல, பொய்கையெல்லாம் - குளங்களெல்லாம், பொதியலிழ்க் - கட்டலிழ்க், கமலம் - தாமரைபம், ஆம்பல் - அவ்விடம், பூத்தன - புஷ்பித்தன வாம்; மதியினை - சந்திரன் மேலேநுத்தின்ற, சுறுப்பின் - களங்கத்தையோல, வெண் - வெளுப்பாயி, தாமரையினை - தாமரைப் பூவின்மேல், (இருக்கின்ற) வண்டு - வண்டுகளின், இன் - இனிமையாயி, பாடல் - நுண்கப்பட்டனாது, மதியன்ன - சந்திரன்போன்ற, முகத்தின் - முகத்தைப்போல, கல்லார் - கந்திர னாத, வாய் - வாயினால் பாடப்பட்ட, பண்ணினெழுச்சித்து - தேத்தினது ஆரோ கணம் போன்றதாயி, ஒன்ற - ஒன்றும், ஏ - த. (கஉ)

14. அன்னமென் குருகு தாசா நாரைவண் டானங் கோழி

தன்னின பெடைக னோடுத் துறந்தவு மழைத்த தோற்ற
மின்னரிச் சிலம்பி னவ்வார் சிலனி சிலம்ப வாடித்
கன்னியாழ் பரிதுஞ் சாலை போன்றன தயங்க னெல்லாம்.

(௫ - ஊ) கயங்கனெல்லாம் - தடாகங்கனெல்லாம், அன்னம் - அன்னப் பறவைகளும், மென் - மிருதுவாயி, குருகு - குருகென்னும் ஒருவித் தாயாய், தாசா - தாசுவென்னும் புன்சூழ், சாலை - பெருகாணாய், வண்டானம் - வண் டானமென்னும் நாயாய், கோழி - நீர்க்கோழியும் (ஆகிய கீர்வாழ் பறவைகளில்), பெடைகளோடும் - பெட்டைகளோடும், தன்னின - சோந்திரா சிந்தனைகளும், துறந்தனம் - துண்பையட்டு நீர்நனைவைகளும், அழைத்த - குரவயிட்டிக்கவித் தங்கள் இனங்களை யழைத்ததனுலெற்பட்ட, தோற்றம் - வித்திருநிலை, மின் -

பிரதாசம் பொருந்திய, அரி - பருக்கைக் கற்கிறாய்வுடைய, செல்வியின் - பாத்திலெம்பு
வின வகித்திராதின்ற, எல்லா - ஸ்திரீகள், சில் - சிறிதாயி, அரி-செல்வியின் கற்கை
(மயலிகள்), செல்வ - சப்திக்க, ஆடி - கர்த்திரைமாத, கண்டி - இலாமைப் பருக
முள்ள, யாழ்ப்பாணம் - வீணையைக் கற்கும், காரில் - இடத்தை, போன்றன - ஒத்
திரும்புவனாம், எ - து. (கச)

15. சாலிகள் கரும்பிற் செத்திச் சாலவு முயர்ந்து தம்பின்
மேலுள வெத்துச் செம்பொன் விரிந்துட னின்ற மேலேர்
காதுற வணங்கு வாரிற் கமலத்தி னிறைஞ்சிக் காய்த்த
கேகற் பவழ முத்தின் கழுத்தவாய் கிறைந்த பூகம்.

(இ - க) சாலிகள் - கொற்பலிகள், கரும்பின் - கரும்பைப்போல், செத்தி -
கொருந்தி, சாலவும் - மிகவும், உயர்ந்து - ஒங்கி வளர்ந்து, தம்பில் - தங்களுக்
குள்ளே, மேலுளவு - மேல் மட்டமானது, ஒத்து - சமமாகி, உடன் - அங்கங்கமான
வுடனே, விரிந்து - விசர்வீத்து, செம்பொன் - சிவந்தபொன் போன்ற நிறங்களை,
என்று - பெற்று, மேலேர் - பெரியோர்களு, கால், பாத்திலில், உற - பொருந்த,
வணங்குவாரில் - வீழ்பவர்களையோல், கமலத்தில் - தாமரைப்பூவில், இறைஞ்சி -
வணங்கி (அதாவது சேவ சாப்த்த), காய்த்த - காய்த்து விரிந்தன; பூகம் - பங்கு
மாமனது, மேல் - மேலணியினதும், சற்பவழம் - கண்மையான பவழத்தினதும்,
முத்தின் - முத்தினதும் (சிறந்தையுடைய), கழுத்தவாய் - கழுத்தினையுடைய
வாய் (அதாவது: கழுத்தில் முத்தினைய மலரும், மேலணியை கிளத்தகாயும், பவ
ளத்தை கிளத்த பழமுமுடைய பாக்களை யுடையனவாய்), கிறைந்த - கிறைந்
தன, எ - து.

(பாக்குப்பாணையில் முத்துக்களைப்போன்ற பூவும், மேலணியைப்போன்ற காய்
களும், பவழம்போன்ற பழங்கஞ்சுமன்னவாதலின் அதற்கு இம்மூவகை நிறம்
களும் சொல்லப்பட்டன). (கச)

16. சொற்பழி பிலாமை யானது தாயகல் லொழுக்கி னுறு
மிற்றிற் போம்ப ஸாணு மென்றாற்பா டின்மை யானது
நற்றவர்க் கித ஸாணு காதன்கி ரோத னாணம்
கற்புடைக் காமர் வல்லி யார்களை யோது முகர்கள்.

(இ - க) ஸாணம் - அத்தேசத்தினார்கள், சொற்பழி - பழிச்சொற்கள்,
இலாமையானது - இல்லாததினாலும், தாய - பரிசுத்தமாகிய, எல்லொழுக்கினாலும் -
கல்ல நடத்தை யிருக்கின்றமையாலும், இல்பிறப்பு - இவ்வாழ்க்கையிலுயிர்களை,
ஒம்பலானது - கம்பாற்றுக்காலும், என்னற்பாடு - இழிபெயரில் (இகழ்ச்சி), இன்
மையானது - இல்லாததினாலும், நற்றவர்க்கு - கண்ணமாயிய கவந்தையுடைய யுதி
களென்று, கதலானது - ஆதலானது தானங்களைச் செவ்வதானும், காதன் - கண்ணிகள்

வைணவத்தின் முத்திரை

19

ஊது சிவ மருவங்களை, ஓதவதும் - சொல்லி கத்துகிறதானும், கற்பனை - பதிவிரகாருணமுடைய, காமர் - அழகிய, வன்னியர்களைப்போதும் - புஷ்பச் சொறு போன்ற வந்திரைகளுக்கு ஒப்பாகும், எ - று.

(ஊர்கன் என்பது இடவாகு பெயராய் அநிதானையும் மனிதர்களைச் சுட்டி நினைத்து.) (கக)

வேறு:

17. பரிதாபன ஊர்க்கெலாம் படுபயன் பொதுவுமாய்
ஏர்மலிர் திடக்கொள்கு மின்பமே பயந்துநல்
வேரிசாந்த முழிபோகி மேலிபாடல் பாடலோடும்
வாரமாதர் போன்ற மாட ஐர்கடோறு மரமெலாம்.

(இ - ள்) மாடம் - உப்பரிக்கையுடைய, ஊர்க்கெலாம் - ஊர்க்களினெல்லாம், மரமெலாம் - செல்வங்களெல்லாம், பரி - பூமியில், உன்னவர்க்கெலாம் - இருக்கும் மனிதர்க்கெல்லாம், படு - தம்மில் உண்டாகிய, பயன் - பிரயோகனமானது, பொதுவுமாய் - சாமான்யமாகி, இடங்கென்கும் - எவ்விடங்களிலும், ஏர் - அழகினால், மலிந்து - நிறைபுப்பட்டு, இன்பமே பயந்து - சொக்கியத்தைக் கொடுத்து, எல் - என்மையாகிய, வேரி - வாசனையுடைய, சாந்தம் - சந்தனத்தால் - (அதாவது: சந்தனத்தும்பு பூசிச் செய்துகொண்ட அலங்காரத்தாலே), ஊரிபோகி - கர்த்தன சபையினுட்புகுத்து, மேலி - (தற்கள் இன்பத்தை எல்லோருமனுபவிக்கும்படி) சாந்து, ஆடல் பாடலோடும் - கர்த்தன குணங்களோடும், (பொருத்திய) வாரமாதர் போன்ற - வாரவிஸாகிணி ஸ்திரீகளை நிகர்த்திருப்பவராம், எ - று. (கக)

18. சுந்தரத் தலம்மணி சுவர்பனிந்து செம்பொரு
ஸந்தரத் தடங்குமா படுகமாலை நன்றகம்
ஹமத்தரும் மயிலொரு மல்துமாட மானிகை
பிந்திர விமானமின் கிழிந்திருந்த லீலவே.

(இ - ள்) சுந்தரத்தலம் - அழகிய பூமி (கீழிடமானது), மணி - அந்நலம் முத்து முதலிய இரத்தினங்களாகவும், சுவர் - சுவரானது, பனிக்கு - ஸ்பரூகமானவும், (செய்து) செம்பொருள் - சிவந்த பொன்னுள், அந்தரத்து - மேலே, அடக்கமாய் - மூடிப்பட்டதாகி, அகம் - உள்ளே, அகேச மலை - (முத்து இரத்தினம், இப்பெண் முத்தியவற்றாலாகிய) பல மலைகள், ஸந்த - தொண்டரிடப்பட்டி, ஹமத்தரும் - பரூபர்களும், மயிலொரு - மயிற்சாவலுடைய ஸ்திரீகளும், மல்தும் - நிறைபுப்படி சலமந்த; மாடம் - உப்பரிக்கையும், மானிகை - வீடுகளும், இந்திர விமானம் - தேவலிமானம், இங்கு - இவ்விடத்தில், இழிந்திருந்த - ஊர்க்கென்கிறதென்று சொல்லப்பட்டவர்கள், லீல - குணத்தையுடையவராகும், எ - று. (கக)

19. காதுரிய மில்லவாரு மில்லைமர்தத் தஞ்சொது
மாதுரிய மில்லவாவு மில்லைமற் தவச்செயல்
கோதுரிய மில்லவாவு மில்லைபொன் னொடுபிணைத்
காதுமு மில்லவாரு மில்லைபந்த நாடுடனாம்.

(9 - 10) அத்தனாடுடனாம் - அத்தேச முழுநிலை, ஹமர்தம் - புருஷர்
கையில், காதுரியமில்லவாரும் - கல்வித்திறமை யில்லாதவர்களும், இல்லை—, தம் -
அவர்களுடைய, செல்லும் - வசனங்களிலும், மாதுரியம் - மதுசூதம், இல்லவா
வும் - இல்லாதவர்களும், இல்லை—, அவர்செயல் - அவர்கள் செயல்களில்,
கோதுரியம் - காலத்துக்குரியவைகளாய், இல்லவாவுமும் - இல்லாதவர்களும்,
இல்லை—, பொன் - பொன்னுலாசிய, எயில் - மூலத்தில் குழந்த சமவசாரணத்தி
லிருப்பினும், இதைக்கு - அருக பரிமாணத்து, ஆதாம் - பிரீதியாகிய அருகத்தி,
இல்லவாரும் - இல்லாதவாரும், இல்லை—, எ - து.

மத்த - அசை. ஆதாரும் என்பதில் உம் - அசைநிறைப் பொருளது.

20. சேலமும் வதங்களுஞ் செறிவுமில் லவாரிலை
காலைமாரிலை நீதிபேரடு கல்வியில் லவாரிலை
வேலைமு அபு கல்லதாந மின்றியுண் பவாரிலை
மாலைகாரிலை மாதுரை வந்தியாரு மில்லைபே.

(11 - 12) சேலமும் - சேவச்சாரமும், வதங்களும் - விதங்களும், செறிவும் -
அடக்கமும், இல்லவர் - இல்லாதவர்கள், இல்லை—, காரிலை - பிராதக்காலத்திலும்,
மாலை - மாலைகளாவத்திலும், நீதியோடு - நீதிபேரண, கல்வி யில்லவர் - விதனை
உதாதல் இல்லாதவர்கள், இல்லை—, வேலை - ஆகா வேலைக்கு, முன்பு - முன்பு
தாது, கல்வ - கல்வையையாகிய, தானம் - ஆகாராதி தானங்களாக, இன்றி - செய்தல்
இல்லாமல், உண்பவர் - புசிப்பவர்கள், இல்லை—, மாலை - மாலைவிலும், காரிலை
காரிலையிலும், மாதுரை - மதுர தபாசையுடைய பாமேஷ்டிகளை, வந்தியாரும் -
வணங்காதவர்களும், இல்லை—, எ - து.

பாமேஷ்டிகளின் விலாபத்தை பதார்த்த ஸாரமென்னும் தாசில் 30-வது
உபயோகாதி காத்தில் பார்த்துக்கொள்க. (உய)

21. ஐங்கணிக் கிழவர்க் கடந்தமெய்த் தாரொணும்
புங்கலர்க் கிறைவனற் சிறப்புமுன் பிலாதன
மங்கலத் தொழில்களில்லை மாணமா மமந்தா
பெருமில்லை பாவரு மிறைஞ்சிமெய் பொழுதலால்.

(13 - 14) ஐங்கணிக் கிழவரின் - பஞ்சபாணங்களுக்கு முரியவனுடைய மன்
மதினை, கடந்த - வெறுத்த, மெய் - உண்மையையுடைய, தவிர்த்தும் - தவிர்த்த

புடைபவர்களுள்ளும், புச்சுவர்க்கு - சிரோஷ்டர்களுக்கும், இவ்வாறு - எவ்வாறு
ஒவ்வொருவரானது, சிறப்பு - பூஜை, மூன்று - பிரதமத்தில், இவ்வாறு - செவ்
வப்பாத்தலவாய, மங்கலத்தொழில்கள் - கபகாரியங்கள், இவ்வாறு - அந்த
காலத்திலும் - அத்தேச முழுவிதிலும், (உள்ள) உலகமும் - சகலமும், மெய் -
உண்மையாக, இவ்வாறு - ஒவ்வொருவர்களுக்கும், ஒவ்வொருவால் - கடக்கிற
படியால், மானம் - கர்மமும், மாயம் - மாயவையும், இவ்வாறு - அத்தேசத்தில்
கிடைப்பா, ஏ - று. (உஉ)

22. நடுக்கடற் பிறந்தசங்கி னுன்னிருந்த பாவினற்

குறுப்பிறந்த மைத்தர்த்தக் குழைமுகம் பிறந்த

பிடைக்கணவந்த எல்லையகாத லார்கள்மேலு மார்புமூர்

கடைக்கிணைக் கிரைதமாதர் சந்தையாமை செப்புமார்.

(இ - ன்) கடுக்கடல் - கடுச் சுழத்திரத்தில், பிறந்த - உற்பத்தி, சங்கி
இன் - சங்கிஇன்னே, இருந்த - உண்டாகியவரானது, பாவின் - வெண்மைமையப்
போல் (அத்தமாயிய), நற்குறுப்பிறந்த - உயர்ந்த குறுவில் பிறந்த, குழை - கர்ண
குண்டலத்தை வணிகரிக்கின்ற, மூகம் - முகத்தையுடைய, மைத்தர் - புருடர்க்கு,
தம் - தங்களுடைய, கண் - நெத்திரத்தை, பிறர்மனையின - அன்னிய மாதாமேல்,
வைத்தலில்லை - உதாபித்த மனம் வையப்படுவது, காந்தவர்க்குமேல் - மருளுகைய
புடைய தங்கள் புருடர்க்குமேல், ஆர்வமூர் - ஆசைமேலிருக்கின்ற, மாதர் - மூலிகள்,
கடைக்கிணை - அன்னிய புருடர்க்குக் கடைக்கணித்துப் பாராத,
கற்பை - அவர்களின் பதியாத குணத்தை, மாயர் - மாயர்கள், செப்புமார் - அன்
யிடிக் கொல்லுவார்கள்? ன - று.

மேலும் வன்பதில் உண்மை - அனை நிறைப்பெய்துளது; இன்னும் அதனை
உயர்வு சிறப்பும்மையாகக்கொண்டு, 'காதலர் மேலும் ஆசை மேலிருக்கின்ற கடைக்
கண் நெருக்கிற் செய்யாத,' எனப் பொருள் கூறினும் அமைபும்; 'காதலரையும்
ஆசையோடு நோக்காதவர்,' எனவே, அவர்கள் நிலையற்ற சித்திரிப்பத்தைப் பெரி
தாடிப் பாராட்டாதவரென்பது பெறப்படும்; அத்தனால் அவர்களின் நற்பின் உயர்வு
இன்னும் விசேஷித்த விற்கும். (உஉ)

23. அணியினுக் கணியனாக ளாமோ மயிலனார்

மணியையமண்ணி வைத்தனர்கள் வஞ்சயின் மனத்தினார்

பணியிலா பொழுக்கினார்கள் பண்ணவர்ப் பழிச்சவர்க்

கணியைமாதர் சிவியின்ன காழுதந் தகையலே.

(இ - ன்) கணியைமாதர் - அம்பாட்டில் உள்ள வேதியர்கள், அணியினுக்கு -
அழகுச்செல்லமும், அணியனார்கள் - அநாதைச் செயலாளரைப் போன்றவர்கள்;
மணியை - வந்ததனம் பண்ணும், மா - பொருளையுடைய, மயிலனார் - மயில்கொன்ற

சாயுதபாண்டியங்கள்; மணியை - இரத்தினத்தை, மண்ணி - கிரகஞ்ஞா அல்ல
 , சாயம்பண்ணி, வைத்தனா - வைத்தனைய் போன்றனாக; வஞ்சியில் - கட-
 மில்காத, மணத்தினர் - மணலதபுடையவர்கள்; பணிலிலா - தாழ்வில்காத, ஒழுக்
 கினர்கள் - கடத்தை 'புடையவர்கள்; பண்ணவர் - அருகபரமீனா, பழிச்சவர் -
 துதிப்பவர்கள்; செல் - அளவுகூடிய செலச்சாரம், ஒன்ன - இத் தன்மையாக
 காமுறத்தைய - விரும்புக் குண முடையதாகும், ஏ - து. (உரு.)

24. இடையரு தறிவொளி மிரவியங் கெழுதலால்

கடையிலா வறிவிறைந னுலையங்க எவ்வது

படொளி விமானத்தோடு பரமிருந தின்மையோல்

விடையுலாவி யாதிபாய வேற்றிலிங்க மில்லையே.

(இ - ஊ) படர் - பரந்த, ஒளி - ஒளியையுடைய, விமானத்தோடு - சூரிய
 விமானத்தோடு, பாய் - பரந்த, இருளது - இருளானது, இன்மையோல் - இல்லா
 மற் போவதுபோல், இடையருது - நீலமால், அதிலு - அனந்த ஞானமாகித்,
 ஒளி - சோதியையுடைய, இரவி - இரண்டுவாணென்னுஞ் சூரியன், அங்கு - அந்
 தடையில், எழுதலால் - எப்போதும் உதித்திருப்பதால், கடையிலா - முடிவிலாத,
 அதிலு - கேட்கல ஞானமுடைய, இவறவன் - அந்நது, அலையுங்கனவது - கோவிலு
 களே வல்லாமல், விடையுலாவியாதிபாய - விருத்தப வாவறனமேற்ச் செல்லும்
 அல்லவன் முதலாகிய, வேற்றிலிங்கம் - பேதல்வருபதும், இவ்வை - ஏ - து. (உரு.)

25. குறையிலக் குடிகளால் குழிஇயலுர் கொண்டவளர்த்

தினையிடு மிவற்றின விபல்பினுய காடுழின்

விதைமதி நடுவெனய்த வின்றமீன் குழாங்கன்போ

விதைவன திருக்கைகுழந்த காலென்னா விரங்கனே.

(இ - ஊ) குறையிலா - (சனம் குணம் முதலியவைகளால்) - குறையில்
 வாத, குடிகளால் - குழிஇயலுந், குழிஇய - செந்திருக்கப்பெற்ற, ஊர் - ஊர்
 கள் (அவ்வது ஊரில் உள்ளவர்கள்), கொண்டவளர்த்து - தான்களை மிகுதியாகச்
 செய்து, இனையிடும் - அரசனுக்கும் பகுதப்பணம் கட்டித், இவற்றினால் - இவை
 முதலாகிய தெய்விகளினாலே, இயல்பினுய - எவ்வ ஸ்வபிவத்தோடு கூடிய, காலு -
 அத்தேசத்தில், எழில்விதை - எலகவளைய அழகு விதைத்த, மதி - சந்திரன், நிலை
 வெய்த - மத்தியிலிருப்ப, கின்ற - குழந்தையாகித், கீனகுழாங்கன்போல் - தாள்
 கணங்களைப் போல், இனையன திருக்கை - அரசன் இருப்பிடமாகிய பிரதான
 வளத்தைய, குழந்த - குழந்திருக்கும் கைலகன், காலென்னாவிரங்கன் - முப்பத்தி
 லாவிரங்கனும், ஏ - து.

இவை சேவத்தியின் ஆளுகைக்குட்பட்டித் தனித்தனி அரசன் இளம்
 காலங்களும். (உரு.)

வைபவந்தன் முத்திரைநிகழ்வு

13

தகரச்சிறப்பு.

வேறு.

26. அழகுற வரசுச் சோமா விருக்கைய தணுதி செப்பிற்
குறைவின விந சோகல் குபேரன திருக்கை போலும்
நெறிநீளும் புனை விரண்டா குண்பது நீண்ட கன்ற
மறுகுமா நதிகள் மேன்று வழங்குமா விரத்த நாமே.

(இ - ன்) அறை - சப்திவநின்ற, அழல் - வீரகண்டையுடைய, அரசுச்
சோமன் - துராஜா திராஜனின் சகலவந்தியானவன், திருக்கையது - துராவின் த
துராஜாவினது, அமைதி - மாட்சிமைமைய, செப்பில் - சொல்லு மிடத்தில்,
(அது) குறைவின - தனமுதல்பனவனாகத் குறைவினவது, குபேரனது -
குபேரனென்னும் தேவனுடைய, திருக்கையோலும் - நரமாயிய அளகாபுரிக்குச்
சமானமாகின்ற, வீரகோகம் - வீரகோகமென்னும் பெயருடையதாகும்; நெறிநீ
ளும் - கிரமத்தால் (அந்நகரானது), புனையிரண்டாறு - பன்னிரண்டு யோசனை,
நீண்டு - நீளமாகி, ஒன்பதகன்று - ஒன்பது யோசனை யகலாகி, மாநதிகன்போன்று -
ஐயம் பற்றாமலொழுகும் மஹா நதிகளுக்குச் சமானமாகி, வழங்கும் - ஐயங்
கடால் செல்லப்படுகின்ற, மறுகு ஆயிரத்ததாம் - ஆயிரம் மஹா வீதிகளை யுடையத்
தானதாம், ஏ - து.

(உசு)

27. அறுபது தலைவைத் திட்ட மூன்றது நறிவன் சோயின்
செறிமனச் சோலைக் குன்றம் வாயிஞ் செப்பி னன்ன
அறுபதிற் குணிக்கப் பட்ட வாயிஞ் சேரி பாடி
பறுபதோ டிசைந்த பத்தாற் குணித்தவ விரங்க டாமே.

(இ - ன்) அறிவன் - சர்வகலியனுடைய, சோயின் - ஸ்ரீ ஜிந சைத்தவ
யந்தன், அறுபது தலை வைத்திட்ட - அறுபது என்னித கணக்கை முதலில் வைத்
தப்பட்ட, மூன்று துற - மூன்றாகும், (அதாவது மூன்றத்தற்பதாரும்), செறி -
செறிந்திராநின்ற, சோலை - தோப்புகளும், குன்றம் - செய்குண்டங்களும், வாயி
யும் - குளங்களும், செப்பின் - சொல்வப்புகுந்தால், அன்ன - மூன்மொன்ற அக்
கணக்கையுடையவையாம், (அதாவது: தனித்தனி மூன்றற்றதுபதாம்), சேரி -
இடைச்சேரி முதலாகியவைகள், அறுபதிர்குணிக்கப்பட்ட வாயிரம் - அறுபதி
ஒயிரமாகும், பாடி - பாடி என்னும் இடங்கள், அறுபதொடிசைந்தபத்தால் - ஐது
பதினான்கு, குணித்த - பெருக்கப்பட்ட, ஆயிரங்கள் தாம் - எழுபதினாயிரங்
களாகும், ஏ - து.

(உசு)

28. அஞ்சு தந்திரப்ப வாயி வேழுது குரும் பூமு
தஞ்சினப் பளிப்பப் பிட வாயிஞ் சதுக்க மன்ன

குஞ்சரம் கடாவி வாழும் குடிசையும் துற்றுக் கோடி.
மிஞ்சிமா நகர மின்னா நிலநகையா லிபன்ற தென்னே.

(இ - உ) ஊலில் - (அக்கருத்து) கோபுரவாயில் புலைய மதரா ஊழிகள், அஞ்சு துற்றிரட்டி - ஆயிரமாகும், பூவழி - ஈழால்வகத் துவாரங்கள், எழுதுறு - எழுதுகுகும், துஞ்சிலா - நீங்குதலில்வாத, பவி - பவி பூவழியை, பெய் - இடும் மடியான, பீடம் - பவிபீடங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரமாகும், சதங்கம் - சதங்கங்கள், (அதாவது னாச்சங்குகளும்,) அன்ன - அத்தனையே, குஞ்சரம் - வாயினையை, கடாவி - செலுத்தி, வாழும் - வாழுவின்ற, குடிசையும் - குடிசையும், துற்றுக்கோடி - துறுக்கோடியாகும், இஞ்சி - மதில் சூழ்த்திராநின்ற, மர - பெரிய, நகரம் - வீதகோக மென்னும் அப்பட்டணமானது, இவ்வாறு - இப்பிரகாரமான, இயற்கையால் - ஸ்வ பாவத்தால், இயன்றது - இவைத்துள்ளதால், ஒன்று - ஒன்றாகும், எ - று. (உஅ)

வேறு.

29. மந்திரம் மலாக்கென்னெனய் உண்ணந்தாது நும் குழை
சந்தனக் குழம்புமேற் பரந்து மாடி சூழ்ந்தக
முத்தரத் தருக்கனை யணிந்துநூற் கிடந்ததோ
ரிந்திர தனுவினவண்ண மென்னதன்ன தாகுமே.

(இ - உ) அடிநீ - (அக் கார்த்தைச்சூழ்ந்த) அடியானது, (மாதர்கள் ன்கா னஞ்செய்தால்), சந்தனம் - அழகிய, மலர்கள் - (அவர்களைவிட திராநின்ற) புத்த பங்களும், எண்ணெய் - எண்ணெய்களும், கண்ணம் - கந்தப்பொடிகளும், தாது - புத்தபதாதுகளும், குஞ்சரம் - குஞ்சுமப்பொடியும், சந்தனக்குழம்பு - சந்தனக்குழம்பும், மேல் - ஜலத்தின்மேல், பரந்து - படித்து, பாடி - பட்டி னத்தை, சூழ்ந்த - சூழ்த்திராநின்ற (தோற்றம்), அந்தசத்து - மத்தியில், அருக் கனை - சூரிவினை, அணிந்து - தரித்து, நூற் கிடந்தது - விரைந்து கிடந்ததால், ஓர் - ஒப்பற்ற, இத்திரதனுவின - இத்திரதனுவினுடைய, வண்ணம் - வடிவமானது, என்னது - எத்தன்மைத்தோ, அன்னது - அத்தன்மையது, ஆறும் - ஈ - று. (உக)

30. கிடங்கிடத் தடங்கள்சூழ்ந்து சேந்தேற்ற மின்றியே
மடக்கன்மொய்ம்பின் வானவார்க்கும் மீதுயிர கொணுமதில்
தடக்கடல் மரைத்தலத் தரையுஞ்சூழ மாணவர்க்
கடந்திடப் பணகியினின்ற காகந்தன்னைக் காட்டுமே.

(இ - உ) கிடங்கு - அழியிலுடைய, இடை - உபச்சத்தில், தடங்கள் - விசாலமான மைநாணத்தால், சூழ்ந்து - சூழப்பெற்று, சேமி - செலுகையும், தோற் தம் - உண்டாத்தும், இன்றி - இல்லாமல், மடக்கல் - சிவம் மொன்று, மொன்

பின் - பாக்திரமந்தைபுலைய, வானவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், மீதுபோகொரு - மேற்சொல்லமுடியாத (வயரமானதாய்ச் சமைத்த), மதில் - மதிலானது, கடம் - விசாலம் பொருந்திய, கடல் - புத்தகாவ சமுத்திரமும், மணத்தலத்தலையும் - புத்தகாவ தலத்தின் வெளிப்பாடுவாயிய ஓடமும், (அதாவது: அந்திபத்தின் மதி புரியும்,) குழ - தன்னைச் சூழும்படி, மானன் - மனுவியர்களால், கடம் திடாவணவின் - காண்ட முடியாத விதத்தில், நின்ற - ஓராகின்ற, என் தன்னை - மனுவியைத்தர பந்தத்தின் தன்மைமை, காட்டும் - (நிகராகக் காட்டும்) வெண்புருக்கும், ஏ - து.

(உல)

31. திகையம் மலைகள்போற் சிறந்துநின்ற கோபுரங்க
கொக்குமா விகைகிணைக் குலமலைக் கொத்தன்
மிக்கமா சனஞ்செல்விதி சிதையாதி யாறன்
சக்கரன்றன் மானிகையு மேருவென்ன தன்னதே.

(இ - ஊ) கோபுரங்கள் - அம்மதிலிற் கோபுரங்கள், திகையம் மலைகள் போல் - திகை பவதங்களைப்போல், சிறந்து - அழகுடையனவாயி, நின்ற - ஓராகின்றனவாம்; மானிகை கிணை - உட்பரிகையின் வரிசைகள், குலமலைகள் - குல விரிகளை, ஒத்தன் - நிகர்த்தனவாம்; மிக்க மாசனம் - மிகுதியான மனுவியின்கண், செல் - (எப்போதும்) செல்லும், வீதி - வீதிகள், சிதை யாதி - ஆறன் - சேத சிதேதா முதலாயின மனுவிய எதிர்களுக்குச் சமானமுள்ளவையாம்; சக்கரன்றன் - அரசனது, மானிகை - அரண்மனைபானது, மேரு - மனுவிய மேருவானது, என்னது - எத்தன்மைத்தே, அன்னது - அத்தன்மைத்தாகும், ஏ - து.

இவ்விரண்டு பாடல்களாலும், காரின் தன்மை, உலகின் பாகத்தன்மைக்குப் பொருத்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. உலகின் தன்மை இந்தப் புராணத்தில் சிறிய விடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதைத் தெரிந்துகொள்க. (உக)

32. முகிந்தணங்கன் பொன்மலையை மொய்த்தயானை போன்பொய்
பகற்குடை கொடசைம்பெரன் மானிகைப் படித்தன [ப்ப
விற்புடைய ஈரேயநீர் மதத்தருவி போன்றன
துகிறகணங்கு எங்குக் மதிமறுத் துடைக்குமே.

(இ - ஊ) பொன்மலையை - மகம்மேரு பருவத்ததை, மொய்த்த - சூழ்ந்த, மானிகைபோல் - யானைகளைப்போல், பகற்கு - சூரியனுக்கு, இடை கொடாத - சிலையில் வழிகொடாதுயர்ந்த, செம்பொன் - சிலை, பொன்னுலகிய, மானிகை - இராஜமானிகையிலும், முகிற் கணங்கன் - மேகக்கூட்டங்கள், படித்தன - சேர்த்திரா நின்றன; அகிற்புடையனாய - அகிற்புடையனாய் வெந்திராநின்ற, நீர் - (அம்மலையினையினின்றும் கீழே சொரியும்) ஜலத்தின்கண், மதத்து அருவி - மதஜலமகித

அருவியை, போன்றன - ஒத்திராகின்றன ; அச்சை - அச்சத்தில், (மேலே யாகி
கின்ற) துறிகளாக - துறிக் கட்டங்கள், மதி - சந்திரனாகைய, மது - களங்
கிடைத்த, தடைக்கும் - தடையி லிருந்துகூட, (எனவே சொற்கள் சந்திரமண்டலம்
வழியாய்ந்துள்ளன வென்பதாயிற்று.) எ - று. (நஉ.)

33. பவரிக்கறைத் தலத்தினுந் பந்தோடாந் பாவையப்
கனிக்கப் லிணையகண்கள் காமர்பந்தின் மேற்செல்வ
வளைத்தந் புருவவில் மலர்க்கண் தொடுத்தவின்
லிணைப்பலீங்க மா7ணம் நிலக்கிலெய்த் தொக்குமே.

(இ - ள்) பவரிக்கறை - ஸ்படிசக்கற்களாவான பாத்நிலையுடைய, தலத்தி
னுந் - தலத்தில், பந்தோடாந் பாவையப் - பந்தாட்டஞ் செய்கின்ற சிந்தப்
பாவைக்கு ஒப்பாகிய மாதர்களின், களி - களிப்பையுடைய, கயலிணை - செவ்வை
மீண்டுக்கொப்பாகிய, கண்கள் - கண்களானவை, காமர் - அழகிய, பந்தின்மேல் -
அப்பந்துகளின் மேலே, செல்வ - செல்கின்ற தோற்றமானது, விரைத்த - விரைக்
கப்பட்ட, கல் - கண்ணையான, புருவவில் - புருவமாகிய வில்லில், மலர் - புஷ்பம்
போன்ற, கண் - கண்களாகிற அம்பை, தொடுத்து - செர்த்து, வில்லினைப் -
வில்லினைக்குப்படி, கீழ் - அங்கிலிலேவிட்டு நீங்கிச் செல்லுமாறு, மாண் - மண்
மதன், அம்பு - அம்புவினை, இலக்கில் - குறியில், எய்த - எய்த நினைமையை, ஒக்
கும் - நிகர்க்கும், எ - று. (நஉ.)

வேறு.

34. மாலையார் தெண்ணைப் சுண்ணை கைசெய்வார் மறுகு ஸுழந்தர்
கோலையார் குழலி ஞர்போ விருந்தன வணிசெய் விதி
மாலையா மணியு முத்தும் விழந்தவை கிடந்த தோற்றம்
மேதுலயம் வானயாறு விழந்திவட் கிடந்த தொன்றே.

(இ - ள்) மலை - பூமாலையையும், சாந்து - சந்தனத்தையும், எண்ணெய் -
வாசனை எண்ணெய்களையும், சுண்ணை - கந்தப்பொருளையும், கைசெய்வார் -
கையாற் செய்வார்களையும், மறுகு - குறுக்தெருவுகள், (அவற்றை யணிவின்ற)
ஸுழந்தர் - பெண்கள் புருஷனையும், கோலம் - அழகிய, வர் - கீண்ட, குழலி
ஞர்போல் - குழல்களையுடைய மாதர்களையும் போல், விருந்தன - இராகின்றன ;
வணிசெய்விதி - வந்தத்தம் செய்யும் பெருந் கடைவீதிகளில், மலை மலமணியும் -
கிடந்த இவத்தினையுமாகவும், முத்தும் - முத்துமாலை முதலானவைகளும், விழந்
தவை - தவிரி விழந்தவைகளாய், கிடந்த - (ஒருவரும் எடுக்காமல் அங்கங்கிடக்
களில்) கிடந்ததாகிய, தோற்றம் - விதமானது, மேதுலயம் - ஆகாசத்தில் வியா
பித்திராகின்ற, வானயாறு - ஆகாச கண்ணையானது, விழந்து - விழந்து, இவண் -
இவ்விடத்தில், கிடந்தது - கிடந்ததாகிய, ஒன்று - ஒருதோற்றமாயிற்று. எ - று. (நஉ.)

35. குழைமுதல் புன் வர்க்கிக் கொடுஞ்சிலை புருவம் கோலி
பழையிழை திவங்கும் வேந்த னம்புகோத் தாட வர்வை [ஈழம்
புகழின்மென் னேக்கத் திதய்திட் றென் னத்தைப் பறித்துக் கொள்
மழையாழ் மொழிநி னுர்தம் வாழ்க்கையா குறைக்க வல்லவர்.

(இ - ள்) குழை - குண்டலமணித்த, முதல் - முதலானது, புன் - புரையும்
படியாக, வர்க்கிக் - விரைத்து, கொடுஞ்சிலை - விரைத்தவிற்போன்ற, புருவம் - புரு
வத்தை, கோலி - நெற்றியிலேறிட்டி, அழல் - விரகாக்கினியை, உயிழந்து - கக்கி,
இவங்கும் - விளங்கும், வேல் - வேல்போன்ற, கண் - கண்ணாற, அம்பு -
பாணத்தை, கோத்து - கொடுத்து, ஆடவரை - காமுன்களை, உழையின் -
பெட்டைமணினது, மெல் - மிருதுவாய்வு, கோக்கத்து - பாண்டவயால், எய்
திட்டி - எய்து, உள்ளத்தை - மனதை, பறித்துக்கொள்ளும் - கைப்பற்றிக்கொள்
கின்ற, மழலை - மழலையாகிய, யாழ் - வீணையின் தேம்போல் இனிமையான,
மொழியினுள் - சொல்லையுடைய மாதர்களின், வாழ்க்கை - வாழ்வை, உரைக்க
வல்லவர் - சொல்லவல்லவர்கள், யார் - எவர்கள்? (உள்ள பாசனைத்தவருமை
என்றபடி), ஏ - து.

ஆடவர் என்பது ஆடவர் என்று சொல்லுங் கிரகத்தால் நீண்டு வந்தது. (பதி)

36. நன்னுயிழை திவங்கும் வாசக் கமலவான் முகத்துக் காம
ருள்ளிமுல் கண்ணுழை வண்டோ மிடன்மறந் துட வாழத்
தென்னொளி பாழும் பாட்டுக் திருவனார் பரிவாடு சாலை
புன்னொளித் தனிதன் பாடுந் தாமரைப் பொய்கை போலும்.

(இ - ள்) கள் - மழலை, உயிழந்து - கக்கி, இவங்கும் - விளங்கும்,
வாசம் - வாசனைப்பாருறிய, கமலம் - தாமரைப்பூபோன்ற, வான் - ஒளிவெற்ற,
முகத்து - முகத்திலுண்டாய்வு, காமர் - அழகிய, கண்ணுழை - கைத்திரைகளும்,
உள்ளமும் - மனதும், வண்டோ - வண்டுகளுடன், உடன் - ஒத்து, சமுந்து -
சுற்றி, ஆ - ஆயிப்படியாக, ஆடி - கர்த்தனங்கள் செய்து, தென் - தென்கித்,
ஒளி - சுபத்தையுடைய, யாழும் - வீணையின் தேங்கியும், பாட்டு - கண்டத்
தால் பாடும் பாட்டையும், திருவனார் - இலக்குமிபோன்ற கர்த்தமாதர்களின்,
பரிவும் - பழகும், சாலை - கர்த்தன சாலையானது, புன் - பதனைகள், உயித்து -
சுப்தித்து, அளிகள் - வண்டுகள், பாடும் - பாடுகின்ற, தாமரைப் பொய்கை -
தாமரைத் தடாகத்தை, போலும் - ஒத்திருக்கும், ஏ - து. (உச)

37. ஆகையே குறியை விர்து மிடம்படை வடைக்குஞ் சாலை
சேகரண வேந்து தென்னுந் தருதினைக் காணுஞ் சாலை

மாவென் மன்னர் கோமான் மந்திரச் சாலை யாதி
கூரைய நிறவு பிண்ண நிபம்புதந் கலிய வன்றே.

(கு - ஊ) ஆகை - யானையும், தேர் - இரதமும், குதிரை - குதிரைகளும்,
நிற்கும் - இருக்கும்படியான, இடம் - சாலைகளும், பண்டையனக்கும் - ஆயுதங்கள்
வைக்கும்படியான, சாலை - ஆயுதச்சாலைகளும், சேனை - சேனைகளையுடைய,
மாவேந்தர் - பெரிய அரசர்களும், மெய்வார் - சத்துரு இராஜாக்களும், தரு - கொடுத்த
கப்பலுட, திறை - கப்பல்பணத்தை, காணும் - கொடுக்கப் பாரக்கும்படியான,
சாலை - பெருங்கிழச் சாலைபுட, மானம் - அபிமான நம்பையுடைய, மன்னர் கோமான் -
இராஜாதி இராஜாதுடைய, மந்திரச்சாலை - ஆலோசனை கூடையும், ஆதி - இவை முத
லாகிய, கலியை - மந்திரை, பிரதும் - இன்னும் அணைக்களும், இயம்புதற்கு -
சொல்வதற்கு, அகியை - அருமையானவைகளாம். ஏ - ந.

(உஉ)

38. காமவே ஸ்ரீபர ஸ்மக்தர் காவியக் கண்ணி னாகும்
பூமக விலங்கும் விரர் போர்ப்புலிக் குழாங்கன் போல்வார்.
தாமவென் குடைபி னுணர்ஞ் சக்கரன் தன்னை யொக்கும்
வாமஞ்சூழ் கமலஞ் சங்கின் வண்கையர் வணிக செல்லாம்.

(கு - ஊ) ஸ்மக்தர் - புருடர்கள், காமவேஸ்ரீபர - மன்மதன் முதலான
அழகினை புலையவர்கள், சாலி - உத்பலம்போன்ற, கண்ணினாகும் - கண்ணி
யுடைய வந்திரர்களும், பூமகன் - இலக்கிய தேவிக்குச் சமானமானவர்களாவர்;
இலங்கும் - விளக்குகின்ற, வீரர் - வீரபுருடர்கள், பேரர் - புத்தத்தில், புலிக்குழாங்
கள் போல்வார் - புலிக் கட்டங்களுக்குச் சமானமானவர்கள்; தாமம் - மாலையை
பணிந்திராநின்ற, வெண் - வெள்ளையாகிய, குடைபினுணர் - குடைபையுடைய
அரசனும், சக்கரன் தன்னை யொக்கும் - தேவேந்திரனுக்குச் சமானமான; வணிக
செல்லாம் - வந்தகர்களெல்லாரும், வாமம் - அழகாக, சூழ் - சேர்க்கிறாநின்ற,
கமலம் - பதமமும், சங்கின் - சங்கரமாவிய (ரேணுகையையுடைய அல்லது, நிதி
களையுடைய), வண் - வளப்பம்பெருந்திய, வையர் - வையை புலையவர்க
ளாவர், ஏ - ந.

(உ௩)

39. மாவையுஞ் சாந்தம் பஞ்ச வசமும் வழங்கு வாரும்
சாலியி னடிநி ழுண்பார் தமர்களுக் கூட்டு வாரும்
வேலைகல் ழாலகம் விற்கும் விழுப்பொருள் வாகு வாரு
மாவையக் கோறு வுமவம் பமர்த்தசெய் வாரு மானார்.

(கு - ஊ) (இன்னும் அவருள்ளார்) மாவையும் - பூமலை, முதலியவையும்,
சாந்தம் - சந்தனமும், பஞ்சவசமும் - பஞ்சவசத் துணியின்களும், வழங்கு
வாரும் - ஒருவருக்குவொருவர் கொடுத்தல் கொடுத்திறன்களும், சாலியினுநிதழை

பார் - செல்லுரிசியால் சுவைத்த அன்னங்களை உண்பாரும், துர்களுக்கு - சுற்றத் துர்களுக்கு, ஊட்டியாரும் - அயர்வற ஊட்டின் தவர்களும், வேலை - சமுத்திரஞ் சூழ்த்த, நல் - நன்மையாலிய, உலகம் - இர்தப் பூமியில், விற்கும் - விற்கப்படுகிற, விழுப்பொருள் - பெரிய பொருள்கள், ஸாந்துளாரும் - ஸாந்துகின்றவர்களும், ஆவயந்தோளும் - ஸ்ரீகோவில்போளும், ஐயை - பூசனைச் சிறப்பை, அயர்ந்து - பொருத்தி, செவ்வாரும் - செவ்வின் தவர்களும், ஆனார் - ஆதையர்களாய் வினந்து ஊர்களில், ஏ - த.

(கக)

40. முழுவன முரசுஞ் சங்கக் கடலென முழங்க வம்பொத்
முழவியாழ் வீணை ஏங்கக் செவம்புனா குணவி யாட -
சிமுனா மதியம் போதுந் குடைமும்மை நீழல் வேந்தன்
விழைவன முனார் வீத சோகமாய் வினந்து நின்றே.

(இ - க) முழுவன - மத்தவர்களும், மு - பெரிய, முரசம் - பேரினங்களும், சங்கம் - ஊதுவர்களுக்கும், கடலென - சமுத்திரம்போல, முழங்க - சப்திக்கவும், அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னுலையிய, குழல் - புள்ளாக்குழல்களும், யாழ் - யாழாலிய, வீணை - ஓங்குவதை வீணைகளும், ஏங்க - சப்திக்கவும், கொம்புனார் - பூக்கொடி போன்ற கர்த்தவையாதிகள், குவாய் - பிரதாசிந்து, ஆட - கர்த்தவைய பண்ண, நீழல் உலாம் - குளிர்த்திரைவகன் பரவலின்ற, மதியம்போளும் - சந்திரன்கோளந்த, குடைமும்மை - சந்திரத்தையத்தினது, நீழல் - சிவலிங்கங்கள், வேந்தன் - அருகபாமனது, விழைவு - திருவிழாக்கள், அரு - பற்றருத், முனார் - பெரிதாகிய அப்பட்டணமானது, வீதசோகமாய் - சோகமில்லாமல், நின்ற வினங்கும் - நினைப்பற்றுப் பிரகாசித்திருக்கும், (வீதசோகம் என்னும் நன் வீதசோக மாய் வினங்கும் என்றபடி.); ஏ - த.

(சவி)

வைசயத்தன் சரிதை

வேறு.

41. பொன் னுனதுவாய்ப் பேரந்து பூமிசை
மன்னு மன்னலும் மாந கரங்கிறை
யன்ன மென்னடை பார்க் கணங்களு
மன்னர் மன்னன் வைச பந்தினே.

(இ - க) பொன்னுனது - தெவனெனமானது, உவாய்ப்போந்து - எழுத் தருளிக்ந்து, பூமிசை - பூமியின்மேலே, மன்னும் - சேரித்தற்கு, அன்ன - தந்திராகின்ற, இம்மாதங்கு - இந்த வீதசோகம் என்னும் பட்டணத்திற்கு, நிறை - அறிபதியானவன், அன்னமென்னடையார்க்கு - அன்னப்பறையுபோதும்

மிருதுவான கடைகையுடைய ஸ்ரீமர்களுக்கு, அவர்களுள் - மண்மருதியு, மண்ணர் மண்ணவன் - இராஜாதி இராஜான, வைகாந்தன் - கவுண்டன்கொண்டம் பெருமையவனாகும், ஏ - த.

42. ஆறு தீப மகன்ற காட்சியான்

ஆறு நன்னய மமர்ந்த மாட்சியா

னாறு தொல்படை படர்ந்த சூட்சியா

னாறு மொன்றுகொண்டதன்ற வேட்கையான்.

(இ - க) ஆறு - ஆறுவிதமாகிய, தீபம் - மீத்தியா வைத்தா (விட்டு), அகன்ற - நீக்கிய, காட்சியான் - தாசனத்தை புடையவன்; ஆறு - ஆறு விதமாகிய, நன்னயம் - நன்னயங்கள், அமர்ந்த - பொருத்திய, மாட்சியான் - பெருமையை புடையவன்; ஆறு தொல்படை - பழையபாண்ட உப்பகையாற்றை வழி, அடர்ந்த - செழித்த, சூட்சியான் - உடையத்தை புடையவன்; ஆறிலொன்ற கொண்டி - குடிவளிடத்தில் ஆறிலொரு கட்டை வரி வாய்க், அகன்ற - நீக்கிய, வேட்கையான் - ஆவசையுடையவன் (அதாவது பேராசை யில்லாதவன்), ஏ - த.

வயங்கியின் விவரங்கள் 6-வது சருக்கத்தில் காணப்படும்.

(சஉ)

43. கற்ப கம்மன் சுருதிற் நிதனால்

சொற் பொருளாறி சுருதி மாக்கடல்

மற்பு பத்தினன் மால்வ ஊமலைக்

கொற்ற வர்க்கெனக் கூற்ற கொக்குமே.

(இ - க) அகன் - அம்மன்னன், சுருதிற்ற - பாசக ஜனங்களால் வேண்டியவைகளை, ததவால் - கொடுக்கிறதினால், கற்பகம் - கற்பக மரத்திற்கும் - சாண மாவன்; சொல் - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட, பொருள் - பொருள்களை, அறி - அறிவித்த, சுருதி - சாஸ்திர வுணர்ச்சியின், மாக்கடல் - பெரிதாகிய சுருத்திய மாவன்; மல் - மல்ல புத்தஞ்செய்யும், புயத்தினால்; தோளினால், மால் - பெரிதாகிய, வரை - பரவதமாகும், மலை - மாலுபட்டிப் போர் செய்கின்ற, கொற்ற வர்க்கெனம் - (சத்துரு) இராஜாக்களுக்கெல்லாம், கூற்றன் - எமராஜனாயும், துக்கும் - திகழ்பான், ஏ - த.

(சஉ)

44. சூட்சி வாழ்பவை சுருக்க வல்லது

வாட்செப் போளிலன் வன்சொ லின்றிமன்

னாட்சி பாளினச கேட்ட வகையாத்

னாட்சி போல்வையத் தாணி னாழ்த்தமே.

சூட்சி வாழ்பவை சுருக்க வல்லது

(இ - க) குஞ்சியல் - உயரத்தினால், யை - சத்தருக்கிற், சுருத்த வயது - குறுகுச் செய்தே யல்லாமல், வான் - வாய்புத்தினால், செய் - செய்கின்ற, போர் - புத்தம், இலன் - இல்லாதவன், ஸந்தொல் துன்றி - சிறு சொல் இல்லாமல் (இன் சொல்லால் செய்யும்), மண் ஆட்சியால் - புவோச சூரணைக்குவே, இலகேட்ட - இனிமையான தேத்தந்தக் கேட்ட, அசையா - அசைப்பதையின், தாப்போல் - வணக்கத்தைப்போல், வையம் - உலகி லுள்ளோர், இவற்றுள் - தாமசனே அவின் வணக்குதற்கன், வ - த.

தான் - அவன்.

(சச)

45. கல்ல தொல்குலத் தரச னாதலாற்

சொல்லுஞ் செய்கையுஞ் சோர்வெய் தாமைபாற்

புல்லி னுர்புகழ் மாது பூமகன்

சொல்லின் செல்லியுஞ் சுலிவு நீக்கியே.

(இ - க) (இன்னும் அவன்) கல்ல - கண்மையானவ, தொல் - பழமை பெருந்திய, குலத்து - உயர்குலத்தில் பிறந்த, அசகருதலால் - இராஜாவாணையி னாலும், சொல்லும் - உசனமும், செய்கையும் - ஈரியமும், சோர் வெய்தாமை யால் - சோர்வையாதபடியாலும், புகழ்மாது - கீர்த்திதேவியும், பூமகன் - இலக் குமி தேவியும், சொல்லின் செல்லியும் - சாஸ்வதிதேவியும், சுலிவு - சோபம் (விரோதம்), நீக்கி - இல்லாமல், புல்லினார் - அவனோச் சோந்தார்கள், எ - த.

எனவே அவன் பெரும்புண்ணியமுடையவனென்பது பெறுபயிம். இப் புண்ணியோதயத்தாலாகிய, புத்த பூமி இரான்கள் உலக வழக்கிற்செல்லப் பெண்பாலாகச் சொல்லப்பட்டன. [சாஸ்திரப் பிரமாணத்தில் வெளகேம், பர மசித்தம் என இருவகையுண்டு; அவற்றுள் பரமசித்தம் வன்பது - கிச்சயம் (யதாஸ்வ ரூபம்) ஆகும். வெளகேம் - பல்விதமாகும். ஆகையால் உலக வழக்கிற் சேர்பு இச்செய்தலில் புண்ணியம் பாலிதமாகச் சொல்லப்பட்டது.] (சக)

வேறு

46. தற்பகற் றிணையின் காமர் வல்லிபோல்

வெற்றிவேல் வேந்தன் வேள்வி நீர்மையாற்

பொற்பமைந் தெழுதிய கொடிய னுர்புணர்ந்

தற்புரீக் கடலிடை யழுந்து நாளிலே.

(இ - க) தற்பகத்தின் - தற்பகமாந்தை, அண - சேர்த்தருக்கின்ற, காமர் வல்லிபோல் - காமர்வல்லிக் கொடியோர், வெற்றி - வெயம்பொருந்திய, வேல் - கொடியத்தையுடைய, வேந்தன் - வாய்புத்தினாலுடையவனாக, பொற்

பணம்த - அழகணம்த, எழுதிய - செத்திக் காணுநெழுதப்பட்ட, கொடியனா - புத்தப்பெழுபோன்ற தேவிபரிவாரங்கள், வேய்வி நீர்மையால் புணர்ந்து - விவாக விதியால் சேர்த்து, அற்பு - அன்பாகிய, நீர் - இவதனையுடைய, உயிரின - ஆனந்த சமுத்திரத்தில், அழுத்து ஈனில் - மூழ்கும் காலத்தில், எ - று (சஎ)

வேறு

47. பூவிற் கொம்பும் புகழும் புகழல் வடிவின்ம?

தேவிப் பட்டம் பெற்றன னெல்லாக் திருவென்பான்
காலிக் கண்ணுள் வதனக் கமலத் தனியாய்மன்
காவற் கோமா வியலும் காளைத் தவின்பெற்றான்.

(இ - க்) பூவின்கொம்பும் - இலக்குமிதேவியும் (பார்த்து), புகழும்படி - புகழ்ச்சி செய்யுமாறான, கல் - கண்மையாகிய, வடிவின் - உருவத்தைமுடைய, எல்லாக் திருவென்பான் - ஸர்வஸ்ரீ என்பவன், மாதேவிப்பட்டம் - மஹாதேவிப் பட்டத்தை, பெற்றான் - அனந்தன், காலி - உத்பலம் போன்ற, கண்ணுள் - கண்ணையுடைய அந்த ஸர்வஸ்ரீயினுடைய, வதனம் - முகம்கிற, கமலத்து - தாமரைப்பூவின், அனியாய் - வண்டி (அதாவது தாமரையில் வண்டு கொஞ்சு வதுபோல அவன் கண்பார்மையால் விரும்பி அவனைச்சேர்ந்து), மூல்கையால் - பூமிக்கைக் கைகின்ற, கோமான் - அரசன், இயலும் - சொல்கின்ற, என் - காலத் தில், கலிள் - தக்க பன்மை, (அதாவது கருப்பத்தை), பெற்றான் - அவன் அனந்தன், எ - று. (சஎ)

48. முல்லைக் தன்னிக் கொடிமுன் னரும்பைப் படிந்தாற்போற்

செல்வச் சிறுவந் படித்த எந்தத் திருவன்னுள்

மல்லிற் பொலிதோண் மன்னன் முன்னுள் மதிகாணு

னெல்லென் கடல்கோ லுலகத் திடத்திர்த்தான்.

(இ - க்) தன்னிக் கொடி - இளமையாகிய, முல்லைக்கொடி - முல்லைக்கொடியானது, முன் - முதலிலே, அரும்பை - முல்லையரும்பை, படித்தாற்போல் - பெற்றதுபோல, அந்தத் திருவன்னுள் - இலக்குமிக்குச் சமானமாகிய அந்த ஸர்வஸ்ரீ யானவன், செல்வச்சிறுவன் - சூரியனாகிய புத்திரன், படித்தான் - பெற்றான், மல்லில் - மல்ல பூத்தத்தில், பொலி - பொலிவுபெற்றிராரின்ற, தேன் - புயல் விளையுடைய, மன்னன் - அரசனானவன், முன்னுள் - பூம்பகர்த்து, மதி - சந்திரன், காணு - பார்த்து, ஒன்வென் - மகிழ்ச்சியால் ஒன்வென்கொய்க்கின்ற, கடல்போல் - சமுத்திரம்போல, உலகெட்டு - சந்தோஷம் அடைந்து, உலகத்து - உலகத்தினுள்ள, இடர் - வருத்தங்களை, திர்த்தான் - நீக்கினான், எ - று.

வருத்தங்களை - வருமையாதி துன்பங்கள்.

(சஎ)

வேறு

49. சுண்ண மென்மெய்ச் செரிந்தனர் துரியம்

விண்ணை விம்பி முழங்கிய வெண்கொடி

பண்ண ரோன்றது மென்கனா மாடின

புண்ணி யன்னகர் பொன்னக ராயதே.

(சு - க) சுண்ணம் - கந்தப்பொடிகளையும், என்மெய் - சம்பந்தி என்மெய் முதலானவைகளையும், செரிந்தனர் - இரண்டு குடும்பத்தார் வழங்கினார்கள், துரியம் - (அஷ்டாட்ச) வரத்தியங்கள், விண்ணை - தேவலோகத்தில் சார்ந்து, விம்பி - அதிகரித்து, முழங்கிய - சபித்தன, வெண்கொடி - வெண்காத் துணைகளானவை, அண்ணல் - இரேஷ்டனாகிய புத்திரன், ரோன்றனம் - பிறத்தனம், எங்கனும் - எங்கிடக்கனிதும், ஆடின - அடைந்தன, புண்ணியன் - புண்ணியவர்த்தனாகிய (பூவ்வரசனது), கார் - பட்டணமானது, பொன்னகராயது - தேவலோகத்துக்குச் சமானமாயிற்று, எ - று.

(சக)

50. சஞ்ச யந்த நெனும்பெய ராணவ

சஞ்ச தாயர்தன் னகவழி யத்திவாய்

மஞ்சி வரமதி போல வளர்ந்தபி

சஞ்சி லோதியர்க் கின்னமிர் தாதினான்.

(சு - க) சஞ்சயந்தனனும் - சஞ்சயந்தனனென்ற, பெயரான் - பெயரினான, அவன் - அப்புத்திரன், அஞ்சதாயந்தம் - ஐயனாகத் தாயமர்களுடைய, காவழி - காவசத்தில், அத்திவாய் - சத்தியாகாலத்தில் உண்டாகிய, மஞ்சிவ - கனங்கமில்லாத, மதிபோல - மூன்றாமபிதைச் சத்திரன்போல், வளர்ந்த - விரமத்தால் வளர்ந்த, பின் - பிற்பாடு, அஞ்சிலோதியர்க்கு - ஐந்தாவகைப் பருவத்தின் அனமத்த கந்தலையுடைய கந்திரர்களுக்கு, இன் - இளையவாகிய, அமிர்நாதினான் - அமிர்த்தத்துக்குச் சமானமானான் (யெனவனத்தை யடைந்தான் என்றபடி), எ - று.

(சு)

வேறு

51. குஞ்சிச னிழைமணிச் சுதிர்க்கு டிரமுத

மஞ்சிலா மதிபுய மணியெ முக்கண்மார்

செல்-தகட்டணி யென்னப்படும்; இது கந்தலின் உச்சியிலிடப்படும் ஒரு வகை ஆபரணம்; இக்காலத்தில் சடையிலிசையென வழங்குவது. ஆதலின், 'குஞ்சி லோதி' என்பதை "அம் - சிவ - ஓதி" எனப்பிரித்து 'அதவிய தகட்டணியை யணித்த கந்தல்' எனப் பொருள் கொள்ளலாம் பண்டைய உணர்வாளியர்களிடமிருந்தும்பலாம் வழங்கு.

வஞ்சிதன் னின்பமன் சாட்டி டக்குடை

பஞ்சொலார் மனக்கவி திண்பொத் தம் பிண்பொத்

(இ - ன) குஞ்சினன் - (அப்புத்திரனது) தலையின் மலர்கள், நிழல்-பிரகாசம் பெருந்திய, மணி - இத்திரை சத்தினத்தினது, கதிர்க்குழாம் - கிரணமுடையனாகும்; முகம் - முகமானது, மஞ்சிலா - கனங்கயில்வந்த, மதி - சத்திரிண்பொக்கும்; புயம் - தொன்கன், மணி - அழகிய, யழுக்கன் - வந்தம்பங்கிரையொக்கும்; மாள் - மரப் பானது, வஞ்சி - கொடிப்போன்ற, துண் - மெல்லிதானிய, இடை - இடைமைய புறைய, மலாட்டு - இலக்குமிக்கு, இடம் - இடமாகும்; துடை - துடைநாணவை, அம் - அழகிய, சொல்லார் - சொல்லையுடைய மாதர்களது, மனம் - மனமாவிய, கவித - மனமையை, அணை - சட்டிம்படிமான, பொத்தம்பம் - அழகிய வந்தம்பங்களாகும், எ - டு.

(இச)

வேறு

52. மணியினைக்கடைத் தரக்கிப வானவித்
கண்பெய் தூணிக ளாக்கணைக் கரைய
ரணிய விழ்த்தெசக் தாமரைப் பீடினா
வணியி னுக்கணி மும்மல னுயினான்.

(இ - க) கணக்கால் - கணக்கால்கள், மணியினை - இத்திணைநினை, கடைத்த - கடைசல் பிடித்து, ஆக்கிய - (அவற்றால்) செவ்வப்பட்டிருத்த, வானவில் - இத்திரன் தனுயினது, கணை - அம்புகளை, பெய் - கணக்கப்பட்ட, தூணிகளாம் - அம்புருத்தூணிகளை பொக்கும்; அடி - மாதங்கள், பிணியவிழ்த்த - சட்டிவிழ்த்த மலர்ந்திரவந்த, கொம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைப்பூவை பொக்கும், பீடினான் - பெருமையினான், அணியினாக்கு - அழகுநாளுக்கெல்லாம், அணன் - அந்முதானானவன், அணியும் ஆயினான் - மேலான அழகானான், எ - டு.)

53. இந்து வின்னது பத்திலன் குந்தினை
வந்த தராணை போல மடந்தைபால்
ஈமந்தன் வந்து பிறந்து சயந்தவெனன்
நிந்த வைபக மேத்த வளர்த்தகான்.

(இ - க) இவன்செவதி இப்படியிருக்க இந்துவின் - சத்திரிணைய, உதயத்து - உதயத்தினாலே, இலங்கும் - விளங்கும், திணை - சிழ்த்திணையில், வந்த - பிறகு உதயமாவவந்த, தராணைபோல - எட்சத்திரம்போல, மடந்தைபால் - அப்பதினிடமாக, வந்து - வருப்பதில் வந்து, ஈமந்தன் - மற்பெருகு புத்திரன், பிறந்த - பிறந்தி, சயந்தவெனன் - சயந்தவென்னும் ஈமமுடையனாக, இந்த

வையகத்தின் முதிர்ச்சிக்கம்

25

வையகம் - இந்த உலகத்தின்மேல், ஏற்ற : தொத்தும் புகழும்; வளம் தான் -
வளம் தான் காலத்தில், ஏ - து (கூ)

வேறு

நீட்டிப்புண்ணிய முதிர்ச்சிப் போக மெய்துமா
வண்ணம்செஞ் சயந்தன் குமா னுபுழி
விண்ணுடை திருவனன் வேள்வி நீர்மையால்
பண்ணை மொழியினார் பாவை பெய்தினன்.

(கூ - கூ) புண்ணியம் - பூர்வத்தில் செய்யப்பட்ட புண்ணியமானது,
உதித்திழி - தோன்றிய காலத்தில், போகம் - போகோப போக செலக்கியம்,
எய்தும் - அடைதும் (அதுபோல்), அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய,
சஞ்சயந்தன் - சஞ்சயந்தனனின், கல் - கண்ணையாகிய, குமா னுபுழி - பெருவன
குமா னுபுழி காலத்தில், வேள்வி நீர்மையால் - ஒளபாஸை விதிக்காமத்தால், விண்
னுடை - தேவலோகத்தில் வசிக்கும்படியான, திருவனன் - இலக்குமிக்குச் சமன
முன்னவனாகிய, பண்ணையை - நீதமனமந்த, பொழி - வசனத்தைபுடைய, ஓர் -
ஒப்பற்ற, பாவையன் - சித்திரப் பாவைபென்ற மா கானவன், எய்தினன் - (அவனை)
அடைந்தான், ஏ - து.

ஆல் - அமை.

(கூ)

55. வண்ணம் மலர்த்துழி மதுவை யுண்டித்
குண்கண்டலா யவனகம் பருகு நாளவன்
வண்ணா வலம்புரி மணியை பின்றவா
புண்டவழி வேற்கனன் புதல்வன் பெற்றான்.

(கூ - கூ) பூ - பூவானது, மலர்த்துழி - மலர்த் விடத்தில், மதுவை -
அதிலுள்ள மதுவை, வண்டு - வண்டானது, உண்பதில் - உண்பதுபோல்,
தொண்டை - கோவைக்கனிபோன்ற, வாய் - (சிலந்தி) வாய்புடைய, அவன் -
அந்த வந்திரினிடத்தண்டாகிய, கலம் - இன்பத்தை, ஆவன் - அந்தச் சஞ்சயந்த
குமா னுபுழி, பருகான் - அனுபவிக்கும் காலத்தில், வண் - வளம் பெருந்
திய, திரை - அலைகளையுடைய (கடலிலுண்டாகிய), வலம்புரி - வலம்புரிச் சங்
கானது, மணியை - முத்துமணியை, சந்தவா - பெற்றதுபோல், புண் - புகை
வச் மாமிசத்திலே, கவழ் - பாய்ந்து நலுங்கின்ற, வேல் - வேள்போன்ற, கனன் -
கண்ணையுடைய அம்மது, புதல்வன் - ஒரு புத்திரன், பெற்றான் - பெற்
ருன், ஏ - து.

(கூ)

வைசயந்தன் சமவசரணம் சேர்தல்.

வேறு.

56. மதிதலைப் பட்ட போழ்தின் மகிழ்த்துவை சயந்த னென்றே
நிதியைந திறந்து விதி நீதியைச் சென்று நானாட்
நெதலை ரசோக மென்னும் வனத்திடைச் சயம்பு நாமத்
ததிகைய மடையக் கண்டா ரரசனாக் கறிவித் திட்டார்.

(கு - உ) மதி - கந்திரன், தலைப்பட்ட போழ்தின் - சம்பூர்ணத்தை யடைந்த
காலத்தில் (சமுத்திரம் மகிழ்வதுபோல), மகிழ்த்து - (அரசன்) சந்தேகமடைந்து,
(அப்புதல்வனுக்கு) வைசயந்தனென்று - வைசயந்தனென்று பெயரிட்டு, நிதி
யைந - பாண்டாரகாரத்தை, திறந்து - திறந்துவிட்டு, விதி - பாசக ஜனங்களுக்கும்
பெண்ணை பெடுத்துச் சிதறித் தானாகக்கொடுத்து, நீதியால் - இரமத்தால், சென்று
நானாட் - கடத்தின்ற காலத்தில், துவை - நெருங்கிய, மலர் - பூக்களையுடைய,
அசோகமென்னுங் - அசோகமென்கிற, வனத்திடை - உத்தியானத்தில், சயம்பு
நாமத்து - ஸ்வயம்பு நாமதீர்த்தங்காரனுடைய, அதிகையம் - சமவசரணம், அடைய -
வந்துசேர, கண்டார் - பார்த்த வணபாலவர்கள், அரசனுக்கு - ராஜ்யுக்கு, அறிவித்
திட்டார் - அவ்விசேஷத்தைத் தெரிவித்தார்கள், ஏ - து. (இச)

57. விழுந்தி பெரிதிற்பெற்ற வதியவன் போல வேந்த
னெழுதரு விசோதி தன்னு லெழுந்துசென் றிறைஞ்சி வாழ்த்தி
முழுதுட னன்கட் கேட்டு முனிவர்தன் கோன் சிறப்புக்
கெழுக்கென விதிதோறு மியம்பின முரசு நின்றே.

(கு - உ) விழுந்தி - பெரிதாயி ந்தியை, னளிதிற - கணபகை, பெற்ற -
அடைந்த, வதியவன்போல - ஏழையையப்போல, வேந்தன் - வைசயந்த மன்ன
ராஜன், எழுதரு - உண்டாகிய, விசோதி தன்னு - விசுத்த புரினாமத்தால்,
எழுந்து - ஆசனத்தையிட்டு எழுந்திருந்து, சென்று - ஈழநாட்டில், இறைஞ்சி -
வணங்கி, வாழ்த்தி - ஸ்தோத்திரங்கூர்ணி, உடன் - உடனே, முழுதுட - (தான்
விருந்திருந்த ஆபரணம்) முழுமையும், அன்கட்டு - அவ்வாறு பாலவர்களுக்கு,
கேட்டு - கொடுத்து, முனிவர்தன்கோன் - முனிவ்வர்களுக்கெல்லாம் ஏழாமலுதிய
ஸர்வஸிவனுது, சிறப்புக்கு - புகழ்வுக்கு, எழுக்கென - எவ்வினாரும் செல்லக்கடவீ
ராக என்று கட்டியோலிட, விதிதோறும் - விதிகள்தோறும், முரசும் - பேரினாகன்,
நின்ற - நிற்பெற்று, இயம்பின - அவ்விசேஷத்தைக்கறி முழுவதின், ஏ - து. (இச)

* சமவசரணம் - தேவர்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட கோயில்.

† ஏழநாட்டில் - சப்த பரிவர்த்தனையைத் தாண்டிநெதலாக் கறிஞறியும்.

வைபடந்தன் முத்திக்கருக்கம்

27

58. இடிமுதர சிவம்பு மெல்லி யிந்திர னாகரத் தன்னைப்
படிமிசை பணிந்து வைத்துப் படங்களைத் திட்ட வண்ணக்
கொடுக்க ரணிந்து பூணு மாமூய் குழையு மின்னத்
கடிமலர்ச் சுவை மேந்திக் கணத்திடை பெழுந்த தன்றே.

(இ - க்) இடி - இடியைப்போல சப்திக்கும், முதர - பேரினையானது, இவம்புமெல்லி - அவ்வாறு முழங்கும் காலத்தில், இந்திராகரத் தன்னை - தேவேக் திரானது பட்டணமாகிய அமராவதி நகரத்தை, அணிந்து - அவன்கரித்து, படி - மிசை - 'இப்பூமிமெல்', வைத்து - வைப்பித்து, படம் - (மேயில் குறையிருந்த) திரையை, சிறத்திட்ட வண்ணம் - சித்தின விறம்பேல், கொடி - துவளக்கினை புடைய, நகர் - அங்கீத சோகபுரத்துள்ளார், பூணும் - ஆபரணங்களும், மாமூய் - மூத்தாவனர சத்தினுறாங்களும், குழையும் - குண்டலங்களும், மின்ன - பிரகாசிக்க, அணிந்து - அவன்கரித்துக்கொண்டு, கடி - வாகனை பொருத்திய, மலர் - புஷ்பங்களும், சுவை - சந்தனக் குழம்புகளும், எந்தி - எடுத்துக்கொண்டு, கணத்திடை - அச்சையத்திலேயே, பெழுந்தது - அங்குச் செல்ல வரப்பித்தார்கள், எ - று.

கடர் - ஆகுபெயராய் அதிலுள்ள மனிதரை புணர்த்திற்று. கடர் என்பது அந்நிரைப் பெயராதலின், பெழுந்தது என்னும் அந்நிரை முடிவைப் பெற்றது. (.)

59. கால்பொரு கடலிற் பொங்கிக் கடிக்க ரையு மெல்லி
மாலையுஞ் சாத்து மேந்தி மலிலுஞ் சூழப் போகிக்
காலனைக் கடித்த வேந்தன் கடிநகர்ச் சூழநிக் கைமா
மேலிழிற் திறைஞ்சிப் புக்கான் விண்ணாவர்க் கிறைவு னெத்தான்.

(இ - க்) கால்பொரு - சாத்தினால் மேதப்படுகின்றது, கடலில் - கருத்திளம்பொல், பொங்கி - திரண்டு, கடி - காலையுடைய, நகர் - நகரிலுள்ளார், அடையு - வந்து சேரும், எல்லை - காலத்தில், மாலையும் சாத்தும் எந்தி - (அரசன்) பூமலை சீர்தனம் முதலானவைகளை பெடுத்துக்கொண்டு, மலிலுஞ் - மலில் போன்ற சாலையுடைய தேலிமரங்கள், சூழ - தன்னைச் சூழ்ந்துரை, கைமாமேல் - பாலையின்பெயில், போகி - சென்று, காலனை - இயமனை, கடித்த - கோபித்து நீக்கிய, வேந்தன் - ஸ்வம்பு காமபகவானது, கடி - விளக்கமாகிய, நகர் - கோவிலு, குறியி - அடிபட்டது, இழிந்து - பாலையினின்று மிறங்கி, புக்கான் - புருந்தான், (அவனும் புருத்த மாத்திரத்தில் அவன்) விண்ணவர்க் கிறைவை ஒத்தான் - தேவேத்திரை கிசர்த்து பாவினுஞ் சிறத்தான், எ - று. (இ - க்)

60. வானவிற் கடந்து மான வீடத்தை வணங்கி வழுத்தி
மாணதும் பத்தை சப்தி வலக்கொண்டு பணிந்து போகி

மாணமெல் லார்க்கு மொத்த மலம்மலி கிடங்கு பின்பு.

மாணமில் லாத வல்லி வனத்தினுடையவர்களைப் போற்றி.

(இ - ஊ) லாணவில் - இத்திரதனுரினது லாணையுடைய துளிகளென் னும் முதல் மதிலை, கடந்து - தாண்டி, மாணிடத்தை - அல்லிடத்தில் அங்கே இன்ன பல்லிடத்தை, வணங்கி - கமஸ்கரித்து, வாழ்த்தி + தேரத்திரம்பண்ணி, மாண நம்பத்தை - (அதற்குமேல் அந்த பிராணந ஷைய பூமியாகிய முதல் பூமி யின் பேர்பாறியில் ஈழ நகர திக்குகளிலும் இரா வின்) மாணத்தம்பத்தை, வயி - அலகூர்த, உவங்கொண்டு - பிரதட்சணம் பண்ணி, பணிந்து - வணங்கி, போதி - (அப்பூமியின் மற்ற பாதி தரமும்) சென்று, மாணம் - அளவளாது, லல்லார்க்கும் - லாவர்களுக்கும், ஒத்து - சமத்துவமாகி, மலர்மலி - புகழ்பவர்களினுள் ளைந்த, கிடங்கு - அகழ்ப் பூமிவிளிடத்தம், போதி - சென்று, பின்பு - அதற்கப்பால் இராவின், மாணமில்லாத - அலவில்லாத, வல்லி - புகழ்பக் கொடி களைபுடைய, வனத்தினுட - வல்லி வனத்தில், மலர் - புகழ்பவர்களை, கை - கையில், வந்து - தரித்துக்கொண்டு, ஏ - து.

(கல)

61. கோபுரஞ் சுற்றம்புனர் சோலைக் கோபுரங் கொடியின் பந்தி.

கோபுரங் காவுஞ் செம்பொன் மானிகைக் குழுவும் குன்றா

மாபுரி யினைய துணை மணிமுத்த மணலின் முற்ற

தாபுரத் தாவு மார்ப்ப துணைய கடந்து புக்கான்.

(இ - ஊ) கோபுரம் - உத்புரமென்னும் மதிலையும் கோபுரத்தையும், சுற்றம் புன்சோலை - (அம்மதிலினுட் பாகத்தில்) வண்டுகளானவை மதுரை உண்ணார் கோப்புக்கையுடைய வனமுடையையும், கோபுரம் - பீர்திரமென்னும் மதிலையும் கோபுரத்தையும், கொடியின் பந்தி - அதனுள் தவறானிசைகள் இரத்திந்த தவறு பூமிவையும், கோபுரம் - கவ்யாணதா மென்னும் மதிலையும் கோபுரத்தையும், காவு - அதற்குள் உள்ள கற்பகவிருகத் பூமிவையும், செம்பொன் - சிலந்த பொன்னுலாவிய, மானிகைக் குழுவும் - உப்புரினையின் சுப்புகையுடைய இர லாங்களை பூமிவையும், குன்றா - குறைவில்லாத, மாபுரியினைய - பெரிதாவிய பட் டகைத்துக்குச் சமமானவைய, துணை - உதவையாகையும், மணிமுத்தம் - முத்து மானிகளாகிற, மணலின் - மணல்களையுடைய, முற்றம் - கைசங்கியின், தாபுரத்தா - பாந்சிவம்புகளின், அரவம் - சப்தம், ஆர்ப்ப - சப்திக்க, துணைய - கொல்லைப்பட்ட சப்த பூமிகளை, கடந்து - தாண்டி, புக்கான் - உள்ளே போயடைந்தான், ஏ - து.

இதனுள் சப்த பூமிகளையும் மும்மதில்கள் கோபுரம் முதலிலுள்ளதையும் தாண்டிச் சென்றான் என்பது பெறப்படும்.

(கல)

62. பாத்நிதாதி பதினா ருப பைம்பொனன் மணிய வற்றித்.

சித்திரத் திபற்றப் பட்ட திருநிலை யத்தை யெய்தி

மத்தமால் களிது செம்பொன் மலையின வவ்வாக் தாற்பொற்
நெத்தொலிர் மலர்க் குவிப் பலமுறை வணங்கத் திட்டான்.

(கு - க) பத்தொடு - புத்து மாத்நெடுகடி யுயர்ந்த, னபம் - பசைம
பொருத்திய, பொன் - பொன்னினாலும், பதினொரு - பதினொரு குணங்கள்
பொருத்திய, நல் - நன்மையாகிய, மணியவற்றில் - இரத்தினங்களாலும், இத்
திர்த்த - வித்திர்த்தமாக, இயற்றப்பட்ட - இழைத்துச். செவ்வப்படி, நிருதிரை
யத்தை - ஸ்ரீநிரையத்தை, எய்தி - அடைந்து, மத்த - மத்தமொருத்திய, மால் -
பெரிய, களிது - ஒரு யானையானது, செம்பொன் மலையின - மகம்மொரு பர்வ
தத்தை, வலம் வந்தாற்போல் - வலமாக வந்ததுபோல், தொத்து - தொத்துகளால்,
ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, மலர்கள் - புஷ்பங்களாக, துவ - செறிந்து, பலமுறை -
பலமுறைகள், வணம் வந்திட்டான் - வலமாக வந்தான், ஏ - று. (மஉ)

53. நிறைமதி கண்ட நீல மாங்கடல் போல நீடா
திறைவன துறையல் காணு வெழுதரு விசோதி தன்னாற்
கிறையழி புனலிற் செல்லும் காதுல றுகிச் சீர்சால்
தூவினுக் கிறைவன் தன்மேற் றுதிவகை தொடங்கி னானே.

(கு - க) நிறைமதி - சம்பூர்ணச் சந்திரனே, கண்ட - பார்த்த, நீலம் - நீல
வீரமாலிற் (இலத்தையுடைய), மா - பெரிய, கடல்போல - சமுத்திரம்போல,
நீடாது - சீக்கிரமாக, இறைவனது - பூவாஜாடைய, உருவம் - ரூபத்தை, காணு -
கண்டு, எழுதரு - அருளுண்டாகிய, விசோதி தன்னால் - சுத்தபரிணாம மிகுதி
யால், கிறை - அணைய, அழி - அழிந்து, செல்லும் - செவ்வின்ற, புனலிற் -
இலத்தையுடைய, காதுலுக் - அடங்காத பந்தி யிருப்பையுடையவானாகி, சீர் -
சிறப்புடையவான், சால் - மருதியாகிய, துறவனுக்கு - துறவையுடைய முனிகளுக்கு
கெல்லாம், இறைவன்தன்மேல் - நாயகனாகிய • சுவாமியின்பேரில், துதிவகை -
தேரத்தினங்களை, தொடங்கினான் - கூற ஆசையித்தான், ஏ - று.

துறவு - ஆகுபெயராய் அந்நிறையுடையவரை உணர்த்திற்று. (கங)

வேறு.

66. பூமாவ முதலாய புண்பாத திருமுர்த்தி
காமாதி வென்றயர்ந்த கடவுளென் தறைமே
காமாதி வென்றயர்ந்த கடவுளென் தறைத்தாலும்
கோமானின் திருவுருண் கொண்குலப்பா ரிப்போ.

(கு - க) பூமாவ முதலாய - பூமாவ முதலானவகையே, புண்பாத -
அலங்காரமாக வணங்காத, திருமுர்த்தி - அழகிய உமது பரிமொளையிற் திவ்ய தேவ
மானது, காமாதி - ஆவ முதலாகிய குந்தங்கனே (அதாவது விபாலங்கனே),

வென்ற - வெலித்த, உயர்த்த - ம்மபாவு குணத்தாலுயர்த்த, உடவுள் - உந்து - பசுவான் என்று, அனையம் - தெரிவிக்கும், காமாதிகென்றாய்த்த - இராகாதிகளை வென்ற உயர்த்த நிலைமையையுடைய, உடவுளென்றதெய்வத்தாலும் - உடவுள் இவர் தாம் என்று அக்கணம் தெரிவித்தாலும், கோமான் - கோமனே, தின் உடவது, உ திருவுருவம் - அழகிய ரூபத்தை, கொல்லி - மனத்துக்கொல்லி, உயப்பார் - சந்தோஷித்தச் செவ்வின் தவர்கள், அரியர் - அருமையா பிராந்தின்குர்கள், ஏ - து.

இதனால் ரூபம் தகம் சொல்லப்பட்டது.

(௯௪)

65. வினக்கதத்துப் புகிங்கேபோல் விரிந்தொலிமுன் துடைமேனி
யனப்பரிய பொலியகத்துள் கிருப்பதென் தலைமுமே
யனப்பரிய பொலியகத்துள் கிருப்பதென் தலைத்தலுக்
துளக்கதவென் துயர்க்கோவைத் தொழுதெழுவா ரியிரோ.

(9 - ௯) வினக்கு - தீபத்தை, அகத்து - உச்சே உடைய, புகிங்கேபோல் - ம்படிக்கதைப்போல், விரிந்து - விசாலித்து, ஒளி மூன்றுடை - (மனோஜோதி, காக்ஜோதி, காயஜோதி என்னும்) மூன்று ஜோதிகளையுடைய, மேனி - (உமது) பசும ஒள்தாரிக திவ்விய சரீரமானது, அனப்பரிய - (பிரச்சனா) அகவிதெத் கிரியாவிய, ஒளி - பிரகாசமானது, அகத்துள் - தனக்குள்ளே, இருப்பதென்று - இருக்கிறதென்று, அனையம் - பெரிவியாநின்றது, அனப்பரியவென்கி - மிகுதி யான ஒளி, அகத்துள்ளிருப்ப தென்றதெய்வத்தாலும் - தன்னுக்குள்ளே இருக்கிற தென்று தெரிவித்தாலும், துளக்கத - சலனமின்றி, வென்று - விடாவுக்களைச் செலித்த, உயர்த்தோயை - ம்மபாவுகுணத்தால் உயர்த்த உண்ண, தொழுதெழு வார் - கணக்கிச் செவ்வார்கள், அரியர் - அருமையா பிராந்தின்குர்கள், ஏ - து.

இதனால் எந்து ஸ்தவம் சொல்லப்பட்டது.

(௯௫)

66. அமலமாய் யருள்கரந்திட் டறிவரிய திருமுர்த்தி
விமலமாய் விரிந்தநாற் குணத்தலைமை விரிக்குமே
விமலமாய் விரிந்தநாற் குணத்தலைமை விரித்தாலு
கமலம் துலவுமுனைக் காதுசிப்பா ரியிரோ.

(9 - ௯) அமலமாய் - கிம்மலமாகி (அதாவது விபாவமின்றி), அருள்கரந் திட்டி - தயவை கடைப் பிராணிகளிடத்திலும் அதிகரிக்கச்செய்து, அறிவரிய - பிரச்சனாவறித்தச்சரிவரிய, திருமுர்த்தி - அழகிய பரமொள்தாரிக திவ்விய தேவ னானது, விமலமாய் - சூத்தமின்றி, விரிந்த - தன்னுக்குள் விசாலித்த, வற்றுகைத் தலைமை - (அனந்த ஞான, தர்சன, கச, வீரமென்னும்) நான்கு குணங்களின் முதன்மைமைய, விரிக்கும் - விசாலித்துத் தெரிவிக்கும், விமலமாய் விரிந்த - அப்

உ திருவுருவம் - திக்கத்தரூபம், அதாவது: பரிக்கொழிந்தருவம்.

படித் குற்றமின்றி விசுவித்த, நாகருணத் தலைமை - அனந்த சதுரப்பா ருண முந்நம்மைய, விரித்தாழம் - தெரிவித்தாழம், கமலமீது - செந்தாமரைப் பூவின் மேலே, உலகம் - புதி விதமான செம்பும், உலக - உலகின, காதலிட்டார் - விரும்பி பத்தி பண்ணைக்கூடியவர்கள், அரிபு - அருமையான கிரக நின்றார்கள், எ - து.

இதனால் குணந்தகம் சொல்லப்பட்டது.

(கஉ)

தத்துவங் கேட்டல்.

வேறு.

67. என்துநின் நிறைவான யேத்தி மாதவத்
தொன்றிய மனத்தனா புலக நாதினை
நின்றதத் துவத்தது நீர்மை யென்னெனக்
குன்றனாற் கருகினான் குற்ற மற்றகோன்.

(இ - 'ன) என்து - என்து கூறி, நின்ற - அபிமுதத்தில் நின்ற, இறை வனை - வல்லாயின, ஏத்தி - எத்திரத்திரப்பண்ணி, மாதவத்து - உத்தரூட்ட, மாதிய துனிலே, ஒன்றிய - பொருத்திய, மனத்தனா - மனத்தை புலப்படுத்து, உலக நாதினை - மூன்று வேகத்திற்கும் நாதினைய அந்த வல்லாயின, நின்ற - உலகத்தில் நிலைபெற்றிரா நின்ற, தத்துவத்தது - தீவானி பதார்த்தங்களினது, நீர்மை - குணங்கள், என்னென - எப்படிப்பட்டவை யென்று கேட்க, குன்றனாற் - மனதும்போல் சுவியாத குணத்தைபுடைய வைசயந்த மகாராஜனுக்கு, குற்றமற்ற கோன் - ஞானத்தெய்வத் மோகன்களில்லாத வல்லாய்பு ளாம தீர்த்தவனார், அருகினான் - அவற்றின் விவரங்களைக் கூறியருகினார், எ - து.

(கஉ)

வேறு.

68. உயிரும்மூலி ரல்லதும் புண்ணியம் பாவமுற்றஞ்
செயித்தீர் செதிப்பு முதிர்ப்புங் கட்டும் விடுமுற்ற
துயர்தீர்க்குந் தாய நெறிபுஞ்சுருக் காபு னார்புன்
மலநீர்க்க கரட்சி புடையேயிது கேண் மதித்தே.

(இ - 'ன) மயல் - மயக்கத்தினின்றும், தீர்த்த - நீங்கிய (அதாவது தெளிந்த), கரட்சி - சம்மியத்தர்ச்சனத்தை, உடையேயல் - உடைய வைசயந்த மகாராஜனை, உயிரும் - தீவபதார்த்தமும், உயிரல்லதும் - அதீதபதார்த்தமும், புண்ணியம் - புண்ணிய பதார்த்தமும், பாவம் - பாவ பதார்த்தமும், னாற்றும் -

• புதி : விதமான செய்தல் - சொல்லுதல்.

ஆவாய் பதார்த்தமும், செறிந்த - குத்தும் கிணிய; செறிப்பும் - சம்பந்தம் பதார்த்தமும், உதிர்ப்பும் - கிர்ஜனை பதார்த்தமும், கட்டும் - பந்த பதார்த்தமும், கீழும் - மேலுபதார்த்தமும், உற்ற - சம்சார ஜீவன்முகிடம் பொருந்திய, தாய் - துக்கம் கிண, தீர்க்கும் - செறித்து மோகமடைவதும், தாய் - பரிசுத்தமாயி, செறி யும் - இரத்தினத் திரவமாகிய மாரக்கத்தையும், சுருக்காய் - வருவாக (அவ்வது சுருக்கமாக), உணர்ப்பன் - சொல்லுகென், இது - (இந்த ஜீவாதி சுவ பதார்த்தம் கிணப்பற்றிக் கூறும்) இதனை, மீதித்து - உயர்வாக எண்ணி, கேள் - 'கேட்பா யாக, ஏ - டு.

(கௌ)

வேறு

69. அறிவு காட்சிய தரையத்து மூன்றாயம்
பொறியோடு உட்கா ணத்துயிர் பார்ப்பிக்
நெறியின் வரமும் பொருளது சீவன
மறியின் விட்டது மாற்றது மாகுமே.

(இ - க) அறிவு - ஞானமும், காட்சியது - தர்சனமும், ஆய - ஸ்வபாவ மாக, ஐந்து பொறியோடு - புஞ்ச இந்திரியங்களோடும், மூன்று - மூன்றுகிய, உட்காணத்து - அந்தக் காணக்களோடும், உயிர்ப்பு - உச்சவாஸ கிச்ச வாயமும், ஆய - ஆயுத்யமும் (ஆகிய), அம் - அழகூற்றுகெறியின் - இந்த தகப் பிராணன் களில் (விரிவாகக் கிரமத்தால்), வரமும் - வாழ்ந்த வாழ்வின்ற வாழும்படியான, பொருளது - பொருளானது, சீவனும் - ஜீவனாகும், அறியின் - அந்த ஜீவன்களை யறிபுமிடத்திவ், விட்டது - மோட்ச ஜீவன்களென்றும், மாற்றதும் - ஸம்ஸார ஜீவன்களென்றும், ஆகும் - இருவகையாகும், ஏ - டு.

ஸ்வபாவ ஞானதர்சனம் பெற்ற ஜீவன்முகிடம் மோட்ச ஜீவன்கள்; விபாவ ஞான தர்சனத்தால் பெண்களிகமான தசப்பிராணாதார ஜீவன்கள் ஸம்ஸார ஜீவன்கள்; இவைகளின் விவரங்கள் மேல் 2 - பாடல்களில் சொல்லப்படும்.

தசப்பிராண ஸரிசைகள் :—வகேந்திரிய ஜீவனுக்கு - ஸ்பரிசை இந்திரியம், சாயவந்தக்காணம், உச்சவாஸம், ஆயுத்யம் என்னும் நானு பிராணன்கள்; தலை திரிய ஜீவனுக்கு - இவற்றோடு சலனேந்திரியம், வாக்ஸந்தக் காணம் சேர்ந்து, ஆறு பிராணன்கள்; திரி இந்திரிய ஜீவனுக்கு நானு இந்திரியம் சேர்ந்து ஏழுபிரா ணன்கள்; சதுர் இந்திரிய ஜீவனுக்கு - சகலசேர்ந்து எட்டுப்பிராணன்கள்; அஷ்டஜி பஞ்சேந்திரிய ஜீவனுக்கு - எதுசேர்ந்து ஒன்பதுபிராணன்கள்; ஸங்கு பஞ்சேந்திரிய ஜீவனுக்கு - மனோவந்தக்காணம் சேர்ந்து பத்துப் பிராணன்க ளாகும். இவைவெல்லாம் பதார்த்தவாரத்திவ் தசப்பிராணாதாரத்திலும், இந் திரியவாக்ஸனாதிகாரத்திலும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. (கௌ)

70. விட்டி னின்றது வெவ்வினை யென்மையின்

கேட்டி வெண்குண மெய்தியேயர் கேட்கா

மாட்டி யானால் கந்தொழி மாற்றற

கோட்டி வைத்தெனம் பொன்னெனத் தொன்றெனம்.

(இ - ன்) விட்டினின்றது - மேட்சுழிவன், வெவ்வினையென்மையின் - தியனவாயெ னுணவானுதி அக்டகம்மனின், கேட்டி - கெடுவானினுநெ (அதாவது கர்மாவதித்தவந்தினால்), என்னுணமெய்தி - அனந்தனா முநவாகிய அக்டகனாய்க்க யணக்து, ஒர் கேட்கவா - எக்காவமும் ஒரு கெடுதியுயிர்வாத, மாட்டினையால் - பெருமையினாலே, உனகம் - உனகத்தினுள்ள பவ்வியப் பிராணி கன், தொழி - உணங்க, மாற்றற - கவங்கமறி, ஒட்டிவைத்த - புடம்போட்டித் தவங்கம் பீக்கி வைக்கப்பட்ட, தெம் - சிவந்த, பொன்னெனத் - தவ்வானத் தவ்ருச் சுவனமாகி, ஒன்றும் - தவ்வானியில் பிரகாசிப்பதாகும், எ - று. (எவ)

71. மாற்றி னின்றது வைபக மூன்றின

மாற்ற வும்பரி டாட்டமோ னார்தினுந்

தேற்றம் வித நெடர்ந்தினிட யில்வினைத்

காற்றி னுந்தி காண்கித் சுழலுமே.

(இ - ன்) மாற்றில் னின்றது - முன் சொல்லியதற்கு) மாற்றமாயிய னம் விர நெய்யில் கின்ற னம்வா லீவன், வைபகமூன்றினும் - மூன்றிலோகத்தி னும், ஆற்றவும் - மிகவும், பரிபட்ட மேனார்தினால் - (கிரவிய, கோத்திர, காலை, மாவ பவமென்றும்) பஞ்சபரி வந்தகினைகளினால், தொற்றம் - பிரந்ததும், விதன்காவதும் (ஆகிய இவைகளே), தொடர்ந்து - சேர்த்து, இடைமில் - மத்தியில், வினக்காற்றினால் - கருமங்கனாகிற காற்றினால், கதினாண்கில் - (நாரக, திரியக், மனுவாய, கோவ என்னும்) நாலு கதினாண்கில், சுழலும் - சுழலா நிற்கும், எ - று.

பரிவந்தகினைகளின் விவரங்களைப் பதார்த்தசாத்திய முப்பதாவது அநி கரத்தில் பார்த்துக்கொள்க. (எக)

72. மாறு டம்பு விடாகதி காண்கெய்து

மீன யில்வினம் நெடமோர் காண்கெய்தும்

வானின் யந்து கிலக்கு மனிதனா

மீன யில்வவை பெய்திடு காண்கன்.

(இ - ன்) மாறுடம்பு - மனுஷ்ய சரீரத்தை உடைய லீவன், விடா - அந் தன் சரீரத்தைவிட்டு, கதினாண்க - நாலு கதினாண்கும், (தெவனானும் தனது பரி னாமத்தின்படி தன் தன் பாவத்தினால்), எய்தும் - அடைபும், வானில் - குறை

விவரம், (அதாவது: - வஜ்ஞி பஞ்சிசந்திரியமாயிவ), விலங்கினம் - விலங்கு ஜாதிகளிலும் (ஒன்று சரீரம் விரிமேயாகும்), ஓர் கன்கு - முன்சொன்ன நான்கு கதிகளிலும், எய்தும் - தக்கபடி அடைபடும், (தேவ ஜீவன்கள்) வானின் கந்த - தேவலோகத்தினின்றும் சரீரம் விட்டுவந்து, விலங்கும் - விலங்கு ஜாதியும், மனிதன் - மனிதனும், ஆம் - ஆகிய இவ்விரு கதிகளில் தந்த யோக்கியத்தின்படி பிறக்கும், நாகன் - கசகஜீவன்கள், ஈனமில்லாவி - குறைவில்லாதனவாயிவ கதி களை, (அதாவது: முன் தேவகதி எப்படிச் சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே குறை வில்லாமல்), எய்தினும் - தக்கபடி அடைபடும், எ - று.

சதங்கி ஜீவன்கள் வேறு கதிக்குச் செல்லும் விவரம் சாமான்யமாகச் சொல் லப்பட்டது. (வஉ)

வேறு.

73. நாலறி வீது நான்கும் நாகருக் தேவர் தாமும்

மாறுது போக பூமி மக்களும் விலங்கு மாகார்

மேறுத வான தாதி தேவர்கள் விலங்கின் வாரார்

சாலலி சானன் மேலா ஈனாவர் சன்னி யாவார்,

(உ - கூ) நாலறியீது நான்கும் - ஐடி, நீர், நீர், சுதார்த்திரிய நிலங்கள் நான்கும், நாகரும் - நாகங்களும், தேவர் தாமும் - தேவர்களும், மாறுது - ஆகை பொருத்திய, போகபூமி - போகபூமிகளில், மக்களும் - மனுஷ்யர்களாகவும், விலங் கும் - விலங்குகளாகவும், ஆதார் - பிறக்கமாட்டார்கள், (பின்னாமாவர் பிறப்ப ளானில், கரும் பூமியிலுள்ள மனுஷ்ய ஜீவன்களும், விலங்குகளும் உத்திம, மத் திம, ஜகன்னிய பாத்நிசாநானுமேத புண்ணியத்தினால், போய்ப் பிறப்பா னாம்), மேலுற - மேல்மை பொருத்த, ஆனதாதி தேவர் - ஆனத, பிராணத, ஆனது, அச்சதமாயிவ நான்கு கல்பத்திலும், அகமித்தித்திலுமாயிவ தேவர்கள், விலங்கின் - விலங்கு கதியில், வாரார் - பிறக்கமாட்டார்கள் (மனுஷ்யர்களாகவே பிறப்பொன்றபடி), சால - மிகவும், ஈனாமேலார் - செனதம் ஈனான கல்பத் துக்கு மேலாக உள்ள, ஈனாவர் - சனத்துமாரர் முதல் சுற்றவாரார் வரையிலும் உள்ள பத்துத் தரத்தார்களும், சன்னியாவர் - வஜ்ஞி ஜீவன்களாகவே பிறப்பார் கள்; (அவஜ்ஞி ஜீவன்களாகப் பிறக்கமாட்டார்கள் என்றபடி), வ - று. (கூ)

74. நீர்மா நிலங்க ளாவர் சிந்தநாக வணைய தேவர்

நீர்மா நிலங்கள் செல்லும் விலங்கொடு மக்க டம்பிற

சீர்மையில் விலங்கு மக்கட் நடவொடு வளியு மாவர்

நீர்மையின் ஜெருப்பிற் காற்றி சிந்தன விலங்கிற் ஜெருதும்.

(உ - உ) கின்ற - கீழிலிராவின்ற, காலவனைய தேவர் - காலவிதமாவிய (அதாவது: பவண, வியத்த, ஜோதித்த, வெளதம் சகாவயாவிய காலவன) தேவர்களும், சீர் - அப்புகாயிக்கலாகவும், மரம் - வலம்பதிகாய சேவன்களாகவும், நிலக்கல் - பிருத்திலிகாய சேவன்களாகவும், ஆவர் - பிறப்பார்கள் (என்றதனும், தேயு, வாதகாய சேவன்களாகவர் என்பது பெறப்படும்), சீர் - அப்புகாயிக சேவன்களும், மரம் - வலம்பதி சேவன்களும், நிலக்கல் - பிருத்திலி சேவன்களும், வலம்பதிகாய - நிலங்கு ஜாதியோடு, மக்கடம்பில் - மனுவா ஜனமத்திலும், செவ்வம் - பொய்ப் பிறக்கும், சீர்மையில் - சிறப்பில்லாத, வலங்கும் - வலங்குகளும், மக்கல் - மனுவாபர்களும் (என்றதனும் தெளிவில்லாத மோதலாய உத்தரூட்ட வந்தி பத்திரான சேவன்கள் என்பது பெறப்படும்), ஜீயோடு - தேஜுக்காயத்தோடு, வலம்பதிகாய - வாதகாய சேவன்களாகவும் பிறப்பார்கள், சீர்மையில் - குணமில்லாத (மிதவ தாழ்த்த), கெருப்பின் - கெருப்பிலும், காத்தின் - காத்திலும், சின்ன - சிவப்பெற்றனவாகிய தேஜுக்காய சேவன்களும் வாதகாய சேவன்களும், வலங்கிற் சேன்றும் - வலங்கு ஜாதியோடு பிறக்கும் (மனுவாயராய் பிறவர் என்ற படி), எ - று.

(எச)

75. அருகன அருக மில்ல ரகமிந்தி ஈத்துட் போன்ற
ரகுணமயிற் சாச ரக்த மடைவர சேவ ரன்றிப்
ரோமனை யந்த மாகப் பரிப்பிர சகருஞ் செல்வர்
மருவுவர் சொதி பார்த்தம் மற்றத்தா பதங்க டாமே.

(உ - உ) அருகனது - அருகப்பாமெல்லவாதுடைய, உருகமில்லார் - ரூப மாவிய நிர்க்கந்தபம் பண்ணாதவர்கள், அகமிந்திரத்தன் - அகமிந்திரலோகமாவிய கவகிணைவெயும், ரவானுதிசை, பஞ்சானுத்தரங்களில், தேவனார் - பிறக்க மட்டார்கள், ஆசை - சவேதாப்பிகள், அருகையில் - மனுவா அருகையினால், (மிதத் தபகபண்ணி சாசரத்தம் ஸஜலஸ்ராகல்பம் வலம்பதிலும்), அருகவர் - செவ்வவர்கள், பரிப்பிரசகரும் - பரிவரண சன்னியாசிகள், பிரமணயந்தர - பிரம்ம சல்பம் வலம்பதிலும், செல்வர் - செவ்வவர்கள், மற்றத்தாபதர்கள் - (பஞ் சாதிரி மத்தியில் தபம்பண்ணப்பட்டவர்கள் முதலாகிய) மற்ற பகைவர்க ளும், சோதிபார்த்தம் - பவண, வியத்த, ஜோதித்தவர்களும் கீழ்முத்தேவன்க ளாகவே, மருவுவர் - அடைவார்கள், எ - று.

(எஃ)

வெறு.

76. கற்பாட்சி யுடைவின்கும் மானிடரும் வதஞ்செறித்தம்
கற்பாதி முதலாகக் கற்பாரந்த முதச்செல்வர்
கற்பாவ வதஞ்செறித்த நரர்களெங்கு பவணதி
கற்பாரந்த சாசரத் தங்குண்பர் முறையுளியே.

(9 - உ) கற்காட்டி - ஸம்ஸ்கிருதச்சொல். உடை - உடைத்தாவின, விலங்கு - விலங்குகளும், மானிடரும் - மனுஷ்யர்களும், வதம் - பஞ்சாண விரதத்தை, செறிந்தம் - சேர்ந்து (அனுஷ்டித்தாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும்), நற்புவி முதலாக - கல்பத்தக்கு முதலாகிய வெளதம் கல்பம் முதலாக - கற்பார்த்தம் - அகந்தகல்பம் வரையில், உத - பெருந்த, செவ்வன் - அடைவான்கள், நற்புவி - நன்மையின் பருதியாகிய, வதம் - பஞ்சாண விரதமாகிய, செறிந்தம் - சேர்ந்திராமின் த, நர - மனுஷ்யர்கள், பவணாதி - பவணாவாகம் முதல், நற்புவி - அகந்த கல்பம் வரையிலும், விலங்கு - விலங்குகள், (பவணாவாகம் முதல்) சாகராதம் - ஸுலூஸாரா கல்பம் வரையிலும், முறையளி - அவிஷகந்தாயமாக, காண்பர் - அடைவார்கள், ஏ - று. (எ)

77. போகநில விலங்குநாற் பெருந்தியநற் காட்சியதேல்

நாகமுத ஸஞ்சோத மீசான மண்ணிடுவன்

மோகமிச்சார் பவணாதி யத்தரீசோ திடராவா

சகுபுவ ரணுதிசாணுத் தாத்தைய மறத்தெளிந்தார்.

(9 - உ) போகநிலம் - போக பூமியில்தான், விலங்கும் - விலங்குகளும், நர - மனுஷ்யர்களும், பெருந்திய நற்காட்சியதேல் - ஸம்ஸ்கிருதச்சொல். வலையாகலானால், வதம் - தேவிலாகத்தக்கு, முதலாம் - முதலாகிய, சோத மீசானம் - வெளதம் காண கல்பத்தை, பண்ணிடுவன் - அடைவான்கள்; மோக மிச்சார் - மோகநீயபரிணாமமுள்ள மித்தியாதிருப்பதன், பவணர் - பவணர்களாகவும், விலந்தரீ - விலந்தர்களாகவும், சோதிடர் - ஜோதிஷ்கர்களாகவும், ஆவார் - பிறப்பார்கள், ஐயமறத்தெளிந்தார் - சந்தேகபின்றித் தெளிந்த கருவிக சம்பந்த நச்சுத்தையுடைய மஹாமுனிகள், அணுதிசை - நலாணுதிசையிலும், அணுத்தத்த - பஞ்சாணத்தத்திலும், சகுபுவர் - அடைபவராவார்கள், ஏ - று. (எ)

78. மீனாணும் பெண்ணு நாற்காலும் காலிலவும்

கான்மேல் வருக தவழுவ குறியிலவு

மேன்மேல் வேழநாகின் சிழ்ச்செல்லா மேற்செல்லு

மேனாக்கு விடுதலம் விரதம்விலக் காமுறையே.

(9 - உ) மீன் - கவ்யம்புரமண சமுத்திரத்தில்தான் மகிமையாகவும், ஆணும் - ஆடவர்களும், பெண்ணும் - பெண்களும், காற்காலும் - கைகளும், கான்மேல் - கால் இடமும், கால் இடவாழ்வாகிய சர்ப்பம் முதலியனவும், கான்மேல் - ஆகாயத்தின்மேல், வருக - பறந்து வருவானவாகிய பதி முதலியனவும், தவழுவ - தவழ்ந்து செல்வனாகிய ஆணு முதலியனவாகவும், குறியிலவும் - மனமில்லாத அநாதை: அனாதையிடுச்செத்திரியமாகிய ஓணன் முதலியனவாகவும், எழாநின் - எழுந்தார்களில், மேன்மேல் - ஒன்றாகவொன்ற மேலே

(௧ - ௧) இரண்டரைத்தீவிலான் - (தூய், தாது, புஷ்கரார்த்த மென் னும்) இரண்டரைத்தீபத்தன், மனிதனும் - மனிதன் பிதப்பான், (அதிலும்). கண்டம் - கண்டங்களை, திரண்ட - சேர்க்கையாகிய, ஐந்தெழுபதில் - தற் தெழுபது தம் கண்டங்களில், திருவறத்தினும் - ஸ்ரீவித்ய தம்மந்தையனாய்வான் பிதப்பான்; (அவன்) முரண்கொட - பாபங்கள்கொட, குயங்கொளர் மூன்றில் - (பிரம்ம, கருத்திரிய, வைசியரென்னும்) முக்குலங்களில், தோன்றினான் - பிறந்தான், திரண்ட - ஆக்மணிடத்தில் சேர்ந்தார நின்ற, திரண்ட - அருமங்களை, அபா - வெளித்து, சித்தியெய்தும் - வேண்டத்தை அடைந்தாலும் அடைவான், ஏ - து. ௧

81. குடங்கையில் விளக்கெனக் கொண்ட கொண்டதன்

* தூயம்பின தளவுமா மூலக மெக்குமா
மொடுக்குழி புரைதரக் கில்லை யோக்கிய
விடங்கொளிறு பிளத்தது மின்ற மூர்த்தியால்.

(௧ - ௨) அமூர்த்தியால் - சேவன் அமூர்த்தஸ்வரூபமானதால், குடங்கை யில் - உள்வாங்கலில் வைத்து மூடப்பட்ட, விளக்கென - தீபத்தைப்போல, கொண்டகொண்டதன் - எடுக்கப்பட்ட எடுக்கப்பட்ட தன்னுடைய, உடம்பினது - சீரத்தினது, அளவுமாம் - பிமாணமுடையதாமாதும், உலக மெக்குமாம் - கேவலின் முத்தாதம் பன்னனும் தண்ட, கனாட, பிரத, பூர்ணைகளினால், பூர்ணையின்கண் லேவ முழுவதும் ஒரேசேவன் வுக்கிழமகாய யோகத்தினாலும் ஆகாநின்றது, ஒங்குழி - சேவன் சிறிதளவிய சீரத்தை மெக்குமிடத்தில், புரைதரவில்லை - அழகுப்பாகச் சுருங்கியிருக்கிறது மில்லை, ஒங்கிய வடங்கொளில் - பெரிதளவிய - சீரத்தை மெக்குமிடத்தில், பிளத்ததுமன்று - விண்ணிலிருந்து இருக்கிறதுமில்லை, ஏ - து.

சுப்தசமுத்தாதங்களில் கேவலி சமுத்தாதம் ஒன்று; இந்த சமுத்தாதங்களின் விவரங்களை பதார்த்தசார கிரந்தத்தில் முப்பதாவது அதிகாரத்தில் பார்த்துக் கொள்க. (அக)

82. பெருகலாற் புலத்தெழு பேசுக் துப்பழி

பிறகிய வினைகளுஞ் கிளைவ னுயரின்
பிறிதொரு பிறப்பினங் வினைப் பயத்தினுஞ்
கிளைவனா மிதுவுயி ரிபத்தை வண்ணமே.

(௧ - ௩) உயிர் - சேவநார்த்தமானது, பெருகலால் - இத்திரியங்களால், புலத்து - விஷயங்களில், எழும் - உண்டாகிய, பேசும் - பேசுபேசு பேசுக்களை, துப்பழி - (சாகத்தேவந யோகங்களால்) அனுபவிக்குமிடத்தில், பிறகிய - அந னால் உக்துமிசாப்பட்ட, வினைகளுக்கு - கர்மங்களுக்கு, இளைவனாயின் - சுந்தர வாயிருந்து பக்தித்துக்கொண்ட - பிதரு, பிறிதொரு பிதப்பில் - மதுசூதமுத்தினும்,

அவ்வியைப்பயத்தினுக்கு - அந்தக் கர்மங்களுடைய உதயமாவிய பவனை அதுப
விப்பதற்கு, இறைவனும் - பேரக்காவாக அனுபவிப்பதற்கும், 'இது - இந்தச்
செய்வை, இயற்கை - அந்தச் சீவ பதார்த்தத்தினுடைய ஸ்வரூபமாவிய, வண்
மை - குணமாய், ஏ - று.

(அக)

வேறு.

83. காற்றழுந்து சுவையு முறும் வண்ணமுந் தன்மைத் தாகிப்

பேற்றல்லு நித்தலவாட லுடையதாப் புந்த வந்தான்

மாற்றிடையுபிரைப் பற்றி வினைமுத லாகித் துன்ப

மாற்றவும் செய்து சுந்த மனுஷமாய் நிற்ப தாமே.

(இ - க) புத்தலத்தான் - பத்தலமானது, காற்றழும் - கந்தத்தையும்,
சுவையும் - சுவத்தையும், ஊதும் - ஸ்பரிசுத்தையும், வண்ணமும் - வர்ணத்தையும்,
தன்மைத்தாகி - தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தில் அல்லது நிச்சயத்தினுடையதாகி,
பேற்றல் - கூடுதலும், புரிக்கல் - நிரம்புதலும், வாடல் - பிரிவதும் (ஆறிய
இலையாகி), உடையதா - பரியாயத்தால் அல்லது வியவாசாத் தாலுடையதாகி,
மாற்றிடையு - ஸம்சாரத்தில் வந்தியா நின்ற, உயிரை - ஸம்சார சிவங்களை,
பற்றும் - பிணிக்கின்ற, வினைமுதலாகி - (ஞானவானுதி அக்டாபகம்மத்தனக்குத்)
ஆகாமாகி, துன்பம் - துக்கங்களை, ஆற்றவும் - மிகவும், செய்து - உண்டு
பண்ணி, சுந்தம் - ஸ்கந்தங்களையும், அனுஷமாய் - அனுச்சனாகவும் ஆகி, நிற்ப
தாம் - இருப்பதற்கும், ஏ - று.

சுந்தம் இன்னம்; சுவை ஆறு; புரிசம் எட்டி; வர்ணம் ஐந்து.

(அக)

வேறு.

84. துண்மையு துண்மையு சுல்ல துண்மையு

துண்மையிற் பருமையும் பருமை துண்மையு

மெண்ணரும் பருமையு மிரு பருமையுன்

கண்ணுறு மனுஷிநு நுகும் கந்தமே.

(இ - க) சுந்தம் ஸ்கந்தமானது, துண்மையு துண்மையும் - ஸுக்ஷ்ம
ஸுக்ஷ்மமும், சுல்ல - சுண்மையான, துண்மையும் - ஸுக்ஷ்மமும், துண்மை
யிற் பருமையும் - ஸுக்ஷ்ம ஸ்தலமும், பருமை துண்மையும் - ஸ்தல ஸுக்ஷ்ம
மும், கண்ணுறு - கிளைத்தற்கரிய, பருமையும் - ஸ்தலமும், இருபருமையும்,
ஸ்தலஸ்தலமுமென்று, கண்ணுறும் - சுருதபட்டிருக்கிற, அனுஷின் - பா
மானுஷியின, ஆளுகும் - ஆதரிக்காமும், ஏ - று.

(அக)

85. கருமத்தின் கீழை கரும நோகமம்
பெரியவா நோகமம் பொறிகொ ளாதன
ஒருபொறி புலத்தன பனபு லத்தன
கருதிய வறுவனாகத் கந்த மாசுமே.

(இ - ள்) கருதிய - கருதப்பட்ட, அறுவனை - ஆறுவிதமாகிய, கந்தம் - ஸ்கந்தங்கள், (கருமாபேஷஸ்திஸ்) கருமத்தின் கீழை - கருமஸ்கந்தத்திற்கு கீழ்ப்பட்டனவும், கருமம் - கருமத்திற்கு யோக்கியமான ஸ்கந்தம், நோகமம் - நோகருமஸ்கந்தம், பெரியவாநோகமம் - பெரியவா நோகருமஸ்கந்தம் என நான்கு வகையும், (இந்திரியபேஷஸ்திஸ்), பொறி கொளாதன - இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவை, ஒரு பொறிபுலத்தன - ஒரு இந்திரியத்திற்கு மட்டும் விஷயமானவை, பல புலத்தன - பல இந்திரியங்களுக்கு விஷயமானவை (வன மூன்று வகையாகவும்), ஆம் - ஆகும், எ - ஐ.

ஆறுவனஸ்கந்தங்களாவன :

(1) ஸுகந்தமஸுகந்தம் - இரண்டு பரமானு கூடினவை முதல் ஒன்று குறைந்த அனந்த பரமானுக்கள் கூடினவை வரையில்.
(2) ஸுகந்தமஸ்கந்தம் - அனந்த பரமானுக்கள் கூடினவை; இவை கரும ஸ்கந்தமாகும், ஆம் குணத்திற்குக் கீழ்வாறு ஆகமனில் பந்தித்துக் கருமஸ்கந்தம் ஆகும்.

(3) ஸுகந்தமஸ்தவஸ்கந்தம் - தவம், கந்தம் முதலியவை.

(4) ஸ்தவ ஸுகந்தம் - தம சாயசிதை.

(5) ஸ்தவம் - ஜலதைவாதி.

(6) ஸ்தவஸ்தவம் - பூமி பர்வதாதிகள்.

இவைகளில் (1) - கருமத்திற்குக் கீழை.

(2) - கருமஸ்கந்தம்.

(3) & (4) - நோகருமஸ்கந்தங்கள்.

(5) & (6) - பெரியவாநோகருமம்.

(1) & (2) - பொறிகொளாதன.

(3) & (4) - ஒரு பொறிபுலத்தன.

(5) & (6) - பல புலத்தன.

வேறு.

86. ஊழிரன் டாகி நார்தம் வண்ணமுஞ் சுவையு மொன்றூபத்
கூழிரன் டாக்க லாகா றுண்ணுமத்தா யளவைக் கெல்லாம்
பேறுதன் வழிய தாகிப் பிறங்கிடு வுலக முற்று
மாறுகத் தங்கட் காதி யாகிய தனுய தாமே.

(9 - 10) அனுயது - (வந்தபாமாண, நுகழ்பாமாண வன்னும் இரு வகையான) அனுயானது, ஊற - அடிபடப்பரிசுறங்களுள், இரண்டாகி - (வந்த பமாணுவுக்கு வந்த பரிசுறமும் கிதம்பரிசுறமும், நுகழ்பாமாணுவுக்கு நுகழ்பரிசுறமும் உக்பணப்பரிசுறமும்) இரண்டாகிண்டு பரிசுறங்களை யுடையதாகி, (என்றதனுள் மற்ற ஒரு யரு யிருது கர்க்க மென்றும் காறுப்பரிசுறங்களும் வந்த தங்கவிடத்தினுள், அனுவுக்கிலை என்பது பெறப்படும்), நார்தம் - சகந்தம் துக்கந்தங்களிலும், வண்ணம் - புஞ்சகாணங்களிலும், சுவையும் - உக்பணங்களிலும், ஒன்றாய் - ஒவ்வொன்றை யுடையதாகி (அகாவது ஒருகந்தம் ஒருரஸம் ஒரு வர்ணத்துடையதாகி), கூழிரண்டாக்கலாக - சேவையுறனத்துக்கும் இரண்டுகூறுபிக்க முடியாத, றண்ணுமக்காய் - ஸ்கந்தமாயி, அளவைக்கெல்லாம் - (தீயிய, சேதா, காவ, பாவ) அளவைகளுக்கெல்லாம், பேறு - பெறற்பாவி, தன் வழியதாகி - தனது வழியாலாகி, குறுவகம் - மூன்றுகூறுததில், முற்றம் - முழுமையும், பிறங்கி - சிதைத்து, ஆறுகத்தங்கட்டு - முன்சொன்ன ஆறு வந்ததங்கட்டும், ஆழியாகிய தாம் - முதலவிரலின் ததாம், ஏ - று. (அக)

வேறு.

87. கருமநல் லுபசயம் காய நோகமம்

மருவிய புலம்வத்து போகக் காரண

மிருள்வெரி லொளியொளி நிழலுந் பூதமாய்த்

திரிவுடைப் புற்கலை தான சீவனே.

(9 - 10) கருமம் - ஞானவாணுதி கருமங்களும், நல்லுபசயம் - கன்னுதிய தாது உபதாதுகளும், காயம் - ஒள்தாரிகாதி பஞ்சகரீசங்களும், நோகமம் - நோகம் மலர்க்கணைகளும், மருவிய - சேர்த்திராநின்ற, புலம் - புஞ்ச இத்திரியங்களும், வத்து - இத்திரியநிஷய வஸ்துக்களும், போகம் - போக உபபோக வஸ்துக்களும், காரணம் - (தீய, அந்த, காமத்துக்குக்) காரண வஸ்துக்களும், இருள் - இருட்டும், வெயில் - வெயிலும், ஒளி - பிரகாசமும், ஒளி - சப்தமும், நிழல் - நிழலும், ஈற்புதமாய் - (பிருத்திவி, அப்பு, தேயு, வாயு) என்னும் ஈன்கு பூதங்களமாய், திரிவுடை - (திரவிய, குண, விரிய) விகாங்கஸூபைய, புற்கலத்தான் - புற்கலாகம், அசுவன் - அஜீவனாகும், (என்றதனுள் ஜீவகுணமிதற்கிலை என்பது பெறப்பட்டது) ஏ - று.

தருமம் ஆதிபாய் இப்பாடலில் சாமான்யமாகச் சொல்லப்பட்ட பூதவதத் தின் விசேஷங்களைப் பதார்த்த சாமேன்னை இரத்தத்தில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்க. (அ)

88. அத்தியா யமுர்த்தியா பளவி நேசியா
யெதத்தா வுலகினே ஓலக லோகமாக்
தத்துவந் தனைச்செய்து தன்ம தன்மமா
மத்திகள் செலவெடு திரிபிற் கே துவாம்.

(இ - ள்) அத்தியாய - அஸ்திவ்ருபமாகி, அமுர்த்தியாய் - அமுர்த்தமாகி, அளவில்தேசியா - அளவிலியாதப் பிரதேசியாகி, உலகினே - இரத லோகத் தோடு, ஒத்த அளவு - தாம் பொருத்தி விசாரித்த அளவு, உலகம் - லோகமும், அலோகம் - (தாமில்லாத விடம்) அலோகமும், ஆம் - ஆகின்ற, தத்துவமத்தின - வ்ருபத்தையும், செய்து - உண்டாக்கி (அதாவது: லோகத்தோடு பொருத்திய அளவுடையதாகியும், தாம் உன்னவரை உலகமும், இல்லாதவிடம் அலோகமும்) மென்னும் தத்துவத்தை வடிவப்படுத்தியும், தன்ம தன்மமாமத்திகள் - தம்மாஸ்தி அந்மாஸ்திகள், செலவெடு - (முன் சொன்ன ஜீவபூதகல மீட்கின்றதும்) செல்வாக யோசி, நீண்டிற்று - ஸ்திரத்திற்கும், ஏதுவாம் - காரணமாகும் (அதாவது: தம்மாஸ்திகாயம் செல்வாகக்கும், அந்மாஸ்திகாயம் நிலவாகத்திற்கும் ஏதுவாம்), எ - று (அக)

89. அளவதாம் பொருளுத கத்துக் கிள்ளியே
லளவில காயத்தி லுணக்க லோகமே
ரளவார வின்றியே யசன்று கோயபின்
லளவளி கட்டுவி ஓலகத் தோடுமே.

(இ - ள்) அளவதாம் - அளவைவடிவைய பொருள் - இரத்ததம்மாஸ்தி அதர் மாஸ்திகை, உலகத்துக்கு - இரத லோகத்தினுக்கு, இல்லாபியல் - இல்லாவிட்டால், அளவில் - அளவில்லாமல் அளத்தமாகிய, ஆராய்த்தில் - ஆராய்த்திலே, அணுக்க தோடு - அணுவளக்களைகளாகிய காமகதோடு, உயிர் - சீவஞானது, அளவரை வின்றி - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பந்தியாமல், அசன்று - நீங்கிப்போய், கோய பின் - அளவாம் சென்ற பிற்பாடு, உலகத்தோடும் - இரத லோகமும், கட்டு - பந்தமும், வீடு - மேட்டாரும், உளவல - உண்டாக, (லோகம், சம்சாரம், யோட்சம் இம்மூன்றும் ஒழியும்) எ - று. (அக)

90. அச்சகீர் நேரொடு மீனை யீர்த்திடும்
அச்சகீர் வின்றியே தேரு மீன்செலா
வச்சகீர் போலதன் மத்தி சேறலை
விச்சகீழ் முவந்சியு மின்றி பாக்குமே.

(9 - க) அச்ச - அச்சம், நீர் - ஐயமும், தேனாவ - இரத்தஸ்தையும், மீன் - மதவியத்தையும், ஈர்த்திரம் - முறையே இழுக்கும், அச்ச - இரத்தத்துக்கு அச்சம், நீர் - மதவியத்துக்கு ஐயமும், இன்றி - இல்லாமல், தேனும் - இரத்தமும், மீன் - மதவியமும், செவ்வா - செல்லமாட்டா, அச்ச - இரத்தத்துக்கு அச்சம், நீர் - மதவியத்துக்கு ஐயமும், பேரஸ் - தன்மத்தி - தர்மாஸ்தி திரவியமானது, செநலை - (செய்யுத்கள் மீள்கின்றன) என்னவது அநாவது செவ்வகையை, சூச்சையும் - ஆசையும், முயற்சியும் - பிரயத்தனமும், இன்றி - இல்லாமல், ஆக்கும் - செய்கிறதும், ஈ - து.

91. அந்தரத் தறுபத்து மூன்ற தாகிய
விந்திர படலமும் நிரவ மேற்களும்
மத்தர மலைமண் ஓடி மந்து நின்றிட
வந்தயி விரிவெதன் மத்தி யில்வெய்யம்.

(10 - க) அந்தரில் - முடிவில்லாத, விரை - விரைவெனவாயுண்டா, அதன் மத்தி - அதர்மாஸ்தி திரவியமானது, இவ்விரையல் - இவ்விரைவல் பேரமுமே யானால், அந்தரத்தி - ஆதாயத்தில்தான், அறுபத்து மூன்றதாகிய - அறுபத்து மூன்றாகிய, இத்திர படலமும் - அவர்க்கலேக படலங்களும், நிரவமேற்களும் - எழ்க்களும், மத்தரம் - மகர்மேருபவதமும், மலை - குலகிரி முதலாகிய பர்வதங்களும், மண் ஓடும் - பூமியும், மந்தம் - இன்னும் உள்ளவைகளும், நின்றிட - நிலைத்திருக்க மாட்டா, ஈ - து.

(க)

92. பறவையின் கிறகொடு பாத நின்றழி
செறியினுற் செவ்வொடு விரையை யாக்குமா
துறவிபுற் கலமிவை யோட விறற்றைச்
செறிவுறித் தம்மதம் மத்தி செய்யுமே.

(10 - க) பறவையின் - பறவையினுடைய, கிறகொடு - இறகோடு, பாதம் - கால்களும், நின்றழி - இறகின்ற விடத்தில், செறியினுல் - கிரமத்தினால், செவ்வொடு - இறகு செவ்வகையையும், விரையை - கால்கள் ஸ்திரதாத்தையும், ஆக்கும் - செய்யும், (அவைபோல்) உறவி - சுவைகளும், புறவம் - புறவமும், (ஆகிய) இவை - இவைகள், ஓடல் - செவ்வகையையும், கிறற்றை - ஸ்திரதாத்தையுந், செறிவுறி - சோதனைப்பொருத்தி (அதாவது : செவ்வகம் கிறவகம்) இவைவித்து, தம்மதம்மத்தி - தர்மாஸ்தி அதர்மாஸ்திகள், செய்யும் - செய்வனவாம், ஈ - து.

ஆக்குமாள் என்பதில், ஆல் - அவள்.

(கஉ)

93. அன்னின்று பத்தியா யமுத்தி யாதியா
புனபென்ற பொருட்கொ மிடக்கொ இத்துடன்

வருடம் கொண்ட) பிணவும், புயம் - (அதன்மேல் எண்பத்துவான்கு ஹராவியம் வருடம் கொண்டு) பூர்வம்களும், பூவம் - (எண்பத்துவான்கு ஹராவியம் பூர்வம்கம் கொண்டு) பூர்வமும், பஸ்வம் - (அந்நிலைமும் பூர்வம்கொண்ட) பஸ்வமும், பஸ்வம் - (பஸ்வம் பத்துக்கொடிகொடி கொண்ட) கடலும், அனந்தம் - அதன் மேல் அனந்தமும், (ஆதிய இலவகன்) கணம் முதல்சுரு - ஸமயம் முதல் அனந்த மீருக, காலபேதம் - காலபேதம்கும்; சொல்லுநிலை - இத்தற்குமேல் சொல்ல வேண்டியானால், காலமில்லை - ஸமயத்துக்குக் குறைந்த காலமும் அனந்தத் துக்கு மீறினகாலமும் இல்லை, ஏ - து.

இந்தக் காவதிரவியத்தின் அம்சங்களும், மற்ற சீவ, புந்ருவ, தாம, அந்நம், ஆகாதிரவியங்களின் அம்சங்களும் இவ்வுருச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவைகளின் விரிவான விசேஷம்கு குணங்களைப் பதார்த்தசாரம், பதார்த்தத்திரயம் முதலிய பெருநூல்களில் கண்டுபொருள்க. (க.க)

95. அருடெளி வரவஞ் சிந்தை வழிய சிதழ்ச்சி ஞானம்
பொருவது தவத்தி னுணம் புனிதனு முயினாப் புக்கு
மருவிய விரிசைகள் மாற்ற மாசினக் கழுவி வீட்சடைத்
தருதலாற் புனித மருகுத் தன்மைபாற் புண்ணிய மாமே.

(கு - க) அருள் - ஞானசாயத்தாலும், தெளிவு - ப்ரஸங்கு பாவத்தாலும் (அதாவது: ஸமத்தீபாவத்தாலும்), ஞானம் - குணஞ்ஞானத்தாலும்: (அதாவது, இத்தனத்திரய பித்தியாலும்), சிந்தை - தியானப்ரவிருத்தியாலும், அழகிய சிதழ்ச்சி - ப்ரஸங்குப்ரவிருத்தியாலும், ஞானம் - சம்பியக்ஞான விருத்தியாலும், பொருவது - உவமையில்லாத, தவத்தினாலும் - தபாலுப்ரயோகத்தினாலும், புனிதனும் - பவித்திரமாகிய பரிணாம பாவபுண்ணியமுடையவனான, உயிரை - ஆத்மனை, புக்கு - அடைத்து, மருவிய - சோகத்திரா நின்றி, விரிசைகள் - கம்மங்கள், மாற்ரும் - முத்திவழிக்கு மாற்றமாகிய வம்சாரமென்றும், மாசின - அழுக்கை, கழுவி - பரிசுரித்து, வீட்சடை - மோட்சத்தை, தருதலால் - கொடுப்பதினாலும், புனிதமருகம் - பவித்திரமாகிய பாவபுண்ணியமாகும், தன்மைபால் - இத்தன்மையினாலும், புண்ணியமாம் - திரவிய புண்ணியமாகின்றது, ஏ - து. (க.க)

பாவமென்பது - சேதஞ்ஞானமும்.

96. சாதமே புருச வேதஞ் சம்மத்தக் தக்க காமம்
சேதமே லாய தெவர் மானவ ராடி வாழும்
சேதமே பொருளோ டுன்பம் புகழ்ச்சியீக் கூற்ற மன்னர்
சா தியாக் தன்மை கல்கி பறவா சாக்கு மன்னு.

(கு - க) மன்னு - ஸஞ்ஞானத்த மனநாஜனே, (திரவிய புண்ணியமானது) சாதமே - சாதவேதமேயும், புருசவேதம் - புருசவேதமும், சம்மத்தம் - ஸம்

யியத்தையும், தங்க நாடும் - சுடனங்கம்மும், மேலவ கோதம் - உச்சுள் கோத் திரும், வாரும் - னாழ்கின்ற, தேவர்மாவளாய - தேவாபுஷ்யம் மனுவையாபுஷ் யம்மனும், போதம் - ஞானமும், பொருளோடு - ஐஸ்வரியமும், இன்பம் - செனக் கியமும், புழல் - யசஸும், மீங்குந்தம் - மேன்படும், மன்னர்க்கு - அரசர் களுக்கு, ஆதியும் - முதன்மையாகிய, தன்மை - சந்தர்த்தி தன்மைபும், கவ்வி - கொடுத்து, அறவரசு - தம் சகரத்துக்கு அதிபதியாகிய அரசுத்த பதவிமையும், ஆக்கும் - உண்டாக்கும், எ - று. (கக)

97. காதிபுல் கருணை விண்மை யாதிபாற் கட்டி நின்ற
வேதன் முதல வெல்லாம் வெந்துவர் வினோதரும் பாவ
மோதிய விரண்டும் போகி னுயிரினை யுறுத லுற்றார்
தாதுந் காப்பந்த போழ்திற் றுணறு நீரை யொத்தே.

(இ - ள்) காதிபுல் - காதி கம்மத்தினுடைய உத்பத்தினாலும், கருணையின் னையாதியால் - அகாருண்யம் முதலியவைகளினாலும் (அதாவது: அகாருண்யம், அபரஸன்னபவம், அருளுணாகம், அத்தியானப்ரவர்த்தி, அப்ரசன் கப்ரவர்த்தி, அஞ்ஞானவிருத்தி, அதபோஹ ப்ரயோகமுகிய இர்த் ஏழினாலும்), சீட்டிநின்ற - பத்தித்திராநின்ற, வேதனை முதலவெல்லாம் - அசாத்விவதரீபம் முதலாகிய சமஸ் தத்துவம், வெம் - வெப்பம் பொருத்திய, தயர் - அகாதி துக்கவகையம், வினோத் தும் - உண்ணுண்ணம், (அஃதியாடுதன் குள்) பாவம் - பாப பதார்த்தமும், ஓதிய - சொல்லப்பட்ட, இரண்டும் - புண்ணியபாப பிரண்டும், யோகின் - மனவாசு காய பரிணாமங்களினால், உயிரினை - ஸர்வார சிவன்னை, உறுதல் - அவை உலர்த்து, தாது - இரும்பானது, உற - மிகுதியாக, காயந்த போழ்தில் - அஃநினியிற் காயந்த காலத்தில், உறு - அதனிடத்தில் அடைந்த, நீரைமொத்து - ஐலத்துக்கு ஸமான மாகி, ஊற்றும் - ஆசுவமமாகும், எ - று.

(தான் - அஃசு).

(கவ)

98. சனமே யதிக மீர பதகமே சாம்ப ராயம்
ஞானமே ஞான மின்மை கல்லலாம் புண்ணிய பாவம்
தேனுந் மலக்கல் வேந்தே தவிரமே பாவமென்று
தானெலா வுயிர்க்கு மாகு முற்றினை தாம்பத் தாக்கும்.

(இ - ள்) தேன் - மதுவானது, உலாம் - வியாபத்திராநின்ற, அஃகல் - மாலையையணிந்த, வேந்தே - ஸவஸுத்த மகாஜானே, ஊற்று - ஆஸ்வமாதது. சனமே - ஐந்நாஸவமென்றும், அதிகம் - அதிகாஸவமென்றும், சாம்பக்கம் - சரி பாபதாஸவமென்றும், சாம்பராயம் - சகலாபாஸவமென்றும், ஞானம் - ஞானஞ் சவமென்றும், ஞானமின்மை - அஞ்ஞானசவமென்றும், எ - கல்லலாம், தாம்பத் தாக்கும்.

களும், உணர்வு - ஸம்நிபக்ஞாந் - உத்திருஷ்டமும், உதிர்ச்சையாகும் - நிர்ஜ்ஞாஸ்ய உண்டாகும், (அது) முன்பு - ஆதியில், சென்று - வந்து, உயிர்க்கண் - ஆத்மஸித்தித், நின்ற - நிலைபெற்ற, விநாயின்கண் - ஞானானுதி அம்புட கர்மக்கரினிடத்தே உண்மையான, மூழ்த்தமாத் - ஒரு முகூர்த்தம் முதலாக, நின்ற - பெருந்தி யிராநின்ற, அத்தியியோகே - அந்தத் கருமஸ்திதிகளோடு, பயன் செய்மம் - பலனைத்தரும், ஆற்றல் - வத்துவத்தை, ஒன்றியவையினாலே - ஞான நிலானத்தில் பொருந்திய விதாயத்தினாலே, கணந்தொழும் - ஸமயந்தொழும், உய்க்கும் - நீக்கி வெளிப்படுத்தும், ஏ - று.

நிர்ஜ்ஞாஸ்யின் விவரத்தை விரிவாக பதார்த்தஸாரத்தில் முதல் கவபதர்த் துதிகளத்தில் கண்டுகொள்க. (ஈய)

101. அனந்தமர மணுக்கள் கூடி யஞ்ஞலி யபங்கம் பாகிற்

குணங்களைச் செறியக் கட்டிக் குணங்களை டாற்றன் மூன்றிற்

மணத்திடா தயங்க லோக பதேசமாஞ் சமய கால

மனந்தமர லோக மெல்லாம் வர்க்கனா ரூபத் தாலே.

(இ - ஊ) அனந்தமரம் - அகேசமாயி, அணுக்கன்கூடி - பரிமாணுக்கள் கேந்து, (நிரவ்யிய ஸம்பந்தென்று சொல்லப்பட்டு), அஞ்ஞலி அயங்கம்பாகில் - அஞ்ஞலி அஸந்தியாத ஏதபாக கேதுத்திரத்தில், (கேதுத்திர ஸம்பந்தென்று சொல்லப்பட்டு), குணங்களை - (ஸந்த, ரூப) குணங்களை, செறிய - கெருங் கும்படி, கட்டி - பந்திக்கப்பட்டு, குணங்களோடு - (ஈனாதி) குணங்களோடு, ஆற்றல் மூன்றில், (ஸ்வபாவ, உபலப்தி, ஸம்ஸ்காரமென்னும்) திரிசத்திகளினிற் றும், தணத்திடாது - நீங்காமல், (பாக ஸம்பந்தென்று சொல்லப்பட்டு), அயங்க லோகபதேசமாம் - (நீங்காமல் திர்தும் கால அளவின் உத்திருஷ்டஸ்திதியினால்) அயங்கியாத லோகப்பிரதேச காலமும், சமய காலம் - (துணன்னியஸ்திதியினால்) ஒரு சமயமும் உடையவாய் (கால சம்பத்து என்று சொல்லப்பட்டு), லோகமெல் லாம் - லோக முழுமையும், வர்க்கனாரூபத்தால் - கார்மணவர்க்கனை யென்று சொல்லப்பட்ட துல்விதான கர்மரூபத்தாலே (அதாவது கர்மப்பிரகிருதிகளினி னாலே), அனந்தமரம் - அனந்தக்களாகும், ஏ - று. (ஈய)

102. பேரகமே பாவத் தானு முடனின்ற வுயிரின் பேரகின்

வேகந்தான் மூல மாகி விகற்பமாய் விரிந்த கந்தம்

பேரகத்தா லுயிர்ப் பதேசத் தொழியின்றி யொப்பச் சென்றாற்

பாகமுந்தி திதியு மோக பாவத்தாற் பந்த மாமே.

(இ - ஊ) பேரகமேயான்தானும் - மகவசனையபவரினும், உடனின்ற - சேந்திராநின்ற, உயிரின் - மூலமாய், பேரகின் - அந்தான வகைகையுத்தி

வணிகத்தின் முத்திரைச்சுருக்கம்

49

ஹைடய, வேகத்தான் - தீவமானது, மூலமதி - காணமாகி, விசற்பமாய் - காணுவிசற்பமாய், விசரித்த - விசாலத்தொலிந்த, சுத்தம் - மூலகவியில் சொன்ன பரிகுதிபத்தமானது, யோசுத்தால் - மன வசனகாயத்தால், உயிர்ப்ப தேசத்து - ஆத்மப்பதேசத்தில், ஒழிவின்றி - இடைவிடாமல், ஒப்பச்சென்றால் - (பாலும் நீரும் கலந்ததுபோல்) ஒரு தன்மைவாக யத்திக்கப்பட்டால், (அது பாதேச பந்தமென்று சொல்லப்பட்டி), மோகபாவத்தால் & மோகியபரிணாமத்தால், பாக பந்தமும் - அனுபாகபந்தமும், திதிபந்தமும்-ஊதிதிபந்தமும், ஆம் - ஆதும், ஏ - த.

சுற்றிலுள்ள பந்தமென்பது தீபகமாக இரண்டிடத்தும் கட்டப்பட்டது. ()

103. ஏழுமூன்று நிரண்டு பத்தா வெறித்தன கோடா கோடி.

யாழிக ளாகு மான்ற நிலைபல்ல தந்த முழ்த்தம்

மோனாமோ வத்தி லுக்கு முதல்முதலும்மீ பீற்றி லுக்கு

மாழிய நாம கோதத் தாயுமுப் பத்து மூன்றே.

(10 - ௧) மோனைய - மடையாகிய, மோவத்திலுக்கும் - மோலு ரீய கர்மத் திற்கும், முதல் - முதலிலுள்ள, மூன்மை - ஞானாவணியம் தரிசனாவணியம் வேதகியம் ஆகிய மூன்றிற்கும், சுற்றிலுக்கும் - அந்நியத்திலுள்ள அந்தராய கர்மத்திற்கும், ஆழிய - பெரிதாகிய, நாமம் - காமகருமத்திற்கும், கோதத்த - கோத்திர கர்மத்திற்கும், ஆண்டகி - உத்திருஷ்ட ஊதிதிபந்த நிலையானது, (முறையே) ஏழுமூன்று இரண்டு - ஏழையும் மூன்றையும் இரண்டையும், பத்தால் ஏறித்தன - பத்தால் பெருக்கியவாகிய, கோடாகோடி. ஆழிகளாகும் - கோடா கோடி கடல்களின் காலமாகும் [அதாவது 70 கோடாகோடி கடல்களும் முப்பது கோடாகோடி கடல்களும் இருபது கோடாகோடி கடல்களும் ஆகும். எப்படியெனில் மோலுரீய கருமத்திற்கு 70 கோடாகோடி கடற்காலமும், ஞானாவணியம், தரிசனாவணியம், வேதகியமென்றும் மூன்று கருமத்திற்கும் சுற்றிலுள்ள அந்தராய கருமத்திற்கும் 30 - கோடாகோடி கடற்காலமும், காமகருமத்திற்கும் கோத்திர கருமத்திற்கும் 20 கோடாகோடி கடற்காலமும் ஆகும்], ஆய - ஆயுஷ்ய கருமத் திற்கு, முப்பத்துமூன்று - (உத்திருஷ்ட ஊதிதியானது) முப்பத்துமூன்று கடற் காலமேயாகும், அல்லது - இலாவல்லநாததாய ஐகன்னிய ஊதிதிபந்தமானது, அந்த முழ்த்தம் - ஓர் அந்தர் முகூர்த்தகாலமாகும், (மத்திக ஊதிதியானது பவப் பிரகாசமாகும்), ஏ - த.

இச்செய்யும் லீனரிசைப்பொருள்கோணரியாக வணமத்தது.

(௧0௩)

104. நஞ்சென வுதைக்கும் பாலம் நன்னீனை காலி விட்ட

வஞ்சகன யுயிர்தம் போல விட்பத்தத வாக்கு மாற்ற

புஞ்சிய பந்த சந்த வுதயமே நுதிச்சி யாக்கி

வஞ்சினு துதயஞ் செய்திட்டுப் பப்ப சூக்கு மன்னு

(இ - க்) மன்னு - வைஜயந்த மகாராஜனே, பாவம் - பாபாணபாகமானது, வஞ்சினு - விஷ்வதம்போல, உதயஞ்கும் - எரிச்சலாகி சிவன்குறுக்கு ஹத்த ஹதக் கொங்கும், கங்கினே - புண்ணிய விஜயினனுபாகமானது, காலிலே - காலிலே, இட்ட - இட்டப்பட்ட, அம் - அழகிய, சவவு - ரஸம்பொருந்திய, அமிர தம்போல - அமிரத்ததைப்போல, இன்பத்தையாக்கும் - சென்கியத்தை புண்பு பண்ணும், ஆற்ற - மிகுதியாக, புஞ்சிய - சோந்த, பந்தம் - பந்தமும், சந்தம் - ஸத்தவரும், உதயமோடு - உதயத்தோடு, உதிர்ச்சியாகி - உதிர்ச்சியையும் செய்து, அஞ்சினு - (திரவிய, கோத்தி, காலு, பவு, பாவமென்றும்) ஐந்தினும், உதயஞ்செய்திட்டு - உதயத்தைக்கொடுத்து, அப்பயன் - அந்தந்தக்காலவரை, ஆக்கும் - செல்லிற்கும், ஏ - ஐ.

பந்த, ஸத்தவ, உதய, உதிர்ச்சியாகி காலவரை பகார்த்த ஸாரத்தில் முதல் அநிகாரத்திலும், இரண்டாவது அநிகாரத்திலும் விரிவாகக் கண்டு கொள்.

(400)

105. யோகமே பாவத் தம்மா ஹிரினை யார்த்த சம்மம்

யோகமே பாவத் தம்மா ஹிரினை யுற்ற போழ்தின்

யோகமே பாவத் தாமு முயிரின்கண் விடுதல் வீடாம்

யோகமே பாவத் தம்மு னாவத்தெழு மரச வென்றான்.

(இ - க்) அரச - வைசயந்த மஹாராஜனே!, யோகமே பாவத்தம்மா - சபாசபாணவசனைய பரிணாமங்களினும், உயிரினை - ஆத்மனை, சம்மம் - காமம் கன், ஆற்ற - பந்தித்த, யோகமேயாவத் தம்மன்னு - சத்தந்தச்சபாணவ மனவசனைய பரிணாமமானது வந்து சேர்ந்து, உயிரினை - ஆத்மனிடத்தில், உற்ற போழ்தின் - அண்டத்த காலத்தில், யோகமே பாவத்தாமும் - சபாசபாணவசனைய பரிணாமமானது, உயிரின்கண் - ஆத்மனிடத்தினின்றும், விடுதல் - வீட்டி க்குரு தல், வீடாம் - பாவமோகமானும், யோகமே பாவத்தம்மன் - அப்படிப்பட்ட (பாவ மோகமானிய) சத்தந்தச்சப மனவசனைய பரிணாமங்களில், உவந்து - சந்தோ வதித்து, ஏழும் - செல்லீராக, என்றான் - என்று கவ்யம்பு ஸமஸித்தக்கார அரு விச்செய்தார், ஏ - ஐ.

(401)

106. விஜயத விட்ட போழ்தின் வெடித்தவே ரண்டம் போல

விஜயரும் குணந்த னெட்டு விதைத்துமே நெருக்கி யோக

முனிவரு முலக மூன்று மிகைஞ்சமு அலகி ஹச்சி

கணகழ லரச கிற்றல் கைவல மாகும் தண்டாய்

(10 - ௨) வினா - சந்திராவின் த, கழல்-கீதவண்டியத்தை அணிந்த, அரசு - வைணவத்த மதவாழ்வுகளை (இன்னும்), வினா - ஞானவானுதி அடிப்படையிலான, அரசு - முழுமையும் நீங்க, விட்டபிழைத்தின் - ஆதாரமாக விட்டி நீங்கினதொத்தில், செவ்வந்த - விவாதத்தொத்திய, ஏரண்டம்போல் - ஆழமானதொத்தென்பதையப் போல், நீண்டதும் - நீண்டதொத்திய, குணங்கொத்தென்ப - அனந்த ஞானத்த அடிப்படையிலான, நீண்டதும் - சம்பந்தமானதும், மேலேநின்ற - ஊர்ந்தொத்தி வாய்மையான, இது - செவ்வந்த, முனிவரும் - முனிவர்களும், உலக மூன்றாம் - மூன்றாவதொத்தி துணை ஞானிகளும், இவற்றைச் - வணங்க, முடிவிலுள்ள - மூன்றாவதொத்தி துணை உச்சியிலுள்ள துணை நான்கொத்தில், நீந்தல் - சிவயாழ்நுத்தொத்தென்ப, வைணவ மாரும் - வைணவியமாயிவ திரையிமோட்சமாரும், ஏ - து.

அன்பு - வினாவொத்தொத்த ஒருவரை அரசு.

(100)

107. உரைத்தவிடப் பொருளின் மெய்மையை புணர்வது நல்ல ஞானம்
புணர்வதற் தெளிதல் காட்சி பொருத்திய விவரம் மெய்மையில்
நிர்த்தவல் பொருத்த மாகுதல் சாத்திய மூன்று மெய்மையின்
விவரப்போலி தாரோய் விட்டின் மெய்மையெறி யாவ தாமே.

(10 - ௩) வினா - வினாவின், பொருள் - அழகு விளக்குதல், தாரோய் - மாயையை உணர்ந்தொத்தி வைணவத்த மதவாழ்வுகளை (இன்னும்), உரைத்த - சொல்லப் பட்ட, இப்பொருளின் - இந்தவிவாதி பதார்த்தங்களினது, மெய்மையை - உண்மையை, உணர்வது - அறிவது, நல்லஞானம் - எம்மியங்குணமும், புணர்வது - சந்தேகமின்றி, தெளிதல் - தெளிவது, காட்சி - எம்மியங்குணமும், பொருத்திய - செவ்வந்தவாழ்வு, இரண்டும் - இந்த சம்பந்தமான தர்சனங்க ளிரண்டை, புணர்வது - ஒரு தன்மையிற் கொண்டு அனுபவித்தல், நல்லொழுக்க மாரும் - சம்பந்தக் காத்திரமாரும், சாத்திய - சொல்லப்பட்ட, மூன்றாம் - (எம் மிவந்தான், ஞான, சாரித்திர மென்னும் இந்த) இரண்டொத்தியங்கள், ஒன்றின் - ஆதாரமிடத்தில் பொருத்தமெய்யாகில், விட்டின் - மேலேநின்றது, மெய் - உண்மையாகிய, தெளி - மார்க்கம், ஆதாரம் - உண்டாகதாம், ஏ - து.

‘அறிவு என்மையத’ என்ற பிறகு பாடல் முதல் ‘உரைத்தவிடப்பொரு ளின் மெய்மையை’ என்னும் இந்த 107-வது பாடல் வரையில், உரைத்தவ்வுருப மும், மேலேசொல்லும் ஒருவரைச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னும் இவற்றை விவரிக்கத் தெரியவேண்டின் பதார்த்தவாழ்வுகளைத் தெளிதல் பதார்த்தங்கொத்து இன்னும் பதார்த்தத்தொத்திலும், சர்வார்த்த வித்திலும், மேலேசொல்லும் இவை விதித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இவற்றின் விவரப்போலி பதார்த்தங்கொத்தென்பதாம். (100)

அரசன் நகருக்குத் திரும்புதல்.

108. ஏழுதரு பருதி முன்ன சிறைஞ்சிய கமலம் போலத்
தொழுதெதிர் முழுதும் கேட்டுப் போய்க்காத் துன்னிச் சுற்ற
முழுதையு மழைத்து முத்திக் கரசனாய் முயல்வ னென்று
பழுதிலாப் புதல்வன் தன்மேற் பாவனைவத் தீரைய சொன்னான்.

(இ - ள்) ஏழுதரு - உதயநாகிய, பருதிமுன்னர் - சூரியனுக்கெதிரிலே,
இறைஞ்சிய - மலர்து வணங்கிய, கமலம்போல - தாமரைப்பூப் போல, எதிர் -
எவ்வயிற் றாமநீர்த்தக்காருக்கெதிரில், தொழுது - (வைறுயந்த மகாராஜன்)
வணங்கி, முழுதும் - ஜீனாதிபதார்த்தன்னை முழுதும், கேட்டு - அவர் சொல்லத்
கேட்டு, போய் - அங்கு தின்றுடொடி, நளர் - கரத்திவ், துன்னி - (தனது அரண்
மனைப்பர்) சேர்த்து, சுற்றமுழுதையும் - பத்துக்கணினாவளையும், அழைத்து -
(சுயிபத்திவ்) வாவழைத்து, முத்திக்கு - மோகைத்திக்கு, அரசனாய் - ஏழுமாதா,
முயல்வன் - (இனிதபத்திவ்) முயற்சி செய்வன், என்று - என்று தெரிவித்து,
பழுதிலா - குற்றமில்லாத, புதல்வன் தன்மேல் - ஜெயப்புத்திரனாகிய மருதபுத்
தன்மேல், பாண - இந்த பூமி ஜாஜ்யத்தை, கவத்து - எதிரித்து, தீரைய -
இத்தன்மையானவனாக (பின் பாடல்களில் வரும் விஷயங்களை), சொன்னான் -
அந்தக் குமாரனுக்குக் கூறினான், எ - து. (108)

109. இளமையு மெழிலும் வானத் திடுவிலி னீண்ட மாயும்
வசனமயும் கிரையும் வாரிப் புதியதன் வரவு போதும்
வெளியிடை விளக்கின் விழு மாயுவு மென்று வீட்டுக்
குளபக ஊக்கஞ் செய்வா ருணர்வினாற் பெரிய நீரார்.

(இ - ள்) உணர்வினான் - ஞானத்தினான், பெரியநீரார் - பெரிதாகிய குள
வந்தகன், இளமையும் - பால்வழும், எழிலும் - அழகும், வானத்து - ஆகாயத்தில்,
இடு - இடப்பட்ட, நீண்ட - நீட்சியாகிய, விவ்வின் - இந்திர தனுஷைப்போல,
மாயும் - விவ்வின்றிக்கெனும், வசனமயும் - வசப்பணாகிய சொல்வழும், கிரையும் -
புத்துத் தன்மையுந், வாரிப்புதியதன் வரவு போதும் - மழைவினாற் வரப்பட்ட
புது வெள்ளத்துக்கு ஒப்பாகும், ஆயுமும் - ஆயுதவழும், வெளியிடை - (காந்தின்
மறைவின்வரது) வெளியிலே கவக்கப்பட்ட, விளக்கின் - திபத்தைப்போல, மாயும் -
மாய்ந்துபோகும், என்று - (இவ்வாறு வய்வாச ஸ்வுருதம் அளித்திலும்) என்று
கிரிவித்து, உளபகல் - தக்கனாக்குண்டாகிய ஆயுதம் நானாக்குஞ்சே, வீட்டு - மேல்
சுத்திக்கு, ஊக்கம் செய்வார் - (உள்வசக்க பரித்தியாகமாகிற துணைக்கொண்ட
சுத்தோப யோகத்திக்கு) முயற்சி செய்வார்கள், எ - து. (109)

110. கடல்களும் மலையும் காணும் வன்முள் கடல்கள் சூழ்ந்த
திடீர்களும் கயமு மரமும் காளிகைப் புறவுக் தீரப்
படுதையர் நாட மெழும் சிகோதமும் படுதச முன்ன
ருடல்விடத் தழிந்தி டாத விடயில்லை புணரி னென்றான்.

(இ - க்) உணரின் - ஆராய்க்கதழித்திடத்தில், கடல்களும் - (அவன்
யாத) வழுத்திரங்களும், மலையும் - (மலையுமேரு முதலான) பர்வதங்களும்,
காணும் - (தேவாரண்ணியம் பூதாரண்ய முதலான) வனங்களும், வானமும் -
தேவலோகமும், கடல்கள் சூழ்ந்த - வழுந்தரங்கலினால் சூழப்பட்ட, திடீர்களும் -
(அவன்விவாத) தீவீயங்களும், கயமும் - (பந்தம் முதலாகிய) தடாகங்களும்,
ஆறும் - (கங்கா முதலாகிய) கதிகளும், காளிகை - (கால) காளிகையும, புறவு -
நாவினாபாற்வயமும், படு - உண்டாகிய, தயர் - துக்கமானது, தீர - நீங்காத,
சரகமேழும் - சந்த சரங்களும், நிகோதமும் - சிகோதமும், (ஆகிய) படுதசம் -
இப்படிப்பட்ட லோகப்ர தேசங்களிலே, முன்னர் - இதற்கு முன்னாலே, வடல்
விடத்து - (மறு ஆம்மனாலே எடுக்கப்பட்ட) சரிம விடத்து, அழிந்திடாத - நாசத்தை
யடையாத, இடம் - கேதந்தமனது, இல்லை - இல்லாததாகும், என்றான் - என்ற
கவினான், எ - த.

(கக)

111. வெருவறு துயரத் துய்த்து விவங்கினான் மயங்கும் போழ்தும்
மருவிவாக் கருவின் மக்கள் யார்க்கையின் வருத்தும் போழ்தும்
எரியன காவின் மூழ்கி பெழ்ந்துவிழ்ந் தலறும் போழ்தும்
அருகன சரண் மல்லா லரண்பிழி தில்லை கண்டாய்.

(இ - க்) வெருவறு - பயத்தையே எவ்வாறுமாவையும, துயரம் - துக்
கத்தை, துய்த்து - அனுபவித்து, விவங்கினான் - விவங்கு கதிலில், மயங்கும்போழ்
தும் - மயங்குகின்ற காலத்தும், கருவின் - கருப்பமாகிற, ஆங்கு - வயிற்றை
மென்னும் அவ்விடத்தில், மருவி - சேர்ந்து, மக்கள் யார்க்கையின் - மனித சரீரத்
தில், வருத்தும்போழ்தும் - வருத்துகின்ற காலத்திலும், எரியன, அக்கினிக்குத்
சமணமாகிய, காவின் - கரகத்திலே, மூழ்கி - வீழ்ந்து, எழுந்து வீழ்ந்து - அதனின்
தும் ஆராயத்திலும் கெம்பித் தலைமேலாக வீழ்ந்து, அவறும்போழ்தும் - அருகின்ற
காலத்திலும், அருகன் - அருகத் பாமேஸ்வரனது, சரணமல்லால் - பாநமல்லால்,
அரண் - துணையாவது, பிழிது - வேருன்றும், தில்லை - கிடையாதது, எ - த.

அருகன் - இதில், அ - சாரியை, கண்டாய் - அரை.

(கக)

112. துறத்தவம் பிறவி மேனா னென்னுதற் கவித தம்முட்
கறத்துகொண் டிரிவா புன்னுதற் காலன்வாய்ப் பட்ட போழ்தும்
பிறந்துநான் கதிக னூர்ந்திப் பெருந்தய ருழங்கும் போழ்துந்
தறந்திட வினைக னன்றித் துண்பிழி தில்லை கண்டாய்.

(௫ - ௯) மேருன் - முற்காலத்தில், இறந்த - ஜன்மபெயித்திறந்த, கல் - கும்புவைய, பிறவி - பிறப்புக்கள், எண்ணுதற்கு - இத்தகையபெயர் தென்னுதற்கு, அரிய - முடியாத தன்மையையுடையவரம், தம்முள் - அப்படிப்பட்ட அகத்தம் பிறப்புக்களில், கெட்டு - கீழ்த்திகின்றது நீக்கி, கொண்டு - காக்கின்றது, உயிரை - ஆத்மனை, உண்ணும் - விழுங்குகின்ற, சுவைவாய் - (காத்திறப்பி மென்னும்) அந்நிய காலனுவைய வாயிலே, பட்டபொத்தும் - அப்படிப்பட்ட கைத்திறத்தும், சதிகளுக்கில் - சதர்க்கையில், நாம் - ஆத்மந்தனாகிய நாம், சிறந்தவர்களுடைய படிபடிப் பிறந்து, பெரும் - பெரிதாகிய, தாயர் - இப்படி, ஜன்னமனை முதலாகிய அநேக துன்பங்களில், உழங்கும்போதும் - வருந்தும்போதும், அந்த திடா - கம்மவிட்டு நீங்காத, வினைகளன்றி - கருமங்கொயல்வாயில், தீயன - தீயனாவது, பிறதில்லை - வேறொன்றுமில்லை, ஏ - டு. (௧௧௭)

113. | காதிசு னுன்கும் கீயிந்த கணத்துளே காணற் பாடி
காதிபாயப் பிறிதி னுய லொன்றிடு மன்றத காண்மை
போதினோர் வகையி னுற்ற னுயிரினுள் முடிந்த முன்னே
காதிபாய மேகஞ் சூழ்ந்த கதிரென நின்ற கண்டாய்.

(௫ - ௯) பிறிதினய - (ஆத்மனுவைய) விடாவத்தன்மையாலாகிய, காணற் பாடி - பாடிவந்தபாய - தர்சனவானைய முதலாகிய, காதிசு னுன்கும் - காதுவிதமான காதி எருமைகளும், கீயிந்தகணத்துளே - (ஆத்மனது சுத்த கண்டாபுத்தன்மையால்) நீங்கிய கலத்தில், அனந்தானாம - அனந்த சதுஷ்டயங்கள், ஒன்றிமும் - ஆத்மனிடத்தில் சேரும், ஒதின - சொல்லுமிடத்தில், ஓர் - ஒப்பந்த, வகையின் விதாயத்தினால், ஆற்றல் - இந்த அனந்த சதுஷ்டய சத்தியானது, உயிரினால் - ஆத்மனினாலே, முடிந்த - செய்து முடிக்கப்பட்டது, முன்னே - (அப்படிப் பெருந்தற்கு) முன்னம், காதிபாய - காதிசர்மமாகிற, மேகம் - மேகத்தினால், சூழ்ந்த - சூட்டப்பட்ட, கதிரென - சூர்வணப்பிப்பால், நின்ற - நின்றதானும், ஏ - டு.

கண்டாய் - ஓர்வகைச் செய்குணசு.

| காதிசர்மம் கன்காவன :- ஓர்வகைவானீயம், தர்சனவானீயம், மேகவானீயம், அனந்தசர்மம் என்பன. அனந்த சதுஷ்டயம் கன்காவன : அனந்த மூலம், அனந்த தர்சனம், அனந்த சகம், அனந்த வீரம் என்பனவாய். (௧௧௮)

114. குற்றமோர் மூன்று நான்கு கதிகளிற் பொறிக லோத்திற்
பற்றிய காய மாற்றிப் பழவினைத் திரிவோ ரேழிற்
சுற்றிய கிளைக ளெட்டிற் சூழ்நிற சூழ்நி கண்டகம்
கத்தனக் கடக்க வெண்ணு மாற்றிது கடினொ டாரோல்.

(௫ - ௯) கடி - வாசினைய, கொள் - கொண்ட, தானொல் - மாரியைய வளவித்திரிவின் சூழ்நிறமே, கத்தனம் - கல்விபழிமுடைய கண்டகத்தினுள்.

கை, உட்கை என்பனவும் - சீக்கிரமெல்ல நிகழ்கும், மாற்றிது - மாற்றமாகிய இந்த
கைகளாக நிகழ்வனவாக, குற்றமொர் மூன்று - (ராக, நவேக, மோஹமென்னும்)
மூன்றுத்தகையால், காங்குதிகளில் - சதுக்கதிகளில், பொறிகளோடில் - பஞ்ச
இத்திரியங்களில், பற்றிய - சேர்த்த, காயம் ஆயில் - (பிரதவி, அப்பு, தேயு, வாயு,
கிண்பு, நீர், காசு, காபமென்னும்) உபத்திவ சிதாபங்களில், பழவினைத் திரிவொ
தேயில் - சுப்த பரிவர்த்தனைகளில், சுற்றிய - சேர்த்திராநின்ற, கிரகசெய்திழை -
மூப்புடன்களில், தோற்றிய - உண்டாகிய, சுழற்சி - சுழற்சியாகும், ஏ - து.

பஞ்சபரிவர்த்தனைகளோடு சூபம், நாமம் என இரண்டு சேர்த்த சூழ் பரி
வர்த்தனைகளாகும்; இதன் விவரம் பதார்த்தகாரம், அக்புட பதார்த்தம் முதலிய
சூத்திரங்களின் தெளிவாகக் காணப்படும். கண்டாய - அமை. (காச)

115. எழுகயி நகன்று மீரேழ் கவினுயர்ந் திடைபி லென்றாய்
முழுவென விடையி னெந்தாய் முடிபொன்றா யுயி ரீழை
யழிவிலா வுலகிற் றேற்ற மனந்தமாம் படிப்ப தேச
மெழுவெனத் திரண்ட தேவனா சிறுந்தநாட் பிறந்த வென்றான்.

(இ - க்) எழுமென - எதும்புர்போல், திரண்ட - திரட்சிபெற்ற, தேவனாய்
புத்தவையுடைய குமாரசனே, எழுகயிநகன்று - (உத்தரத்தினை வியாஸவரத)
சுப்தரஜ்யுப்பிரகாணமாகி, சரேஜ் கவினுயர்ந்து - பதினாறுகவினுள்ளதமாகி,
இடைபில் - உயரத்தின் பாதுகைய மத்தியமனாகத்தின், ஒன்றாய் - (பூர்வபா
வியாஸம்) ஒரு ரஜ்யுவாகி, முடிமென - (இதற்குமேல்) மத்தியம்போன்ற, இடை
பில் - ஊர்த்துவலோக மத்தியமாகிய விடத்தில் (அதாவது மத்திய லோகத்தினிற்
தம் மூன்றணாகையுடைய பிரம்ம கல்பத்துச்சிவில்), ஐந்தாய் - (பூர்வபாசுவா
ஸம்) பஞ்சரஜ்யுவாகி, முடி - அந்த லோகத்தினுடைய உச்சியில், (பூர்வபா
வியாஸம்) ஒன்றாய் - ஒரு கவிஞர், அடியில் - அதோலோகத்தின் அடியிலே,
எழாய் - (பூர்வபாசுவாஸம்) எழுகயிருகி, படிப்பதேசம் - (இத்தக் கணத்தினால்
முத்தூற்ற நார்ப்பத்துமூன்று ரஜ்யுப்பிரகாணமாகிய) லோகப்பதேசமென்னும்,
அழிவிடப்பட - கொடாக், உலகின்தோற்றம் - இந்த அலகத்தினுடைய தோற்றத்
தில், இறந்தான் - காம் கரீரத்தை விடுத்தானாகும், பிறந்தான் - லேவொரு
கரீரத்தை எடுத்துப்பிறந்த நான்களும், அனந்தமாம் - எண்ணிலவரம், என்றான் -
ஒன்று ஊறுயந்தன் சொன்னான், ஏ - து.

வன் இரண்டித்தும் உட்பட்டது. (ககஜ)

116. என்னை நாமபிற் பின்னி யுதிரந்தோய்த் திதைச்சி மெத்திப்
புன்புறத் தோளின் முடி யமுக்கொடு புழுக்கன் சோரு
மொழ்பது வாயிற் றுய சூன் பில் குரம்பை தன்மே
மொழிப்பது மாதம் கண்டா யறிவிஞற் சிறிய நீராக்.

(௨ - ௯) உதிரம் தேய்த்து - இரத்தத்தை ஊறவைத்து, காய்ச்சி - காய்ச்சுகின்றால், வண்பினை - வறுமையினால், பிண்ணி - தெருத்துவட்டி, இறைச்சி - மாயிசத்தை, மெத்தி - அப்பி (அதாவது: பூசி), புறம் - மேலே, புன் - அற்ப மாகிய, தோலின் - சர்மத்தினால், மூடி - போர்த்து, அழுத்தொடு - மலங்கொண்டு, புழுக்கள் - கிருமிகளும், சோரும் - சொரியும், ஒன்பது ஊயிற்றுய - கவத்த ஊரங்கொண்டயதாகிய, ஊன் பயில் - கிணம் சேர்த்த, நூம்பைதன்மேல் - (அகநித்தைப்படிபடி) சீரமாகிய குடிசையின்பேரில், அன்பு - ஆணை, அரு - கீழ் காது, மாந்தர் - மனுஷ்யர்கள், அறியினால் - ஞானத்தினால், கிதியிரார் - அற்ப குணத்தை புடைபார்கவர், எ - று.

சென்னை மாணிக் கணகமாலையாரிலம்பகம் 21-வது செஷனினும், இப்பாடலின் கருத்து அனைத்திருத்தலோடு அச்செஷன்களாகும் இப்பாடலையுள்ளோடு ஒத்திருத்தல் காண்க. (௧௧௧)

117. தோன் திமாய்த் துலக மூன்றிற் றுயசெய்து முயிர்த டம்மை
சுன்றதாய் போல வேம்பி யிண்பத்து னிருத்தி காதன்
மூன்றுல கிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை கங்கு
மான்றகல் ளுத்ததைப் போது மரியதென் தில்லை பெய்ந்துன்.

(௨ - ௯) தோன்றி - பிறத்தும், மாப்த்து - இறத்தும், உலகமூன்றில் - மூன்றுலகத்திலும், துயசெய்தும் - துக்கத்தையடையும், உயிர்கள் தம்மை - தீவன்களை, சுன்றதாய்போல - பெற்றதாயைப்போல, ஒம்பி - இரப்பித்து, இண்பத் துன் - தேவாதிசுலகங்களில், இருத்தி - ஸ்தாயித்து, மூன்றுலகிற்கும் - மூன்று லோகத்திற்கும், காதன் - காதனாகிய அரகந்த பதவியையும், ஆக்கி - உண்டாக்கி, முடிவிலாத் - அழிவில்லாத, தன்மை - ஸீர்த்தபதவியையும், கங்கும் - கொடுக்கும், ஆன்ற - பெரிதாகிய, கல் - கண்மையாகிய, அறத்ததைப்போலும் - ஸ்ரீஜிந் தம்மத் தைப்போலும், அரியது - அருமைபானது, ஒன்று - வேறொன்று, இல்லை - (இங் ணையில்) இல்லை, என்ருன் - என்று வைகுய்தன் கூறினான், எ - று. (௧௧௧)

வேறு.

118. அரியது திருவற மல்ல தில்லையெல்
மருவிய திருவற மொருவி மன்னாது
யுருகெழு முடிதனித் துலக மாள்வது
பெருவில் மணியினைப் பிண்டிக் கேடுதே.

(௨ - ௯) (இறைநறைக்கேட்டுச் சுஞ்சயந்தன்) அரியது - (இவ்வுலகில்) அரு மையானது, திருவறம் அல்லது - ஸ்ரீஜிந் கருமமேயல்லாமல், இல்லையெல் - மற் றொன்று மில்லையானால், மருவிய - சேர்ந்திராகின்ற, திருவறம் - அந்த ஸ்ரீஜிந்

வைபவத்தின் முத்திரைநுக்கம்

மத்தை, ஒருவி - விட்டு, (ஒருவன்) மன்னருப் - இராஜாவை, வருவெழு - குடி
விளங்குகின்ற, முடி - கீட்டை, கவித்து - தரித்து, உவகம் - இப்புகழை,
ஆள்வது - ஆட்சிசெய்வது, பெருவிரு - பெரிதாகிய விரைவையுடைய, மணி
யின - இரத்தினத்தை, பிண்டக்கு - பின்னாக்குக்கு, சயநே - கொடுத்ததற்கு
அல்லது மாதிரியதற்குச் சமனையாகும்.

நவதே என்பதில் ஏகாதேதந்தப்பொருளது.

(ககச)

119. ஆதலா ஸருவிய துறுதி யன்றெனப்

பேரதுவ முடிவினான் புதழ்ந்து பூமிக்கு

நாதனுய்ச் சயந்தனை நாட்ட வற்றான்

குதுலா மலங்கலான் குதுல கோத்திலன்.

(கு - க) ஆதலால் - ஆதலால், ஸருவியது - தால்கொண்டது பூமி
யானதுபடி உரியருவியது, உறுதியின்ற - எனக்குறுதியானதில்லை, என -
என்று மறந்துச்சொல்ல, பேரது - புத்தபங்கன், உவகம் - வியாபித்திராரின்ற, முடி
யினன் - முடியைய உடைய வையையுடைய மகாராஜன், புதழ்ந்து - (அந்த மூத்தருமா
னது தெளிவுக்கு) அவனைப்புதழ்ந்து, பூமிக்கு - இப்பூமிக்கு, நாதனுய் - இராஜா
வாக, சயந்தனை - (இராயருமாரனுவிய) சயந்தனை, நாட்ட - ஸ்சுபிக்க, உற்றான் -
உத்தேசித்தான், தாதுலாம் - பூந்தாதுக்கன் வியாபித்திராரின்ற, அவங்கலான்
தாலும் - மாலையை யணிந்தவனுவிய அச்சயந்த குமாரனும், கோத்திலன் - அதற்
கிணைந்திலனாக, எ - று.

இதுவும் அடுத்த செய்யுளுள் குணகம்.

(ககக)

வேறு.

120. அறிவினாற் சிறிய ரீர ரான்றவர் தாங்கன் சென்ற

நெறியினாப் பிழைக்கப் போகின் மாற்றிடைச் சுழல்வர் லீடு

மறுவிலாக் குணத்தி வீரகன் மாற்றிய வாக மேவின்

நெறியினாற் கதிக னூன்கி னின்றாயான் சுழல்வ னென்றான்.

(கு - க) அறிவினாள் - புத்தியினாள், சிறிய - அற்பமாகிய, ரீரர் - குணத்
தையுடையவர்கள், ஆன்றவர் தாங்கன் சென்ற - பெரியோர்க்காவ் செல்லப்பட்ட,
நெறியினா - ஸன்மார்க்கத்தை, பிழைக்க - தவற - மனம் தவறிச்செல்ல,
போகில் - செறுவழியிற் சென்றால், லீடு - லீடித்தகாலம், மாற்றிடை - (பெரி
யோர் நெறிக்கு மாற்றமாகிய) எம்மாரத்தில், சுழல்வர் - சித்திச்சுழலுவார்கள்,
(ஆதலால்) மறுவிலா - குற்றமில்லாத, குணத்திலீர்கள் - குணங்களைவுடைய
வீரகன், மாற்றிய - (குணமல்லவென்று) நீதியை, அரசு - இராஜ்யத்தை, மேவின் -
பெருந்தினால், நெறியினால் - கிரமத்தால், கதிகனூன்கில் - சதுக்கதிகாரில்,
யான் - நான், நின்ற - நிற்பென்று, சுழல்வான் - சுழலுவான், என்றான் - என்று
சொல்லி மறுத்துவிட்டான். எ - று.

(கக௦)

வைஜயந்தன், தன் பெனத்திரஞ்சிய வைஜயந்தனுக்கு
முடிசூட்டித் தன்புத்திரருடன் ஹவெய்தல்.

121. காணத்தின் துன்வி யல்வால் வருத்தினும் விரும்பல் செல்ல
மாணத்தை புண்டய புன்னின் மைந்தர்கள் மறுத்த நிற்பல்
காணப்பிப ரேற்றின் பரால் கன்றின்மே லிட்ட தேபோற்
தேனெத்த முடிவை மன்னன் சிறுவன்நன் சிறுவந் சீர்தான்.

(இ - க) காணத்தின் - ஆகாயத்தினின்றும் பெய்தித, துன்னியல்வால் -
மழைத்துளியையல்லாமல், வருத்தினும் - துத்தினும் வருத்தினும், விரும்பல்
செல்ல - (பூமியில் இருக்கும் ஜலத்தை) இச்சியாத, மன்னத்தைபுண்டய - அபி
மாணத்தைபுண்டய, புன்னின் - வாணம்பாடியென்றித பதவியைப்போல, மைந்த
கள் - (சஞ்சரந்த, சயந்தரென்னும்) குமாரரிருவரும், மறுத்தநிற்ப - இராஜ்யம்
வேண்டாமென்று தடைசெய்ய, காணம் - காட்டில் சஞ்சரிக்கும், போர் - யுத்
தந்தைசெய்யப்படயான், ஏற்றின்மாமம் - விராஜபத்தின்பேரில் இவம்படி
வாண சமையை, கன்றின்மேல் - ஒரு கன்றின்மீது, இட்டமேற்போல் - தனத்தது
போல, தேனெத்த - இனிமையெனருத்திய, முடிவை - வீட்டைவத, சிறுவன்நன்
சிறுவற்கு - தனது மூத்தருவானவைய குமாரனாகிய வைஜயந்தனென்னும்
தனது போனுகு, மன்னன் - வைஜயந்தராயன், கந்தான் - கொடுத்தான், ஏ - து.

போன் - பாட்டன் பெயரைபுண்டயவன்; பாட்டன் பெயரை, பெனத்திர
னுக்கிதல் தென்று கொட்ட வழக்கமாதலின், பெனத்திரனுக்குப் பென்
என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. (ககக)

122. மண்ணினுக் கிளைமை பூண்டான் மன்னன்வை சயந்த நென்றே
திண்மூர சகைந்த நென்றை நிறப்பெருகு சென்று புக்கு
புண்ணியக் கிழவன் தன்னைப் புகழ்ந்தடி பணிந்து பொய்தீர்
பண்ணவர் படிமம் கொண்டார் பாரத்திபர் குழாத்தி நேடே.

(இ - க) (அதன்மேல்) மண்ணினுக்கு - நுத்த பூமிக்கு, கிளைமை - இராஜ்
யத்துவந்தை, வைசயந்தன் - வைஜயந்தனென்னும் பெயராகிய, மன்னன் -
இராஜகுமான், பூண்டான் - தரித்தான், என்று—, தின் - வலிமையாகிய, முடி -
பேரிசையை, அகைந்தபின்னை - அடித்துத் தெரிவித்த பிறகு (வைஜயந்தன்
முதலிய குமாரும்), நிறப்பெரும் - புஜாத்திராவத்தோடும், சென்று - பெய்தி,
புக்கு - காவலாணமடைத்து, புண்ணியக் கிழவன்நனை - புண்ணியத்தி
குரிய ஸ்வயம்புராயகனாகிய, புகழ்த்த - கந்தேந்திரம்பன்னி, அடிபணித்து -
பாதத்திலே கணங்கி, பாரத்திபர் குழாத்தினோடு - அங்கே அரசர்களோடும், பொய்

இ - குத்தர் - சிவிய, பண்ணவர் - பழம் - பண்ணுது குயின் - சிவந்தபண்ணு,
கொண்டர் - கைக்கொண்டார், ஏ - று. (௧௨௨)

123. மணிமுடி கலிகை மால மணித்துண ரணிய குஞ்சி

பணிபொடி பரிந்து பின்னார் பருமத பாண பொத்தார்

குணமணி பவரிந்து குஞ்சுப் பண்ணவர் குழாத்தைப் புக்கா
கிரணியிலச் சித்தி கன்னாட் டுளகர சிவந்த தொத்தார்.

(இ - ள்) மணி - இரத்தினத்தாலாகிய, முடி - முடிவையும், கலிகை -
பட்டுவந்துள்ளதையும், மால - மால்களையும், மணித்துணரணிய - இத்திர லேமணி
யின் கிரணிக்கொத்துக்களுக்குச் சமானமாகிய, குஞ்சி - தீவியின் மலர் முத
லியவைகளையும், பணிபொடி - ஊர்வஞ்சால் சொல்லப்பட்ட திகிலுடைய
பிசகாரம், பரிந்து - நீக்கி, பின்னார் - தவறியால் நின்ற அவர்கள், பரு - பருத்த,
மதுபான பொத்தார் - மதுபானத்துச் சமானமானவர்களையும், (என்றதற்கும்,
'மதுபானமையப் பாக்கன் வசமாகும்பொருட்டு அதன் அணி முகலானவையின
ல்கி ஆதாரதிகையுங் கட்டுப்படுத்தி அத் ஆக்கடிகட்குரியதுபோல இவர்களும்
இத்திரியங்களை வசமாகி அடக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்ட சர்வத்தார் ஆகலினால்
கட்டுப்பட்டு பின்னார்கள்' என்பது பெறப்படும்). குணமணி - ஊர்வியத்தொகுதி
குண சத்தினங்களை, அணிந்து - தரித்து, குஞ்சு - குணதலில்லாத, பண்ணவர் -
முனிவர்களுடைய, குழாத்தை - கூட்டத்தை, புக்கார் - அடைந்தவர்களையும்,
இரணியில - உவமையில்லாத, சித்தி - வித்தி அவ்வது மோகமுமென்னும்,
சல் - ஈன்மையாகிய, காட்டு - கேட்கத்திறத்தின், இவையக - உவமானுபதலியில்,
இவந்தது - பொருத்தியதை, ஒத்தார் - நிகர்த்தார்கள், ஏ - று. (௧௨௩)

124. ஆங்கல சங்க பூவ மாதிரி னோதி யூர்க்குந்

தாங்குநம் கொள்ளுக தாங்கித் தாமுடன் சென்று பின்னா

னோங்கிய வலக மூன்று மொருவழிப் படுக்க ஓற்றப்

பாங்கினால் வைச பந்தன் பருப்பத சிகரஞ் சேர்க்குநன்.

(இ - ள்) ஆங்கல - அவ்விடத்தில் அம்முனிவர்கள் மூலரும், அங்க பூவ
னாதி - அங்காகமம் பூர்வாகமம் முதலாகிய, தாங் - பரமாகவண்ண, ஓதி - படித்து,
யூர்க்கும் - வல்களுக்கு, தாங்குந் - தாங்குதல்களினாலாகிய, கொள்ளுக - அளித்
தல்களை, தாங்கி - தரித்து, தாம் - தங்கள், உடல் - அந்தக்காலங்கையுடனே,
சென்று - போய், பின்னா - பிற்பட்ட காலில், ஓங்கிய - பெரிதாகிய, வலக
மூன்றாம் - மூலசந்தையும், ஒருவழிப்படுக்கலாத - ஒரேதன்மையாக, வலக
படுத்த - உத்தேசித்து, பாங்கினால் - சிசுமத்தினால், வைசயத்தன் - (அவர்களில்)
வெவ்வேறாமையினால், பருப்பதிகரம் - (தனியாக) ஒருபந்த சிகரத்தை, சேர்க்
குகர் - அடைந்தான், ஏ - று. (௧௨௪)

125. மழைபனி வெயில்க டாங்கி மலைமிகை மலைமயப் போல
வெழிப்பெற நின்ற போழ்தி னெழுந்தகக் கிலத்தி யானம்
பழவினை முழுதும் பாதப் பாக்தன வணந்த நான்மை
முழையினைப் பழகிற் றேனும் விளக்கின்முன் னிருளுண் டாமோ.

(இ - ள்) மழை - மழையும், பனி - பனியும், வெயில்கள் - வெயிறுமுகிலு
கூலகளை, தாங்கி - சேர்த்து, மலைமிகை - பங்குத்திண்மேல், மலைமயப்போல -
மற்கொருபர்வதம்போல, எழிப்பெற - அழகுபெற, கின்ற போழ்தில் - வேளைத்
தில்லின்ற காலத்தில், எழுந்த - உண்டாவிய, கக்கிலத்தியானம் - பிசுதம் தவிதிய
கக்கிலத்தியானங்களினால், பழவினை முழுதும் - பழமையாகிய காதிகளும்கள்
முழுமையையும், பாத - கெட, அணந்த நான்மை - அணந்த சதுஷ்டயங்கள்,
பாக்தன - ஆம்மனிடத்தில் விசாலித்தன, முழையினை - பங்கு குணயினிடத்
தில், பழகிற்றேனும் - வெகுநாளும் பழகியிருந்தாலும், விளக்கின்முன் - தீபத்
தின்னு எதிரில், இருள் - அந்தகாரமானது, உண்டாமோ - இருக்குமோ? (இராம
என்றபடி), ஃ - று.

கக்கிலத்தியானத்தின் விவரம் பதார்த்தநாதத்தில் முப்பதாவது அதிகாரத்தில்
விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௭௨௬)

126. சித்தகல் லிரதஞ் சென்ற தாதுக்கள் போலத் தாது
வொத்தொரு வகைய தாகி யொளியுமிழ் திவ்ரு மேனி
சித்திரத் தியற்றப் பட்ட படமெனத் தேவச் சென்றார்
முத்திபெற் றிருந்த கோவு மதன்முன்னர் விளக்கை யொத்தான்.

(இ - ள்) கல் - கண்ணையாகிய, சித்தமூர்த்தம் - சித்தநாமமானது, லிரதம்
சென்றகலத்த, தாதுக்கள்போல - இரும்பு முதலிய வொகைகளையோல (அதாவது -
இரகஞ்சென்ற விலோகங்கள் எவ்வண்ணமானது போல), தாது - தாது உப
நாதுகள், ஒத்து - பொருத்தி, ஒருவகையதாகி - ஒப்பற்ற விதமாகி, மேனி -
(இந்த வடிவத்தை உட்பாடுகளுடைய) சரிமனது, துணிவுமிழ்ந்து - ஆம்மனோதியை
விடுத்தது, இவன்கூட - விளக்குத்தன்மைத்தாயிருந்தது; (அப்போது) தேவர் -
சதுர்ணிகாய தேவர்கள், சித்திரத்தியற்றப்பட்ட - சித்திரக்காரனால் சித்திரத்திற்
செய்யப்பட்ட, படமென - சித்திரப்படம்போல, (ருபங்களை வெகு அழகாக நிர்
மாணம் பண்ணிக்கொண்டு), சென்றார் - (இவரிடத்தில்) அடைந்தார்கள், முத்தி
பெற்றிருந்த - முத்தி மார்க்கத்தை யடைந்திருந்த, கோவும் - வடிவவந்தபட்டா
களும், அந்நன்முன்னர் - அத்தேவர்களாகிய படங்களில் கட்டத்தின் முன்னர்,
விளக்கையொத்தான் - ஏற்றிலைந்த தீபத்தைப்போல பிரகாசித்தார், ஏ - று. ௧

127. தேமலர் மாரி சுண்ணஞ் சிதநினர் திவசகன் முட்டற்
தாமமு மெழுந்த தீபஞ் சுடர்ந்தன மிடைந்த தேவர்

வைபவத்தின் முத்திச்சூத்திரம்

65

**தாமரமூர்தி சாந்த மேந்தித் தாம்பணித் தெழுந்து விவது
காமனைக் கட்டத் கோமான் கழலடி பரவ வுற்றார்.**

(கு - க) விவடத்த - அன்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்த, தேவர் - அந்தேவர்கள், மேல் - வானவர்பொருந்திய, மலர்மாரி - புஷ்பவருஷத்தையும், கண்ணம் - கந்தப் பொடிமையும், இதழினர் - கொரிந்தர்கள், திவசகர் - எத்திருகளிலும், முட்ட - (வானவர்) விவாதிக்கும்படியாக, தாமரம் - அகில்தாப முதலானவைகளும், எழுந்த - உண்டாய்ப் பாலின, திடம் - (இரத்த) திபமுதலானவையும், கடந்தன - பிரகாசித் தன, (பின்னும்) தாம் - அந்தேவர்கள் தாம், தாமரம் - மாலைகளையும், சாத்தம் - சத்தன முதலானவைகளையும், ஏந்தி - சுவர்க்குணங்கு அஞ்சலையாகத் தரித்து, பணித்து - வணங்கி, எழுந்தவின்து - எதிரில் எழுந்தவின்து, காமனை - மலர் மதனை, கடந்த - வெளித்த, கோமான் - அந்த இதைவாது, கழலடி - முன்பு கீச கண்ண - பணித்திருந்த பாதநலத், பரவவற்றார் - வுதுதிக்கத் தொடங்கினார் கள், ஏ - டு.

கழலடி - என்பது, பூர்வபேசைகூடியப்பற்றிக் சொல்லப்பட்டது, பூர்வ பேசைகூ முன் அசைவியுந்த நிலைமை. (உஉஉ)

வேறு.

**188. உவத்தல் காய்தலா லுன்றிரு வடித்தலத் தெழுந்தோர்க்
குலத்தல் காய்தலுன் திருவுலத் தொன்றுநீ யிரையேற்
சுவர்க்க மாநா கந்தவர் துன்னுவ துனது
தவத்தின் நன்மையே தம்மினைத் தன்மையோ வருமோ.**

(கு - க) உவத்தல் - சந்தோஷித்தலானும், காய்தலால், கோபித்தலானும், உன் - உன்னுடைய, திருவடித்தவத்து - அழகிய பாததலத்து, எழுந்தோர்க்கு - வந்தவந்தோர்க்கு, தீ - உன் - உன்னுடைய, திரு - அழகிய, உவத்து - மனதில், உவத்தல் - சந்தோஷிப்பதும், காய்தல் - கோபித்தலும், ஒன்றிலை - பொருந்திய, இரையேல் - (அங்கணம் உன்னிடத்தில் அக்குணங்கள்) இவ்வி யானால், அது - அல்லிருந்தித்தல்களில், சுவர்க்கம் - (உன்மேல் அனுமதித்தவர், அதாவது: சந்தோஷித்தவர்) கண்க்கந்தையும், மாநாகத்து - (உன்மேல் நம்புகித் தவர், அதாவது கோபித்தவர்) பெரிய துக்கந்தையுடைய சாகந்தையும், துன்னு வது - அடைவது, உனது - உன்னுடைய, தவத்தின் நன்மையோ - தபவினது குணமோ?, தம்மினைத் தன்மையோ - அவர்களுடைய வினையினது குணமோ? அருள் - எங்களுக்குத் தெரியுமாடி உதவியுள்வாயாக, ஏ - டு. (உஉஅ)

**189. இறந்த காதிக னுன்மையு மழித்தவக் கணத்தே
நிறைத்த நன்மையும் வானவர் நிரையுடன் றனராப்**

பந்தா ஸந்தரின் திருவடி பாவுவ திதவுன்
சிறத்த தன்மையோ திருவறத் திபற்கையோ வருவே.

(இ - க) இறத்த - செட்ட, காதிகள் காண்மையும் - நான்கு காதி ஒருவர்
ஏனும், அறித்த - செட்டி நீக்கின, அக்கணத்து - அப்பொழுது, காண்மையும் -
அனந்த சதுர்ப்பாலும், சிறத்த - சிறத்தன, உடனே - அக்கணம் சிறத்த
அடனே, காணவர் - தேவர்கள், கிவையா - (தங்கள் ஆனந்தம்) சலித்தல்
செய்து, பந்தா ஸந்து - சேக்கிழனாகவந்து, பாவுவது - தின்னா ஸ்துதிப்பதாயிவ,
இது - இத்தத்தன்மை, உன் - உன்னுடைய, சிறத்த - மேலான, தன்மையோ -
கவையோ?, திருவறத்து - மீ: ஐந்தாமத்தினது, இயற்கையோ - ஸவு
பாவமோ?, அருள் - அருள்கெய்து உறுவாயாக, ஏ - து.

‘இயற்கையோசெப்பே’ என்றும் பாடம்.

(சஉக)

130. குற்ற மொன்றிலை யெனிற்குற்ற மூன்றுநீ யுரைத்தாய்
பத்து நீயிலை யென்னினு லோகமூன் பற்றினு
சுற்ற நீயிலை யென்னினெல் லுயிருமூன் சுற்ற
மற்ற நீயில்லாய் மூனிவர்கோ னுயதோர் மாயம்.

(இ - க) (பெரியோர் கிணக்குக் குற்றமில்லை யென்கிறார்கள்; அங்
கணம்) குற்றமொன்று - யாதொரு குற்றமும், இலையெனில் - உணக்கெனில்
யென்றால், குற்றமன்று - முக்குற்றத்தை, கீ—, உரைத்தாய் - சொன்னாய்,
(உணக்குப் பற்றிலை யென்கிறார்கள். அங்கணம்) கீ—, பற்றிலையென்னில் -
கவையும் பற்றிலையானால், உலோகம் - மூன்று லோகமும், உன் - உனது, பத்து
ஆம் - ஞானமாயிவ பற்றில் கிவையாவாய், (உணக்குக் குற்றமில்லை திவன்கிறார்
கள்; அங்கணம்) கீ—, சுற்றம் - யாதொரு சுற்றமும், இலையென்னில் - இவ்வாதவ
சென்றால், எவ்வயிரும் - கவலை வீடுவன்களும், உன் - உனது, சுற்றம் - சுற்ற
மாகும், (இப்படியிருப்பதாலே) சுற்றம் - யாதொரு சேர்வும், இல்லாய் - இவ்
வாதவனாயிவ, கீ—, மூனிவர் - முக்குற்றம், பற்று, சுற்றம் கிவையத்தையிட்ட)
மூனிவர்களின், கோனுவது - இறைவனாயிவது, ஓர் - ஒப்பற்ற, மாயம் - ஆச்சரிய
மாகும், ஏ - து.

(சஉ௦)

131. அறிவு நீயிலை யொன்றை தெமக்கவை யடுக்கம்
பிறவி நீயிலை யாக்கனோ பிறவியிற் பெரியோம்
செநிவ தோக்கதி யுணக்கிலை யெமக்குநான் கிவற்றான்
விறைவ நீயெம்மை பாட்கொண்ட விரிவித தெயிதே.

(இ - க) கீ - உனக்கு, அறிவு - ஞானம், ஒன்றை - (மேலாக - ஞான
மாயி) ஒன்றேயன்றாய், இலை - மற்றவற்றை ஞானக்க - இலை, எய்கு -

எங்குக்கு, அகம் - அந்த னுன்கன், அகைகம் - (மதியாதிசை உம்பேதம்) அகைமாம், பிறவி - எம்மைப்பிறப்பு, கீ - உனக்கு, இலை - கெடையது, யான் - நான்கே, பிறவியில் - அப்பிறப்புக்களினும், பெரியோம் - மிகுந்தவர் என்கிறார்களோம், செறிவது - இனிச் செரும்படியான, ஓர் - ஒப்பற்ற; கதி - கதியானது, உனக்கு - உனக்கு, இலை - கெடையது, எங்கு - எங்குக்கு, எங்கு - எங்குநிலை இரா நின்றன, இவற்றால் - இவைகளாலெல்லாம், (பார்க்குமிடத்தில்) மீ - வறியை - வறமைப்பையுடைய; (அப்படியினுதல் இத்தகைய நீ) எம்மை - (மேலான) எம்மை, ஆட்கொண்ட - அடிமையாகக் கொண்டுவர, விரித - விரியாகிய இது, பெரிது - பெருமையையுடையது, ௪ - ௩ (௪௬)

132. என்று வானவ சிறைநீர் பிறைஞ்சுமப் பொழுதே

யன்று முவுல கத்துள் வமாரும் விப்பப்

கின்ற தோட்டி சிதம்பிய வரிவைப் பூழ்ச்

சென்ற னன்ற னேந்திரன் சிறப்பிபாடும் விரைந்தே.

(இ - ஈ) என்று - என்றுசொல்லி, வானவர் - தேவர்கள், இறைவனை - வைணவந்த பகவானை, இறைஞ்சுமப்பொழுது - வணங்குகின்ற அச்சமயத்தில், முவுலகத்துள்ள - முன்று லோகத்திலுமுள்ள, அமாரும் - தேவர்களும், விப்பப் - ஆச்சரியமடைபுமபடியாக, நின்றது - நிற்பெற்றதாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, படி - உருவத்தை, சிதம்பிய - சிம்மாணம் பண்ணிக்கொண்டு, அரிவைகள் - தேவிமார்கள், குழ - குழம்படியாக, தசனேந்திரன் - (பவனலோகத்துக் கதிபதியான) தசனேந்திரனென்பான், சிறப்பொடு - புஜாதிரவியத்தோடு, விரைந்து - சீக்கிரமாக, அன்று - அப்பொழுது, சென்றான் - அவ்விடம் வந்தடைந்தான், ௪ - ௩.

வேறு.

133. சிதம்பியில் திலக்கு மேனி நிறைமதி முகமுஞ் செம்பொற்

தழலணிந் திலங்கும் பாதம் கமலங்கள் காம னேயுந்

குழலணிந் திலங்கு நல்லார் வடிவினாற் குழைய வங்குந்

தழறுதல் தன்மைத் தங்கத் தாணன துருவு தானே.

(இ - ஈ) காமன்யும் - மன்மதனைக்கூட்டி, அந்தத் தாணனது - அந்தத் தசனேந்திரனுடைய, மேனி - சரீரம், சிதம்பி - பிரகாசத்தை, உமிழ்ந்து - சொரிந்து, இலங்கும் - விளங்கும், முகமும் - முகமானதும், நிறைமதி - எம்பூர்ணச் சந்திரனுக்குச் சமானமாகும், செம்பொன் - சிவந்த பொன்னுலாகிய, தழல் - வீரகண்டயத்தை, அணிந்து - தரித்து, இலங்கும் - விளங்கும், பாதம் - பாதங்கள், கமலங்கள் - தாமரைப் புஷ்பத்திற்குச் சமமாகும், உருவு - (இந்த அலபவங்கள் சொந்த அருவது) உருவமானது, குழல் - அளவாகத்தை, அணிந்து - சிவ முகத்து

அவ்வரிந்து: இவங்கும் - விளங்கும், கல்லாள் - கந்திரிமார்களை, வழுதிரும் - வழு
வத்திரும், குழைய - மனம் தளர்ச்சி யடையுமாடி, வாங்கும் - அவர் மனதை பிர
கிக்கும், தழல் - பிரகாசம், உறும் - அடைந்த, தன்மைத்து - தன்மையையுடைய
வது, ஏ - ஹ.

(ககக)

134. ஆங்கவ ஹருவன் காணு வருந்தவன் சயந்த னந்தோ
கீங்கிய தவத்தி னுன்மே விவ்வுரு ளாக வென்னு
கீங்கிய காட்சித் தரய நிதானத்தை நிறைய நின்ற
கேங்கிய வுலகம் வேண்டா ஹமிகொண்ட ஹருவ னெந்தான்.

(க - க) ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அவன் - அந் தானேந்தானது, உருவம்
வடிவத்தை, காணு - கண்டி, அரும் - அரிதாகிய, தவன் - தபகை புண்டயவனாகிய,
சயந்தன் - ஐயந்தனென்னும் முனி, அந்தோ - ஐயோ!, கீங்கிய காட்சித்தரய -
கீங்கிய காஷியையுடையதாகிய (அதாவது: சம்மியத் தரிசனமல்லாத), நிதா
னத்தை - நிதான சல்லியத்தில், நிறைய நின்றான் - நிறையுமாடி நின்றவனாய்,
கீங்கிய - பெரிதாகிய, தவத்திரும் - யான் பண்ணிய தபத்திரும், மேல் - மது
சுலமத்தில், இவ்வுருவு - இப்படிப்பட்ட உருவம், ஆக - எனக்கு உண்டாகாத,
என்னு - என்னுமினத்து, ஒங்கிய - மேலாகிய, உலகம் - உலகத்தை, வேண்டாது -
வேண்டாமல், உயி - உயிரைய, கொண்ட - ஏற்றுகொண்ட, ஒருவன் - ஒருவனை,
ஒந்தான் - நிகர்த்தான், ஏ - ஹ.

(ககக)

135. அருந்தவத் தாங்கி மேரு வன்யவர்க் கேளு மாசை
தரும்பிடைத் தோன்ற மேலுந் துகளினுஞ் சிறிய ராச
ரருந்தவ வியனித் கண்டா மாசையில் லாமை யன்றோ
பெருந்தவ மாத னன்றோ பிறவிவித் துண்க்த வன்றோ.

(க - க) அருந்தவம் - அரிதாகிய தவத்தை, தாங்கி - தரித்து, (அதனினால்),
மேரு அணையவர்க்கு - மதுரமேரு பர்வதத்துக்குச் சமமாகிய பெருமையை அடைந்த
வர்க்கும், ஏதும் - இசையும், ஆசை - ஆசையானது, தரும்பிடை - ஒரு தரும்பி
டைத்தில், தோன்றமேலும் - உண்டாகுமாளுதும், (அவர்கள்) துகளினும் -
சிததுகளைப் பார்க்கினும், சிறியராசன் - அற்பாரணர்கள், (இதனை) அரும் - அரிய,
தவனியனில் - தவத்தையுடைய இச்சயத்த முனிவிடத்தில், கண்டாம் - தாம்
பார்த்தோம், பெரும் - பெரியதாகிய, தவமாதல் - தபமாகது, ஆசையிலாமை
யன்றோ - பரத்திரவியங்களில் யுக்த வஞ்சலையில்லாத தன்மையல்லவோ?, அன்
தோ - அப்படி இவ்வாறும் (ஆனால் உண்டானால்), (அது) பிறவி - ஸம்ஸாரப்
பிறப்புக்கு, வித்த - விதையை, உலர்ந்தல் அன்றோ - உலர்ந்திச் சித்தப்படுத்துவ
தற்குச் சமானமல்லவோ?, ஏ - ஹ.

வித்தை, விதைப்பதற்கு உலர்ந்திப் பக்குவப்படுத்தல் இயற்கை. (ககக)

வைப்பக்தன் முத்திரைக்கூகம்

186. கனிந்தகெய் கவனம் கையில் வைத்துடன் கழறு வாரை
முனிந்திடுங் கனிநு போல்வார் முத்திரைய வினைக்கு நீரார்
மனங்கொளத் துறந்தி டாதே வால்குழைத் தெச்சிற் கோடுஞ்
சுணங்களைப் போது நீரார் மாற்றிடைச் சுழறு நீரார்.

(இ - ஊ) கனிந்த - கனிவுபெற்ற, கெய்கவளம் - கெய்ச்சொற்றும் திரைகைய, கையில் - கழுது கையில், வைத்து - வைத்துக்கொண்டு, டடன் - டடவிரும்பு, கழறுவாரை - கூலி யனைத்து இதைத்தின்னங்கடவாயென்று விரும்பும் பாகர்க்காவும், முனிந்திடும் - கோபித்து வெறுக்கின்ற, கனிநுபோல்வார் - யானைக்குச் சமீபமானவர்கள், முத்திரைய - மோட்சத்தை, வினைக்கும் - உண்டி பண்ணுப்படியான, நீரார் - குணத்தையுடையவர்கள், மனங்கொள - மனம் நிறையும் படியாக, துறந்திடுது - விடாமல், வால்குழைத்து - வாலு ஆட்டிக்கொண்டு, எச்சிற்று - எச்சிலான அற்ப அன்னத்துக்கும்டட, ஒரம் - ஒரமின்ற, கணங்களைப்போலும் - கய்க்குச் சமமாகிய, நீரார் - குணத்தையுடையவர்கள். மாற்றிடை - வாய்வாரத்தில், சுழறும் - சுழறுப்படியான, நீரார் - தன்மையுடையார், ஏ - து. (1)

187. கஞ்சினை யமிர்த மென்றே யுண்டவ னயர்ந்து பின்னைத்
துஞ்சை கஞ்சிக் கான்ற கஞ்சையே துய்த்தல் போலும்
புஞ்சிய பொறியின் போகம் மாற்றிடைச் சுழற்று மென்றா
வஞ்சிமுன் துறந்த போகத் தருந்தவ னுசை தானே.

(இ - ஊ) புஞ்சிய - செந்திராவின், பொறியின் - இரத்திரியங்கொலைய, போகம் - போகோப போகமானது, மாற்றிடை - வாய்வாரத்தில், சுழற்றும் - சுழறுப்பண்ணும், எஞ்சு - என்று, அஞ்சி - (வம்வாரக் சுழற்சிக்கு) பயத்து, முன் - முன்னாலே, துறந்த - நீக்கிய, போகத்து - அந்தப் போகோப போகத்தின் மேல், (இவ்வாறு ஏதப்பட்ட) அருத்தனை - அரிய தவத்தையுடைய சமந்த முனியின், ஆசைதான் - ஆசையானது, (எந்தவகையதெனில்), கஞ்சினை - விசைத்தை, அமிர்த மென்று - அமுதமென்று தினைத்து, உண்டவன் - தின்ற ஒருவன், அயர்ந்து - வருத்தத்தையடைந்து, துஞ்சுவது - இதரது விவகாரத்து, அஞ்சி - பயத்து, கான்ற - கங்கலிபு, கஞ்சையே - அந்த விவகாரகைய, பின்னை - மறுபடியும், துய்த்தல்போலும் - உண்ணாநிலை நிகர்க்கும், ஏ - து. (கௌ)

188. ஐந்தலை யாவந் தன்னா வைத்துடன் கலந்த கஞ்சிற்
தன்போமார் கடினை வல்லாத் துஞ்சினும் தொடர்ந்தி டாதா
ஹம்பொறி யாவந் தன்னா போன்றினு லைய கஞ்சு
துஞ்சினு னகேக காலத் தொடர்ந்தரின் தடுக்கன் கண்டார்.

(இ - ஈ) ஐந்தில்-ஐந்து செவையுடைய, அகலம்-கலப்பமுடையது, தன் ஐன் ஐந்துடன் - தன்னுடைய ஐந்துவையினாலும், கலந்த - (கடித்துச்) சேர்த்த, ரஞ்சித்-விடித்திருக்கிய, துன்பம் - துயரமுடையது, ஓர் கடினமாயல்லல் - ஒரு கடினமையே யிருக்குமல்லாமல், துஞ்சினால் - இறந்து விட்டால், தொடர்ந்திடாதாம்-அதன்மேல் சேர்த்த வருத்தாதாம், ஐம்பொழி - பஞ்சசெந்திரிய விஷயமானவையாகிற, அரண்-தன் - கலப்பத்தினது, வாடியுள்ளதினால் - ஒருவரையினாலே, ஆய - உண்டாகிய, கஞ்சு - விஷமானது, துஞ்சினால் - சரிசம் சிக்கினாலும், (தான் நீங்காமல்) - அக்க காலம் - செவிக் காலம் (அதாவது: கர்ம விதிக்காலமாயிந்தம்), தொடர்ந்து விந்து - ஆத்மவரிடத்தில் விந்துவத்தில் சிந்து, அமம் - துன்பத்தைச் செய்யும், எ - து.

கள், கண்டர் என்பன அவைகள்.

(கரு.)

139. காட்சியைக் கலக்கி ஞானக் கதிர்ப்பினைத் திரித்துப் புக்கான்
மீட்சிவி தூலக் கீழற்ற மொழுக்கத்தை யழித்து வைய
மாட்சிபெத் தவின் வைய மதனுக்கே யடிமை யாக்கு
மாட்சித்து வரிதானத் தன்னை மனங்கொள்ளார் மதியின் மிக்கார்.

(இ - ஈ) காட்சியை - மாயையின் தன்மை, கலக்கி - சிதைத்து, ஞானம் - மாயையின் ஞானமாகிற, கதிர்ப்பினை, பிரகாசத்தை, திரித்து - கலித்து, மீட்சியில் - திரும்புகவல்லது, உலகம் - கலித்திருந்ததினத்தில், ஏற்றம் - உயர்ந்திச்சேர்க்கும் படியான, ஒழுக்கத்தை - சமயியக்காரித்திரத்தையும், அழித்து - கெடுத்து, புக்கான் - (சுயந்தமுனி) நிதானசல்லியத்தால் பவணலோகஞ்சேர்ந்து தரணத்திர ஞானம், வையம் - இந்த உலகத்தில், ஆட்சி - (நிதானசல்லியத்தால்) அதன் ஆளுகையை, பெற்றவனை - அடைந்தவனை, வையம் - இந்தவுலகமானது, அத னுக்கு - அதற்கே, அடிமையாக்கும் - அடியையாகச்செய்யும், மாட்சித்து - மாட்சி மையை யுடையது, (ஆதலால்) நிதானத்தனை - நிதான சல்லியமாகிற தோஷத்தை, மதியின் மிக்கார் - புத்தியிற் சிறந்த பெரியோர்கள், மனங்கொள் ளார் - மனதிலே கொள்ளாட்டார்கள், எ - து.

மாட்சித்தால் என்பதில், ஆல் - ஆளுக.

(கரு.)

140. ஒழிந்தநால் வினைவும் வென்றிட் டென்கொரு மூன்று மேத்த
வெழுத்துசென் துகைத் துச்சி பெய்தினான் வைய யந்த
கழுந்திவ விதானத் தாலே சயந்தனன் னமர னாய்க்கீழ்
விழுந்தன வெழுந்த வினன் சரிதைபான் வினம்ப னுற்றேன்.

(இ - ஈ) ஒழிந்த - மீடியாகிய, எல்லினைவும் - (அகரதிரகரம்எனவிய வேறியும், ஆகரத்தும், காமம், கோத்திரமென்னும் எழுவிதமான) கருமங்களையும்,

கெட்டிப்பிடுக ஜெயித்து, உலகொருமுன்மும் - இந்தமுன்முன் மோகத்தினுமுள்ள
பக்கியப் பிராணிகளெல்லாம், ஏதே - ஸ்தோத்திரப்பண்ணை, வைசயந்தன் -
கைஜயந்திரென்னும் அருகப்பட்டாரன், எழுந்தருளென்று - ஊர்த்துவகையில்வடாவ
மாகச் சென்று, உலகத்துச்சி - மூன்றுகைத்தொழும் உச்சியாகிய ஸித்திபென்
தூம் இடத்தை, எய்தினான் - எவையுபுத்தன்மை பெற்றடைந்தான், அமுர்திய -
மனதிதழ்ந்தாயின, கிதானத்தாலே - நிறைவு சல்லியமென்னும் தேவதத்தினாலே,
சுபக்தன் - ஜயந்தமுனி, அவ்வமாயு - அத்தானெந்திராலையே, சீழ் - பண்ண
வேகத்தில், விழுந்தான் - அடைந்தான், ஒழுக - எஞ்சிய, வீசன் - வீரபுருட
னாகிய சுஞ்சயந்த முனியினுடைய, சரிவை - சரித்திரத்தை, யான் - நான், வினம்
பலுத்தேன் - இவரிச்சொல்லென், 61 - டு. (சுரு)

வைசயந்தன் முதத்திச் சுருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது:

சஞ்சயத்தன் முத்திச்சருக்கம்.

141. பஞ்சம கதிக்கட் சென்ற பரமன் தன் சரம மூர்த்திக்
கஞ்சலி செய்து வாழ்த்திச் செட்பயர் தமரர் போனார்
வஞ்சமி தவத்தி னுன்சஞ் சயத்தனும் வணங்கிப் போகி
எஞ்சலில் கொள்ளை தாங்கி பிரபங்கல் படிம நின்ருள்.

(இ - உ) பஞ்சம கதிக்கண் - ஐந்தாவதாயி மோட்சகதியில், சென்ற - அடைந்த, பரமன் தன் - ஹனுமந்த பகவானுடைய, சரமமூர்த்திக்கு - அந்திய சரித்திற்று, அஞ்சலி செய்து - வணக்கஞ் செய்து, வாழ்த்தி - ஸ்தோத்திரம் பாண்ணி, செட்பு - டரி கிர்வண பூஜையை, அயர்ந்து - செய்து, அமரர் - தேவன் கம், போனார் - தங்கள் தங்கரிடம் சென்றார்கள், வஞ்சமில் - மாயவையில்லாத, தவத்தினால் - தபத்தையுடையவனுதய, சஞ்சயத்தனும் - சஞ்சயந்த முனிபும், வணங்கி - (ஹனுமந்த பட்டாரசை பரிசிரவண பூஜையில்) வணங்கி, போகி - (வகலிகாரியாகிப்) போய், எஞ்சலில் - குறைவில்லாத, கொள்ளை - சாரித்திரன் களே, தாங்கி - தரித்து, இரப்பகல் - இரவும் பகலும், படிமம் - பாதிமாயோகத்தில், கின்ருள் - கிரியிப்பற்றிருக்கான், ஏ - று.

(ச)

142. மான்களும் புலியின் கன்று மாறியே முலையை புழுவும்
ஆனதன்று மாண்க் கன்றுஞ் சிங்கத்தின் கன்றோ டாமும்
ஊன்றின்று வாழஞ் சாதி யத்தொழி லொழிந்த வுள்ளக்
தான்சென்ற சாந்தி யார்க்கும் மாதவன் றன்னம யாலே.

(இ - உ) மாதவன் - மது தபவையுடைய சஞ்சயந்த முனிபினது, தன் னையால் - குணத்தினால், மான்களும் - மான்குட்டிகளும், புலியின் கன்றும் - புலிக்குட்டிகளும், மாறி - ஒன்றின் தாயில் மற்றொன்று மாறுபட்டி, முலையை - பூதனத்தை (அதாவது தனத்திலுள்ள பாலே), ஊன்றும் - குடிப்பனவாகும் (அதாவது: மான்குட்டி புலியினிடத்தும், புலிக்குட்டி மானிடத்தும் விசேஷ குண மின்றிப் பாலுண்டி விடுவாங்கும்), ஆனதன்று - காட்டியாகவிற்கன்றும், ஆனக் கன்றும் - ஊனக் குட்டிகளும், சிங்கத்தின் - சிம்மத்தினது, கன்றோடு - குட்டிகளோடு, ஆடும் - விளையாடும், ஊன்றின்று - மாமிசத்தின்று, வாழும் - வாழ்கின்ற, சாதி - சிற்றாதகன், அந்தொழில் - அக்காரியத்தை, ஒழிந்த - விட்டி லீக்கின, யார்க்கும் - எவர்களுக்கும், உன்னம் - மனம், சாந்தி - சாந்தி பரிணாமத்தில், சென்ற - சார்த்தன, ஏ - று.

தான், ஏ - அனாதன்.

(உ.)

143. எலிசென்று நாகந் தன்மே ஸேறிடும் நாகந் தீரி
நலியுமென் றஞ்ச வில்லை மாணமா வாலின் முள்ளைப்
புலிசென்று வாங்கும் புல்லாய் கிடந்துழி கடுங்குமென்று
நலிவுசெய் வேடர் செல்லார் செற்றமி னற்ற வந்தால்.

(சு - க) செற்றம் - தீவெனம், இல் - இவ்வாத, என் - எண்ணையாகிய, நவத்தால் - அத்தபலினாலே, எலி - எலியானது, சென்று - போய், நாகத்தன் மேல் - வர்ப்பத்தின்மேல், ஏறிடும் - ஏறி விடையாகும், நாகம் - வர்ப்பமானது, தீரி - தீர்ப்பிடுகின்ற, நலியுமென்று - வருத்தமென்று, அஞ்சலில்லை - பயப்படுவ இல்லை, மாணம் - அபிமானமுடைய, மா - கவியிருத்தலுடைய, வாலின் - வாலின் பற்றப்பட்ட, முள்ளை - முள்ளுகளை, புலி - புலியானது, சென்று - போய், வாங்கும் - சிக்கலிடும், புல்லாய் - மான் கட்டங்கள், கிடந்துழி - படுத்திருக்கின்ற விடங்களில், கடுங்குமென்று - (அவ்வான்) பயப்படுமென்று, நலிவுசெய் - துன்பத்தைச் செய்ப்படியான, வேடர் - வேடர் முடவானவர்கள், செல்லார் - அடையமாட்டார்கள், எ - று.

(க.)

144. ஒருவனைப் பட்ட வுள்ளத் திருவனைத் துறவு தன்னான்
மருவிய குத்தி மூன்றிற் சன்னக னுன்கு மாற்றிப்
பொருளிலும் பொறி செறித்துப் பொருந்தியா வாடி மாறின்
இருவனைக் செவ்வீத் தாய ரொழுவனைச் செறிய வைத்தான்.

(சு - க) ஒருவனைப்பட்ட - ஒருவன்மான (அதாவது : கேட்டுமுன்றிற் செல்லாத), உள்ளத்த - மனதில், இருவனை - இரண்டு விதமாகிய, துறவு தன்னான் - (பாறியாய்ப்பியத்த பரிக்கோத் திகாமாகிய) நபத்தினால், மருவிய - சேர்த்த, குத்தி மூன்றிற் - திரிபுத்திகவினால், சன்னகன் காங்கும் - சதுஸ்ஸன்னகனை, மாற்றி - சித்தி, பொருளின் - உணமலில்லாத, நம்பொறி - பஞ்சேத்திரியங்களை, செறித்து - விஷயங்களிற் செல்லவெட்டாமற் றறித்து, ஒருசமரில் - உபசவசியக் கிரியைகளில், பொருந்தி - சேர்த்து, இருவனை - இரண்டு விதமாகிய, செவ்வீத்தாயர் - புண்ணிய பாவத்திற்குச் செவ்வீத்தாயாகியவர்களில், ஏழுவனை - புண்ணியத்திற்குத் தாயாகிய ஏழுவீதமான பரினாமன்களை, செறிய - மனதில் சேரும்படியாக, வைத்தான் - தரித்தான் (அதாவது : சுபத்தியானத்தோடு பொன்றினான்), எ - று.

சதுஸ்ஸன்னகையாவன :—ஆழாராவன்களை, வந்திராவன்களை, பயஸ்ஸன்களை, பரிக்கிரம ஸன்னகை என்பனவாம்.

உபசவசியக்கிரியையாவன :—பிரயாசம், ஸதுவி, வந்திரை, பிரதிக்கிரமணம், பிரத்தியாக்ஷியானம், விபுத்தாக்கம் என்பனவாம். இவைகளின் விவரத்தை பதார்த்த சாத்திரில் பார்த்துக்கொள்க.

(சு)

145. சுத்தியோ ரெட்டிற் றாய் மெருத்தா மியோகி ஞாற்றப்
பத்தைபுக் தடுக்க வங்கம் பதினென்றிற் பரின்ற ஞானஞ்
செத்தம்பன் னிரண்டிற் சென்று சிந்தையை முறுக்கி மீட்டுப்
பத்துமூன் றுகி நின்ற கிரியையைப் பரின்றிட்டு டனே.

(இ - ள்) சுத்தியோரெட்டிள் - அவ்வு சுத்திகளினால், ஞானம் - பரிசுத்த
ஞாய சஞ்சயந்தமுனி, ஞன்பதம் - ஞன்பதாகிய, யோகில் - யோகத்தினால்,
ஞாற்றுபத்தையும் - தசவிதமான ஆஸ்ரவங்களையும், தடுக்க - நலிக்குப்படியாக, அவ்
கம் பதினென்றில் - கொந்தாங்கமாகிய காந்திரங்களில், பரின்ற - பழகிய;
ஞானம் - கருந் ஞானப்படியுடைய, செத்தம் - மனஸுரனது, பன்னிரண்டில் -
துவாதசாதுப்பிரேஸைகளில், சென்று - அடைய, சிந்தையை - நியானத்தை,
முறுக்கிப்பட்டு - பலஞ்செய்து, பத்துமூன்றுகின்ற - நியோதாவிதமாகிய,
கிரியையை - சாரத்திரவங்கம், பரின்றிட்டான் - பழகினான், ஈ - று.

சுத்திகள் எட்டாவன :- பரிணாமசுத்தி, வ்யக்தி, கரியாபகசுத்தி, பரிதிஷ்ட
பாபசுத்தி, சம்பாஸனசுத்தி, வாக்சுத்தி, பிரகாசுத்தி, காயசுத்தி என்பனவாம்.

யோகங்கள் ஒன்பதாவன :- யனம், வசனம், காயம், கருதம், காசிதம், அஹா
மோதம், ஸம்ரம்பம், ஸமாசம்பம், ஆரம்பம் என்பனவாம். ௩

கொந்தாங்கங்கள் என்பன :- துவாதச அங்கங்களில் திருத்தானதாங்கம்
கீங்கலக மற்ற பதினென்றாமாம்.

நியோதா சாரத்திரவங்காவன :- பஞ்சமஹா வீரதம், பஞ்சவயிதி, திரி
ரூபி என்பனவாம். (இ)

146. காமமா மானி யத்தைக் கடந்தின் மடங்கல் போதும்
வாமமாரக் திலங்கு மாட மனோகர புரத்தைச் சேர்ந்த
பீமமா மானி ராத்திற் றிரிவ வின்ற போழ்திற்
சாமமாரக் திலங்கு மேனித் தானவ மெருதுவன் வந்தான்.

(இ - ள்) காமம் - ஆசையாகிற், அரணியத்தை - வனத்தை, கடந்த
பின் - கீங்கலபிறகு, வாமம் - அழகினால், ஆர்து - நிறைத்து, இலங்கும் - விளங்
கும், மாடம் - உப்பரிசைகளையுடைய, மனோகரபுரத்தை - மனோகரபுரமன்னுதல்
நகரத்தை, சேர்ந்த - சேர்ந்து சமீபத்தில் இராநின்ற, பீமமா - பயங்கரமாகிய,
அரணியத்தில் - காட்டில், (அதாவது: பீமாசன்னிய மென்னும் பெயரினை
யுடைய காட்டில்). மடங்கல்போதும் - மெய்ததைப்போதும், பெரியவன் -
பெரியோனாகிய சஞ்சயந்த முனிவன், (சிப்பாபனாகி), நின்ற போழ்தில் -
யோகத்தில் நின்ற காலத்தில், சாமமார்த்து - கறுப்புநிறமாய் நிறைத்து, இலங்கும் -
விளங்கும், மேனி - சரிசமுடைய, தானவனான - தரு வித்தியாதன், வன்
தான் - அவ்விடத்தில் வந்தான், ஈ - று. (ஈ)

வேறு.

147. வித்துத் தந்த னென்பவன் விச்சா தரவேந்தன்
மத்தத் தந்தி போல்பவன் வானம் வழியாக
முத்தத் தந்த மொய்குழற் சாமை பொடுசெல்லான்
சித்தத் தந்த மின்றி நின்றவன் மேற்சென்றான்.

(இ - ன்) வித்துத்தந்த னென்பவன் - கவித்புத்தம்மபட்டான் என்றும் பெயரையுடையவனாகிய, விச்சா தரவேந்தன் - வித்தியா தரவரசன், மத்தம் - மதம் பொருத்திய, தந்திபோல்பவன் - யானைக்குச் சமானமாயியவன், முத்தம் - முத்துப் போன்ற, தந்தம் - பற்களையுடைய, மொய் - கொளுக்கிய, குழல் - அளகத்தை புண்டய, சாமையொடு - சனது தேவியாகிய சியாமையுடன், வானம் வழியாக - ஆகாயமார்க்கமாக, செல்லான் - விமானஞ்ஞடனாகச் செல்பவன், சித்தத்து - மனதில், அந்தமின்றி - இன்னுமின்றி (அதாவது : ராகரதிகளின்றி), நின்றவன் மேல் - யோகத்தில் பொருத்தினைத் சஞ்சயத்த முனிவின் மேலாக, சென்றான் - போயினான், ஏ - டு.

(எ)

148. மண்மே னின்ற மாதவர் கோன்மீ தோடாதவர்
விண்மே னின்ற விமானக் கண்டு வியப்பெய்திப்
புண்மேல் வேலா வேறான் டரன்போற் புண்கந்தாற்றான்
கண்மேற் கண்டான் கைவல செல்வித் கணியாரை.

(இ - ன்) மண்மேல் - பூமிவீண்மேல், நின்ற - யோகத்தில் பொருத்தினைத், மாதவர்கோன்மீது - மதரா தபஸையுடைய முனிவர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனாகிய சஞ்சயத்த முனியின் மேலாக, ஓடாதவர் - செல்லாததாகி, விண்மேல் - ஆகாயத் தில், நின்ற - நிற்கப்பட்ட, விமானம் - தனது விமானத்தை, கண்டி - பார்த்து, வியப்பெய்தி - ஆச்சரியமடைந்து, கைவலசெல்விக்கு - கைவல ஞானமாகிய இலக்கி மிக்கு, அணியாரை - அழகு செய்யவனாகிய தலைவனாகும் தன்மைபுடைய இம் முனியை, கண்மேல் - தனது கண் முன்பாக, கண்டான் - பார்த்த அகன், புண் மேல் - இரணத்தின் மேல், வேலால் - வேலாபுத்தத்தில், பறண்டான்போல் - அடிபட்டவன் போல், புண்கந்து - கோபித்து, துற்றான் - பொருதவனானான், எ - டு.

149. காணு நின்ற யோவ் கனற்றக் கடிதோடி
மாணு நேந்தி மாதவர் கோனைக் கொடுவந்து
சேணு நேழும் விமான மேற்றிச் செல்கென்றான்
வேணுந் வெள்ளி மலை னிவடிகழ்ப் பாதத்தே.

* நோலிக்கும் பற்களையுடையவன்; காணப் பெயர்.

(இ - க) காணு - (இம்முனிகிறாய்) = பார்த்து, நின்ற - (வித்துத்தந்தி னுக்கு) ஸத்துவத்தில் நின்ற, வேரம் - ஸ்வரடாவமானது, கணற்ற - (அதிகமாக) னரிதலைச் செய்ய (அதாவது: உதயத்தைக் கொடுக்க), மாணுன் - மாட்சினைக் குணமில்லாத அவன், சமுது - சேக்கிழமை, ஒடி-சென்று, மாதவர்கோனா - முனி நாயகனான சஞ்ஞாயகியா, எந்தி - தூக்கி, கொடுவந்து - கொணர்வந்து, சேனாது - ஆகாயமாங்கமரிக, ஒரம் - செல்லும், விமானம் - தனது விமானத்தில், வந்தி - வந்து, வேனார் - மூங்கில்களால் நிறைந்த, வெண்கிரமையின் - விஜயரத்த பரவாததின், சிறு - தாழ்வரையில், இவட்டாத்த - இவ்விடத்திலுள்ள பாத கோத்திரத்தில், செல்க - செல்லுமாயாக, என்னுன் - என்று அந்நினைச் சென்ற தினுன், எ - து.

(க)

150. வந்தான் குமுதா வதியு மரிந் தவணம் பொற்

சந்தார் உயமும் யதிகின் வைத்த நதிமூன்றாம்

சந்தார் சண்ட வேணையு மரய நாமத்தின்

ஐந்தா துஞ்சென் றென்றோத் தடத்தி னடுவாக.

(இ - க) குமுதாவதியும் - குமுதவதியும், அரி - ஓரரிபும், எல் - கண்ணை யாகிய, தவணம் - ஸ்வண்ணமும், பொன் - அழகிய, சந்து - கல்வந்தம்பங்கரில், ஆர் - கட்டிம்படிவாண, உயமும் - ஐதமும் என்றிற் மூன்றினும், வதி - வதியினின் னின்ற சந்தத்தை, பின்வைத்த - பின்னாலே வைக்கப்பட்ட, நதிமூன்றாம் - ஓரரி வதி ஸ்வண்ணவதி கறுவதி பெயர்வின்ற மூன்று நதிகளும், சந்து - சந்தன மால் களால், ஆர் - நிறைந்த, சண்டவேணையும் - சண்டவேணையென்ற ஆதம், ஆய - ஆகிய, நாமத்தின் - நுப்பெயர்க்கையுடைய, ஐந்தாதம் - இந்த ஐந்து நதி களும், சென்று - போய், ஒன்றும் - ஒன்றாகச்சேரப்பட்ட, தடத்தின் - விசால மாகிய இடத்தினுடைய, நடுவாக - மத்தியத்தில், வந்தான் - வந்து சேர்க் தான், எ - து.

(க0)

151. சிந்தை முறுக்கி விமானஞ் செல்வ வரைகோக்கி

அத்தத் தடத்தி னடுவே முனியை யவனிட்டு

முன்செய் வினாபா லவணம் முனியை முறுக்கினுள்

முன்செய் வினாபின் மேலே முனியு முறுகின்றான்.

(இ - க) சிந்தை - மனதில், முறுக்கி - பயஞ்செய்து செலுத்தியும், விமா னம் - தனது விமானமானது, செல்லாவரை - அத்தக்குமேல் போகாத விநா யத்தை, கோக்கி - பார்த்து, அத்தத் தடத்தின் - அவ்விடத்தின், ஈடுவே - மத்தி யத்தில், முனியை - சஞ்ஞயத்த முனியை, அவன் - அவ்வித்துத்தந்தன், இட்டு - தள்ளிவிட்டு, முன்செய் - பூர்வத்தில் தன்னுள் பண்ணப்பட்ட, வினாபால் - உய

வினாவினும், அவன் - அப்பித்துத்தன், அம்முனிவன் - அக்கச் சஞ்சயத்
முனிவன் முத்திரைகள் - மிகவும் கோபித்த உபசரணம் பண்ணினான், முன் -
பூர்வத்தில், செய் - செய்யப்பட்ட, வினாவின்மேலே - தனது கருமங்களின்
மேலே, முனியும் - அம்முனிவனும், உறுதிக்குள் - தியானத்தை யடைந்தவ
னானான், ஏ - று.

முனிவரன் உபசரணம் செய்யுமவனைத் தேவியாது அதற்கு உண்மை
காணமாகிய தன் ஊழ்விரையை நோக்கினான். (கக)

152. மத்தத் தந்தி வடிவாய் விரன் மார்வத்துக்
குத்தக் குறுகி மறியா லோடிக் கோன்மாவாக்
சத்தி தண்டு தாரை வரன்வேல் தடியேந்தி
எத்தா வெழியா விழியா தெழியா விடைந்தோடும்.

(கு - ஊ) (மேற்கூறியபடி உபசரணம் பண்ணத் தொடங்கிய வித்துத் தர்
தன்) மத்தம் - மதம்பொருத்திய, கத்திவடிவாய் - யானைப்பமாகி, விரன் - வீர
புருஷனாகிய சஞ்சயத் முனியினுடைய, மார்வத்து - மார்பில், குத்த - குத்
துப்படியாக, குறுகி - அண்டத்தும், மறியா - மறுபடி திரும்பி, ஓடி - சென்று,
சத்தி - குகமும், தண்டு - தண்டாயுதமும், தாரை - சுர்ணையாகிய, வரன் -
வானாயுதமும், வேல் - வேலாயுதமும், தடி - தடியும், எந்தி - அடித்து, எத்தா -
அடித்தும், எறியா - மீசியும், விழியா - கண்ணிலிழித்தும், தெழியா - கோபித்
தும், இடைத்து - பின் வெகு தூரத்திற்சென்று, கோன்மாவாக் - கொல்லும்படி
யான புல்குமராகி, ஓடும் - (இம்முனியின்மேல்) செல்லும், ஏ - று (கஉ)

வேறு.

153. வானொயி நிலந்த வங்கரத் தாவமாய் வந்து தோன்றும்
கோளரி யேறு மாகிக் குப்புற்றுக் குறுங்கத் தோன்றும்
கீனொயி கொளுவுஞ் சுற்று நிலம்பினக் தகிர வார்த்துக்
தோளரினத் துணிப்பா னென்று வானினச் சுழற்றித் தோன்றும்.

(கு - ஊ) வான் - ஒளிபெற்ற, வயிறு - பற்கள், இலங்க - விளங்க, அங்
கென்று - வாயத்திதந்து, தாவமாய் - ஸர்ப்பமாகி, வந்து - (முனியின் எதிரில்)
வந்து, தோன்றும் - தோற்றுகான், *கோள்-கொலைத்தொழிலையுடைய, அரியேறு
மாகி - ஆண்கிம்மமாவா, குப்புற்று - குதித்து, குறுங்க - சிறங்கும்படியாக, தோன்
றும் - தோன்றுகான், சுற்றும் - எப்பக்கத்திலும், கீள் - பெரிதாகிய, னரி -
அக்கினியை, கொளுவும் - கொளுத்தும், இவம் - பூமி, பினந்து - பின்வருபதி,

*கோள் - கொலை செய்பது, சிவகந்தாமணி 264-ஆம் செய்யுளில் 'கோணி
கோக்குறித்து' என்பது லாணசம்படும்.

அதிச - அதிரும்படியாக, ஆச்சும் - சப்திக்கும், தோளின - காலின, தலையி
னென்று - வெட்டிலெனென்று, னாளின - வானாபுத்தை, சுழந்தி - சுழந்திக்
கொண்டு, தொன்றம் - தொன்றுமான், ஏ - ஹ. (௬௩)

154. அழறுமிழர் திலங்கும் வெவ்வா யோரிபா பழைத்துக் கத்தும்
சுழறுமெவக் கண்ண வரப வெருணையாய்ச் சுழல வோடும்
மழையெனத் துறுகற் பெய்யா மலைவெய்த் திடவத் தெய்து
முழையவர் கழிக வெல்லா ஜனமு மொருங்கு செய்யும்.

(௫ - ௬) அழல் - அச்செரிவைய, ஷமிழ்த - சொரிந்து, இலங்கும் - விளங்
கும், வெவ்வாய் - வெப்பம்பொருந்திய வாயையுடைய, ஓரியாய் - குள்ளசரியாகி,
அழைத்து - ஞால்கொடுத்தழைத்து, கத்தும் - கடிவான், சுழறும - சுழலின்றி,
வெம் - வெப்பம்பொருந்திய, எண்ணாய - எண்ணையுடைய, வெருணையாய் -
வேட்டானாய், சுழல - குழ, ஓமம் - ஓவான், மழையென - மேகமானது மழை
யைச் சொரியுதுபோல, துறுகல் - பெரிய கற்களை, பெய்யா - சொரிந்து, மலை -
பர்வதத்தை, எடுத்து - தாக்கி, இட - இவர்பேரில் போடும்படியாக, வலிதெய்தும் -
வந்தவையான், உழையவர் - பக்கத்திலிருநின்ற தனது ஏனையார் யானும், கழிக -
பாப்பெம்படியாக, எவ்வா ஜனமும் - யிதயில்லாத பொல்லாக்குகளுவ்வாம்,
ஒருங்கு - ஒரு தன்மையாக, செய்யும் - செய்யாநின்றவனுனான், ஏ - ஹ. (௬௪)

155. இனையன பலவுஞ் செய்ய வினையநு மிவைவெ லாமென்
வினையின பயன்க ளென்றே வெருண்டுகண் வினைகண் மேலே
கினைவின கிறுத்தி கின்ற னீசனா நீங்கிப் போகித்
தனதிடம் குறுகி யாருஞ் சரித்தெழும் படியிற் சென்னான்.

(௫ - ௬) இனையன - இத்தன்மையனவாகிய, பலவும் - அநேகம் உபகருத்
கங்கையும், செய்ய - அவன் செய்யவும், இவைவனும் - சஞ்சயந்த முனிவனும்,
இவைவெவ்வாம் - இவ்வனெவ்வாம், ஏன் - என்னுடைய, வினையின - கருமங்கனி
னது, பயன்களென்று - பலனுருமென்று, வெருண்டுகண் - (அவ்வித்துத்தக்
கை) கோபித்தானாகி, வினைகளேமேலே - தனது கருமங்களின்மேலே, கினை
வினை - தியானத்தை, கிறுத்தி - ஸ்தாபித்து, கின்றான் - யோகத்தில் கின்றான்,
நீசனும் - நீசத்தன்மையான வித்துத் தந்தனும், நீங்கிப்போகி - அவரைவிட்டு
நீங்கிப்போய், தனதிடம் - தனது நகரத்தை, குறுகி - அடைந்து, யாரும் - எவர்
களும், சரித்து - சமனத்தை அடைந்து, எழும்படி - தன்னுடைய வரும்படி
யாக, சென்னான் - (இவ் உபாய வசனங்களைச்) சொல்லினான், ஏ - ஹ.

156. பிலமென்ப் பெரிய வாயன் பிணமண லென்றுத் தின்னான்
மலைபல விழுங்கினாலும் வயிற்றென்று நிறைதல் செல்லான்
பலபகல் பசிபின் வாடிப் பதைப்பின்றி வத்தம் பெற்று
லலைபல செய்த நம்மை விழுங்கவந் தாக்க லின்றான்.

(இ - ம்) அரக்கன் - ஓர் இராக்சன், பிலமென் - பங்கத்குணைபேரல்,
பெரிய - பெரிதான, வாயன் - வாயையுடையவன், பிணமணல் - பிரேதங்களை
வாங்கிமல், ஒன்றும் - யாதொன்றும், தின்னான் - தின்னமாட்டான், மலைபல - பல
புதுதல்கள், விழுங்கினாலும் - தின்றாலும், வயிறு - வயிற்றை, ஒன்றும் - கொஞ்
சாலும், நிறைதல் செல்லான் - நிறையாதவனானான், (அவன்) பலபகல் - அநேக
காலங்கள், பசிபின் - பசிவினால், வாடி - வாட்டமுற்று, பதைப்பின்றி - அங்குசத்தில்
வாமல், அத்தம் பெற்றால் - வாய்வாய்வாகத்தானால், லலைபலசெய்து - பலவாறிய
வருத்தங்கள் செய்து, நம்மை - கம்மெல்லானையும், விழுங்க - விழுங்குமாடியாக,
வந்து - இவ்விடத்தில் வந்து, தின்றான் - இராக்சனான, எ - று. (கக)

157. இன்றிர நம்மை பெல்லாம் பிடித்தவ னடையத் தின்னும்
இன்றிர வார முன்னே வீண்டுந மடையக் கூடி
இன்றிர வண்ணஞ் செய்வ தெழிதுமே விழந்தும் வாழ்வான்
என்றிட வெவர்க்குஞ் சொன்ன னெனிர கத்து விழ்வான்.

(இ - ள்) இன்று இன்றையதினம், இர - இராதிரிக்கு, நம்மை பெல்
லாம் - கம்மெல்லானையும், பிடித்து - கைப்பற்றி, அடி - அவ்விராக்சன்,
அடைய - ஒருமிக்க, தின்னும் - தின்னுவான், (ஆகையால்) இன்றிர - இன்
தைய விராத்திரி, வாரமுன்னே - வருவதற்குள்ளாக, நம்மி - இவ்விடத்தில்,
நாம் - எம்களையும், அடைய - ஒருங்காக, கூடி - சேர்த்து, இன்று - இன்றைய
தினம், இராவண்ணம் - அவன் இவ்விடத்தி லிராதவிதமாக, செய்யாது -
செய்யாமல், ஒழிதுமே - விடுவோமேவானால், வாழ்வான் - கமது ஆய்ந்து
களை, இழந்தும் - இழந்துவிட்டோம், என்றிட - என்ற, எவர்க்கும் - அந்த
கோத்திலுள்ள யாவருக்கும், எரி - அச்சினி போன்ற, ரகத்து - ரகத்திலே,
விழ்வான் - விழுவதற்குக் காரணமான குரோதமுடைய வித்துத்தன், சொன்
னான் - சொல்லினான், எ - று. (கௌ)

158. எமக்கென் செய்த குற்ற மில்லையென் திகழ வேண்டாம்
உமக்குந னுறுதி சொன்னே னுரைத்ததும் பின்ன மெய்யாஞ்
சமக்கல மலை னோத்திச் சொரிந்தவன் தன்னைக் கொன்மின்
எமக்கென் செய்த வின்னுப் பின்னையு மறிந்து கொன்மின்.

(இ - கூ) மெக்கு - எங்களுக்கு, இவன் - இவனும், செய்த - செய்கப் பட்ட, குத்தம் - தப்பிதம், இவ்வென்று - உமென்றால் இவையென்று, இவ்வென்றாம் - என் சொல்லு இவற்று தன்னவென்றாம், மெக்கு - உங்களுக்கு, னான் - நான், உறுதி - உறுதி வாக்கியத்தை, சொன்னான் - சொல்லித் தெரிவித்தேன், உரைத்ததும் - இவ்வாறு சொன்னதும், பின்னை - பிற்பாடு, பெயர் - உண்மையாகும், சுமக்கவாம் - தாக்கத்தருத்த, மலைகள் - பர்வதங்களை, வந்தி - தாக்கி, சொரிந்து - போட்டு, அவன் தன்னை - அவ்விராக்கனை, சொன்னான் - சொல்லுவான், மெக்கு - மெக்கு, இவன் - இவ்வகளுக்கும், செய்த - செய்யப்பட்ட, இன்னு - தன் பத்தை, பின்னை - பிற்பாடு, அறிந்துகொண்டான் - தெரிந்துகொண்டான், ஏ - று.

உம் - அசை.

(கௌ)

159. அரக்கனென் றுரைத்த மாற்றஞ் செவிப்புறத் துறையு மஞ்சா
நிறைத்தடித் தெழுந்து சென்று செறிதவன் பெருமை காணு
அரக்கனே யிவனென் றஞ்சா வருந்தவ மறிவி னாதா
வரைத்திர றோந்திச் சூழந்தாள் வானவர் நடுநடு யிட்டார்.

(இ - ஊ) அரக்கனென்று - இராகுதனென்று, உரைத்த - சொன்ன, மாற்றம் - கசை, செவிப்புறத்து-காதுஇனும், உறதும் - அடையவும் (அதாவது: கேட்பு மாத்திரத்திலு) செறி - நிறைந்த, தவன் - தபனையுடைய முனிவரனது, பெருமை காணு - பெருமையை உணராதவர்களும், அஞ்சம் - சத்தற்குமஞ்சாமற் செய்ப்படும், அருத்தவம் - அருமையாகிய கபலினது தன்மையை, அதிலிலா தாள்-தெரியாத மூடர்களுமாகிய பல வித்தியாதார்கள், அஞ்சா-பயந்து, நிறைத்து - கடவுளைப்போலத் திரண்டு, அடித்து - போர்ப்படைகளை அடித்து முழங்கி, எழுத்து - கிளம்பி, சென்று - அவ்வியட் போய், இவன் - இவன், அரக்கனே யென்று-இராகுதனென்று, வரைத்திரள் - பர்வதசமூகங்களை, வந்தி - தாக்கித் கொண்டி, சூழந்தாள்-முனிவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டாள், வானவர் - தேவர்களும், கடுங்கியிட்டார் - இதைப்பார்த்துப் பயந்தார்கள், ஏ - று.

(கக)

160. மின்னெறி தெரடாந்து மேகம் வெடிபட விடித்துத் தேவன் றிப்
பொன்மலை தன்னைச் சூழ்ந்து புயலினைப் பெழிவ தேயோன்
மின்னுமவன் னெயிற்றர் மேனிக் கரிபலர் வெடிப்ப வார்த்துக்
கன்மறைப் பெழிய லீரன் கனகமர மலைநி னின்னான்.

(இ - ஊ) மின்னெறி - மின்னத் கொடுக்கோடு, தொடர்ந்து - சொத்து, மேகம் - மேகங்கள், வெடிபட - அதிர்ச்சியிப்படி, இடித்து - இடிக்கவிடித்து, தேய்ந்தி - உண்டாடி, பெண்மலைதன்னை - மஹாமேருமந்தத்தைச் சூழ்ந்து.

சூழ்த்தகொண்டி, புலவியை - மழையைய, பொழிவதெப்போல் = செவ்வதெப்போல்,
மின்னும் - பிளக்கியாகின்ற, வெண் - வெளுப்பாகிய, வலித்தம் - பற்களைப்போல
வர்க்களாகிய, மேனிக்கரியவர் - கறுப்பு வர்ணத்தைப்போல வித்தியாதாரர்கள்,
வெடிப்ப - கேட்டோர் செவி கொழிக்கும்படியாக, ஆர்த்து - சுயத்தித்து, சன்மலழ -
வெள்ளுருகல்களை, பொழிய - செவிய, வீரன் - வீரபுருஷனாகிய சஞ்சயத்தமுனி,
கலாவுமாமல்கின் - மலையேருபுரவதெப்போல், கின்றான் - சன்னமின்றி போகத்தில்
கின்றான், எ - று.

(உவி)

வேறு.

161. வந்த தானவர் வரைபெடுத்த தெநியவு மாதவஞ் சலியாதே

நின்ற தன்மைபெயர் பொறுக்கலா தான்செய்த வெறுப்பையுமா தல

[வேங்கி]

இஹி வன்செய்த வெண்விண் சுழிந்தபின் யாவர்க்கு மரிதாரும்

என்று சுருங்கித் தியானவா னெடுத்திடர் வினைப்படை யுடைத்

[குற்றன்.

(161 - உ) வந்த - அவ்வாறு வந்த, தானவர் - வித்தியாதாரர்கள், வரைபெறு
த்து - பாவதகங்களைத் தூக்கி, எறியவும் - போடவும், மரிதலும் - உத்திருக்கப்பாண
தலரில், சலியாது - சவனமில்லாமல், நின்ற - நிலைபெற்றிருந்த, தன்மையை -
குணத்தை, பொறுக்கலாதான் - சங்கடாத வித்துத்தத்தன், செய்த - இயற்றிய,
வெறுப்பை - தீவிரத்தை, மாதவன் - சஞ்சயத்தமுனி, வேங்கி - பார்த்து,
இன்று - இப்பொழுது, இவன் - இவன், செய்தல் - செய்வது, எண்விண் -
அகத்தகருபங்கள், சுழிந்தபின் - நீங்கினபிறகு, யாவர்க்கும் - எவர்களுக்கும், அரி
தாரும் - இல்லாததாரும், என்று - என்றெண்ணி, சுருங்கித் தியானவான் - சுக்
கிவத்தியானமாகிற வானாயுதத்தை, எடுத்து - தரித்து, இடர் - தன்பம்பண்ணும்,
வினைப்படை - கர்மமாகிய சத்துருக்களை, உடைக்குற்றன் - வெம்புபதற்கு உத்தே
சித்துத் தியானத்தில் பொருந்தினான், எ - று.

(உக)

வேறு.

162. வீரன் மேற்செலும் வெகுளியெவ் தீயினன் விரைந்தே

மாரி போற்பல மலியெடுத்த தெறித்தன நெறிய

வீரன் மேற்செலும் வெகுளியை விலக்கிப்பன் னுறு

வாரஞ் சென்றபின் பமத்தினைப் பறித்தெறித் திட்டான்.

[சுருங்க]

(162 - உ) வீரன் - வீரபுருஷனாகிய சஞ்சயத்தமுனியின், மேல் - மேலே,
செலும் - செல்லுகட்டி, வெகுளி - கோபமாகிற, வெம் - வெம்பும்பொருத்திய,

தீயினன் - அக்ஷிரியைப்புகைய வித்துத்தந்தன், வினைந்து - சீக்கிரமாக, மாரி
போல் - மறைபெய்வுதுபோல், பகமலை - பகமலையகளை, எடுத்து - தூக்கி, ஏறித்த
ணன் - ஏறித்தான், ஏறிய - அப்படி, செயறியவும், வீரன் - சஞ்சலத்தமுனி, மேற்
செல்லும் - வித்துத்தந்தன் மேலே செல்லும், வெருளியை - கோபத்தை,
விவக்கி - இவ்வாயல் தீக்கி ஷஷமகொண்டு, பண்ணுது வாரம் - இப்படிப் பல
தூத தடவை, சென்றபின் - சென்றபின்படி, பமத்தினை - பிரமத்தருணஸ்தான
மாகும் தன்மையை, பறித்து - தீக்கி, ஏறித்திட்டான் - தன்னினான் (அதாவது:
அப்பிரமத்த ருணஸ்தானத்தை யேறினான்), ஏ - டு. (௨௨)

163. விண் புதைக்கவெஞ் சாமவன் பொழிந்தனன் விண்ணோர்
கண் புதைத்துமெய்ம் மயங்கினர் முனிவனு மறிவன்
பண்பு மெய்த்தவர் தன்மையு னுலையும் பார்க்குந்
கண்பு தைக்குமோ ரொழுங்கை யக்கணத் தறிந்தான்.

(ஐ - கூ) அவன் - அவ்வித்துத்தந்தன், (மேதும்) வெம் - வெப்பம்பொருந்
திய, சரம் - பாணங்களை, விண்புதைக்க - ஆகாயமும் மறையும்படியாக, பொழிந்
தான் - சொரிந்தான், விண்ணோர் - தேவர்கள், கண்புதைத்து - கண்ணை மூடித்
கொண்டு, மெய்யமையினர் - தேகத்தில் பிரமித்தவர்கள், முனிவனும் - சஞ்சலத்த
முனியும், அறிவன் - அருகத் பரமேஸ்வரனது பண்பும் - குணமும், மெய்த்தவர் -
மறை முனிகளாகிய சாதுக்கனது, தன்மையும் - குணமும், னுலையும் - பரமாகம்
தையும் (இந்த ஆபத் ஆகம குருக்கொண்டும் முன்றிலுடைய தன்மையையும்),
பார்க்கும் - பார்க்கும்படி யான, கண் - தரிசனத்தை, புதைக்கும் - மறைக்கும்,
ஓரொழுங்கை - எப்பிரகிருதிகளை, அக்கணத்து - அத்தருணத்தில் அந்த அப்பிர
மத்த ருணஸ்தானத்திலே நின்று, அறிந்தான் - கெடுக்கான் (அதாவது: வராமல்
விவக்கிவிட்டான்), ஏ - டு.

இதனால் சுத்தாத்ம தியானம் நிலைத்த தென்பது பெறப்படும். (௨௩)

164. கவ்வை துற்றுட வெறிகனல் கடுகினன் கடுக
வெவ்வர் தீர்முனி வினைகளை யழிப்பனென் தெண்ணு
பவ்வ் துதுது மும்வினைப் பகைநிலை தளர்த்தான்
புவ்வி யோடுவின் தணிபட்டி தன்னைபும் புணர்ந்தான்.

(ஐ - கூ) எரிகனல் - எரிகனல் அக்ஷிரிபோன்ற, துற்று - துற்றுக்கனல்
காடு, கவ்வை - துன்பங்களை, உடன் - உடனே, (அவ்வித்துத்தந்தன்) எரிகனல் -
சீக்கிரமாகச் செய்தான், கடுக - அவ்வாறு சீக்கிரமாகச் செய்து, எவ்வந்திர் - சூத்தம்
சீக்கிய, முனி - முனிவரையும், வினைகளை - கருமங்களை, அழிப்பனென்று - இவ்வித்

பேனென்று, வண்ண - வினைத்து, பவ்வம் - எடக்கள், துதுதாரும் - துதுதாரும்
வாரும், வினைப்பவை - கர்மசத்துருக்களுடைய, திலை - கித்தியை, தனர்த்தான் -
குறைய பண்ணியவனுக்கி, புல்லியோடு - அபூர்வ காரண குணத்தோடு, தின்ற -
நிலைபெற்று, அணியப்பட்ட தகவையும் - பிறகு அறிவிருத்தி காரண குணத்தையும்,
புணர்த்தான் - சேர்த்தான், ஏ - ஹ.

(உச)

வேறு.

165. காரட்ட மேனி யானது கண்டவர் கடுங்கும் வண்ணம்
ஒவெட்டுத் திசைகள் மேலு முருமெனத் தேன்ற விதன்
ஆரட்டி யோடுங் கூடா வினைப்படைத் தலைவ ராய
* வினெட்டு வினையர் தம்மை யெடுத்தெறித் திட்டு நின்றான்.

(சு - ஊ) கார் - கருமேகத்தை, அட்ட - வெறுத்திராரின்ற, மேனியானும்-
சீர்த்தமையுடைய வித்துத்தந்தலும், கண்டவர் - பார்த்தவர், கடுங்கும் - பயப்படும்,
வண்ணம் - விதமாய், ஒவெட்டுத் திசைகள் - எட்டுப்பக்கங்களிலும், மேலும் - ஆக
யத்திலும், முருமென - இயல்போல காலித்து, தேன்ற - தேன்றித் துன்பத்
தைச்செய்ய, விதன் - விதனாகிய முனிவான், ஆரட்டியோடும் - அறிவிருத்திகாரண
குணத்தினாலும், கூடா - சேர்த்து (அந்தமுருர்த்த காலமாகிய அக்குணத்து
வத்தின் அந்நியத்து ஒன்பது மையத்தின் முதல் மையத்தில்), வினை - கர்மம்
வின, படைத்தலைவராய - சேனாதிபதிகளாகிய, ஒவெட்டு வினையர் - தம்மை - பதி
னா ஒருவர் பிரகிருதினை, எடுத்து - தங்கி, எறித்துவிட்டு - அப்புறம் பன்னிக்
கொத்து, நின்றான் - (பிரதக் விதக்க விசாரமென்னும் பிரதம சகலவத்தியா
னத்தோடு) நிலைபெற்றிருந்தான், ஏ - ஹ.

பதினாறு பிரகிருதிகள்:—(காமகர்மத்தில்) வாககதி, தக்கதியானுபூர்வி,
திரியக்கதி, தக்கதியானுபூர்வி, ஏகந்திரியம், த்விந்திரியம், திரீந்திரியம், சதுரிக்
திரியம், ஆதயம், உத்யோதம், ஸ்தாபகம், குக்டமம், சாதாரண சீரம் எனப்
பதின்மூன்றும், (திரிகனுவரணீயம்மத்தில்) நித்திராதித்திரை, பரசலாப்சலை,
ஸ்திரவானக்கிரந்தி என மூன்றுமாம்.

(உரு)

166. மயக்கப்போ ரசன் மக்கள் வந்தெண்மர் தம்மு ளொன்றித்
கயக்கற் பொருது மாயக் காய்ந்தளி மாய்ந்த பின்னை
வியக்கவர் தொருத்தி விழ்ந்தான் மெல்லிய ரதவ ரோடுந் தான்.
முயப்பிழைத் தொருவ னின்றொ ளொருங்குபோர் தொடங்கி மாய்
* (சு - ஊ) (அப்போது) மயக்கம்-மோதலையாகிய, போர்-யுத்தத்தைச் செய்
புத்தியான, அரசன் - கர்மாவதானது, மக்கள் - புத்திரர்களை, எண்மர் - எட்டி

பேர்சன், வந்த - சேர்ந்து வந்த, தம்முள் - தங்களுக்கும், ஒன்றி - மனம் ஒன்று பட்டு, சுயந்த - சேர்வின்நி, பெருகு - தாக்கி, மாய - இரண்டாவது மாயத்தில் னாய்த்தலிடி, தாய்த்து - சேர்ந்தித்துத் தாக்கி, அலி - கபும்ஸகசேதமும், மாயத்த பின்னை - முன்னாள் சமயத்தில் மாய்த்துபோன பிரகு, (நாலாம் மாயத்தில்) விவ ச்ச - ஆசரிமயச, வந்த - வந்த, ஒருத்தி - வந்திரேந்தமென்னும் கர்மபிரகிருதி, மெல்லியர் - அந் பருணமுடையவர்களைய, அறுவரோடும் - (தனக்குப் பின் ஐத் தாம் சமயத்தில் செல்லும்) ஐதாவது - அறுவரோடும், கீழ்த்தான் - கசுத்தை வண்டத்தான், (அதாவது: அவன் நான்குமையைய அவ்வறுவரும் ஐத்தாம் சமயத் தில் செட்டார்கள். அவ்வறு ஐதாவது யதவர்கள் ஐத்தாம் மாயத்தில் செட்), உயப்பிழைத்து - அப்போது சிலபெறத் தப்பிப்பிழைத்து, ஒருவன் - புருஷ வேதமென்னும் ஒருவன், கின்றான் - தங்கினான், (அவ்வறு கின்ற அவன்) ஒரு வுஞ்சுடனே (ஆரம்பமயத்தில்), போர் தொடங்கி - யுத்தஞ் செய்வத் தொடங்கி, மாய்த்தான் - செட்டான், எ - து.

எட்டிப்பேர்:—அப்பிரத்தியாகவியான குரோதம், மானம், மாயம், வேரம், பிரத்தியாகவியான குரோதம், மானம், மாயம், வேரம் என்பனவாம்.

அறுவர்:—ஐதாவது, சதி, அசதி, சோகம், பயம், ஜுகுப்ச்சை என்பன வாம். (உக)

167. கல்மழை கவணிற் பெய்துஞ் கணைமழை வில்லிற் பெய்தும்
எல்லையி னிடும்பை செய்த விழைவன்மே லுருமை கோக்கிப்
புல்லியர் பொருது நால்வர் போர்முறை மூவர் வீழ்த்தார்
மெல்லியா நெருவன் வீழ்ந்து கிடந்துபின் மாய்த்து போனான்.

(உ - டி) கல்மழை - சிலா வருஷங்களை, கவணிற் - கல்லெறி கயிற்றினால், பெய்தும் - சொரிந்தும், கணைமழை - அம்பு வருஷங்களை, வில்லிற் - வில்லினால், பெய்தும் - சொரிந்தும், எல்லையில் - அளவில்லாத, இடும்பை - துண்டங்களை, செய்தல் - செய்வது, இறைவன்மேல் - முனியின் பேரில், உருமை - அடை யாமையை, கோக்கி - பார்த்து, புல்லியர் - அந் பர்களுடிய, நால்வர் - ஸஞ்சுவலன் குரோத மான மாய வேரமென்னும் நால்வர்களில், பொருது - சலித்தாமல், மூவர் - ஸஞ்சுவலன் குரோத மான மாய என்ற மூவர்களும், போர் - யுத்தத் தில், முறை - கிரமமாக (வழாஞ் சமயத்தில் ஸஞ்சுவலன் குரோதமும், எட் டாஞ் சமயத்தில் ஸஞ்சுவலன் மானமும், ஒன்பதாவது மாயத்தில் ஸஞ்ச வலன் மாயமும்), வீழ்த்தார் - நாசமடைந்தார்கள், (இத்த அகிலிருத்திருணவீதா னத்தில் இவ்விதமாக முப்பத்தாறு கர்மங்கள்கெட்) மெல்லியான் - மிகுதுவாலிவ தன்மைபயனுடைய, ஒருவன் - ஸஞ்சுவலன் வேர மென்னுமொருவன், வீழ்ந்து கிடந்து - தங்கிவிஞ்று, பின் - பின்பாக, (ஸகேதம் வளம்பரமயமுணவ்தானத் தின் அந்திய மாயத்திலே) மாய்த்து போனான் - அஹும் நாசமடைந்தான், எ - து.

வேறு.

168. விளங்கு வானெலி றிவக்கநக் குருமெனத் தெழியபப்
புனங்கொன் னார்க்கு லெனவிழி யாப்பொடித் தெழுந்தான்
துளங்கு சுக்கிலத் திபானா னொக்கறப் பிடியாக்
களங்கொன் கிந்தையன் பசலிவித் தினாகொக் கடிந்தான்.

(கு - க) விளங்கு - விளங்குகின்ற, வான் - ஒளிபெற்ற, எலி - பத்
கன், இவக்க - பிசலிக்க, சுக்கு - கைத்து, குருமென - இடிமையப்போல,
தெழிய - கண்ணித்து, புனங்கொன் - வேகத்தைக்கொண்ட, தான் - கடித்த, முதி
வென் - மெய்யப்போல, விழியா - கண்ணிவிழித்து, பொடித்து - மயிர் கிளிர்ந்து,
தழுந்தான் - (வித்துத்தந்தன்) உபத்திரவஞ்செய்ய ஏழுந்தான், (அப்போது) துளக்
கும் - பிரகாசமுகின்ற, சுக்கிலத்தியானவான் - இரண்டாவது சுக்கிலத்தியானமாயி
கைத்து விரிக்க விராமென்னும் வாய்புத்தனை, துளக்கற - சுண்ணியின்றி,
பிடியா - பிடித்து, களங்கொன் - மனநிலைக்கொண்ட, கிந்தையன் - தியா
னத்தையுடைய சுஞ்சயந்தமுனி, (கண்ணையுடைய குணம், கணத்தின் அந்தியத்தில்
இரண்டிலுமாய்த் தின் முயல் மையத்திலே) பசலி வித்திரைகளை - பசலி வித்திரை
பென்னுமிவையி னருமப்பிரகிருதிரை, கடிந்தான் - கிவக்கினான், உ - று. (உ-அ)

169. கணங்குடத்தின் கண்பிரை நர்வரைக் காணுப்
பிரைக்கு மெல்லிய னாநிவினைச் செறிவுறுத் தைவன்
இணங்கி வந்தைவ ரிடைபுறு மவ்வொடு மெதிர்ந்தார்
மணந்து மற்றவளி ரெழுவுருங் கணத்திலே மடிந்தார்.

(கு - க) கணங்குடத்தின் - முதல் மையம் நீக்கினபிறகு, கண்பிரை நர்
வரை - தரிசனவரணியமென்னும் நர்வரை, கணு - பார்த்து, பிரைக்குமெல்லி
யன் - அவர்களுடன் போலிக்காலத்தில், அநிவினைச் செறிவுறுத்தும் - ஞானத்
தைத் தடைசெய்யும், ஐவர் - ஞானவரணியமாகிய ஐவரும், இணங்கி வந்து -
சேர்ந்துவந்து, ஐவர் இடையுறும் அவ்வொடும் - அந்தராமென்கிற ஐவருடனெ
கடி, ஏதிர்த்தார் - ஏதிர்த்தார்கள், மணந்து - அப்படிச்சேர்ந்து, அவ்வி ரெழுவுருங்
அந்தப்பதினாறு பிரகிருதிகளும், கணத்திலே - கண்ணையுடைய குணம், கணத்தின்
அந்திய மையத்திலே, மடிந்தார் - காசனஞர்கள், உ - று.

இவ்விடத்தில் தரிசனவரணியம் காணாவன :—சகலதரிசனவரணியம்,
அசகலதரிசனவரணியம், அவதி தரிசனவரணியம், கேவலதரிசனவரணியம்,
வன்புனவரணியம்.

ஞானவரணியம் ஐந்தாவன :—மதிஞானவரணியம், பூத ஞானவரணியம்,
அவதிஞானவரணியம், மனப்பரிய ஞானவரணியம், கேவல ஞானவரணியம்,
சுப்பாவரணியம்.

அந்தராயம் ஐந்தாவது :—நானுத்தராயம், ஸபாத்தராயம், பொனாத்தராயம், உபபேசாத்தராயம், வீரியாத்தராயம் என்பனவாம்.

மந்த - அசை.

(28)

வேறு.

170. காதி நாலா சழித்தன வழிதனும்

கைவல லொரு நசன்மை

போதி பாதிசன் புணர்ந்தன புணர்ந்தனும்

புகழ்த்தல கொஞ்முன்றும்

சோதி மாமலர் சொரிந்துவந் தடைந்தன

ரடைதனும் துயரெய்தித்

நீது செய்தவன் திகைத்தனன் திகைத்திடா

கிலத்திடைப் போய் விழ்த்தான்.

(சு - க) காதி - காதிசம்மக்களாகித, நாலு - (நானுத்தராயம் தரிசுநாலாவனிய மேலுறைய அந்தராய மென்னும்) நாலுவிதமாகிய, அசை - நர்மாஜ்யங்கள், அழித் - தன - இல்லாறு கெட்டன, அழித்தனும் - இப்படிக்கெட்டும், கைவல - கைவலவிய மாகித, ஒரு - ஒப்பற்ற, போதியாதிகள் - ஞான முதலாகிய, நசன்மை - (அனந்த ஞான அனந்த தரிகள அனந்த வாறு அனந்த வீரியமென்னும்) அனந்த சுதந்தரங்கள், புணர்ந்தன - சேர்ந்தன, புணர்ந்தனும் - அன்னை சேர்ந்தனும், புகழ்த்த - புகழ்த்த, உலகு ஒரு மூன்றும் - மூன்றாவத்திலுமுள்ள தேவர்கள், சோதி - பிரகாசமாகிய, மாமலர் - மிகுதியாகிய புகழ்பவர்களே, சொரிந்து - பொழிந்து, வந்தடைந்தனர் - வந்து சேர்ந்தார்கள், அடைந்தனும் - அவ்வளம் சேர்ந்தனும், நீதுசெய்தவன் - பொல்லாங்குசெய்த வித்துத் தந்தன், துயரெய்தி - துன்பமடைந்து, திகைத்தனன் - பிரயித்தான், திகைத்திடா - அவ்வாறு பிரயித்தித்து, (பின்பு), போய் - கொஞ்ச தூத்தில் போய், கிலத்திடை - பூமியின் மேல், விழ்த்தான் - விழ்த்து கிடந்தான், ஏ - று.

(௩0)

வேறு.

171. பகலவ னெழுச்சியிற் பவணர் தேனன்றினார்

இகலிடத் தவர்கொண் டுசைய மீண்டினார்

முதைமலர் சொரிந்துமே லவர்கண் மூடினார்

இகலென்றுத் தவன்செய்தின் மணினைப் பொத்தனன்.

(சு - க) பகலவன் - சூரியனுடைய, எழுச்சியில் - உதயம்போல், பவணர் - பவணதேவர்கள், தேனன்றினார் - தேயின்றும் வந்தார்கள், இகலிடத்தவர்கள் -

இம் மத்திம லோகத்திலிருப்பதின் விபந்தரஜோதிஷத்தேவர்கள், என்மையையும் - எட்டுத்திக்குகளிலும், சண்டிஞர் - செஞ்சிஞர்கள், முனை - சுட்டினர், மலர் - புஷ்பங்கள், சொரிந்து - பொழிந்து, மேலவர்கள் - கல்பவரணிடேவர்கள், மூடிஞர் - வந்து மூடிஞர்கள், இவன் - கருமங்களின் பரக்கொமத்தை, ஒத்தவன் - தண்டித்துக் குறைத்து நீக்கின சஞ்சயத்த பட்டாசகன், செப்பின்மணியை - செப்புகுள்ளிராபின் இரத்தினத்தை, ஒத்தவன் - கங்கத்தன், ஏ - து. (௭௬)

வேறு.

172 தாம நான்கு சந்தன மெழுகின் சருபலத் தரன்வந்த
தாம மார்த்தன சுடர்விளக் தெரிந்தன சொரிந்தன மலர்மாரி
தாம வாரியின் வால்வரி யரிசியின் மங்கையர் நடமுன்னுக் [தார்.
தாம வேலோவென் திருத்தவன் திருத்தடி பணிந்துடன் றுதிசெய்

(இ - க்) (அவர்களுள்வொருவரும் வந்து சுடையின் சஞ்சயத்த பட்டாசகன் இருந்தவருடையத்தில்) தாமநான்கு - (மேலிடக்கொல்லாம்) பூமியை முதலிய மான்கள் தொங்கவிடப்பட்டன, சந்தனம் - சந்தனக்குழம்பால், மெழுகின் - திழிட்டுக்கொல்லாம் மெழுகப்பட்டன, சரு - (தேவநிமிதமாகிய அவ்வது திரிபண மாகிய) பலகாரவகைகளோடும், பலத்தான் - பழவகைகளோடும், வந்த - வரப்பட்டது, தாமம் - அகிலத்துக்கும், ஆர்த்தன - நிறைந்தன, சுடர் - பிரகாசியாகின்ற, விளக்கு - இரத்தின தீபம் முதலியவைகளும், வரித்தன - பிரகாசித்தன, மலர்மாரி - புஷ்ப வஞ்சுக்கள், சொரிந்தன - பொழியப்பட்டன, வாரியின் - கலமுத்திரத்திலுள்ளியை, வாயம் - அழகிய, வரி - சங்கின் வர்ணம்போல், வால் - வெகுநுடையியை, அரிசியின் - அகந்தை அரிசிகளையுடைய (அதாவது: அகந்தைகளால் அச்சிக்கின்ற), மங்கையர் - தேவாமங்கையரின், நடமுன்னு - நடத்தனத்துக்கெதிரில், தாமவேலோ - மலர்மாரி (அதாவது: மேலுறிய கருமத்தை), வென்று - வெல்லித்து, திருத்தவன் - இராகின்ற கீதகானாகிய சஞ்சயத்த பட்டாசகனுடைய, திருத்த - திருத்தவாகிய, அடி - பாதங்களே, பணிந்து - வணங்கி, உடன் - ஒருநிலையமாக (அதாவது: ஒற்றுமையாக), றுதி - விபித்திரிசங்களை, செய்தார் - (வல்லோரும் சீழ்வருமாறு) செய்தார்கள், ஏ - து.

“தாமவாரியின் வால்வரி யரியின்மங்கையர் நடமுன்னு” எனக்கொண்டி
“வெல்லிய சங்கு விரிவிலையும் பாதச்சிலம்புகளையு மணிந்த மங்கையர் நடனத்தின் முன்பாக” என்று பொருள்கொள்ளின மனமையும். (௭௭)

173. விதிக னுள்ளையுக் சுடந்தனை யடைந்தனை

விதலி லொரு தானை